

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I

CASTAWAYS

CRAIG
SCHAEFER

THE CASTAWAYS SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kazazedeler

Craig Schaefer

Demimonde Kitapları

Copyright© 2025 by Craig Schaefer and Demimonde Books Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü üretken yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Craig Schaefer ve Demimonde Books, üretken yapay zekanın sanatta kullanılmasına aktif olarak karşıdır ve bunu asla kullanmayacağına söz vermiştir.

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)
[37. Bölüm 37](#)
[38. Bölüm 38](#)
[39. Bölüm 39](#)
[40. Bölüm 40](#)
[41. Bölüm 41](#)
[42. Bölüm 42](#)
[43. Bölüm 43](#)
[44. Bölüm 44](#)
[45. Bölüm 45](#)
[46. Bölüm 46](#)
[47. Bölüm 47](#)
[48. Bölüm 48](#)
[Sonsöz](#)

Birinci Bölüm

Görünmez olmak kolaydı. Amy bunu hayatı boyunca, görünürde ne bir asa ne de bir büyü kitabı olmadan yapmıştı. Her şey duruşuyla başlıyordu: omuzları sıkı, elden düşme gözlükleri solmuş muşamba ve kirli, sigara lekeli halıların yansımalarını yakalıyor, dudakları kilit gibi büzülüyordu. Günlerini tecrübeli bir mahkûm gibi, arkasını kollayarak ve cezasını çekerek geçiriyordu.

Cezası bitmek üzereydi. Bir yıl daha. Bir yıl daha yapabilirdi. yıl.

Bir rafı markasız şekerlerle doldurdu, solmuş şekerleri yuvarladı. ambalajları plastik bir kutuya koyuyor ve eski şekerleri öne doğru itiyordu. Çalışma, marketin teneke hoparlör sisteminden gelen müzikle -onun zamanından onlarca yıl öncesine ait eski bir akustik gitar baladı- vurgulanan hoş, sessiz bir ritme büründü.

"Amy. Cumartesi mi? Lütfen?"

Claire arkasından çıkageldiğinde fark etmemişti bile ama şimdi kırmızı önlüklü kız ellerini birbirine kenetlemiş, köpek yavrusu gibi bakıyordu. Claire parlak, sarışın, neşeli, muhtemelen Amy'nin ayna evrenden gelen ikiziydi.

"Cumartesi mi?"

"Benim vardiyam mı?" Claire söyledi. "Lütfen, beni idare edebilir misin? Bir maç daha kaçırırsam kadrodan çıkarılacağım."

"Korkuların korkusu," diye tersledi Amy. "Spartalıların zaferini alkışlayamadığınızı düşünün."

"Tamam, takım bu yıl berbat. Benim suçum değil. Yine de. Lütfen?"

Amy başını salladı, boyun eğdi ve bir avuç şeker daha almak için çömeldi. Barl

ar. "Seni koruyorum," dedi. "Endişelenme." Claire ciyakladı ve topuklarının üzerinde zıpladı.

"Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş. Gelecek hafta seninkilerden birini almamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil, fazladan paraya ihtiyacım var. Mezuniyetime çok az kaldı." Claire kaşlarını çatı. "Burs almadın mı?"

"Tam bir yolculuk değil," dedi Amy. "Hâlâ büyük bir ödeme yapmam gerekiyor."

ya da Columbia beni içeri almıyor. Sorun değil, ben hallettim. Çoğunlukla."

Miles - Bay McCavendish - koridora geldi ve onları bir komplonun içinde yakalamış gibi işaret etti. Kabarık dudakları mors bıyığının altına saklanmıştı ve peruğunun kenarları kıvrılmıştı.

"Hanımlar, biraz daha az çene çalmaya ve biraz daha fazla çalışmaya ne dersiniz? Size etrafta dikilip dedikodu yapın diye para vermiyorum."

Amy'nin yüzü yere döndü. Dilinin ucuna asitli bir karşılık geldi. Sonra orada söndü, çenesi sıkıca kilitlendi ve rafları doldurmaya devam etti.

"Biliyorsun," diye ekledi, "ön taraftaki tabelada 'Miles to Go' yazıyor olabilir -" "Ama sen hiçbir yere gitmiyorsun," diye yankılandı Claire ve Amy birlikte.

"Doğru." İki parmağıyla gözlerini işaret etti. "Her şeyi görüyorum, her şeyi biliyorum."

Amy kafasında Kaliforniya'da bir plajdaydı ve dalgaların bembeyaz kumlara vuruşunu dinliyordu. Aslında oraya ya da Holybrook'un çok dışında bir yere hiç gitmemişti ama dergilerde resimler görmüştü. Bazen kendi hayal gücünün içine gömülüp başka bir yere gitmek daha kolaydı. Böylesi daha güvenliydi, özellikle de Miles Claire'e yaklaşıırken, ensesinden nefes alabilecek kadar yakınken.

"Daha sonra ofisime gel," diye mırıldandı. "Seninle bazı program değişikliklerinin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Amy'nin gözünün ucuyla, adamın ellerinden biri Claire'in sırtının arkasına kayarak aşağıya indi. Claire yüzünü buruşturarak gülümsemeye zorladı ve yavaşça kurtuldu. Her zaman nazikçe, sanki patronları nitrogliserinden yapılmış ve en ufak bir dürtmede patlayabilirmiş gibi.

"Evet efendim, Bay McCavendish," dedi Claire. "Şey... Kyle'a o mola verdiğinde kasada benim çalışacağımı söyledim, o yüzden-"

"Sonra," dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dükânın başka bir tarafındaki polise doğru gözden kayboldu. "Neden ona karşı çıkmıyorsun?" Amy fısıldadı.

Kelimeler ağzından çıkarken bile beyni geri tepti: *Neden onun için ayağa kalkmıyorum?*

Claire omuz silkti. "Ne yapabilirim ki? Şehirde gençleri işe alan sadece üç yer var ve sahiplerinin hepsi birlikte golf oynuyor. Benim için en iyisi bu olacak."

Gülümsüyordu, neşeli ve şen şakrak davranıyordu ama gözlerindeki ışık gitmişti. Süzülüp gitmiş, çalınmıştı. Amy ilk defa bir adamı öldürmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

"Wholly Broke'ta hayat böyle," diye ekledi Claire. "Neyse o. En azından buradan çıkıyorsun."

Amy, "Sen de yapabilirsin," diye söze başladı ama Claire bir bakışla onun sözünü kesti. "Gerçekçi olalım," diye cevap verdi. "Ben ne olduğumu biliyorum. Ben annemim."

Ve ben onun annesiyim. Belki ben de onların düştüğü tuzaklara düşmem. Belki de piyangoyu ben kazanırım. Her şey olabilir, değil mi?"

Gitmek için döndü, sonra durakladı.

"Ama sen zaten hiçbir zaman bu kasabaya ait olmadın."

Amy'nin bisikleti ikinci el bir dükkânın arkasından alınmış eski bir on vitesliydi. Yalpalayarak sürüyordu ve zincirini atmasına her an bir sarsıntı kaldığını hissediyordu ama gidecek çok yolu yoktu. Holybrook'taki hayat, ormanlık yollardan ve taşradan geçen eğri büğrü bir çizgiydi; liseden bakkala, oradan eve ve tekrar geri dönüyordu. Gidonu sıkıca kavradı, bisikleti karavan parkının ağzındaki çakıl taşlı yol boyunca zıplarken viraja doğru eğildi.

Güneş uzun yünlü çamların arkasında parıltıyor ve hastalıklı gri bir duman bulutu uzakta yukarı doğru kıvrılıyordu. Kömür ve hamburger kokularının karışımı keskin bir rüzgârla içeri doluyor, Amy'nin boş midesini sıkı bir top haline getiriyordu. *Buzdolabında yemek artıkları olmalı*, diye düşündü. *Tabii hepsini yemediyse.*

Babasının kamyoneti çift kişilik evlerinin önüne park edilmiş, bir elmas gibi parlatılmıştı. Onu evde gördüğüne şaşırmamıştı; genelde evde olurdu. Bisikletinden atladı, son birkaç adım yürüdü ve eski, hırpalanmış bir zincirle ön jant teline bağladı. Ağrımaya başlayana kadar çenesini sıkıldığını fark etmemişti. Kötü bir alışkanlık.

Geceleri babasının ruh hali tarafından yönetiliyordu ve babasının ruh hali de kendi kötü alışkanlıkları tarafından yönetiliyordu. Bira onu hüzünlü, şarap sinirli, viski ise tehlikeli yapıyordu. Birkaç ay önce kasabadaki tek barda yeni bir arkadaş edinmişti ve küçük beyaz haplar ortaya çıkmaya başladı. Küçük beyaz haplar çoğunlukla uyumasını sağlıyordu.

Ya da şimdi olduğu gibi, onu yatağında oturmuş, ağzı bir karış açık, kan çanağına dönmüş gözlerini televizyon ekranına dikmiş bir halde bulurdu. Karavanın kapısını alıştırılmış bir sessizlikle arkasından kapattı, kâğıt inceliğindeki halıda daha az ses çıkarabilmek için eski püskü spor ayakkabılarını çıkardı. Kimyasal mutluluğun içinde kaybolan adam ona doğru bakmadı bile.

"Baba?" diye sordu, yumuşak bir sesle. "Yemek yedin mi?"

İtirazsız bir homurtu ile cevap verdi. Lastik hortum kollu çizgi film karakterleri televizyon ekranında hoplayıp zıplıyordu.

"Ödevimi yaptıktan sonra sana bir şeyler hazırlayacağım, tamam mı?"

Cevap yok. Amy bunun bir evet olduğunu umuyordu. Onun arkasından dolandı ve odasına kaçtı. Aslında daha çok bir dolaptı, katlanabilir bir yatak ve cılız bir şifonyer vardı ve başka bir şey için fazla yer yoktu, ama onun odasıydı ve kapısında küçük bir kilit vardı. Sırt çantasını yatak örtüsünün üzerine koydu ve içini karıştırarak ince bir zarf çıkardı. Ödeme günü ve özgürlüğe bir adım daha yaklaşmıştı.

Eski bir tereyağlı kurabiye kutusu şifonyerin dibinde, katlanmış bir süveterin altında saklanıyordu. Onu çekip çıkardı ve kapağını hafifçe açtı.

Sonra damarlarına buz gibi su dolunca donakaldı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır."

Sanki gözleri yanılmış ve ani dehşetini bir dokunuşla yok edebilecekmış gibi parmaklarını tenekenin boş dibine bastırdı. Gerçekliğin başka planları vardı. Tecrübelerine göre, her zaman öyleydi. Yavaş, derin nefesler aldı.

"Baba?"

Açık kapı aralığında durmuş, odanın diğer ucundan ona bakıyordu. Televizyonun gürültüsü neredeyse sesini bastıracaktı ama adam ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Param nerede?" diye sordu. "Ne parası?"

"Benim - benim *okul* param," dedi, telaşlı bir şekilde elini şifonyerinin üzerindeki boş kutuya doğru sallayarak. "Bilirsiniz işte. Birikimlerim? Üniversite için?"

Tekrar televizyona baktı, onu çoktan gözden çıkarmıştı.

"Kamyonun yeni lastiklere ihtiyacı vardı," dedi.

En değerli varlığı. Bebeği. Onu zar zor kullandığını ve götürecektir bir işi olmadığını hiç umursamıyordu. Amy'nin boğazında karmakarışık bir sözcükler yığını birikti ve içine hapsoldü; tek yapabildiği ağızdan kaçırmak oldu: "Ama o *benimdi*."

Ona tekrar baktı. Gözleri kızgın, domuz gibi yarıklara dönüştü.

"Başınızın üstündeki çatıyı ve karnınızdaki yemeği ben ödüyorum ve bunun için çubuğun boktan ucundan başka bir şey almıyorum. Faturalara yardım etmen seni öldürmez."

Bunca yıldan sonra adamın onu incitmek için yeni bir yol bulabileceğini düşünmemişti. Ama şimdi onun tüm dikkati üzerindeydi ve ellerinden biri kemerine uzanmayı düşünüyormuş gibi kıvrılmaya başlamıştı ve içinde savaşmak ya da kaçmaktan başka bir şey yoktu. Karavanın kapısına doğru yanlamasına bir adım attı ve onu yaralı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ele aldı.

"Ben... gidip bize akşam yemeği alacağım," dedi. "Belki... pizza? Rizzo'dan mı? İster misin?"

Yatıştırılmış bir şekilde dikkatini televizyon ekranına geri verdi. "Pepperoni," dedi.

Amy karanlıkta pedal çeviriyor, kasvetli orman yolunda ilerlerken gözlerinden akan yaşları temizlemek için gözlerini kırptırıyor. Rizzo'ya gitmeyecekti ve geri dönmeyecekti ve eğer "pepperoni" babasının ona söylediği son kelimeyse, o zaman sorun yoktu.

Aptalca, dedi kendi kendine. Peki nereye gideceksin? Okul harcı yok, üniversite yok. Çıkış yolu yok.

Hiçbir zaman gerçekten bir çıkış yolu olmadı.

Sağlıklı düşünemediğini biliyordu. Sıradan, duygusuz ihanet canını yumruk gibi acıtmıştı ve geleceğinin ucuz bir halı gibi ayaklarının altından çekilip alınmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bu kasaba bir kafesti ve o buradan çıkmak zorundaydı. Bu gece.

Bunun için paraya ihtiyacı vardı. Miles to Go'nun pis cam kapılarının önünde durduğunda hâlâ bir plan arıyordu. Şöyle bir baktı, ön tarafta birkaç araba olduğunu fark etti ve kimse onu fark etmeden yoluna devam etti.

Dükkân gece için kapandığında geri döndü.

Amy hayatında hiç bir şey çalmamıştı. Ama paraya ihtiyacı vardı ve Miles'da biraz vardı. *Ve o, reşit olmayan kızları taciz eden ve kardeşi şerif olduğu için bundan paçayı sıyıran bir sapık, diye hatırlattı kendine. Birkaç gecelik kazancını kaybetmekten çok daha kötüsünü hak ediyordu.*

İçeri zorla girmesine bile gerek kalmayacaktı. Geçen yıl, her zamanki yakınıni idare etmesi için ona ihtiyaç duyduğunda arka kapının anahtarını ve alarm kodunu ona vermişti. Anahtarı hiç geri istememişti ve şimdiye kadar onda olduğunu unutmuş olma ihtimali yüksekti. Beş dakika içinde girip çıkabilirdi. Kolaydı.

Arka kapının içinde, bir paneldeki kodu tuşlarken nefesini tuttu ve panel öfkeli elektronik bip sesleriyle saniyeleri geri saymaya başladı.

Sonra iki kez daha çaldı, yeşil bir ışık yanıp söndü ve sessizliğe gömüldü. Nefes verdi.

Arka ofisin ışığını yaktı. Patronunun dosya dolabının kilidi açıktı ve orada ne bulacağını biliyordu: her biri dikkatlice sayılmış ve Miles'ın yarın sabah geldiğinde incelemesi için bir makbuzla not edilmiş, yeşil renkte, üst üste dizilmiş bir çift para çekmecesi.

Kağıt parayı aldı ve madeni paraları bıraktı. Çoğunlukla tek ve beşlik olduğunu bilmesine rağmen, buruşuk para tomarı elinde sarhoş edici bir şekilde şişkindi. Belki onu sahile kadar götürmeye yeterdi, belki de yetmezdi. Bunu yolda anlayacaktı. Sadece buradan başka bir yerde olması gerekiyordu.

Kapı aralığında dondu kaldı.

Bunu yapamazdı. Amy bir hırsız değildi ve şimdi de olmayacaktı. Elindeki paraya bakarak *başka ne yapabilirim* diye düşündü. *Geri dönemem.*

Kendi kendisiyle boğuşuyor, parayı almak için kendini savunuyor, sonra tekrar vazgeçmek için kendini savunuyordu ki boğuk bir gürültü başını döndürdü. Ofisten dışarı çıktı, gölgelerin arasından süzülürken rafların arkasına çömeldi.

Şerif buradaydı. Kruvazörü yavaşça dükkânın önünden geçti. Amy, kapiya monte edilmiş spot ışığının camlara vurup karanlığı yarmasından hemen önce kalbi küt küt atarak eğildi. Ani bir panik dalgasını ısırarak bastırdı. Gizli bir alarm mı vardı? Bir tür yüksek teknoloji ürünü- Hayır. Kontrolden çıkmadan önce hayal gücünü yakaladı. Holybrook'ta kimsenin öyle süslü bir şeyi yoktu ve neredeyse hiç kimse geceleri kapılarını kilitleme zahmetine katlanmazdı. Sadece yerel kanun adamı, kardeşinin işiyle ilgili rutin bir kontrol yapıyordu. Tek bir sorun vardı.

Bu saatte kimsenin burada olmaması gerekiyordu. Miles'ın ofisinin ışığı dükkânın dışından görülebiliyordu. Şerif burada birinin olduğunu biliyordu. Arabanın durmasını izledi. Direksiyondaki iri adam indi ve kaşlarını çatarak camları düzeltti.

Ya ön tarafı başka bir açıdan kontrol ederek ya da arka kapıyı test etmek için binanın etrafında dönerek gözden kayboldu. Kapıyı kilitlenmemiş ve ardına kadar açık, bisikletinin hemen yanında bulacaktı.

Yakalanmadan arka kapıdan çıkamazdı. Ön kapıyı da riske atamazdı: gıcırdayan menteşeler ve kapının üzerinde şingirdayan ziller onu koştururdu. Amy bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde

tüm gelecek patlar. Tutuklanacaktı. Miles suç duyurusunda bulunacaktı. Columbia kabul teklifini ve kısmi bursunu geri çekecekti. Liseden mezun olamayacaktı; yapabileceği en iyi şey parmaklıklar arkasından GED almak ve çıktığında özgeçmişinde ağır bir suç yazmak olacaktı.

Amy Nettle'ı duydun mu? Derlerdi. Hayatta bir yerlere geleceğini sanıyordu. Sanırım okuduğu onca kitap onu daha zeki yapmamış.

Bir hayvanın tuzaktan kurtulmak için neden kendi bacağını çiğneyip kopardığını anlıyordu. O da olsa aynısını yapardı. *Koş*, dedi kendi kendine, panik dalgasıyla savaşıyor. *Sadece bir kapı seç, bir yön seç ve koş.*

Şerifin hangi yöne gideceğini görmek için kulaklarını dikmiş, gölgelerin arasında çömelmiş dinliyordu. Sonra rüzgâr çanlarının sesini duydu. Bira koridorunda yankılandılar, tiz ve kristal sesler. Amy gözlerini kırıştırdı.

Dükkânın içindeyiz, diye düşündü. Rüzgar yok.

Bunu hemen ikinci bir farkındalık izledi: *Biz rüzgar çanı satmıyoruz.*

Ses onu daha da yaklaştırdı. Bira soğutucuları ışıksızdı, motorları gerçek olamayacak kadar kalın ve *köşeli* karanlıkta uğulduyordu. Amy koridorun diğer ucunu göremiyordu - koridor kaybolmuş, gölgeler içinde yüzüyordu. Marketin bayat kokuları, taze kesilmiş güllerin kokusu altında kaybolup gitti.

Bir tebrik kartı büyüklüğünde siyah bir zarf, aşınmış karo zeminin üzerinde duruyordu. Sanki görünmeyen eller onu oraya sadece ve sadece onun için koymuş gibi, doğrudan onun yolunun üzerindeydi. Korku, yakın tehdit ve tehlike, çömelip onu eline aldığı anda kayboldu. Mantıklı aklı ona kaçması, hâlâ kaçabiliyorken kaçması için bağıırıyordu ama ayakları yere basmaya devam etti ve parmakları zarfın kapağını çekiştirirdi.

İçindeki kartta, eski bir Avrupa şatosundan fırlamış gibi duran tuhaf bir hanedan arması ve resmi, barok bir yazıyla yazılmış dört kelime vardı.

Amy kelimeleri yüksek sesle fısıldayarak, *"Hazır bulunmanız gerekmektedir,"* diye okudu.

Birkaç dakika sonra, şerifin kalın çelik feneri koridorlarda gezinerek davetsiz misafirleri aramaya başladı.

Işık boş siyah bir zarfın üzerine düştü. Şerif havada tuhaf bir şeyin kokusunu alarak burnunu kırıştırdı, ama çoktan

Soluyor.

Dükkanda başka kimse yoktu.

İkinci Bölüm

Dünya eriyen balmumu gibi akıyordu.

Sert zemin altından düştü ve Amy spiral bir uçuşuma düştü, rüzgar kulaklarında ıslık çalarken, çanlar daha da yükseldi, büyük bir dede saatinin zil sesleri gibi gürledi. Toplamda on iki tane saydı.

Zaman duygusu yok oldu. Sonra da benlik duygusu. Bedensizdi, imkansız bir hızla hareket eden saf düşünceden oluşan bir varlıktı, kozmik bir kablo boyunca şimşekten daha hızlı ateşlenen canlı verilerdi.

Ve sonra, aniden, geri döndü. Ama dünyası onunla birlikte geri gelmemişti.

Açık bir avluda, dolunayın ışığı altında sersemlemiş bir halde duruyordu. Ayı hiç bu kadar yakın, gece gökyüzünde bu kadar büyük ve parlak görmemişti, sanki uzanıp parmak uçlarıyla ona dokunabilirdi. Bu manzara onu olduğu yerde dondurdu, ta ki beyninin arkasındaki panik titreşiminin ona ne anlatmaya çalıştığını anlayana kadar.

Amy birkaç yıldız biliyordu. Kuzey Yıldızı, Orion'un Kemeri, Büyük Kepçe - küçük bir kızken yarı hatırladığı bir kamp gezisinin mirası olan takımıyıldızların gölgesinden bunları her zaman seçebilirdi. Ama burada değil.

Bunlar onun yıldızları değildi.

Yalnız değildi. Yüksek, gri taş duvarlar ve iki ucunda ferforje kapılarla çevrili avluda yaklaşık iki düzine yabancı vardı. Çoğu genç, birkaçı daha da gençti ve her gelen Amy'nin hissettiği kadar şaşkın ve şok olmuş görünüyordu. Ve tıpkı onun gibi, her birinin elinde bir davetiye vardı. Çilli, kıvılcı saçlı, macun gibi soluk tenli bir kız çakıl taşlı zemine düştü ve kendine sarılarak uzaklara baktı.

Amy'nin ilk içgüdüğü gidip onu kontrol etmek oldu. Altmışlı yıllarda gördüğü "mods" resimlerindeki gibi giyinen uzun boylu, sırık gibi bir çocukla neredeyse çarpışıyordu. Dar siyah takım elbise, gevşek ince kravat, ustaca karıştırılmış saçlar ve tehlikeli derecede keskin elmacık kemikleri. Ona doğru baktı ve kara gözlerinde bir uyarı parladı.

"Bunların hiçbirine inanma," diye mırıldandı. "Hepsi hologramlar ve halüsinasyonlar. Sorgulama başlamadan önce sizi yumuşatmak için yapıyorlar."

"Affedersiniz?" Amy söyledi.

Yukarıya, duvarların ötesine, uzaktaki demir kapıyı işaret etti. Dolambaçlı bir yol avlunun ötesindeki tepeye doğru kıvrılıyor, karanlık orada burada yüzen kâğıt fenerlerin sıcak ışıltısıyla kırılıyordu. Ve tepenin zirvesinde bir ev duruyordu.

Ev demek, abartılı bir ifade olurdu. Kemerleri buz beyazı aya bakan uzun, buz gibi pencereleri olan, soluk taştan yapılmış geniş, düşünceli bir kaleydi. Uçan payandalar, büyük süslü taş yaylar, evin kemiklerinin etrafından dolanıyor ve uyuyan gargoyller çatıdaki mazgalları kaplıyordu. Bu manzara

Amy'ye bir cinayet romanındaki eski bir İngiliz malikânesini, amatör hafiyelerin kilitli kapılar ardında cesetler bulduğu türden bir yeri hatırlattı.

Ana evin batısında, vitray saçakların altına gizlenmiş kıvrımlı yürüyüş yolları, kendi başına bir katedral olabilecek kadar geniş bir uzantıya bağlanıyordu. Amy izlerken uzun, dar pencerelerin ardında ışık parlıyordu; safır mavisinin küçük bir titreşimi uzak, soğuk bir aleve dönüşüyordu.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil," dedi çocuk ona. "Şu anda MiniTrue'da bir nezarethanede oturuyoruz. Bunun olacağını biliyordum; oğlum Tre bazı Talon teknolojilerini güçlendirdi ve onunla tanışan herkesi yakalayıp geri almaya çalışıyorlar. Ona OL'yi soyamayacağını söyledim ve Talon'dan çıkan her şey bir sebepten dolayı *OL'nin malı* olarak damgalanıyor."

Amy onu zar zor takip edebiliyordu. "OL? Talon mu? Bunların ne olduğunu bilmiyorum."

"Ciddi misin? Nasıl yani? *Nerelisin* sen?" dedi şaşkınlıkla.

"Holybrook."

"Bu hangi sektörde?"

Katedralden gelen donmuş ışık camın üzerinde çiçek açıyor, yabani, karışık otların ve tepeye çıkan dolambaçlı patikanın üzerinden akıp gidiyordu.

Bir başka genç kız daha geldi. Yeni gelenin parlak kahverengi gözleri ve garip bir kedi zarafeti vardı; siyah saçlarını sıkı, parlak sarmallar halinde örmüştü ve üzerinde ham bronz ipekten bir sari gibi görünen bir giysi vardı, ancak bu giysi vücudunu bir yılan gibi saran metalik kıvrımlı fırırlarla süslenmişti. Boynunda sallanan pirinç bir kolyenin içine yerleştirilmiş yakut, Amy'nin o güne kadar gördüğü en büyük değerli taşı.

"Siz ikiniz melek gibi görünmüyorsunuz," dedi.

"Ben kesinlikle bir melek değilim," diye yanıtladı çocuk.

Amy parmaklarını belli belirsiz bir el sallamak için kıvırdı. "Ölmediğimize oldukça eminim. Merhaba. Ben Amy."

"Bahati. Ve evet, siz sormadan söyleyeyim, ben o Bahati'yim."

Amy hâlâ aynı şeyi söylemenin diplomatik bir yolunu ararken, çocuk ağzından "Adınızı hiç duymadım," diye kaçırdı. "Ama... sizi biraz daha yakından tanımak isterim. Adım Dalton. Dalton Üç-Dört-Sekiz."

Bahati gözlerini avluda gezdirdi. "Neden kimsenin bana bakmadığını merak ediyordum."

Katedralin pencerelerinden süzülen safır ışıklar Amy'nin gözünün köşesinde parlıyordu. Kirişler yüksek kemerli pencerelerden şarkı söylüyor, buz gibi parmaklar dışarı uzanıyor ve gece gökyüzünü ışıltılı bir auroraya boyuyordu. Herkes dönüp baktı, gösteri dikkatlerini dağıtmıştı. Amy hariç herkes. Ortaya çıkan sahne bir sihirbazlık numarasının kurgusu gibiydi, sağ tarafta bir illüzyon ortaya çıkarken seyirciyi sola bakması için kandırıyordu.

Şüphesi ödüllendirildi. Işık gösterisi devam ederken ve masmavi neon dalgaları çimenlerin üzerinde süzülürken avlu duvarının tepesindeki yalnız bir figür tam boyuna yükseldi. Amy durduğu yerden bir siluetten başka bir şey seçemiyordu ama yine de fark edildiğini, *görüldüğünü* hissetti. Şekil bir parmağını gölgeli dudaklarına götürdü.

Şşş.

Safır dalgaları titredi ve söndü. Belirsiz, huzursuz bir an boyunca, toplanan yabancılar ay ışığından başka bir şey göremediler.

Avlunun ortasından bir spot ışığı patladı, toprak ve taştan parlayan berrak bir ışın. Işık duvardan yukarı doğru kaydı ve oradaki figürü parlayan bir hale içinde yakaladı. Amy yaşını tahmin etmekte zorlansa da olgun bir kadındı; badem gözleri yüzünden daha yaşlı görünüyor, bilgelik ve küçük, karanlık bir eğlence hissi veriyordu. Katedralin pencereleriyle aynı değişen mavi tonlarda dokunmuş hacimli cübbesi, rüzgar olmamasına rağmen özgürce dalgalanıyordu.

Masmavi şapkası tepe noktasına kadar yükselip hilalin kıvrımı gibi bir tarafa doğru kıvrıldı ve geniş, sarkık siperi bir gözünün üzerinden aşağı sarktı. Toplanan kalabalığa onaylayan bir gülümseme sundu.

"İyi akşamlar," diye seslendi onlara.

Mırıltılar ve fısıltılar kesildi. Bir süre sessizliği korudu, tekrar konuşmadan önce cırcır böceklerinin cıvıltılarının boş alanı doldurmasına izin verdi.

"Her biriniz," dedi, "çok özel bir amaç için seçildiniz. Ve özel bir eğitim için. Ben sizin müdireniz Chen Lan ve Saunders Akademisi'ne hoş geldiniz demek benim için büyük bir onur."

On dört yaşlarında bir çocuk solgun ve titrek bir el kaldırdı. Kız onu bir bakışla onayladı.

"Yanlış yerde olduğumdan oldukça eminim." Amy'nin elden düşme kalın gözlüklerinin aksine ince ve kenarları şık gümüş tellerle çevrili gözlüklerini karıştırdı. "Bir şeyler için... seçilmiyorum ve buraya nasıl geldiğimden bile emin değilim ve-"

"Bu korkuları bir kenara bırakalım," dedi müdire, yüzünü inceleyerek. "Hazır başlamışken hafızamı da test edelim. Siz Bay Colin Woodrue'sunuz, değil mi?"

Bunun üzerine gözleri parladı. Amy nedenini bilmiyordu ama kendi ismine şaşkınlıkla tepki vermişti.

"O benim," dedi.

"O halde doğru yerdesiniz, davetinizi bizzat imzaladığımı düşünürsek." Lan, sanki hafızasına işaretler koyuyormuşçasına toplantıyı, tüm kalkık yüzleri inceledi. "Her şey kısa süre içinde açıklığa kavuşacak. Şimdilik şunu bilin ki, çok geniş bir potansiyel öğrenci havuzundan yeteneğiniz nedeniyle seçildiniz."

Amy küçük ve sessiz kalmak istedi. Kalabalığın içinde kaybolmak. Bu kendini güvende ve akıllı hissettiriyordu. Yine de sessiz kalamadı.

"Seçilmiş, tamam," diye başını salladı Amy. "Ama biz neredeyiz? Ve bize ne öğreteceksin?"

Müdire avlu duvarının kenarından bir adım ileri atarak cevap verdi. Soluk soluğa bir koronun ortasında bir taş gibi düştü, ancak bir öğrenci haykırdığında sesi sert bir soğuk rüzgâr tarafından yutuldu. *Rüzgâr ve tuz*, diye düşündü Amy, Chen Lan düşerken denizin tadını alıyordu. Rüzgâr onu yakalayıp havaya kaldırdı, cüppesinin kolları ve kuyruğu canlı, yırtık pırtık bir gölge gibi dalgalanıyordu.

Müdire avlu taşlarının bir metre kadar üzerinde asılı duruyordu, yüz ifadesi sakindi.

"Sihir," dedi. "Sana sihir öğreteceğim."

Yavaşça yeryüzüne indi, ayak parmakları avlu yoluna değene kadar bir tüy gibi sürüklendi.

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, kart numaralarından ve şapkalı tavşanlardan bahsetmiyorum" dedi. "Burada, Akademi'de bizim vesayetimiz altında

okült tarih ve uygulamalar konusunda kapsamlı bir eğitim alacaksınız. Bazı gizli güçlerle iletişim kurmayı öğrenecek ve birçok çetin sınavla karşılaşacaksınız - söz veriyorum, ağır sınavlar - ama hiç olmadığın kadar güçlü çıkacaksınız. Hayatınızı sonsuza dek değiştireceğim... tabii bana izin verirsiniz."

Amy'nin milyonlarca sorusu vardı ve etrafındaki yüzlere bakılırsa tek soru o değildi ama hayat ona en önemli soruyu en başta sorması gerektiğini öğretmişti: "Ne kadara mal olacak?"

"Anlaşılabilir bir endişe Bayan Nettle-" Lan'ın sivri bakışları *özellikle sizin içindi-* "ama biz parayla ilgilenmiyoruz. Burada hak ettiğiniz sürece bu okulda hoş karşılanacaksınız. Ve bu hepiniz için geçerli."

İyi atlattın, diye düşündü Amy. Parayı sormadım, bunun ne kadara mal olacağını sordum.

Yine de bir önemi var mıydı? Dakikalar önce başarısız bir soygunun ve mahvolmuş bir geleceğin namlusuna bakıyordu. Şimdi ise garip yıldızların altında duruyor ve havada süzülen bir kadını izliyordu. Amy'ye aynısını ve daha fazlasını nasıl yapacağını öğretebileceğini ima eden bir kadın.

Spontane psikotik kırılma mı? Belki de şu anda süngerli bir hücrede oturuyorum ve tüm bunları hayal ediyorum.

Sonra Amy, her şeyin daha kötü olabileceğini düşündü. Ben de bu yolculuğa katılabilirim.

Avlu kapılarından biri metalik bir gümbürtü ve tiz bir gıcırtı çıkararak kendiliğinden açılmaya başladı. Yolculuğu aydınlatmak için yüzen kağıt fenerlerle kaplı çakıllı yol, süslü siyah demir parmaklıkların hemen ötesinde bekliyordu. Ve o dolambaçlı yolun sonunda, ev.

"Lütfen beni takip edin," dedi müdire, yirmi kadar kafası karışık ve dağınık öğrenciyi açık kapıya doğru yönlendirerek. Amy akıntıyla birlikte hareket etti, sonra durakladı. Daha önce fark ettiği kız - tüm dünyası yıkılmış gibi görünen çilli kıvılcı saçlı kız - hala yerde oturuyor, kollarını tutuyor ve yavaşça ileri geri sallanıyordu. Amy yaklaştı ve onunla göz göze gelmek için el salladı.

"Hey," dedi. "Kendi başına yürüebilir misin? Muhtemelen burada geride kalmamalısın."

Hiç düşünmeden elini uzattı. Oturan kız irkildi, kendi içine doğru kıvrıldı ve Amy parmaklarını çekti. Kız Amy'ye belli belirsiz, tedirgin bir baş selamı verdi.

"Özür dilerim. Yani, evet, yürüeyebilirim. Kendim yapabiliyim. Teşekkürler."

Kendini ayağa kaldırdı ve diğer öğrencileri gölgeledi, onların peşinde bir hayalet gibi.

Sürünün başındaki müdire mahkemeyi yönetiyordu. Hava ıslak turba ve kır çiçeklerinin kokularıyla dolarken, durgun ve serin gece onun sesini taşıyordu.

"Açık konuşayım. Saunders Akademisi katı bir geçme ya da kalma esasına göre çalışır. Beklentilerimizi karşılayacaksınız ya da uzaklaştırılacaksınız."

"Kaldırıldı mı?" diye yankılandı topuklarının dibindeki sürüden gelen küçük bir ses.

Müdire Hanım, "Kovuldunuz," dedi. "Bu durumda geldiğiniz yere geri gönderileceksiniz. Burayla ilgili anılarınız ve bizimle geçirdiğiniz süre içinde öğrenmiş olabileceğiniz hiçbir şey olmadan. Sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak."

Sesin bir yüzü vardı, ancak Amy'nin ilk başta kalabalıktan seçemeyeceği kadar kısaydı. Kız bir adım öne çıkınca Amy nedenini anladı: Pötikareli bir palto giymiş, en fazla on iki yaşında, kocaman ay gözleri olan minicik bir şeydi. Çocuğun gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmıştı.

"Eve ne zaman gidebiliriz?" diye sordu.

Aşırı büyümüş, birbirine karışmış otların arasına gömülmüş tek bir mor ışık, patikanın hemen doğusundaki bir açıklıkta parlıyordu. Orada tebeşir beyazı taştan üç kaba levhadan yapılmış bir kemer duruyordu. Amy'ye Stonehenge'i hatırlatıyordu ama kemerin altındaki havanın karanlıkta sıcak bir serap gibi dalgalanıp dalgalanmadığını da fark edemiyordu.

"İsterseniz şimdi ya da istediğiniz zaman gidebilirsiniz," diye yanıtladı Müdire Hanım. "Yine de bir daha geri gelmeyeceksiniz. Burası İstifa Kemer. İçinden geçerseniz evinize dönersiniz. Anılarınız olmadan tek yönlü bir yolculuk, ama burada başaramazsanız..."

Ev, ama ev artık ev değildi. Amy'yi geçidin diğer tarafında bekleyen tek şey bir hapisane hücresi ve harabeydi.

Hiçbir şey ve hiç kimse onu o kemerden geçiremeyecekti.

Dalton sessizce onun yanına çökmüştü. Ona yan gözle bir bakış attı.

"Hâlâ halüsinasyon gördüğümüzü mü düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Ensesini ovuşturdu ve yolun sonundaki eve doğru baktı. "Acele kararımı yeniden değerlendiriyorum diyelim."

"Evet," diye onayladı Amy. "Aklımı kaybediyor olabileceğimi düşündüm ama hepimiz aynı şeyi görüyoruz ve delilik böyle bir şey değil."

"Açık konuşayım," diye uyardı müdire yeni öğrencilerden oluşan kalabalığı. "Davetimiz bir kez ve sadece bir kez yapılır. İstedığınız zaman, herhangi bir nedenle ayrılmakta özgürsünüz ama bir daha geri gelmeyeceksiniz. Kesinlikle kalacağınızı umuyorum."

Bronz sarılı kız Bahati öne doğru bir adım attı ve zarif bir el kaldırdı. Kaşlarından biri kuşkuyla kalktı.

"Bayan...Chen? Bakın, bunu tam bir diva gibi görünmeden söylemem mümkün değil ama bilmek zorundayım." Ellerini kalçalarına koydu. "Ben gezegendeki en ünlü insanlardan biriyim. Neden buradaki kimse beni tanımıyor?"

Chen Lan'ın gözlerinde muzip bir pırıltı parladı. Bir an durdu ve ters dönmüş yüzlerin oluşturduğu karmaşaya baktı. Hepsi özünde farklıydı, sadece korku ve kafa karışıklıklarında birleşmişlerdi.

"Siz dünyanın en popüler insanlardan birisiniz, Bayan Bahati. Aslında... her biriniz farklı bir paralel Dünya'dan özenle seçildiniz. Eğer yardımı olacaksa, kendinizi elçiler olarak düşünün."

Müdire elini döndürerek tepenin üstündeki evi işaret etti.

"Geç oldu ve hepiniz acıkmış olmalısınız. Hadi biraz yemek yiyelim, olur mu?"

Hiçbir şey sinirleri iyi bir yemek kadar yatıştırılmaz."

Üçüncü Bölüm

Büyük evin kapıları ardına kadar açıldı ve korkunç bir sessizlik içeri doldu.

Müdireyi ürkek bir ördek sürüsü gibi takip eden büyülenmiş ve çalınmış çocuklar, akademinin ana salonunun cilalı parke zemini boyunca yayıldılar. Kimse konuşmuyordu. Ev Viktorya döneminden kalmaydı, sade ve soğuktu ama salonun yontulmuş sütunları boyunca uzanan bronz çerçeveli gaz lambaları mor bir alevle yanıyordu. Soğuk fildişi ve siyahın zig-zag tonlarındaki uzun bir halı, odanın kalbini boydan boya kesiyor ve kıvrımlı bir merdivenden yukarı çıkıyordu.

Amy'nin kafası sesini bulamayacak kadar doluydu. Sihir, paralel dünyalar... Bunları sindirmek çok zordu. Ama o buradaydı ve bunlar oluyordu ve bununla başa çıkmak zorundaydı. Omuzlarını geriye itti, derin bir nefes aldı ve kalabalığın içinde daha önce gördüğü solgun, çilli kızı aradı.

"Hey, Dalton," diye mırıldandı.

Ona doğru döndü. Bir sütuna yaslanmış olan solgun kıza başıyla selam verdi. Kızın bakışları milyonlarca kilometre ötede bir yerdeydi.

"Sana iyi görünüyor mu?"

"Uh-uh." Odanın diğer ucuna üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Ya hasta ya da bir şey kullanıyor. Ya da bir şey almıyor ve bu yüzden hasta, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

İlaç yoksunluğu mu? Amy düşündü. Veterinerlik okuluna hazırlanmak için ellerini biraz insan tıbbıyla da ıslatması gerekiyordu, sadece bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilecek kadar. *Bir klinikte ya da hastanede olmalıydı. Ölebilirdi. Bu insanlar ne düşünüyor?*

Bir bastonun ritmik tıkırtısı başını döndürdü. Salonun arka tarafındaki çift kapıdan yeni biri çıkmış, kaba bir ceviz bastonunun yardımıyla aceleyle ilerliyordu. Ev giysileri ve yıpranmış deri yelek giymiş yaşlı bir adamdı ve parlak cam mavisî gözleri bilgelik kırışmış yüzünde parlıyordu.

"Yeni grubun sabah ilk iş olarak burada olacağını sanıyordum," dedi.

"Hepimiz öyle yaptık, ama portallar..." Chen Lan umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Görünüşe göre Saunders Akademisi'ndeki her şey tam olarak çalışmıyordu

Sipariş. "Bayanlar, baylar, bu Bay Orris, bekçimiz ve bahçıvanımız. Ne düşünüyorsunuz Bay Orris? Bu genç karınlara biraz yiyecek koyabilir miyiz?"

"Benim gözetimimde kimse aç kalmayacak. Mutfağı açmam gerekecek ama eminim bir şeyler hazırlayabilirim."

Amy'nin solunda, Bahati tek başına duruyordu ve yüzünde şaşkınlık ile sessiz bir zevk arasında bir yerde meraklı bir ifade vardı. Amy merakla ona yaklaştı.

"Memlekette neyinle ünlüsünüz bilmiyorum ama bu zor olmalı."

Bahati kirpiklerini kırıştırdı, sonra da sırtıtmaya başladı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İmza almak için mobbinge uğramadan insan içine adım atmaya yıllar oldu. Bu inanılmaz bir şey."

Müdirenin Colin diye çağırdığı kısa boylu, zayıf, gümüş telli gözlüklü çocuk yanlarına geldi.

"Hepiniz bunu görüyorsunuz, değil mi? Perili görünümlü büyük bir köşk, mor alevler..."

"Resmi olarak kayıt dışı ve sektör dışıyız." Dalton kollarını kavuşturdu ve omzunun üzerinden bir bakış attı. "Botlarınızı bağlayın, çocuklar."

"Yani, paralel dünyalar mı? Gerçekten mi?" Colin yemek salonuna Dalton'ın yanında girdi, boyu sırık gibi gencin omuzlarına ancak yetişiyordu. "KCU gibi."

Dalton ona boş bir bakış attı.

"Kirby Sinematik Evreni mi? Sizin dünyanızda o filmler yok mu?" Colin'in omuzları çöktü. "Onlar... onlar gerçekten harika."

Amy, sürünün geri kalanıyla birlikte kayıtsızca tökezleyen solgun, çilli kıza odaklanmıştı. Ona dokunmamaya dikkat eden Amy, yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı yakınında durdu.

Amy'nin ne tür bir yardım sunabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yapmak zorundaydı. dene.

Masalar kavernöz yemek salonunun uzunluğu boyunca uzanıyordu, eski lake

Ahşap, bıçaklar ve zaman tarafından çok sevilen kasap blokları gibi yaralanmıştı. Salon naftalin ve eskimiş sedir kokuyordu. Amy yüksek bir masa, liderler ya da öğretim üyeleri için ayrılmış bir yer olmadığını, sadece islekeli granit şöminenin ağzına kadar uzanan uzun, eşit sıralar olduğunu fark etti. Amy, ocağın tüm odayı ısıtacak kadar büyük olduğunu hayal etmek zorundaydı. Buz gibi bir rüzgârla aniden üşüdüğünü hissetti.

Galerinin bir tarafını kaplayan vitray pencerelerdeki bir çatlaktan içeri süzülen gece rüzgârı.

"Hey." Amy çilli kızın omzunda durdu. "Ben Amy." "Vail."

"Sanki-" Amy eliyle yüzünü işaret etti.

Vail başını salladı. "A ile." Sesi yarı uykulu gibi bulanıktı.

"Yemek yiyebilecek misin?" Amy sordu.

Vail cevap vermedi. Kendini bir masanın ucundaki banka bıraktı ve Amy de kendini yanına davet etti. Dalton, Bahati ve Colin diğer tarafta yerlerini aldılar ve birbirlerine doğru yöneldiler.

"Ciddi olduklarını düşünüyor musun?" Colin sordu. "Şu katı geçme-kalma olayı konusunda mı?"

Dalton, "Ben olsam onları henüz test etmezdim," diye cevap verdi. "Kuralları çiğnemedi önce kuralları bilmek gerekir."

Colin çenesini eğmiş, kollarını kavuşturmuş ve kendini olduğundan daha da küçük gösterecek şekilde kendi içine doğru katlanmış gibiydi.

"Oraya geri dönemem," dedi. "Orası evim değil."

Amy onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Okul mutfağına bakan uzun servis penceresinin kepenkleri açılmıştı. Aralığın arkasında Bay Orris endüstriyel bir ocağı yakıyor ve deri yeleşinin üzerine un lekeli bir önlük geçiriyordu. Bu sırada ay gözlü küçük kız koridorun ortasında kamyon farına tutulmuş bir geyik gibi duruyordu. Amy el salladı ve kızla göz göze geldi.

"Selam. Ben Amy. Senin adın ne?"

"Nora," diye cevap verdi küçük bir sesle.

Amy cevap veremedi Dalton ondan önce d a v r a n d ı . Sırık gibi, takım elbiseli genç bir kenara çekildi ve yanındaki bankı okşadı.

"Hey, Nora. Gel ve benimle Bahati'nin arasına otur. O kendi dünyasında ünlü, ben de kendi dünyamda belalı sayılırım, böylece seni güvende tutarız."

Nora y a n l a r ı n a gelip aralarına girdiğinde, Bahati Dalton'a şüpheli bir bakış attı.

"Bir tür belalı, ha?"

Parmaklarını dalgalı saçlarında gezdirdi ve ukala bir gülümseme takındı. "Aksini kanıtlayabilir misin?"

Bunu yapmasına izin verdi.

Bay Orris servis penceresinin önündeki tepsileri sert tahta kaseler ve kalın saplı kaşıklarla doldururken akşam yemeği yavaş yavaş geldi. Yemek bir çeşit yulaf lapasıydı, hızlı ve basitti ama Amy'nin midesini sıcak, bulanık bir parıltıyla dolduracak şekilde temizdi. Kuru üzümün ve tarçın notalarının tadına baktı, hepsi doğal ve tazeydi, diyetinin aslan payını oluşturan işlenmiş çöplerden hiçbirisi yoktu. Kendisi ne kadar etkilendiyse, masanın karşısındaki Dalton da hayatında ilk kez gerçek yemek yiyor gibi görünüyordu.

"Sadece su ve Triumph protein barlarıyla hayatta kalmayı dene," dedi, yulaf lapasını mideye indirirken onun bakışını yakaladı. "Eğer bizi her gün böyle besliyorlarsa, kesinlikle burada kalacağım."

"Madem farklı dünyalardanız," dedi Colin kaşlarını çatarak, "nasıl oluyor da hepiniz Tangusti konuşuyorsunuz?"

Müdire yanından geçip gitti. Arkasına doğru eğilirken masmavi şapkası bir gözünün üzerinden aşağı doğru sarkıyordu.

"Hepiniz kendi ana dilinizde konuşuyor ve duyuyorsunuz Bay Woodrue. İletişimi mümkün kılmak için adanın havasına küçük bir hile dokuduk. Bunu kendi kişisel dublaj servisiniz olarak düşünün."

Adam bir soru sormaya başladı ama o çoktan harekete geçmiş, süzülerek - kelimenin tam anlamıyla süzülerek, ayak parmakları parkenin yarım santim üzerinde sallanarak - odanın önüne doğru ilerliyordu. Yeni gelenlerin hepsi ona doğru bakarken kafalar koridor boyunca döndü.

"Akşam yemeğinden sonra size birinci kattaki yatakhane odaları tahsis edilecek. Üst kata çıkmayın: orası daha yaşlı, daha ileri öğrencilerin kaldığı yer ve onların deneylerinden korunacağınızı garanti edemem. Üniformalarınız sabah ilk dersleriniz başlamadan önce size verilecek. Anlamış olabileceğiniz gibi, buraya gelişinizi bu şekilde planlamamıştık, ancak iyi bir gece uykusundan sonra hepinizin kendinizi yenilenmiş hissedeceğini düşünüyorum."

Çalınan öğrenciler teker teker boş kâselerini servis penceresinin yanına yerleştirerek yatakhanelere doğru yürüyüş için toplandılar. Chen Lan, bir panoyu kontrol ederek ve tavus kuşu tüyü tüy kalemikle notlar alarak izledi.

"Affedersiniz? Müdire Hanım?"

Döndü. Amy dikkatli bir mesafeyi koruyarak onun yanında durdu.

"Ah, Bayan Nettle." Müdire ona bir gülümseme sundu. "Şüphenizin içgüdülerinizi iyi yansıttığını söylemeliyim."

"Sana bunun ne kadar mal olacağını sorduğumda? Seni kırmış olabileceğimi düşündüm."

"Pek sayılmaz. Seni yabancı bir dünyaya götürdük, hem de hiç haber vermeden. Senin yerinde olsaydım, kendime zerre kadar güvenmezdim. Biraz şüphecilik sağlıklı bir şeydir. Ama endişelenmeyin: burası sizin yeni eviniz, söz veriyorum. Yakında bunu benimseyeceksin."

"Buraya kendim hakkında konuşmak için gelmedim." Amy çift kapının önündeki öğrenci kalabalığına bir bakış attı. "Şuradaki kız, Vail? O hasta. Yani... gerçekten hasta. Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Chen Lan ilk başta cevap vermedi. Bakışları okunamıyordu, mesafeliydi, sanki Amy'nin algılayamadığı şeyleri duyuyor ve görüyor gibiydi. Sonra yeni öğrencisiyle göz göze geldi ve ona sessiz bir meydan okuma bakışı attı.

"Müdire, "Bazıları Vail için yapabileceğiniz en iyi ve en nazik şeyin onu İstifa Kemer'i'ne kadar yürütmek olduğunu söylüyor," diye yanıtladı. Ve onu itmek."

Amy'nin sesi inançsızlığın fısıltısıydı. "Ne?"

"Bazıları onun kendi dünyasında tıbbi yardım alacağını söylüyor. Senin sayende yaşayacak. Bazıları bunun için sana kahraman diyebilir."

Bir kahraman. Yoksunluk sancıları çeken bir kızı boyutlar arası bir geçitten geçerek geldiği yere geri götürdüğü için. En başta uyuşturucu bağımlısı olduğu yere... Amy, Vail'i eve döndüğünde başka hangi dehşetlerin beklediğini tahmin bile edemezdi. Karşılaştırabileceği sadece kendi hayatı vardı ve Amy'yi Arch'a sürüklemek için bir at takımı gerekirdi.

"Bunun için kendime kahraman demezdim," dedi.

"Peki o zaman." Müdirenin gülümsemesi genişledi, neredeyse Cheshire-esque. "Sanırım bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek. İyi geceler, Bayan Nettle."

Öğrenciler çabucak iki dağınık gruba ayrıldı. Elindeki panoyu sallayan Chen Lan bir grup genci kuzey kanadındaki yatakhanelere götürürken, Bay Orris de Amy ve geride kalanları evin karşı tarafındaki odalara götürdü.

"Size merdivenlerden bahsetti, değil mi?" diye sordu yaşlı adam, adamlarını büyük salondaki geniş, kıvrımlı merdivenin önünden geçirirken.

"Oraya çıkmamak mı?" Dalton ve Bahati'nin arasına güvenli bir şekilde yerleşmiş olan Nora sesini yükseltti.

"Çok doğru, genç bayan. Birinci sınıflar alt katta kalıyor. İkinci sınıflar ikinci katta, üçüncü sınıflar üçüncü katta-"

"Dur tahmin edeyim," dedi Dalton. "En üst kattaki dördüncü sınıf öğrencileri mi?" Bay Orris ona uzun ve sessiz bir bakış attı.

"Dördüncü sınıf öğrencisi yok," dedi.

Ondan sonra hiç konuşmadı, ta ki mor gaz lambalarıyla kaplı bir koridora ve soğuk pirinç kulplu kapalı kapılara ulaşana kadar. Kendi panosunu takip ederek isimleri söyledi ve uygun odaları işaret etti.

"Banyolar ve duşlar koridorun sonunda bu arada," diye ekledi. "Tek başınıza daha fazla dolaşmanızı önermem. İlk gününüzde ve gün batımından sonra olmaz."

"Birinci kat... güvenli mi?" Bahati sordu.

Bekçi elini yıpranmış alnına götürdü ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı.

"Yurtlar öyle," dedi.

Amy koridorun sonunda, soğuk ahşap döşeme tahtalarının köşelerini toz tavşanlarının tıkadığı ve sarkan bronz bir avizenin kenarı boyunca parlak gaz alevlerinin parladığı rustik bir odaya atandı. Aşağıya doğru süzülen ışıklar odayı gölgelerden oluşan bir yapboza dönüştürüyordu. Duvarlarda kolalı görünümlü beyaz çarşafarla donatılmış tek kişilik yataklar sıralanırken, birkaç eski, ucuz kilim soğuk, ölü bir ocağa uzanıyordu.

"Bu," diye açıkladı Bahati, "tam bir tamirci."

Akademi arazisine bakan bir pencerenin dışında, gece rüzgârı başıboş bir ağaç dalının cama çarpıp çizmesine neden oldu.

Odaya Nora, Vail ve Amy'nin henüz tanışmadığı, siyah saçları uzun, sert bir örgü şeklinde bükülmüş ve dudakları siyaha boyanmış bir kız - belki on altı ya da on yedi - ile birlikte atanmışlardı. Yeni gelen, Vail'in tökezleyerek odayı geçmesini ve yüzüstü yatağa düşmesini izledi.

"O iyi mi?"

"Bunu... göreceğiz. Bu arada ben Amy."

Kız döndü. Koyu yeşil gözlerinde aç bir şey vardı, sanki buraya gelmek kalbinin arzusuyla dolu bir hazine sandığının kilidini açmıştı.

"Olivia. Olivia Renn. Buna inanabiliyor musunuz? Öğreneceğiz *sihir*."

İnanç söz konusu olduğunda Amy şu anda her konuda kararsızdı. Ayrıca, daha acil bir ihtiyaç görüyordu. Vail'in yatağına doğru ilerledi ve yanına çömeldi. Vail sokak kıyafetleri içinde terliyor ve titremeye başlıyordu.

"Vail?" Amy usulca söyledi. "Dinle tatlım. Seni yargılamıyorum, tamam mı? Ama ne aldığını bilmem gerekiyor ki bunu atlatmana nasıl yardımcı olabileceğimizi anlayabilelim."

Uzun boylu, çilli kız bir şeyler mırıldandı, sonra da yuvarlanıp cenin gibi kıvrıldı. *Ne demişti? "Mürekkep" mi? Tabii ki mürekkep. Farklı bir gezegen, uyuşturucuları aynı isimlerle çağırarak değiller ya. Hadi Amy, düşün. Temel triyaj.*

"Tamam, havluya ihtiyacı var... ıslak havluya." Bahati'ye baktı. "Duşları kontrol edip kullanabileceğimiz bir şey var mı diye bakabilir misin? Yoksa benim yatağımdaki çarşafı kullanırız."

"Hemen," dedi Bahati, çoktan kapıya yönelmişti.

"Susuz kalmaması için sıvıya ihtiyacı olacak. Su... mutfakta bir şey varsa et suyu iyi olur-"

"Biz gittikten sonra her şeyi kilitlemişler," dedi Nora.

Amy alt dudağını ısırdı.

"Kemer ne olacak?" Olivia önerdi. "Demek istediğim, onu sadece itin, muhtemelen diğer tarafta onu yamalayacaklardır."

Vail tekrar yuvarlandı. Nefesi artık sığıdı, kansız teni balmumu gibiydi. Amy'nin elini tuttu, Amy'nin gözlerinin içine bakarken aniden çelik gibi bir kuvvetle sıkı.

"Yapma," diye nefes aldı. "Beni oraya geri gönderme. Ne olursa olsun."

"Vail, yoksunluk yaşıyorsun. Ölebilirsin-" "Ölmeyi tercih ederim," dedi Vail.

Amy koridorun karşısındaki kapıyı çaldı. Kapı bir aralık açıldı ve Colin ona baktı.

"Selam," dedi Amy. "Dalton seninle mi kalıyor?"

Sırık gibi, takım elbiseli genç koridorda ona katıldı.

"Kuralları çiğnemedi önce onları öğrenmekle ilgili s ö y l e d i k l e r i n i z i hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Dalton.

"Bu sloganla mı yaşıyorsun?"

"Azıcık bile değil."

"Güzel," dedi Amy. "Mutfağa gizlice girmem gerekiyor. Yardım etmek ister misin?" "Suç mu? İlk randevumuzda mı?"

"Bu bir randevu değil."

"Güzel," dedi, "çünkü ben seksi olsa bile ikinci buluşmaya kadar bir hatunla suç işlemem. Neyse, hadi gidip biraz hırsızlık yapalım."

Amy bir kaşını kaldırdı. "Nedenini bilmek bile istemiyor musun?" "İyi bir amaç için olduğunu düşünüyorum. Yolda anlattırın."

Dördüncü Bölüm

"Bu benim için yeni bir şey," diye mırıldandı Chen Lan. "Gerçi öğrenciler arada bir bizi şaşırtmasaydı, bu projenin pek bir anlamı kalmazdı."

Sol elinin tırnaklarından fırtınalı bir sonbahar günbatımının renginde koyu bir boya damlıyordu. Boya, akik taşından oyulmuş, durgun suyla dolu ve demirden bir sehpa üzerine monte edilmiş sığ bir leğene damlıyordu. Boya, suyun yüzeyini canlı bir yağ tabakası gibi duman bulutlarıyla çevrili karanlık bir aynaya dönüştürdü. Dalton yemekhane kapısının önünde çömelmiş, bir çift donuk metal kancayı kilidin içinde çalıştırırken, Amy yansımanın içinde gergin bir şekilde etrafı izliyordu. Geri çekildi, doğaçlama kazmaları cebine koydu ve ellerinin tozunu aldı. Kapı tıkladı ve sallandı İçeri doğru.

Chen Lan'ın omzunda duran Bay Orris, "Derslerin ilk gününden önce iki okuldan atılma," dedi. "Her şeyin bir ilki vardır sanırım. Çocuk başından beri sorun çıkaracak gibi görünüyordu ama bence akli başında bir kızdı."

"Bırak gitsin," dedi.

Başını öne eğdi. "Hanımefendi?"

Müdire Hanım, "Bu küçük ihlali görmezden geleceğiz," dedi. "Bundan sonra ne yapacaklarını görmek istiyorum. Eğer on dakika içinde çıkmazlarsa, aşağı inin, etrafta tepinin ve biraz gürültü yapın. Ama onları yakalamayın, sadece korkutup yatakhanelerine geri gönderin."

Orris uzun bir süre sessiz kaldı ve hareketli yansımayı izledi. Amy ve Dalton boya bulaşmış sularda servis penceresinin kepengini aşarak karanlık mutfaklara doğru ilerlediler.

"İlgili bir konuda," dedi sonunda, "ve bunu tüm saygıyla soruyorum-"

"Vail Curran," diye cevap verdi.

"Evet, hanımefendi. Burada olacak durumda değil. Kız bir çeşit..."

"Keş mi?" Chen Lan'ın gözleri boyalı havuzdaki yansımaları yakalayarak tehlikeli bir şekilde parladı. "Bayan Curran oldukça ciddi bir Mürekkep bağımlılığıyla boğuşuyor."

Bu doğru olamazdı. Orris el yazısıyla aldığı notlar üzerinde eski, kırık tırnağını gezdirerek panosunu iki kez kontrol etti.

"Paralel On İki'den geldiğini söylüyor." "Mm-hm," dedi müdire.

Panosunu indirdi.

"Paralel On İki'de Mürekkep olmaması gerekiyordu," dedi.

"Muammayı gözlüyorsun."

"Bir şeylerin peşinde olduğunuzu seziyorum." Boyalı havuzdan müdireye doğru bir bakış attı. "Bütün bunları sen mi planladın?"

Kıkırdaması hafif, yumuşak bir şeydi.

"Bu düşünceden vazgeçin Bay Orris. Kurucularımızın ve yatırımcılarımızın da buyurduğu gibi özgür irade Akademimizin temel ilkelerinden biridir."

Sığ akik kaseye doğru eğildi. Hareket eden, dalgalanan görüntülerden gelen ışık yüzüne soğuk, balkabağı-turuncu bir parıltı yaydı.

"Ama bazen," dedi, "doğru faktörleri doğru şekilde bir araya getirdiğinizde, kaostan ilginç desenler ortaya çıkar. O yüzden boş vereceğiz. Şimdilik."

Amy, cereyanlı mutfakları keşfederken, evden çok uzakta olduğunu kanıtlayan şeylerin küçük şeyler olduğunu fark etti. On dört ısı ayarı olan ocaklar ya da buharla çalışıyormuş gibi tıkırdayan pençe ayaklı, soğanlı porselen buzdolapları gibi. Ya da daha önce hiç duymadığı üretici markalarına sahip, dökme demir ve pirinçten yapılmış, sallanan tencere ve tavalalar.

"İşte buradaydık, Hudson Bulvarı Çetesi'yle takılıyorduk." Dalton çömelmiş, küvet büyüklüğündeki paslanmaz çelik lavabonun altını karıştırıyordu. "Ve içlerinden biri ispiyonlayana kadar her şey harika gidiyordu. Birdenbire polis kepçeleri parkın her çıkışını kesmeye başladı. Bizi kaçırmak için bir Valkyrie bile getirdiler; eve tek parça halinde dönebilmek için çeyrek millik bir menfezden karnımın üzerinde sürünerek geçmek zorunda kaldım."

Amy bu planın başlangıcında soğukkanlı ve soğukkanlıydı ama şimdi topuklarının altında bir ateş vardı. Eğer burada yakalanırlarsa- O zaman *yakalanma*, dedi kendi kendine. *Odaklan ve bir yolunu bul*. Dolaplardan birini karıştırdı ve temiz, boş bir sürahi buldu.

"Bütün o kavgalar," dedi dikkati dağılmış bir halde. "Bir park yüzünden mi?"

Omuz silkti ve ayağa kalkarak ona lavabonun altında bulduğu kovayı gösterdi. Kadın başıyla onaylayarak cevap verdi.

"Elbette," dedi. "Çünkü benim geldiğim yerde ya sahip olduklarını korumak için savaşırsın ya da birileri onları senden alır. Bir nedene bile ihtiyaçları yoktur - bu kedilerden bazıları sadece yapabileceklerini kanıtlamak için dişlerinizi ve kemiklerinizi çalarlar."

Amy, şifonyerinin çekmecesinin dibinde duran ve üniversite harç parasını sakladığı eski tereyağlı kurabiye kutusunu düşündü. Artık yoktu. Lisede üç yıl boyunca umut beslemişti ve bir öğleden sonra babası bu umudu dikkatsiz topuğunun altında ezmişti.

"Acele etmeliyiz," dedi. Sessiz, kavernöz yemek salonuna bir köprü olan servis penceresine bir bakış attı. Gölgeler gözlerinin köşelerinde hareket etmeye devam ediyor, ancak onlara odaklanmaya çalıştığında inatla yok oluyordu.

Dalton kilerden birini yağmaladı. Arkasına yaslandı ve uzun bir karton tüpü havaya kaldırdı. Bir o yana bir bu yana salladıkça tıkırdıyordu.

"Hey, çikolatalı bisküvi."

"Bırakın," dedi Amy. "Sadece Vail için ihtiyacımız olanı alıyoruz."

Etiketi okurken kaşları kalktı. "Gerçek çikolata. Ve herkesin bulabileceği bir yerde öylece bırakıyorlar mı?"

"Geldiğiniz yerde çikolata yok mu?"

"Sadece zenginseniz. Çikolatalı *ürünümüz* var; bu *ürün*, gerçek bir biftek için kirli bir bulaşık süngeri neyse *odur*. Onu yiyebilirsiniz ama asla zevk aldığınıza kendinizi inandıramazsınız." Ona yan gözle bir bakış attı. "Bana bir şey açıkla."

"Ateş et."

"Hayatımızın fırsatı kucağımıza düştü. Sihir öğreneceğiz. Peki neden yeni tanıştığın bir kız için her şeyi riske atıyorsun? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun bile. Bu bana çılgınca geliyor."

Amy ona şüpheyile baktı. "Çılgınca, ha?"

"Hiç mantıklı değil," diye mırıldanarak dolabı karıştırmaya devam etti.

Amy kollarını kavuşturdu ve donuk bir monotonlukla cevap verdi.

"Evet, Dalton. İhtiyacı olan bir yabancı için kendimi tehlikeye atmam tamamen mantıksız, özellikle de bu yeni tanıştığım bir kızsaa. Senin kendini asla böyle bir durumda bulmayacağını biliyorum."

Yavaşça ona doğru baktı. Gözlerini

kırpıştırdı. "Ben yaptığımda farklı oluyor," dedi.

"Uh-huh."

"Ben yapınca *güzel* oluyor," diye mırıldandı nefesinin altında.

Yatakhaneinin köşesinde yalnız bir yağ lambası parlıyor, çarpık döşeme tahtalarının üzerine sarı, tozlu bir ışık saçıyordu. Nora çoktan uyumuştı; küçük kız günün ağırlığı altında ezilmiş, battaniyesinin altında sessizliğe gömülmüştü. Olivia Renn de öyle. Amy ortak odalarına geri dönerken siyah dudaklı yeni tanıdıkları uzun, hafif bir horlama sesi çıkardı.

Bahati Vail'in başucuna çömelmişti. Amy'ye baktı, ağzını büzdü ve başını hafifçe salladı. Ayağa kalktı ve Amy'yi odanın ortasında karşıladı.

"Kız arkadaşının durumu kötü," diye fısıldadı Bahati.

Arkasında, Vail'in yüzü mumlu bir ay gibi görünüyordu ve giysileri ve çarşafı ıslak, dondurucu bir ter birikintisiydi.

"Onu sakın tutmaya çalışıyordum," diye ekledi Bahati, "ama şimdi titriyor ve dişleri takırdıyor ve korkarım *çok* üşüyor-"

Amy onun omzunu sıktı. "Harikaydın. Teşekkür ederim. Neden biraz dinlenmiyorsun? Ben devralırım."

"Emin misin?"

"Evet. Yarın sabah ilk iş gerçek sihri öğrenmeye başlayacağız. En azından birimiz önce iyi bir uyku çekmeli."

Vail'in çilli teni eski, soluk iğne izlerinden oluşan bir mozaikti; kolunun kıvrımından bileğine kadar uzanan iğne izlerinden oluşan bir takımyıldızı. Bakışları tavanla öteki dünyalar arasında bir yere sabitlenmişti, vücudu nefes almak için çabalarken uzak ve kaybolmuştu. Amy nemli bir el havlusuyla alındaki teri sildi.

"Sana biraz sıvı verelim. Her ihtimale karşı bir kova getirdim-"

Vail yuvarlandı, yatağın bir tarafına doğru savruldu ve karnını yere boşalttı.

"İşte bu yüzden," dedi Amy. "Bir dahaki sefere... kovayı hedefleyelim, tamam mı?"

Gecenin saatleri, ölmekte olan bir kalbe kan pompalamaya çalışan boğulmuş bir damar gibi uzun ve incedi. Amy zamanı bir ağaç dalının yatakhaneinin penceresini tırmalaması ve camın ötesindeki soğuk gece rüzgârının hışırtilı uğultusuyla belirliyordu. Vail'in çarşafı donmuş ipler gibiydi, sürekli dönüp durduğu için düğümlenmişti. Bir çocuk gibi gerindi

Ceset ölüm katılığıyla savaşıyor, uzuvları sarsılıyor, kramp giriyor, sonra kovaya uzanıyor ve bir damla mide safrası daha öksürüyordu.

"Yapamam," dedi gece yarısından sonra. Saatlerdir söylediği ilk kelimeydi bu.

Amy, yatakhane arkadaşlarının karanlıkta horlamalarını dinlerken, "Bu en kötüsü," diye fısıldadı. Elindeki havluyu katladı ve Vail'in yanaklarındaki boncuk boncuk terleri sildi. "Sadece bu geceyi atlat, sabaha her şey daha iyi olacak."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Amy her ikisi için de iyimser olmak zorundaydı.

İnce ahşap duvarların ardında borular tıkırdıyor, bir duş başlığı fokurduyordu. Şafağın güneyinde bir yerdeydiler ve Vail'in koridordan aşağı inmesine yardım etmek bir ömür sürdü ama kendi ayakları üzerinde durmayı başardı.

Şimdi Vail bir duş kabininin sararmış fayanslarına oturmuş, başını eğmiş, kollarını bacaklarına sımsıkı sarmış, yağmurun yağmasına izin veriyordu. Sıcak su terini ve kurumuş kusmuğunu akıttıkça buhar vücudunu sarıyor, geceyi ayak parmaklarının arasındaki kanalizasyona gönderiyordu. Kabinlerin her birinin çürük, aşınmış bir kapısı vardı. Amy, ahşap panelin diğer tarafındaki Vail'i yansıtıyordu, yerde oturuyor, yakınına eğiliyor ve sessizliği paylaşıyordu.

"Beni izlemene ihtiyacım var," dedi Vail sonunda, sesi neredeyse aşağı dökülen suyun sesiyle yutuluyordu. "Çatlamadığımdan emin ol. İyice hazır olana kadar oraya geri dönmeme izin verme."

İstifa Kemer'i'nden geçme ihtimaline *karşı* "Ölmeyi tercih ederim" demişti. Amy'nin içinde bir kuşku vardı ve sonunda bu kuşkusu dile getirdi.

"Bunu kendine sen yapmadın, değil mi?"

Vail hemen cevap vermedi. Bir şeyler söyledi, sesi hülyalı ve kaybolmuştu ama Amy onu yakalayamadı. Sonraki sözleri ince ahşap kapıdan boğuk bir şekilde içeri süzüldü.

"...konuşacağız. Ben ve o. Ve o dinleyecek. Ama henüz değil. İyileşmem lazım. Dinlenmeliyim. *Güçlen*."

Duşun akışı bir damlaya kadar yavaşlayıp sonra kesilirken duvarların arkasındaki borular sallandı.

"Sana yardım edeceğim," dedi Amy.

Bu spontane bir teklifti, kelimeler iki kez düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarından dökülmüştü ama yine de ciddiye. Onların

ikisinin de şu anda başka bir arkadaşına ihtiyacı olabilirdi. Şafak hızla söküyordu ve beraberinde derslerin ilk gününü de getirecekti. Yeni hayatlarının ilk günü başlamak üzereydi.

Beşinci Bölüm

Şafaktan önceki küçük ve gizli saatlerde bir yerde, dünyanın geri kalanı sessizken ve ilk renk kıpırtıları kayrak siyahı gökyüzünün kenarına dokunduğunda, Vail sonunda uykuya daldı. Bitmek bilmeyen gece onu ıslak, yırtık pırtık bir bulaşık bezi gibi sıkıyordu. Savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı ve savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı, sadece ona teslim olmaktan başka bir seçenek bırakmayan kemik derinliğinde bir yorgunluk vardı.

Başaracak, diye düşündü Amy. Vail başaracaktı. Dinlenebilirdi. Sonra düşüyordu ve düz, nişastalı yastığı onu karşılamak için yukarı fırladı.

Karga sesiyle uyandı.

Şarkı bunun için cömert bir kelimeydi. Yastığa vurmakla, isteksizce, yaşayanlar diyarına geri sürüklenmek arasında bir noktada, birisi Amy'nin yatağını çevreleyen iki pencereyi de açmıştı. Okyanus tuzu tadında soğuk bir sabah havası içeri doldu ve bir düzine yağlı, parlak tüylü karga pencere kenarlarına dizildi. Her karga yanındakinden daha gürültülü ve iğrenç olmaya kararlı görünüyordu.

"Tanrım," diye inledi Olivia, yorganı başının üzerine çekerek. "Durdur şunu."

Nora onun yanındaki yatakta battaniyelerinden bir kale yapmıştı. Küçük kızın gergin gözleri bir kumaş yığınının altından dışarı bakıyordu. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Çünkü hepimiz öldük ve cehennemdeyiz," diye homurdandı Bahati, odanın öbür ucuna doğru yürürken. "Amy? Kızımız nasıl?"

Vail Amy'den önce cevap verdi, sesi yorgun ve yumuşaktı. Yorgun ama güçsüz değildi. Çilli kızın gözlerinde dün gece hiçbirinin görmediği bir metanet, titrek bir güç akımı vardı.

"Önce gözlerim patlamazsa başım patlayacakmış gibi hissediyorum." Yatakta doğruldu, yüzünü buruşturdu ve parmak eklemlerini sırtının küçük kısmına sürttü. "Derim çığ, kemiklerim ağrıyor... ve uzun zamandır hiç bu kadar berrak olmamıştım. Tekrar düşünebiliyorum. Sabah korumuza rağmen."

Amy kalın gözlüklerini el yordamıyla bulup taktı. Açık pencerelerin arasında durup kargalara ellerini sallayarak onları sakinleştirmeye çalıştı.

"Seslerini daha da yükselttin," diye inledi Olivia. "Onları nasıl daha gürültülü yaptın?"

Tekrar denedi. Bir dürtüyle hayali bir asa salladı ve onu orkestrasının önündeki bir şef gibi salladı.

Kargalar sessizliğe gömüldü. İki düzine ışıltılı göz Amy'ye odaklanmıştı, bakakalmışlardı.

"Tamam," dedi Bahati. "Peki bunu nasıl yaptın?"

"Bilmek isterim." Amy geriye doğru duraklayan bir adım attı. Kargalar ona bakmaya devam ediyordu, sessiz, çırpınıyor ve yer kapmak için pervazlarda birbirlerini itip kakıyorlardı. "Muhtemelen-"

Kapının çalınması onu böldü. Bay Orris'in antika ahşabın boğduğu sesi diğer taraftan içeri süzüldü.

"Hanımlar? Normalde derslerin ilk gününe böyle başlamayız ama sabah çanları çalışmıyor."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," dedi Bahati, kargalara sert bir bakış atarak. "Kahvaltı yirmi dakika içinde hazır olacak, o yüzden hepinize acele etmenizi öneririm," dedi Orris. ekledi. "Yeni üniformalarınızı da aldınız."

En geniş, en parlak karga, tüyleri o kadar koyu ve parlaktı ki sabah güneşinde mor renkte parlıyordu, pervazdan aşağı atladı. Amy'nin peşinden koridora doğru paytak paytak yürürken diğerleri geride kaldı.

"Kışt," diye fısıldadı, parmaklarını kuşa doğru sallayarak. "Hadi git. Dışarı çık ve karga şeyleri yap."

Adam ona ters ters baktı ve kendini tuttu.

Koridorlar, duşlara gidip gelen ve sıkı plastik torbalara sarılmış giysilerle dolu bir kütüphane arabasını iten Bay Orris'in etrafında toplanan öğrencilerle dolup taşıyordu. Çömeldi, kollarına birkaç paket aldı ve onları dağıttı.

"Burada her beden var," dedi, sonra Nora kapıda belirince durakladı. "Neredeyse tüm bedenler. Üzgünüm genç bayan, biraz daha uzun olmanız gerekecek. Umalım da yaz boyunca bir büyüme hamlesi olsun, ha? Toplanın, toplanın. Bunların bazılarında etek, bazılarında pantolon var. Hangisinin içinde rahat hareket edebiliyorsanız onu seçin. Müdirenin deyişiyle "aktif bir müfredatımız" var. Yürüyeceksiniz. Hem de çok."

"Koşmaya ne dersin?" Dalton, peşinde Colin'le birlikte yurt odasından çıkarken sordu.

"Sadece derslerinde çok kötüsün," dedi Bay Orris. Dalton'a plastik bir torba fırlattı ve sırtık gibi genç tek eliyle torbayı havadan kapdı.

Parlak paytak karga Amy'yi koridorda duşlara kadar takip etti. Dışarıda bekledi, muhtemelen bir tür kuş adabına uyuyordu.

Amy çantasını açtı, parmakları zengin çikolata ve fildişi tonlarında kalın, sıcak kumaşın üzerinde gezindi. Tereddüt etti. Sadece giysiler, ama Amy daha önce hiçbir şeye ait olmamıştı. Hiçbir yere ait olmamıştı. Hiçbir şeyin parçası olmamıştı. Müdirenin bir gece önceki akşam yemeğindeki sözleri aklına geldi: *Burası senin yeni evin, söz veriyorum. Yakında bunu benimseyeceksin.*

Şimdilik kararını saklı tutuyordu ama üniformayı giyebilirdi.

Buğulu bir aynada dağınık saçlarını havluyla sildikten ve giyindikten sonra, hiç de fena görünmediğini kabul etmek zorundaydı. Akademi tarzı, Oxford gömlek üzerine çikolatalı tüvit blazer ceket ve koyu mor okul kravatı, uzun, pilili ekose etek ve sert, düz elbise ayakkabılarıyla eşleştirildi. Solundaki lavaboda Vail pantolon giymeyi tercih etmişti. Pantolonu ceketıyla uyumluydu ve ceketini biraz sarkık bir şekilde giymişti. Amy'nin kravatı mükemmel bir şekilde düğümlenmiş ve ortalanmıştı; Vail'in kravatı ise dikkatle ölçülmüş bir meydan okuma hareketi gibi sallanıyordu.

Amy kendi yansımasına bakarak kaşlarını çatdı. Parmak uçları kravatını okşadı. Vail onun ifadesinde bir şey yakaladı ve ona baktı.

"Sorun nedir?"

Yanlış değil. Sadece yanlış. Amy hemen konuşmadı. Düşüncelerini toparlamak ve ağzına ulaşmadan önce onları doğru sıraya koymak istiyordu.

"Sihirli okul diye düşündüm, o zaman her şey... sihirli olur," dedi. Ama üniformaları seri üretimdi. Onları birisi tasarlamıştı, bir şirketle temasa geçti, bir iş emri verdi ve ürün için ödeme yaptı. Masalın arkasındaki makineye bir anlığına göz atmış gibi hissetti. Bu akademi bir boşlukta var olamazdı: organizatörleri, tüm parçaları hareket ettiren elleri, perdenin diğer tarafından onu destekleyen parası ve gücü olmalıydı.

Bu da Amy'nin bakış açısına göre bir gündemi olduğu anlamına geliyordu. Sadece bunun ne olduğundan henüz emin değildi. Ya da onu buraya hangi rolü oynaması için getirdiklerinden.

Amy duşlardan çıkarken karga boğuk bir öfke çılgılığı attı. Onun ve Vail'in yanına düştü, bir grup öğrenciye katılıp yemekhaneye doğru ilerlerken arkalarından paytak paytak yürüdü.

Colin, birine pantolonunun fermuarının açık olduğunu söylemek için kullanılabilecek bir ses tonuyla Amy'ye, "Sen... bir kuş yakaladın," dedi.

"Kuşun farkındayız," dedi Vail ona.

Karga kanat tüylerini karıştırarak süslendi.

Yeni gelenler, yine, kavernöz salondaki tek katılımcılardı. Görünüşe göre üst sınıf öğrencileri başka planlar yapmıştı. Kahvaltı dün geceki doğaçlama akşam yemeğinin bir tekrarıydı. Daha fazla yulaf lapası, ancak bu sefer fındıklı, akçağaç şurubu aromalı, alevle kavrulmuş sosis bağlantılarıyla birlikte servis edildi. Sosisin ağızda bıraktığı tatlı bir tat ve garip bir şekilde ufalanmış bir kıvamı vardı; Amy tattıkça bunların aslında etten yapılmadığından şüphelenmeye başladı. En azından *kendi* dünyasından herhangi bir hayvanın etinden değil. Vail onun yanında yemeğini karıştırıyordu.

"Nasılsın?"

"Yemek istemiyorum," dedi Vail, "ama denemek zorundayım. Eğer gerçekten bir şeyler yiyebilirim, buna iyi bir başlangıç diyebiliriz."

Müdire koridorlar boyunca ilerleyerek sessizce yeni öğrencilerini ölçüyordu. Amy, Chen Lan'ın bakışlarının sürekli Vail'in üzerinde olduğunu gözden kaçırmıyordu. Chen Lan yaklaştığında, Amy onunla göz göze gelmek için belli belirsiz bir el kaldırdı.

"Hanımefendi?" Amy söyledi. Parke zemini işaret etti. "Bir karga sorunumuz var."

Chen Lan çömelmiş, neredeyse çocuksu bir zevkle sinirli görünümlü kargayı inceliyordu. Amy'ye gülümsedi.

"Yurt odanızdan sizin sorumlu olduğunuzu düşünüyor gibi görünüyor." "Neden olduğundan emin değilim," dedi Amy.

"Ne olursa olsun, o ve arkadaşları bu sabah size değerli bir hizmette bulundular."

Amy ona baktı, takip etmedi.

"Öyleyse adama parasını ödeyin," dedi müdire, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi omuz silkerek.

Başka bir şey söylemeden yoluna devam etti. Amy sosislerinden birini ikiye böldü, iki belirsiz parmağının arasına sıkıştırdı ve uzanıp kargaya uzattı. Bir kez gakladı, gagasıyla kaptı, tüylerini Amy'ye doğru şiddetle karıştırdı ve paytak paytak uzaklaştı.

Yılın ilk dersi ana binanın doğu kanadındaydı. Konferans salonu Amy'ye Dickens romanlarından fırlamış gibi göründü. Sert sırtlı ahşap sandalyelere toz ve tarih yapışmıştı; odanın girişleri büyük beyaz bir balinanın göğüs kafesi gibi içe doğru kıvrılıyordu. Okunamayacak kadar bulanık olan siyah kara tahtaya eski, soluk kelimeler yapışmıştı ve pencere kenarında dört tane küre sıralanmıştı. Hiçbiri Amy'nin bildiği dünyaya benzemiyordu.

Koltuklarına yerleştiler. Son birkaç kişi de içeri girdiğinde salonun sadece dörtte üçü dolmuştu.

Sonra beklediler.

İnsanlar öksürdü. Sessizliğin içinde huzursuzca kıpırdandılar. Fısıltılar orada burada yankılandı, sonra sınıfın kapı tokmağı tıkırdayınca sessizliğe gömüldü.

Kapı açıldı, diğer taraftaki bir şeye çarptı, kapandı ve sonra bir kez daha açıldı. Yeni gelen, timsah derisinden yapılmış kalın bir postacı çantasını, iki poster tüpünü ve ağır görünömlü bir karton taşıma kutusunu dengeleyerek içerde debelendi. Bir şekilde sınıfın başındaki sırasına ulaşmayı başardı ve yükünü rahat bir nefes alarak yere bıraktı. Otuzlu yaşlarının başında, parlak gözlü, çocuksu yakışıklı ve koyu renk saçları olan bir adamdı ve uzun balıksırtı ceketinin dirseklerine deri yamalar takmıştı.

"Evet," dedi, toplanan öğrencilere bakarken avuçlarını birbirine vurarak. "İşte başlıyoruz. Okült Felsefeye Giriş. şununla başlamalıyız...oh, doğru!"

Aceyle tahtaya gitti, küçük bir tebeşir parçası aldı, onu karıştırdı ve yazmak için daha uzun bir parça aramaya başladı. Tahtanın üst köşesine adını karaladı, konuşurken eski, puslu bir diyagramın üzerine yazdı.

"Ben Profesör Lanca, L-A-N... şey, tahtayı okuyabilirsiniz." Sınıfa geri döndü. "Siz yenisiniz! Ben de yeniyim! Biraz garip aslında, selefim yaz tatilinde akademiden ayrılmak zorunda kaldı ve bu benim ilk gerçek öğretnenlik işim, o yüzden sanırım hep birlikte öğreneceğiz." "Ona ne oldu?"

Dalton arkasına yaslanıp seslendi sınıfta.

"Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. şimdi, o zaman: büyü çalışmak için buradasınız, değil mi?"

Karton kutuyu karıştırdı ve bir deste iskambil kâğıdı buldu. Nora'ya yaklaşırken onları paketten çıkardı. Küçük kız

Ön sırada, tam ortada oturmuş, kamyon farına tutulmuş bir geyik gibi ona bakıyordu.

"Bir kart seç," dedi Profesör Lanca ona. "Herkese göster ama bana hangisini seçtiğini söyleme. Sadece hatırla ve desteye geri koy."

Gergin, kararsız kahkahalar odanın içinde dalgalandı. Nora kendisiyle dalga geçilip geçilmediğinden emin olamadan kaşlarını çattı ve tek bir kart aldı. Kartı desteye geri koymadan önce diğer öğrencilere gösterdi.

"Bakalım bunun nasıl çalıştığını hatırlıyor muyum?" dedi profesör. "Ve dikkat edin öğrenciler, bu numaranın en önemli kısmı."

Desteyi havaya fırlattı.

Patladı, kartlar bir havai fişekten çıkan kıvılcımlar gibi her yöne savruldu. Yerçekimine meydan okuyarak, bir kaos fırtınası içinde dans ederek odanın etrafında kanat çırpıp uçtular. Kartlar öğrencilerin başlarının üzerinde uçuşurken, Lanca bir elini havaya kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Başparmağıyla orta parmağı arasında bir kart belirdi, Kupa Üçlüydü ve Nora'nın incelemesi için kartı havaya kaldırırken zarif bir şekilde eğildi.

"Bu sizin kartınız mı,
bayan?" Öyleydi.

"Çok iyi," dedi Profesör Lanca.

Açık avucunu havaya kaldırdı. Uçuşan kâğıtlar avucuna fırladı ve sonuncusu da yuvasına inene kadar bir tahta yığınının dönuştü.

"Şimdi *gerçekten* işe koyulalım."

Altıncı Bölüm

Profesör Lanca bir parça tebeşir sallayarak, "Arazinin yapısıyla başlayacağız," dedi.

Konuşurken tahtaya düzensiz ve uyumsuz daireler çizdi.

"Çoklu bir evrende yaşıyoruz. Bu dairelerin her biri paralel bir galaksideki paralel bir dünyayı temsil ediyor. Farklı yollardan evrimleşen dünyalar. Birçoğu o kadar benzer ki, kazara bir Dünya'dan diğerine geçseniz, hiçbir şeyin değiştiğini fark etmeyebilirsiniz bile. Diğerleri ise... farklıdır."

Durakladı, el işine baktı.

"Daha doğru bir modelde tüm bu daireler radyo kadranındaki frekanslar gibi üst üste binerdi," diye ekledi, "ancak görsel netlik için söylenecek bir şey var."

Amy elini kaldırdı. Bu konuda biraz utangaç hissediyordu - bir soru soran ilk öğrenci olmak, onun deneyimine göre hiçbir zaman popülerliğe açılan bir kapı değildi - ama düşünceleri bir tren kazasında raydan çıkan arabalar gibi birikiyordu ve bazılarını dışarı çıkarması gerekiyordu. Lanca onu başıyla onayladı.

"Kaç tane paralel dünya var?" diye sordu.

"Mükemmel bir soru ama cevap her zaman genişliyor. Şimdiye kadar doksan üç paralelin haritasını çıkardık, bunların yaklaşık yetmişi insan yaşamını destekleyebilir. Eski işverenlerim daha da fazlasını biliyorlardı. Bir de 'cep boyutları' dediğimiz şeyler var - daha küçük dünyalar, daha garip olanlar. Bazen garip kozmik sapmalardır, bazen de tamamen yapaydırlar. Kadim büyücüler tarafından, çoğunlukla çoktan unutulmuş nedenlerle, tamamen kumaştan yapılmış dünyalar."

Lanca pencere kenarındaki tozlu kürelere doğru yürüdü ve ellerini arkasında kavuşturarak onları düşünmeye başladı.

"Yeni evimiz, örnek olarak. Burası çok küçük bir gezegen ve Firebreak Adası - Akademi'nin bulunduğu yer - tek gerçek kuru kara parçalarından biri. Dışarısı tamamen su. Derin sular." Yüzünü sınıfa döndü, dostça tavrı kayboldu. "Umarım size daha önce söylenmiştir ama hiçbir koşulda kıyıdan ayrılmamalısınız. Suda denizkızları ve daha kötü şeyler var."

Amy'nin henüz tanışmadığı, lise defans oyuncularını gibi geniş omuzlu ve saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarı olan bir öğrenci ukala bir sırıtış attı. "Deniz kızları mı? Seksi."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Bay -" Profesör masasındaki isim listesini kontrol ederek eğildi. "-Anders, ama bu, mitlerin ve efsanelerin zaman içinde ve hatta dünyalar arasında nasıl değiştiğine dair önemli bir ders. Deniz kızları kabuklarla kaplı göğüslerini size doğru sallarken tatlı şarkılar söylemeyeceklerdir. Ancak gecenin köründe kendilerini teknenize sürükleyip sizi suya çekecekler ve orada sizi kemiklerinize kadar yiyip bitireceklerdir. Yavaşça, çünkü bir deniz kızının insan etinin tadından daha çok sevdiği tek şey hala canlı ve çığlık atıyor olmasıdır."

Odada ölü sessizliği vardı. Profesör bir süre sınıfına baktı. Sonra bir parmağını havada döndürdü ve garip bir gülümsemeye başladı.

"*Devam edelim,*" dedi. "Eski yöntemleri hâlâ hatırlayan dünyalarda insanlar büyüünün güçlerini kullanmayı öğrenmek için çağlar harcadılar. Sistemler, teknikler, bütün dinler ve felsefeler geliştirdiler. Ancak bunların hepsi aynı ilkel kaynağa erişme yöntemleridir."

Elindeki tebeşir çubuğuyla tahtanın ortasına vurdu. Tüm orantısız dairelerin ortasında küçük, neredeyse görünmez bir nokta bıraktı. Sonra öğrenci listesine bir kez daha baktı.

"Bayan Curran. Burada ne görüyorsunuz?"

Vail başını salladı, takip etmedi. "Hiçbir şey mi?"

"Kapat! Bu... her şey. Bildiğimiz çoklu evrenin dışındaki sonsuz uzay. Her dünya bir inci ve burası da içinde yüzdükleri banyo; biz buna Aradaki diyoruz. Dokunulmayı bekleyen sonsuz bir potansiyel enerji genişliği hayal edin. Bu, yaratılışın ve yaratıcılığın özüdür."

Profesör gözlerini konferans salonuna dikti. Gözleri Amy'nin üzerine düştü ve sanki sadece ona hitap ediyormuş gibi hissetti, sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi. Tahtadaki yarı silinmiş sembollerin eski hayaletlerini hâlâ görüyordu, şimdi Aradaki'de yüzüyorlardı, unutulmuş büyülerin yankıları.

"Bazı insanlar buna Tanrı'nın Kanı diyor." Nazikçe kıkırdadı. "Ben efsanelere o kadar da meyilli değilsiniz. Ama gerçekten bilmeniz gereken tek şey, hayallerinizi tezahür ettirecek gücün orada olduğudur. Bizim işimiz size ona nasıl hükmedeceğinizi öğretmek."

"Neden?" Amy sordu.

Elini kaldırmamıştı. Tekrar konuşmayı planlamamıştı bile ama kelime beyninden geçip doğruca dudaklarına gitti. Profesör Lanca hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise sesi sanki bir mayın tarlasında sessizce ilerliyormuş gibi çıkmıştı.

"Çünkü bunun için seçildiniz. Her biriniz muazzam bir potansiyel sergilediniz."

"Elbette, ama... neden? Neden bize öğretiyorsunuz? Akademi'nin bundan çıkarı ne?" Amy sordu. Yanındaki masada oturan Vail yorgun bir ifadeyle başını salladı.

Vail, "Hayatta hiçbir şey bedava değildir," dedi.

"Bebeklerin ağzından çıkan bilgelik," diye mırıldandı Profesör Lanca. Bir bacağı diğerinin üzerine atarak masasının kenarına tünedi. "Hepinizle bir anlaşma yapacağım. Bana bir sömestr verin. Sıkı çalışın, daha çok çalışın ve size gerçekten neler yapabileceğinizi göstermeme izin verin. Tüm sorularınız zamanında yanıtlanacak. Anlaştık mı?"

İnsanlar Amy'ye bakıyordu.

Gözlerinin köşelerinde onları gördü. Beklenti dolu bakışlar. Diğer öğrencilerin onun cevap vermesini beklediklerini fark etti. Belki de ilk konuşan, hepsinin sessizce sorduğu soruyu dile getiren o olduğu için. Sebep ne olursa olsun, ona saygı gösteriyorlardı. Bu yanlış geliyordu. Amy hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin lideri olmamıştı. Bunun bir önemi yoktu. En azından şu an için öyleydi ve konuyu zorlayacak mıydı yoksa oluruna mı bırakacaktı karar vermesi gerekiyordu.

"Adil," dedi.

Kendi başıma araştırabilirim, diye düşündü. *Dersten sonra.* Vail başını sallayarak ona hak verdi: yalnız değildi. Lanca anlaşmayı mühürlemek istercesine ellerini birbirine vurdu.

"Mükemmel," dedi masasından aşağı atlayarak. "Bunu da aradan çıkarırsak... ilk büyüünü öğrenmeye ne dersin? Sana Yağsız Lamba adında bir teknik öğreteceğim. Küçük, basit ama şaşırtıcı derecede kullanışlı."

Daha önce konuşan iri yarı genç Erik, rahat bir şekilde elini kaldırdı. Çağrılmayı beklemedi. "Peki asa falan alacak mıyız?"

"Asalar mı?" Profesör Lanca gülümsedi ve balıksırtı ceketinin kollarını biraz geriye itti. Masasının altına eğildi ve eski, kıymıklı bir tahta sandık çıkardı. "Ben bu şeyleri hiç kullanmadım. Biraz fazla gösterişli. Güven bana, gücünü göstermen gereken zamanlar olduğunu anlayacaksın."

en çok ihtiyacınız olana kadar güvenli bir şekilde saklamak için. Etrafta Merlin the Reaver gibi dolaşır, insanlara asa sallar ve sivri şapkalar takarsanız ikinci şeyi yapamazsınız. Bununla birlikte, hepiniz acemi olduğunuza göre, adımlarınıza biraz moral katmak için yapay yardım almanızda bir sakınca yok. Eğitim tekerlekleri, bilirsiniz?"

Parmak eklemlerini üstü açık sandığın kenarına vurdu.

"Öyleyse aşağı gelin, bayanlar ve baylar. Öğrenmenin en iyi yolu odaklanmaktır ve bende her biriniz için bir tane var."

Amy ayağa kalktı, belirsiz bir şekilde amfiye doğru ilerledi ve sandığın içine baktı. Bu bir hazineydi. Her biri başparmağı büyüklüğünde olan kristal prizmalar, tozlu tepe ışıklarının altında kaleydoskopik bir gökkuşağı renginde parlıyordu. Vail onun yanında durdu, kaşları çatılmıştı.

"Hangisini alıyoruz?" diye sordu.

Lanca, "Size hitap eden," diye yanıtladı. "Yanlış bir seçim yoktur ama bazı seçimler diğerlerinden daha doğrudur. Acele etmeyin ama düşünmeyin. Hisset."

Sanki başka kimsenin duyamayacağı bir şey duymuş ya da hissetmiş gibi sertçe sınıf kapısına baktı.

"İzin verirsiniz," dedi, "bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor."

Amy kristallerin olduğu sandığa bir göz attı ve profesörün tavsiyesini dikkate almaya çalıştı. "Düşünmemek" onun en iyi becerilerinden biri değildi. Eğer sabahın ikisinde uyanık kalıp gününün ve hayatının her ayrıntısını analiz edecek birine ihtiyacı varsa, Amy bu iş için biçilmiş kaftandı.

"İnanç sıçraması," dedi Vail.

Amy ona yan gözle baktı. "Hm?"

"Bu bir inanç sıçraması." Sandığa uzandı, kristaller takırdarken ve çınlarken etrafı kazdı ve bir ödül buldu. Seçtiği odak noktası bordo şarap rengindeydi ve üzerinde kayıp bir yıldız takımyıldızı gibi parıldayan minik iğne ucu ışıltıları vardı. "Devam et. Spontane ol."

Harika, diye düşündü Amy. Şimdi hem spontane olmalıyım hem de sezgilerime güvenmeliyim. Büyü okulundaki ilk günüm ve şimdiden her şeyde berbatım. Vail'in kristalinin bir yüzünde uzun, sivri bir çatlak vardı. Amy bunu işaret etti ve Vail omuz silkerek cevap vermeden önce yarayı düşündü.

"Hâlâ hoşuma gidiyor," dedi. "Bu benim için."

Amy zihnini boşaltmaya ya da en azından her adımında peşini bırakmayan düşünce karmaşasından uzaklaşmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, omuzlarını olabildiğince gevşetti ve sandığa uzandı.

Parmakları rastgele bir kristalin etrafına dolandı, sadece *doğru* hissettiren bir kristaldi ve bakmak için onu çıkardı.

Koyu mor bir taş parçasıydı, neredeyse metalikti ve hiçbir şeyin kaçmasına izin vermeden ışığı içine çekiyordu. Merakla yüzüne doğru tuttu.

Sen o musun? diye sordu. Düşünceleri bir nabız atışıyla cevaplandı. Karanlık kristalden gelen küçük bir tekme parmaklarının karıncalanmasına ve bileğinin yanmasına neden oldu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sen benimsin. Hadi yapalım şu işi."

Koridorda, Chen Lan sınıf kapısının yanındaki duvara yaslanmış, sessiz bir şekilde dinliyordu. Profesör Lanca dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve kollarını kavuşturdu.

"Gerçekten mi? Beni mi gözetliyorsun?"

"İzleme," dedi müdire hanım. "Bu çatı altındaki herkesi ve her şeyi izliyorum. Ayrıca, bu senin öğretmenlikteki ilk günün. Yardıma ihtiyacın olursa diye yakınında olmak istedim."

Neredeyse isteksizce başını eğdi ama gözlerindeki ifadeden onun ne düşündüğünü bilmek istediği anlaşılıyordu.

"Şimdiye kadarki değerlendirmeniz?" diye sordu.

"Cesur bir seçim, onlara ilk günlerinde Yağsız Lamba'yı öğretmek. Doğrudan derinlere mi?"

Lanca, "Ya batarsın ya da yüzersin," dedi. "Bunlar ergen. Çok kısa boylu olan hariç, sanırım-"

"Bu Nora. On iki yaşında."

"Her neyse. Onlar genç. Onları ilk büyülerini yapmadan önce altı ay boyunca ezoterik matematik ve meditasyon yapmaya zorlayamazsınız. Onlara hemen iyi şeylerin tadını vermelisin ki ne için çalıştıklarını bilsinler."

"Bu tehlikeli," dedi müdire. "Ama anlaşmamız hâlâ geçerli: Eğer gerçekten ne yaptığını bildiğini düşünüyorsan, buna izin veririm."

Lanca'nın gözleri kısıldı ve sertleşti. Ona bir adım daha yaklaşarak kişisel alanını işgal etti.

"Senden daha iyi biliyorum. Burada olmamın tek nedeni bu, değil mi?" "Dikkatli ol," dedi.

"Ayrıca," diye ekledi, "burada gerçekten neler olup bittiğini bilmiyormuşuz gibi davranmayalım."

Kapalı sınıf kapısını işaret etti.

"Bir yıl içinde bu çocukların yarısı ölmüş olacak. Sadece yarısı, eğer şanslıysanız."

"Vuruş ortalamamızı yükselteceğine söz vermiştin."

"Onlara gerçeği söylememe izin vermelisiniz," diye karşı çıktı Lanca. "Bu yanlış. Zalimce."

Chen Lan keskin bir kahkaha attı.

"Ne zamandan beri doğru ve yanlış önemsiyorsun?" diye sordu. "Zalimlik söz konusu olduğunda, bu alanda uzman sayılırsınız. Açık konuşayım Profesör: Bu grup *yaşayacak*. Ve siz de onlara başlarına geleceklerden kurtulmaları için gerekli araçları vereceksiniz, yoksa ikimizin de bir sorunu olacak. Şu anda sahip olduğumuzdan daha büyük bir sorun."

Adam ona donuk bir bakış attı. "Günahlarım için kefaret mi?"

Müdire sesini buz gibi bir fısıltıya düşürdü ve konferans salonunun kapısına baktı.

"Ne bu dünyada ne de başka bir yerde ellerinizi temizleyebilecek bir kefaret yoktur. Şimdi oraya geri dön ve işini yap."

Yedinci Bölüm

Amfi, belli belirsiz, endişeli hışırtılar ve tozlu sınıf pencerelerini çerçevelerinde şingirdatan soğuk okyanus rüzgârının fısıltısı dışında sessizdi. Amy ellerine baktı. Koyu renkli kristal prizması sağ elinin avucuna yerleşmişti. Sol elinde ise, tıpkı sınıftaki diğer öğrenciler gibi, buzlu camdan küçük bir ampul tutuyordu.

"Unutmayın. Gücü zayıf elinizle çekersiniz ve baskın elinizle yansıtırsınız." Profesör Lanca koridorlarda gezinerek her öğrencinin duruşunu ve duruşunu iki kez kontrol etti. Amy'ye bakarak durakladı. "Sen solak mısın?"

Başıyla onayladı. Sol elinin parmaklarını ona doğru salladı, göz kırptı ve yoluna devam etti.

Avucunda bir karıncalanma hissetti. Başka bir şey hissetmedi.

Sorun profesörün talimatları değildi. Daha çok, bugüne kadar sahip olduğunu bile bilmediği kaslarını çalıştırıyor olmasıydı. Hareket etmenin, hissetmenin yeni yollarını öğrenmek zorundaydı. Düşünmenin. Lanca tahtaya ayrıntılı bir mandala çizmişti; spiraller, yapraklar ve küplerden oluşan ayrıntılı bir goblen, hayalet beyazlığında eşmerkezli bir girdap. Mandala'nın kalbine bakmak Amy'ye düşüyormuş gibi hissettirdi, sanki amfi yan yatıyor ve ayaklarının altından sağlam zemini çalıyormuş gibi, ama bu onu başarıya yaklaştırmadı.

Lanca sınıfa "Bu temel bir enerji alışverişi," dedi. "Aradaki'den bir miktar ham güç alıyor ve onu ışığa dönüştürüyorsunuz. Vücudunuzu bir kanal, bir elektrik teli olarak düşünün."

Daha fazla sessizlik, daha fazla hışırtı ve ardından tiz bir nefes sesi sessizliği bir silah sesi gibi bozdu. Amy'nin gözlerinin köşesinde iğne ucu kadar bir ışık belirince kafalar döndü.

Bunu ilk Nora yapmıştı. Küçük kız sessiz bir huşu içinde elindeki buzlu ampule bakarken ampulün içinden altın rengi bir parıltı yayıldı.

"İşte bu," dedi Profesör Lanca, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Anlıyorsun."

Amy değildi. Ampulü diğer elindeki kristal kadar soğuk ve karanlıktı, inatla cansızdı. Onu çalışmaya zorlamaya çalıştıkça, ona karşı daha fazla geri tepiyor, güç akmayı reddediyordu.

"Zihninizi bölümlere ayırmalısınız."

Döndü. Lanca konferans salonunun etrafını dolaşmış ve omzunun üzerinde durmak için geri dönmüştü. Parmak ucuyla şakağına dokundu ve çapkın bir gülümseme takındı.

"Büyü seninle savaşıyor," dedi. "*Sen* kendinle savaşıyorsun, çünkü beyninin bir kısmı bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyor. Bunu aşmak, bilinçaltınıza doğrudan erişmek mandala içindir, ama belki de size farklı bir teknik bulmamız gerekiyordur. Şimdilik devam et."

Uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı.

"Size bir sır vereceğim, Bayan Nettle." Daha yakına eğildi, şimdi komplocu bir tavırla. "Bu dünya sihirle dolmak istiyor ve sihir de dünyayı doldurmak istiyor. Her sihirbaz bir geçittir. Aradaki'ye açılan bir pencere. Ve buna sen de dahilsin, henüz inansan da inanmasan da. Akıntıyla birlikte çalışın. Onu zorlamayın, onunla boğuşmayın, ona *izin verin*. Kalbinizi açık tutun; gerçek güç orada."

O yoluna devam etti. Bunu tekrar düşündü. Normalde çarkları hiç durmadan dönen analitik bir zihne sahip olmak iyi bir şeydi, ama burada ona çelme takıyor, her hareketini yeniden değerlendirmesine neden oluyordu. Yine de bu, mantığı kendi yararına kullanamayacağı anlamına gelmiyordu. Problemi matematiksel bir denkleymiş gibi çözebilirdi.

Elimdeki görev, diye düşündü, *beynimin yoluma çıkan kısımlarını geçip gitmek*. Kendini aynada numara yapan bir sahne sihirbazı gibi hissediyordu: bir şekilde kendini kandırmalıydı. İmkânsızdı ama Nora'nın parlayan ampulü - ve şimdi amfide birbiri ardına yanan diğer iki ampul- aksini söylüyordu.

Tıkırdayan pencereler ve eski, çarpık çerçevelerden gelen soğuk hava akımı sürekli dikkatini dağıtıyor, ampulü tutuşma tehlikesi geçirdiği her an Amy'nin dikkatini başka yöne çekiyordu. *Keşke başka bir yerde olabilseydim*, diye düşünmeye başladı. Sonra kendini tuttu. Olabilirdi. Bunu yıllardır yapıyordu, babasının sarhoş öfkeleri ve patronunun gezinen elleriyle başa çıkmak için öğrendiği bir hayatta kalma tekniği.

Ve bir anlığına gitmişti.

Bedeni konferans salonunda otururken akli eski kaçışına, kartpostallardaki Kaliforniya plajı hayaline gitti. Sırtının altındaki ılık kumu, saçlarındaki sıcak esintiyi hayal etti. Kaygısı ve başarısızlık korkusu, değişmez yoldaşları, gerçek dünyada geride kalmıştı. Bir ya da iki dakikalığına da olsa kendini soyutlayabilirdi. Başka bir yerde olabilirdi.

Bir bağlantı kıvılcımlandı. Karanlık kristalinin çekirdeğinden koluna doğru bir nabız aktı, göğsünde parladı ve kalbine ham bir ışık şokuyla çarptı. Diğer koluna doğru ilerlemeye devam etti, damarları benzin gibi yanıyordu.

Buzlu ampulün içindeki filaman kıvılcımlandı ve titredi. Sonra parlamaya başladı. Önce hafifçe, şafak vakti doğan güneş gibi, sonra konferans salonunu ısıttıkça daha parlak.

Bunu yapabilirim, diye düşündü Amy, ışığa bakarak. *Bunu gerçekten yapabilirim*. "Hey," diye fısıldadı Vail, onun yanında otururken.

Amy döndü. Vail'in kendi ampulü parlıyordu, yumuşak ve hafif titreşimli, ışık hafif bir altın parıltısıyla renklenmişti.

"İkizler," dedi Vail.

Amy, herkesin hayatında görünmez bir sınırı geçtiğiniz ve hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağı anlar olduğunu biliyordu. Birinin gözlerinizin içine ilk kez bakıp "Seni seviyorum" dediği ve bunu kastettiğini anladığınız an. İlk kalp kırıklığınız ve yeniden yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamanız. Babasının karavanına ve Holybrook'a asla geri dönmeyeceğine karar verdiği an.

Ve şimdi... Büyü. Öğrenciler Akademi koridorlarında şaşkın bir sessizlik içinde yürüyordu, bazıları hala ampullerini tutuyordu - büyü çoktan yıpranmıştı, filamentler soğuktu ama az önce başardıkları şeyi hatırlatıyordu. Ortak bir sırda birleşmişlerdi.

Ortak bir güç.

"Bir numaralı MVP burada," dedi Dalton, yemek salonuna doğru yürürlerken Nora'nın saçlarını karıştırarak. "Aramızda numarayı ilk öğrenen kişi. Bu çocuk doğuştan yetenekli."

Kız başını eğdi, öfkeyle kızardı. Diğer yanındaki geniş omuzlu sarışın Erik ise kendi kristal odağının kehribar rengi derinliklerine bakıyordu.

"Bu inanılmaz," dedi, onlara olduğu kadar kendisine de. "Eğer bunu yapabiliyorsak... o zaman *her şeyi* yapabiliriz. *Tanrılar* gibi olabiliriz."

Grubun arkasından gelen Colin, "Herhalde aceleci davranmamalıyız," dedi.

"Hayır, o haklı." Amy'nin siyah dudaklı yeni oda arkadaşı Olivia Renn kollarını kavuşturdu ve Erik'le aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Gözleri açlıkla parlıyordu. *Ya da açgözlülük*, diye düşündü Amy, ama öyle olmadığını biliyordu.

nazik olmak. Olivia'nın dün gece Vail'in acısını görmezden gelmesine hâlâ sinirleniyordu. Bununla birlikte, bu koşullar altında, garip davrandığı için kimseyi suçlayamazdı.

Vail Amy'nin yanında kaldı ve arkalarındaki küçük kalabalığa bakmak için boynunu büktü. "Bahati'yi gören var mı?"

"Sanırım keşfe çıktı," dedi Colin.

Vail bir kaşını kaldırdı. "Şu yapmamamız gereken şey mi?" "Ama yine de," dedi zayıf genç omuz silkerek. "Ve henüz."

Yemekhanede yeni yüzler vardı. Orada burada, gruplara ayrılmış öğrenciler. Hepsi okul üniforması içindeydi ama bazı değişiklikler yapılmıştı. Bir masada, on kadar öğrenci, birinci sınıfların okul moru yerine okyanus mavisi kravatlar takmış, omuzlarından sarkıttıkları ya da rahat bir özenle boğazlarına doladıkları eşarplar takmışlardı. Kavernöz salonun en uzak köşesinde izole edilmiş birkaç yaşlı görünümlü öğrenci, blazer yakalarında ısıltılı çıkartmalar taşıyordu.

"Gardırop değişikliği," dedi Vail. "Sence her sınıfın farklı bir görünümü mü var?"

Dalton odanın etrafına baktı, dolu sıralardan çok boş sıralara dikkat etti ve başını salladı. "Diğer herkes nerede? Diğer tüm öğrencilerin toplamı bizim sınıfımızdan daha büyük değil. Ve İhtiyar Orris dördüncü katta kimsenin olmadığını söyledi. Hem de hiç."

Amy, "Belki de öğle yemeği programlarını kademelendiriyorlardır," diye önerdi. "Benim okulum eskiden böyle yapardı."

Vail boş koltuklara elini salladı. "Yer sıkıntısı çekmiyorlar ya."

Öğle yemeği, servis penceresi boyunca dizilmiş, saat gibi birkaç dakikada bir yenilenen tabaklarda, hafifçe kızartılmış peynirli sandviç ve meyve salatasıydı. En azından Amy bunun bir meyve salatası olduğunu varsayıyordu; garip renkli, şekilsiz küçük külçeler, belli belirsiz armut kokan soluk bir şurubun içinde duruyordu. Tadı da biraz onlara benziyordu, hafif ekşi bir kiraz tadı vardı. Peynir neredeyse tanıdıktı, ama biraz fazla yumuşak, dilinde erimeye biraz fazla hevesli, memlekette bildiği türe benzemiyordu.

Yine de tadı güzeldi ve öğleden sonraki dersler için karnını doyuracaktı. Şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu. Bu ve etrafında birkaç arkadaş.

Bahati yeni bir yüzle masaya doğru ilerledi. Yeni yüz Bahati'ninki gibi karanlıktı, deniz mavisi gözleri kravatına ve ince omuzlarına örttüğü ipek şala uyuyordu.

"Tahmin et ne oldu?" Bahati dedi ki. "Bize yeni bir arkadaş yaptı. Millet, bu Anahera. Bize neler olduğunu anlatacak. Benim dünyamdan olduğu ortaya çıktı."

"Çenemi yerden kaldırmak zorunda kaldım." Yeni gelenin sesi soluk soluğaydı ve hareketleri yumuşaktı, sanki kız şeklindeki bir bulut gibiydi. "Biliyorlar mı-"

"Harika olduğumu biliyorlar," dedi diva, biraz kendini beğenmiş bir şekilde. "Tek istediğim bu, en azından benim şarkılarımı kendileri dinleyene kadar."

"Geleceğinizi duydum," dedi yeni gelen Amy'ye. Onlarla birlikte oturmak yerine bir bankın üzerine tüy gibi süzüldü. "Müdireyi planlanandan bir gün önce geleceğiniz konusunda uyardım. İyi ki de öyle yapmışım, yoksa bütün geceyi o avluda geçirecektin. Muhtemelen üşütecektin. İyi olmazdı. Öğrenmek için hiç uygun değil. Hasta olabileceğin yedi potansiyel sonuç vardı."

"Geri çekil," dedi Amy. "*Bizim* geleceğimizi size mi söylediler, yoksa *benimkini* mi? Ve size kim söyledi?"

Anahera esrarengiz bir gülümsemeyle cevap verdi. Gözleri cam gibiydi, sanki aynı anda iki dünyaya bakıyormuş gibi bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Kız üçüncü sınıf öğrencisi," dedi Bahati, Anahera'ya yan gözle bakarak. "Olayları biraz farklı görüyor. Her neyse, iyi, kötü ve tehlikeli haberlerimiz var gibi görünüyor. Önce hangisini istersiniz?"

Sekizinci Bölüm

"Önce kötü haber," dedi Amy. Vail ve Dalton ondan bir saniye önce cevaplarını ağzından kaçırdı.

"Önce iyi haber."

Dalton, "Önce tehlikeli," dedi.

Bahati açık avuçlarını masaya bastırarak salladı. "Tamam, tamam, hepsine değineceğiz. Öğrenmek istediğim ilk şey farklı uniformalarla ilgili anlaşılmıyordu. Bana öyle bakmayın, moda ya karşı bir tutkum var."

Anahera milyonlarca kilometre ötedeki bir şeye bakıyordu. Gerçeğe dönmesi birkaç saniyesini aldı. Bahati'ye utangaç bir gülümseme fırlattı ve hafif, soluk bir sesle masadakilere hitap etti.

"Bahati'ye de söylediğim gibi, ilk yılınızdan sonra - final sınavını geçtiğinizi varsayarsak - okulumuzun septlerinden birine katılma fırsatınız olacak. Sept bir..." Kaşlarını çatarak durakladı. Görünüşe göre hepsinin tek bir dili paylaşmasını sağlayan çeviri büyüsünün orada burada kusurları vardı. "...kamp gibi bir şey mi? Öğrenme dağında bir kamp. Okulun kendi yarattığı bir şey değil, daha çok... benzer düşünen öğrencilerden oluşan bir kulüp gibi."

Amy kaşlarını çattı, kendi deneyimleri ve kendi Dünyası arasında bir çizgi çekmeye çalıştı.

"Yani kız öğrenci birliği mi yoksa erkek öğrenci birliği mi?"

Anahera'nın cam gibi gözleri parladı. Heyecanla başını salladı.

"Kulağa doğru geliyor. Dört tane septimiz var: Sikkeler, Kupalar, Asalar ve Kılıçlar septleri. Kupalar Septi'ni temsil etmek benim için bir onurdur. Bizler bir şeyleri bilmek ve görmekle ilgileniriz. Görürüz ve biliriz."

Masanın diğer ucunda oturan Erik ve Olivia hızlı birer arkadaş olmuş, sabahki dersle ilgili notlarını fısıldaşarak karşılaşıyorlardı. Anahera konuşurken Erik bir parmağını gelişigüzel kulağının etrafında döndürdü, sonra ensesini kaşıyarak bu hareketini gizledi. Amy ona doğru sert bir bakış fırlattı. O fark etmedi bile.

"Ceketlerine pirinç madalyonlar ilâştirilmiş öğrencileri görüyor musun?" Anahera başıyla komşu masayı işaret etti. Oradaki öğrenciler neşeliydi ve çoğu okul uniformalarını ufak tefek ama karmakarışık şekillerde değiştirmiş, her şeyi kişiselleştirmişti. Çoğu, okul tarafından verilen elbise ayakkabılarından kaçınmış, bazıları yol tozuna bulanmış, iyi giyilmiş botları tercih etmişti.

"Sept of Coins. Seyahat ederler, girişimde bulunurlar ve yol açarlar. İyi insanlar. Sadece bizim tarzımız değil."

"Her zaman seyahat etmek istemişimdir," diye mırıldandı Vail.

"Yani istediğimiz sepete katılabilir miyiz?" Dalton sordu.

Anahera kıkırdadı. "Hayır, hayır. Katılmak *isteyebilirsiniz*. Normalde ilk yılımızı en iyi adayları bulmak için harcıyor ve mezun olduktan sonra onlara teklif götürüyoruz. Biz sadece en mükemmel uyumu istiyoruz."

Sanki şu anda bizi izliyorsun, diye fark etti Amy. Bahati yeni bir arkadaş "bulmamıştı", Anahera hepsini bulmuştu.

Stave'leri büyük salonda pek sık göremezsiniz," dedi Anahera. "Kendi danışmanlarını tutarlar ve diğerlerinden ayrı yemek yerler."

"Peki ya Bıçaklar?" Amy sordu.

Anahera cevap vermedi ama nefesinin altından beşten bire doğru belli belirsiz fısıldayarak geri saymaya başladı. Son sayıya gelindiğinde yemekhanenin kapıları ardına kadar açıldı.

"Göz teması kurmayın," dedi onlara.

Amy hâlâ bakıyordu. Yeni gelenler sekiz öğrenciden oluşan bir çeteydi. Bir kurt sürüsü, sıkı, zayıf ve aç. Atkıları ve kravatları eski hanedan sancakları gibi iki tonluydu: yarısı koyu metal, fırçalanmış paslanmaz çelik gibi, yarısı da kırmızı ve siyahtan oluşan bir dama tahtası deseni.

"Kılıçlar Septası," diye nefes aldı Anahera. "Onlar *korur*." Son kelimedden yumuşak bir zehir damlıyordu.

Sürünün lideri on dokuz yaşlarında bir kızdı. Bembeyaz saçlarının uçları sanki mürekkep hokkasına batırılmış gibi simsiyahtı ve sert bir mahkûmun bin yıllık bakışına sahipti. Birinci sınıf öğrencilerinin yanından geçerken pis bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı ama tek kelime etmedi. Yardımcılarından birkaçı diğer gruplara doğru ilerledi. Amy, öğrencilerin isteksizce zarfları ve katlanmış mektupları Blades'in açık avuçlarına bırakmalarını gözlerini kısarak izledi.

Dalton, Amy'nin düşündüğü şeyi söyledi: "Şantaj benziyor. Bu da ne böyle?"

"Öndeki beyaz cadı Jellica Barnes," dedi Anahera titizlikle karşı tarafa bakarak. "Onunla konuşmayın. Ona bakmayın. Onun dikkatini çekmek istemezsiniz."

Kar saçlı genç kız buyurgan bir tavırla parmaklarını şıklattı ve servis penceresini işaret etti. Asalaklarından biri, şişe kalınlığında gözlükler takan ve solgun boğazının etrafında koyu renkli dantel bir gerdanlık olan uzun boylu ama zayıf bir kız koşarak

Jellica ve diğer Bıçaklar yerlerine otururken kollarını tüm grup için tepsilerle doldurmaya başladı.

Colin, yeterli çabayı gösterirse kendini yok edebilecekmış gibi oturduğu bankta eğildi. Yeni gelenlere kısa bakışlar atıyor, sonra da gözlerini yemeğine dikiyordu. "Peki, bunların olayı ne?"

"Eğer kalırsan," dedi Anahera, "ve kesinlikle kalmanı umuyorum, bu eski salonlarda pek çok şey öğreneceksin. Kupalar'daki dostlarım evrenin gizemlerini çözmek için büyü kullanırlar; Sikkeler dünyalar arasında yürürler. Bıçaklar ise savaş dokumacılarıdır. İnsanları incitmekte çok iyiler. Ve insanlara zarar vermeyi severler. Burada personel ve güvenlik olmadığı için okul disipliniyi sağlamayı kendilerine görev edindiler, bu da büyük ölçüde istedikleri kişiye istediklerini yapmak için bir bahane."

"Yani... lanetler falan mı yapıyorlar? *Bunu* öğrenmek istiyorum," dedi Erik. Olivia başını sallayarak onayladı.

Amy bir parmağını kaldırdı. "Dur bakalım. Okuldaki tüm ahmakları ahmaklar için büyük bir kulübe mi koymuşlar? Bu... hiç mantıklı değil. Fakültenin bu konuda bir şeyler yapacağını düşünmek zorundayım."

"Balık baştan kokar," diye yanıtladı Anahera. "Kılıçların çoğu, eğer onları tek başlarına yakalarsanız, oldukça sevimli insanlardır, ama hepsi Jellica'nın melodisiyle dans eder. Ve dürüst olmak gerekirse, onlara ihtiyacımız var."

"Ne için lazım?" Dalton sordu. Kadın ona cevap vermedi.

Çok geçmeden garip bir şeyler olmaya başladı. Büyük yemek salonuna dağılmış diğer gruplardan gelen küçük kargaşalar. Tabakların kırılma sesleri ve Bıçaklar'dan gelen üstü kapalı kıs kıs gülüşler. Amy odanın enerjisinin etrafında değiştiğini, düzensizleştiğini ve kış buzu gibi kırıldığını hayal etti.

Bekle bir saniye, diye düşündü.

Bu onun hayal gücü değildi. Etrafındaki akışı, görünmez rüzgârlara binen büyü akımlarını *hissetti*. Sanki sabah dersi, daha önce sahip olduğunu hiç bilmediği bir altıncı hissi, hayatı boyunca uykuda olan bir gücü açmıştı.

Dikkati dağılmış bir halde çatalını meyve salatasına sapladı. Kase hızla sola doğru kayarak kaçtı.

"Kaseniz-" Colin işaret etmeye başladı.

"Farkındayım," dedi Amy.

Tekrar denedi. Kase kaçmak için zikzaklar çizerek yemek masasının üzerinde takırdadı. Sonra zıpladı, yaylı gibi yukarı fırladı, havada takla attı ve yere düşerken masaya sıçradı. Yine belli belirsiz kıs kıs gülüşmeler. Amy döndü. Koridorun öbür ucunda Jellica ona bakıyordu, kızın gözleri hevesli bir kötülükle parlıyordu.

"Gerçekten mi?" Vail söyledi.

"Yemi yutmayın," diye nefes aldı Anahera. "Seni test ediyor."

"Buna katlanmamızı bekleyemezsiniz," diye karşılık verdi Dalton.

"Yapabilirim ve yapıyorum da. Kendi güvenliğiniz için. Lütfen."

"Sorun yok," dedi Nora. Küçük kız banktan kalktı. "Sana bir tane daha getireyim, Amy. Zaten ikinci bir tane alabilir miyim diye soracaktım."

"Vay be kızım," dedi Bahati. "O kadar yemeği nereye koyuyorsun?"

Nora bir bacağına kaldırdı. Üniformasının eteği bir çadır gibi üzerine oturmuş, arkasından sürükleniyordu.

"Sadece sihir öğrenmen gerekiyor," dedi Nora. "Sihir öğrenmeli ve en az on santim daha uzun olmalıyım."

Dalton'ın gözlerinde bir soru vardı ama sormak için Nora'nın duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi.

"Bize bir şey söyleyin," dedi. "Eğer burası dört yıllık bir okulsa, neden hiç dördüncü sınıf öğrencisi yok?"

"Bunu sana kim söyledi?" Anahera sordu.

"İhtiyar Orris. Dördüncü katta kimsenin olmadığını söyledi."

"Bay Orris'in çok iyi bir kalbi var ama bazen kelimeleri seçerken pek de mantıklı davranmıyor. Dördüncü kat için endişelenmenize gerek yok."

"Evet, ama-"

Sözünü kesti. "Bu haftanın ilerleyen günlerinde iş atamaları açılacak. Onları fuayede asılı bulacaksınız. Akademi iskelet bir ekiple çalışıyor, bu yüzden öğrencileri temizlik, zemin bakımı ve benzeri konularda yardımcı olmaları için kullanıyorlar. Tamamen isteğe bağlı, ancak derslerinizle biraz çalışmayı dengeleyebileceğinizi düşünüyorsanız, bu fırsatı değerlendirmenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Anahera. "Evet. Dediğim gibi, eğer Septs'e davet edilmek istiyorsanız, okul ruhunu göstermenin iyi bir yolu. Ayrıca büyüleyici küçük adamızı daha fazla görme şansı. Ve en önemlisi..."

Ceketinin içine uzandı ve küçük bir gümüş para çıkararak yeni öğrencilerin görmesi için havaya kaldırdı. Eski ve kararmış bir paraydı.

antik korsan hazinesi.

"...para alıyorsunuz. Gece Pazarı yılda iki kez gelir, Akademi için malzeme getirir ve duvarların dışında dükkan kurarlar. Orada gerçekten güzel şeyler bulabilirsin ve tüccarların çoğu sadece mücevher ve değerli metaller alıyor. Kağıt para, o kadar değil."

"Cebimde sınırsız bakiyesi olan bir Beyaz Kart var," diye mırıldandı Bahati, "ve bankam başka bir gezegende olduğu için onu kullanamıyorum."

Nora elinde bir çift kâseyle geri dönüyordu ve kâseleri ağır ağır taşıyordu. Amy göz ucuyla Jellica'nın hareket ettiğini gördü. Odanın arka tarafından hızlı, sinsî bir hareket, beyaz boyalı tırnaklarının bir kıvrımı.

Düşüşü görmemişti. Sadece duydu, Nora'nın yemekhanenin zeminine çarparak takılıp yüzüstü bir kase meyve salatasının içine düştüğü o üzücü *gümbürtüyü*.

Amy yerinden fırlayıp ona doğru koştu, Colin de onun yanında küçük kızın kalkmasına yardım ederken Blades'in masasından kıkırdamalar yükseldi. Dalton oturduğu yerden bir roket gibi fırladı ve yumruklarını sıktı.

"*Yok* artık," dedi Bahati. Vail başını sallayarak onayladı ve masadan kalktı.

"Üç erkek, beş piliç," dedi Dalton, sayım yaparak. "Bu oranlar umurunda değil ama biraz yardıma ihtiyacım olacak çünkü kızlara vurmamak gibi bir kuralım var."

"Arkanı kolluyorum," diye homurdandı Vail.

"Dur," dedi Anahera. "Lütfen. Onlara tam da istedikleri şeyi veriyorsun."

"İyi bir dayak mı?" Vail Nora'yı işaret etti. Colin bir peçete bulmuş ve Amy dirseklerinde çürük olup olmadığını kontrol ederken kızın yüzünü nazikçe siliyordu. "Daha *on iki* yaşında."

"Beni dinle," dedi Anahera. "Jellica Barnes savaş büyüsüyle yer, uyur ve rüya görür. Hafta sonları izin yapmaz. Tatil yapmaz. Ve yıllardır bu çatı altında, her gün sanatında ustalaşüyor. Takipçilerinden de aynısını talep ediyor. Bu kazanabileceğiniz bir savaş değil."

"Yani?" Dalton ceketini silkti ve gömleğinin manşetlerini açmaya başladı. "Benim geldiğim yerde buna kalp kontrolü deriz. Biri karşına çıktığında, kazansan da kaybetsen de kendini yere atmalısın, yoksa herkes senin küçük bir şeyden başka bir şey olmadığını anlar."

Amy ve Colin Nora'yı masaya geri götürürken durakladı.

"-söylemeyeceğim bir kelime. Her neyse, anladın sen onu."

Anahera, "Yemekhanede bir kavga başlatırsanız, muhtemelen okuldan atılırsınız," dedi. "Sakat ya da daha kötü durumda değilseniz tabii. İstedğin bu mu?"

"Bunu *onlar* başlattı," diye itiraz etti Colin.

"Bunu kanıtlamakta iyi şanslar." Anahera kendi mavi cam gözlerini işaret etti. "Burada zaferle sonuçlanacak hiçbir şey olmadığını söylediğimde lütfen bana güvenin."

"Yani bu kadar mı?" Vail dedi ki. "Bu çöpü almak zorunda mıyız?"

"Hayır," dedi kadın. "Öğrenmek zorundasınız. Ve güçlenmelisiniz."

Dokuzuncu Bölüm

Anahera herkesi sakinleştirdi - sonunda, aşağı yukarı - ve Bıçaklar dikkatlerini başka yöne çevirdi. Dalton ve Vail hâlâ oraya gidip yumruk atmaya başlamak istiyordu ama Anahera onları intikam için beklemeye ikna etti.

"En azından ilk dersinizi Profesör Chalk'tan alın," dedi onlara. "Onun uzmanlık alanı gizli savunma. Onunla bir süre oturun ve gerçekten neyle karşı karşıya olduğunuzu anlayacaksınız."

"Lanca bize ampulleri çalıştırttı," dedi Olivia kendi ampulünü göstererek. Anahera dudaklarını büzdü.

"Sizi araziden ayrılmanız konusunda uyardı mı? Ya denizkızları?"

"Şaka yaptığını sanıyordum," dedi Erik.

"Şaka değil. Burası uçsuz bucaksız bir okyanusta küçük bir ada ve o sudaki hiçbir şey doğal ya da iyi değil. Profesör Lanca'nın burada yeni olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Amy, "Bizim onun birinci sınıfı olduğumuzu söyledi," diye cevap verdi.

Anahera'nın cam gibi deniz mavisini gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. Sanki kimsenin duyamadığı bir şey duyuyormuş gibi başını eğerek Amy'ye odaklandı. Amy'nin sihirli rüzgârlarla ilgili imgelemleri güçlendi: Kızın vücudunun etrafında dolanan akımları gördü, tıpkı omurgasına doğru ilerleyen bir duman bobini gibi.

"Sana söyledi mi?" diye sordu, her kelimeyi özenle seçerek, "selefine ne olduğunu?"

Ona boş bakışlarla ve kafa sallayarak cevap verdiler.

"Bir gece yarısı yüzmeye gitti ve bir daha geri dönmedi," dedi Anahera.

"Bir hafta sonra Profesör Lanca'yı onun yerini alması için işe aldılar. Bu... ilginç değil mi?"

Sabaha başladıkları sınıftan birkaç kapı ötedeki amfide hiç ışık yanmıyordu. Sadece fırtına bulutlarının ve tozlu pencerelerin arasından süzölen kapalı öğleden sonra güneşini gölgeleri geri itebiliyordu. Birinci sınıf öğrencileri yerlerini buldular ve belirsiz bir sessizlik içinde beklediler.

Amy'nin yanına oturan Vail, "Buna katlanmak zorunda olduğumuza hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı.

"Eski liseme geri dönmek gibi," dedi Amy. "Nora'ya göz kulak olmamız gerekiyor, tamam mı? Kabadayılar kabadayıdır. Sorunlarının ne olduğunu bilmiyorum ama onun peşini bırakmayacaklarını biliyorsun."

"Biz buralardayken olmaz." Amy'ye yan gözle baktı. "Ayrıca, *seni* izliyorum."

"Ben mi?"

"Meyve salatasının sihirli dans kasesini unuttuysanız, peşine düştükleri tek kişi Nora değildi. Önce seni hedef aldılar. Jellica'nın sana nasıl baktığını gördün mü? Çok ürkütücüydü."

"Hedef olmaya alışkınım," dedi Amy. "Bunu kaldırabilirim. Nora bunu yapmak zorunda kalmamalı."

Vail ona uzun ve sessiz bir bakış attı.

Bir bastonun yavaş ve sabit vuruşu yeni bir geliş müjdeliyordu. Profesör uzun boylu, esmer, kel ama tertemiz bir keçi sakalı olan bir adamdı. Elleri lateks eldivenlerle kaplıydı ve adımlarında hafif bir aksaklıkla yürüyordu. Amy onun ellili yaşlarda olduğunu tahmin edebilirdi ama gözleri yirmi yaşında birinin parlaklığına sahipti. Boynunda ve bir yanağında eski saç çizgisi izleri vardı.

Bastonu abanozdan yapılmıştı ve her iki ucu da bronzla kaplanmıştı. Yüzünü odaya döndü, iki elini bastonuna dayadı ve önündeki yüzleri inceledi.

"Demek çalıştığım şey bu," dedi. "Pekâlâ. Ben Profesör Abraham Chalk. Önümüzdeki birkaç ayı size okült öz savunmanın temellerini öğreterek geçireceğim. Bu şimdiye kadar alacağınız en önemli ders. Dinleyeceksiniz, öğreneceksiniz, beklentilerimi karşılayacaksınız ya da atılacaksınız. Yıl sonuna kadar en az üç kişinin atılmadığı bir ders vermedim ve görünüşünüze bakılırsa... siz bu trendi bozan ilk kişi olmayacaksınız."

Amy'nin arkasında bir yerde, Erik mırıldandı, "Adam kendini sert sanıyor-göt."

Chalk başını kaldırdı, gözleri bir lazer gibi odaklanmıştı.

"Evet, Bay Anders. Ben gerçekten bir..." Profesör dudaklarını büktü mizahsız bir rictus içine. "...sert adam. Ya da daha medeni bir şekilde ifade etmek gerekirse, katı standartlarım var. Bu sınıfta size öğreteceğim teknikler tehlikelidir. Yanlış kullanıldığında sakat bırakabilecek ve öldürebilecek yöntemler öğreneceksiniz ve size vereceğim silahlara mutlak saygı gösterilmesini talep ediyorum.

ellerinizde. Kendinizi ve sınıf arkadaşlarınızı tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim.

- ya da beni - aptalca davranışlarla."

Durakladı, arkasını dönmeye başladı, sonra tekrar Erik'e baktı. "Bu arada bu senin tek vuruşundu. Sadece bir hakkın var."

"Adam öldürmek mi?" Colin koltuğunda endişeyle kıpırdandı. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Yine de size zarar vermeyi çok isteyen insanlar ve güçler var Bay Woodrue, *sizin* de çok iyi bildiğiniz bir gerçek bu. Büyü barış yanlıları için bir sanat değildir."

Profesör ceketinin iliğinden geçirdiği altın bir zincire bağlı antika cep saatini çıkardı ve saati kontrol etti. Kendi kendine başını salladı ve saati kapattı.

"Mükemmel zamanlama. Hepinizin görmesini istediğim bir gösteri var. Koltuklarınızdan kalkın ve beni takip edin. Bir saha gezisine çıkıyoruz."

Sınıf öğleden sonra sisinin içinde ortaya çıktı. Ufukta bir fırtına vardı, batı gökyüzü uçsuz bucaksız okyanusu gök gürültüsü ve yağmurla besleyen bir karanlık lekesiydi. Amy okul ceketinin altından kollarını ovuşturdu. Havada bir serinlik vardı ve sert rüzgârlar akademinin avlusunu çevreleyen sert, kül rengi ağaçların arasından ısıklık çalarak geçiyordu.

Uzun çakıl taşlı bir yürüyüş yolu, büyük evin çürümeye yüz tutmuş taşlarının etrafını sarıyor, kasvetli, ölmekte olan bahçelerin arasından dolanarak kalın bir demir kapıyı geçiyordu. Yol boyunca, şırl şırl akan küçük bir çeşmenin üzerinde duran granit bir heykelin yanından geçtiler. Heykel, hırka ve pantolon giymiş, göğsüne yakın bir yerde bir defter ve kalem tutan yaşlı bir kadına aitti. Kahramanca bir duruşu, büyük jestleri yoktu - sokaktan geçen herhangi biri olabilir. Çeşme suyunun pas kahverengisine boyadığı basit bir yazıtta *Carolyn Saunders* yazıyordu.

"Saunders Akademisi'nde olduğu gibi mi?" Amy, Profesör Chalk'a cesaret edebildiği kadar yakın durarak sordu. "Buranın sorumlusu o mu?"

Chalk'ın bastonu yolu gösterirken patıkaya vuruyordu. Ona bakmadan cevap verdi.

"Hayır. Yatırımcılarımızdan birinin arkadaşıydı. Yıllar önce paralel bir Dünya'da öldü. O gece yaptığı fedakârlık bugün bulunduğumuz kurumun temellerini attı. Bu isim bir saygı göstergesiydi."

"Peki burada yetkili *kim*?"

"Müdire hanımla tanıştınız," dedi adımlarını hızlandırarak. "Elbette, ama kime hesap veriyor?"

"Bayan Nettle," diye yanıtladı profesör, "şu anda endişelenmeniz gereken tek bir otorite figürü var. O da benim. Odaklanın." Yolları malikânenin arkasındaki bir açıklıkta sona erdi. Yalnız değillerdi: Amy'nin öğle yemeğinden tanıdığı ve bir avuç yeni yüzün de aralarında bulunduğu, hepsi de yüksek sınıf öğrencisi olan iki düzine kadar öğrenci toplanmıştı bile. *Jellica yok*, diye düşündü, kalabalığın içinde Kılıçlar'ın çelikten yapılmış hanedan armasını ararken. *Güzel*.

Toplantının merkezinde bir dövüş ringi duruyordu. En azından Amy'ye öyle görünüyordu: beş kenarı vardı, memleketten bildiği kare boks ringleri yerine beşgen şeklindeydi ve "zemin" zengin koyu renkli topraktı, sıkı bir şekilde paketlenmiş ve bastırılmıştı. Sağlam, rustik ahşap sütunlar ring direkleri olarak görev yapıyordu ve arenanın etrafını saran sonbahar yaprakları ve salkım salkım yağlı meyvelerle dolu üç sarmaşıkla birbirine bağlanmıştı.

"Profesör Chalk, derin sesiyle başları döndürerek, "Öğrencilerin uzlaşmaz farklılıklarla karşılaştığı zamanlar olur," dedi. İşte bu farklılıkları burada çözüme kavuşturuyoruz."

Arkasındaki iri gözlü sürüye doğru başını salladı.

"Birinci sınıf öğrencilerinin bu gösteriden faydalanabileceğini düşünüyorum.

Bay Parr, Bay Garcia, anlaşmazlığınızı çözdünüz mü?"

Kalabalıktan sert bir ses "Çözmedik," diye seslendi.

"Pekâlâ. Sizinle ringe geliyorum."

Parr seğiren, vahşi bir çocuktan ve Amy onu Jellica'nın infazcılarında biri olarak tanıdı. Ringe tırmanırken atkısı kasvetli ışıktaki parıltıya, kendini asma çubuklarının üzerinden yukarı çekiyordu. Garcia yeni bir yüzdü, daha yaşlıydı ama birinci sınıfların giydiği üniformayı giyiyordu.

Vail, Amy'nin soluna yakın bir yerden onu izliyordu. Amy birden karşı tarafında, omzunun hemen yanında duran Anahera'yı fark etti.

"Garcia geçen yıl onu işe aldığımızda bize katılmalıydı," dedi Anahera soluk ve zayıf sesiyle. "Sept'e ihtiyacı olmadığını, her şeyi kendi başına yapabileceğini söyledi."

"Bu tek rauntluk bir düello olacak," diye duyurdu Profesör Chalk, sesini hışırtılı ve soğuk rüzgârın üzerinde yükselterek. "Dövüş, yarışmacılardan biri boyun eğene ya da devam edemeyecek hale gelene kadar devam edecek. Ölümcül teknikler kullanılmayacak, geri dönüşü olmayan dönüşümler yapılmayacak ve tüm büyüler her zaman ringin içinde kalmalıdır."

Parr ring direklerinden birinin üzerine tırmanarak kalabalığa gösteriş yaptı. Garcia arenanın kendi tarafında kıpırdamadan durmuş, yumruklarını sıkmış, ölü gibi bakıyordu-

rakibine baktı.

"Emrimle, başlayın." Profesör Chalk'ın lateks eldivenli eli havaya kalktı ve parmağıyla fırtınalı okyanus semalarını işaret etti. "*Savaşın.*"

Parr direktten atlayarak geriye doğru bir takla attı ve arenanın ortasına ayaklarının üzerine düştü. Bu gösterişli hareket seyircilerden alkış aldı ama neredeyse dövüş mal oluyordu: Garcia bir yük treni gibi üzerine koştu ve saldırırken iri bir yumruğunu geriye doğru kaldırdı.

Profesör, "Daha az şovmenlik ve daha fazla verimlilik, Bay Parr," diye seslendi.

Parr yere inerken kolundan uzun bir altın iplik düştü ve kolu takladan aldığı ivmeyle tek bir yumuşak hareketle sallandı. Mavi şimşek iplik boyunca çtırdadı ve bir kırbaç gibi fırladı. Garcia planlarını değiştirdi, yüzünü kamçıdan korumak için ön kolunu havaya kaldırdı ve nefes nefese bir efsun savurdu. Ön kolunun üzerinde kristal bir kalkan oluştu ve bir saniye sonra rakibinin saldırısıyla paramparça olarak Garcia'yı arenanın kara toprak zeminine geri yuvarladı.

"Kinetik simya, Profesör Chalk," diye bağırdı Parr. Kendini beğenmiş bir sırıtışla parladı. Profesör bastonuna yaslandı ve homurdandı.

Amy, Vail'e "Pislikler için pislik kulübü," diye fısıldadı.

Emin değildi ama bir an için göz ucuyla Profesör Chalk'ın küçük bir tebessüm ettiğini gördü.

Garcia tek dizinin üzerine çöktü, avuç içleri fırtınalı gökyüzüne dönük halde ellerini uzattı ve dudakları öfkeli, sessiz bir ilahiyle kıpırdarken parmaklarını çağıran bir hareketle kıvırdı. Arenanın zeminindeki kara toprak kaynadı ve patladı. Yumruk kalınlığında, gür ve kaynayan yeşil sarmaşıklar topraktan fişkırdı ve neredeyse iki genç kadar uzun boylu durdu. Havayı yalayıp kopararak dövüşçülerin arasındaki boşluğu doldurdular. Garcia hareketsiz duruyordu, gözleri ringin karşısındaki Bıçak'a sabitlenmişti.

"Ne yaptığını anladın mı?" Vail mırıldandı, nefesi Amy'nin kulağında geziniyordu. "Parr eldiveni koşturmak zorunda. Bu sarmaşıklar onun canına okuyacak. Akıllıca."

Amy gördü. Vail gibi stratejiyi değil, hareketi ve akışı. Odak kristali sıkıdığı elinde karıncalandı ve kolundaki damarlar boyunca statik elektrik kıvılcımları gönderdi. Duyuları artmış, dünya keskin ama sisle kaplı garip bir pusla kaplanmıştı. Halkadaki her hareket Amy'nin görüşünde neon çizgiler ve Garcia'nın büyüünün dokusunu takip eden ışıltılı değerli taş parıltı izleri bıraktı. O

Parr'ın savaş alanını değerlendirmesini izledi... ve kendini iplere doğru iterek geriye yaslandı. Daha fazla sim izi onu takip etti, Amy'nin gözlerinde yakutlardan oluşan bir spre, ama sonra simler sertleşti ve sıkılaştı; çizgiler ve oklar oluşturdu, ölümcül bir yörünge.

"*Görebiliyorsun*," diye tısladı Anahera Amy'ye, cam gibi gözleri kış buzu üzerindeki güneş gibi parlıyordu.

Vail başını çevirdi. "Neyi gördün?"

Parr'ın yaptığı büyüü gördü. Parr büyüü bitirmeden önce.

"Az önce dövüşü kazandı," dedi Amy. Sözcükler dudaklarından gayri ihtiyari dökülmüştü. Bunu destekleyemedi, neden böyle düşündüğünü mantıklı bir şekilde açıklayamadı. Sadece haklı olduğunu biliyordu, sanki önümüzdeki otuz saniyenin anlık bir görüntüsünü çalmış gibiydi.

"Hiç şansın yok," dedi

Vail. "İzle."

Onuncu Bölüm

Kinetik simya . Parr altın ipliğini açılış sıçrayışındaki momentumla beslerken bu ifadeyi kullanmıştı. Amy şimdi her şeyi görüyordu: kendini iplere doğru itti, gerindi, tüm sırtını buna verdi. İpler ona doğru çekildikçe, karşıt güçler birbirini güçlendirerek Parr'ın midesinin çukurunda sert bir potansiyel enerji çekirdeğine dönüştü.

Ve her eylemin bir eşi ve karşıtı vardır- Amy, yoğun enerji çekirdeği *patlamadan* önce lisedeki fen dersinden hayal meyal hatırladığı bir parçayı düşünmeye başladı. Parr arenada bir torpido gibi uçtu, bacakları bulanıklaştı, arkasından çaresizce kopan sarmaşıkların arasından sıyrıldı. Garcia'nın sadece gözlerinin açılmasına yetecek kadar vakti vardı ki Bıçak son sürat üzerine atılıp göğsüne sert bir yumruk indirdi. Garcia yere yığıldı ve Parr bir kedi gibi üzerine atlayıp onu yüzüstü çevirdi ve bir kolunu arkasından çekti. Garcia'nın bileğini vahşice bükte ve daha da sert çekerek dirseğini kırılma noktasına kadar zorladı, genç acı içinde inlerken.

Garcia'nın diğer eli kara toprağa vurarak ses çıkarıyordu. Profesör Chalk'ın bastonunun pirinç ucu gök gürültüsünü andıran bir sesle yere indi.

"Maç puanı Blades Sept'i temsil eden Bay Parr'a gidiyor. Aferin."

Amy, Anahera'nın tepkisini görmek için sağına baktı. Büyük kız çoktan gitmişti.

Parr bir an Garcia'nın yanında durdu. Sonra elini uzattı. Garcia isteksizce elini tuttu ve diğer çocuk onu ayağa kaldırdı.

"Kin çözüldü mü?" diye sordu profesör. Her iki savaşçı da başını sallayana kadar sert bir sessizlikle bekledi. "Güzel. Bu şekilde kalacağımı umuyorum. İkinizden biri daha fazla aksaklık çıkarırsa doğrudan benimle muhatap olursunuz. Bay Garcia, bugünkü derslerinizden sonra beni görün. Performansınızla ilgili notlarım var."

Sihirli rüzgarları gören başka biri var mı? Parıltılı yollar?

Dışarıdaki gösteriden yeni çıkmış, ışıksız sınıfa geri dönerlerken Amy kafasındaki soruyu sordu. Soğuk bir yağmur başlamıştı

yağmur çiseliyor, bir duvar boyunca uzanan tozlu pencereleri kirletiyor ve konferans salonuna daha derin gölgeler düşürüyordu.

"İstiyorum."

Amy başladı. Nora ona bakıyordu, küçük yüzü asıktı.

"Onları ben de görüyorum," dedi.

"Bugün tanık olduğunuz şey," dedi Profesör Chalk, "eğitiminizin üçüncü yılında sahip olacağınız yeteneklerin bir örneğiydi. Tabii o kadar ileri gidebilerseniz."

Erik'e attığı bakışı kimse kaçırmadı. Belki Olivia'nın göğsüyle daha çok ilgilenen Erik hariç. Colin elini kaldırdı ve Chalk onu onaylayana kadar sessizce bekledi.

"Şu... sarmaşıkların çok hızlı büyümesiyle ilgili şey," dedi. "Bunu nasıl yapacağımızı öğrenecek miyiz?"

"Bence özel ilgi alanlarınız Profesör Mallory'nin sınıfında daha iyi hizmet görecektir. Cevabım belki ama bu yıl değil. İlk yıl çalışmalarınız tamamen kendini savunmaya odaklanacak. Kendinizi korumayı öğrendikten sonra, başkalarını korumayı da öğrenebilirsiniz. Başkalarını nasıl koruyacağınızı öğrendikten sonra, size nasıl dövüşeceğinizi öğreteceğim."

Profesör koridor boyunca yürüdü, her masaya bir kitap bıraktı ve bir sonrakine geçmeden önce her öğrenciye kartal keskinliğinde bir bakış attı. Amy'nin oturduğu sıraya gelen kitap, Amy'nin sandalyesinde zıplamasına neden olacak kadar sert bir şekilde yere düştü. Küçük ama kalındı, siyah oniks renginde elle dikilmiş bir kapağı vardı. Altın varaklı, girdap gibi dönen bir mühür, *Liber Scutum* başlığıyla birlikte kapağın bir köşesini süslüyordu.

Onun bakışlarını diğerlerinden sadece bir saniye daha uzun süre tuttu. Sonra hareket etti.

üzerinde.

"Hepinizin sayabildiğini varsayıyorum," dedi, "bu yüzden lütfen
metinlerinizi

Sayfa 12. Eğer sayamıyorsan, numara yap. Bir günde ancak bu kadar hayal kırıklığına tahammül edebilirim."

Amy kitabın kapağını açtı ve eski, sararmış sayfaları karıştırdı. Büyü kitabı küflü kütüphaneler ve sırlar kokuyordu. On ikinci sayfanın tamamına tek bir diyagram hâkimdi ve ona bakmak bile Amy'nin gözlerini yaşartıyordu. Bir üçgenin içine yerleştirilmiş iki eşmerkezli daire, her bir şekil Amy'ye hayvan pençelerini düşündüren kıvrımlı, cızırtılı rünlerle çevrelenmişti.

"Bu temel bir katmanlı koruma çemberi," diye açıkladı Chalk sayfalar kasvetli sınıfta gezinirken. "Açıktası, karmaşıklığı göz önüne alındığında, bir sıkışmada asla kullanacağınız bir şey değil, ancak parçalara ayırabiliriz

ve kalkan büyüünün temellerini birlikte keşfedeceğiz. Bay Garcia'nın düellosu sırasında bir kalkan tezahür ettirdiğini fark etmiş olabilirsiniz; bu daha gelişmiş bir tekniktir ve bunun üzerine inşa edilmiştir."

Dağıtılan son kitapla birlikte sınıfın başına döndü.

"Önümüzdeki ay boyunca sadece bu koruma yöntemine odaklanacağız, böylece her bir parçanın nasıl ve neden çalıştığını öğrenebileceksiniz. Bu, ilk sınavınızla sonuçlanacak: Her birinizden kendi koruma çemberinizi oluşturmanızı ve onu uygun şekilde güçlendirmenizi bekliyorum."

Olivia elini kaldırdı. "İşe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağız?" Profesör Chalk'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büzüldü.

"Çemberinizin etkinliğini kendim test edeceğim. Siz içinde dururken. Kendini bu göreve uygun görmeyen olursa, size İstifa Kemerine giden yolu göstermekten mutluluk duyarım. Ayrılan var mı? Henüz değil mi?" Durakladı, beklenti içindeydi. "Güzel. Bir sonraki buluşmamızda, her birinizin önsözü ve sekiz ila yirmi üçüncü sayfaları okumuş olmasını bekliyorum. Ayrıca, ikinci bölümün başındaki yazışma çizelgesini de ezberleyin. Bu konuda sınav olacaksınız."

Akşam yemeği, güvenilir hindi dilimleri, tadı birinin hayal meyal hatırladığı kızılçık tarifine benzeyen bir sos ve Amy'nin dişleri arasında içi boş ve ıslak bir şekilde patlayan parlak, mumsu fasulyeden ibaretti. Üst sınıf öğrencilerinin çoğu kendi tuhaf işlerini halletmek için dışarı çıkmışlardı ve Bıçaklar ikinci kez ortaya çıkmadılar.

Daha sonra, gece bastırıp saatler sessizliğe gömülürken Amy yatağına kıvrılıp lamba ışığında ders çalıştı. Soğuk bir yağmur yatakhane pencerelelerini tıkırdatıyor, camları parlayan siyah aynalara dönüştürüyordu. Kendini *Liber Scutum*'un eski, kırılğan sayfalarına kaptırmış, ne gök gürültüsünü ne de başının arkasındaki duvara çarpan yabani dalların çıkardığı sesleri duyuyordu.

Bir çeşit bulmacaydı.

Diyagramlar, birçok parçadan oluşan bir ouroboros gibi, tekrar geri dönmeden önce başka diyagramlara atıfta bulunuyordu: kendi kuyruğunu yiyen bir yılan, ancak bölümlere ayrılmış ve yalnızca sembol ve düşünce izleriyle birbirine bağlanmıştı. Büyünün en basit kısımları metafor tuğlalarının ardına gizlenmişti. Amy kelime harcı boyunca avlanıyor, bir çatlak, bir dikiş, parmaklarını sokup bir parça anlayış yakalayabileceği herhangi bir şey arıyordu.

Daha sonra lambalar söndüğünde, karanlıkta tavana bakarak huzursuzca yattı. Bahati çoktan uyumuş, horluyordu; Nora ise battaniyesinin altında küçücük bir yumruydı. Olivia da yorganının altına gömülmüştü ama bir kalem ışığının küçük sallantılı parıltısı, onun bir şeyleri çözmeye Amy'den bile daha kararlı olduğunu gösteriyordu.

Sonra Vail vardı.

"Uyanık mısın?" Amy fısıldadı.

Retorik bir soru. Vail bir saattir dönüp duruyordu. Komşu yatakta yan yatmış, karanlıkta Amy'ye bakıyordu.

"İyi misin?" Amy söyledi. "Yemeğe zar zor dokundun."

"Mide astarları tamamen çiğ. Bir şeyler yemekte zorlanıyorum."

Mantıklı. Amy'ye göre Vail'in vücudu tek bir şey istiyordu ve o da yemek değildi.

"Dayanıyor musun?"

"Benim için endişelenme."

"Hey," dedi Amy. Gözleri karanlığın içinde buluştu. "Gerçek cevap."

Çilli kızıl saçlı omuz silkti ve yastığının üzerinde kaydı.

"Dün geceden çok daha iyi. Ama bu şeyin katmanları var. Önce vücudunuza tutunur. Beyninize o ıvır zıvıra *ihtiyacı* olduğunu öğretir. Ama sonra ihtiyacın ötesine geçmek için savaşırsın, kırarsın ve..."

Vail sırt üstü yuvarlandı.

"...ve sonra o ıvır zıvırı *istemek*, onu arzulamak zorunda kalıyorsunuz ve bu da acının yeni bir tadı. Kaynağımdan kelimenin tam anlamıyla bir dünya uzakta olmamın yardımı oluyor, ancak biri tam burada, şu anda yanıma gelse ve elime bir iğne batırsa-"

"Böyle bir şey olmayacak." *Bunun olmasına izin vermeyeceğim.*

"-ya da bundan bir yıl sonra? İki yıl mı, beş yıl mı, on yıl mı? Hayatımın geri kalanında bu canavarla mı savaşıcağım? Amy... Ben o kadar güçlü değilim."

"Sen benden daha sertsin. Sen ve Dalton öğle yemeğinde Jellica ve tüm çetesiyle kapışmaya hazırınız."

Vail burnunu seğirtti. "Bu sadece bir prensip meselesi. Ama kimi kandırıyorum ki? Chalk'ın ders kitabını okumaya başladın, değil mi? Mantıklı geliyor mu? Hiç mi? Ve bunun basit bir şey olması gerekiyordu. Okuldan atılacağım."

"Tamam, öncelikle Profesör Chalk gözümüzü korkutmaya çalışıyor." "Bu konuda iyi."

"Ama sınavdan önce bir ayımız var," dedi Amy. "Ben pes etmeyeceğim, sen de öyle. Birlikte çalışacağız, tamam mı?"

Ortak bir sessizliğe gömüldüler. Yatakhaneinin pencerelerinin dışında şimşekler çakıyor, eski döşeme tahtalarına gölge düşürüyor, yatakları ve portmantoları şekilsiz canavarlara dönüştürüyordu.

"Çünkü," dedi Amy, düşüncesini isteksizce bitirerek, "Dünyama geri dönemem. Geri dönersem ölürüm. Ve sanırım sen de aynı durumdasın."

Vail hemen cevap vermedi. Karanlıkta düşüncelerini topladı.

"İnk'le ilgili olan şey," dedi. "İnk ile ilgili olan şey, size kendinizi bağlı hissettirmesi. Ne kadar yalnız hissederseniz hissedin, birdenbire onu alan diğer herkesle kalben ve ruhen birleşiyorsunuz. Yüzüyorsunuz, bu büyük, sıcak kovan zihnin bir parçasısınız ve her şey yoluna girecek. Bu duyguya bir kez alıştığınızda, onsuz olmak acı verir. Sanki bir parçanız oyulmuş, çiğ kalmış, kanamış ve gitmiş gibi."

Durakladı.

"Tabii ki, hepsi yalan. İğneye asla güvenme."

"Sıcak, bulanık, hayali bir kovan zihniyle rekabet edemem." Amy dedi.

Kolu yatağın kenarından sarktı. Elini uzatıp Vail, aralarındaki boşlukta.

"Bunun yerine gerçek bir bağlantıya ne dersiniz?"

Vail'in eli karanlıkta Amy'ninkini buldu ve sıktı. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi Vail.

On Birinci Bölüm

Amy'nin göğsünde bir karga vardı.

Gözlerini açtı, yatak çarşafalarında garip bir tırmalama hissi duydu. Şişman, parlak karga tepesine tünemiş, yakınına eğilmiş, başını eğerken lal rengi gözleri parlıyordu.

"Lütfen yapma," dedi.

Karga kanat çırparak kulak tırmalayan bir *gaklamayla* patladı. Açık pencerelere dizilmiş bir düzine kadar karga da ona katıldı ve sabahın soğuk rüzgârı yataktan içeri girip battaniyeleri karıştırırken göklere doğru çılgılık atmaya başladılar.

"Neden burası bu kadar soğuk..." Olivia doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Pencereleri kim açıp duruyor?"

"Uyandırma servisimiz," diye inledi Bahati, yüzüne bir yastık çekerek.

"Pencereleri açamazlar, onlar kuş."

Amy grubun liderini hafifçe dürttü. Adam sinirli bir şekilde Amy'nin elini gagaladı ve sonunda bir tarafa zıplayarak Amy'nin örtüyü çekmesine izin verdi.

"Buna yapmak istediği hiçbir şeyi yapamayacağını söylemeyi dene," dedi. "Ve bu konuda iyi şanslar."

"Hanımlar?" Bay Orris'in sesi yatakhane odasının kapısının dışından geldi ve yumuşak bir vuruş eşlik etti. "Sabah zilleri hâlâ bozuk, o yüzden-"

Vail, "Bizim kendimizinkiler var, teşekkürler," diye karşılık verdi.

Parlak karga, Amy'yi duşlardan yemekhaneye kadar kovaladı, Amy onu bir parça yaban mersinli kekle satın alana kadar amansızdı.

Amy fazladan birkaç boş yer fark etti. Kahvaltı masasının kenarlarında birkaç kayıp yüz, dün fark ettiği ama henüz tanışma fırsatı bulamadığı insanlar. Elbette, Bahati ayrıntıları biliyordu.

"Kahvaltının yanında çay ister misin?" dedi. "Şu dağınık bebek bıyıklı çocuk dün Chalk'ın dersinden sonra doğruca İstifa Kemerine yöneldi. Bu arada Korine'le tanıştın mı? Fark etmez: dün gece üst katta dolanırken yakalandı ve şimdi de gitti."

"Onu kovmuşlar mı?" Colin ağzına ufalanmış bir parça çörek atarak sordu.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Bahati. "Dalga geçmiyorlar. Anahera, yaklaşık bir ay sonra kuralları gevşettiklerini söylüyor."

kim uzun süre burada kalacak."

Dalton, "Yani yere bir daire çizdikten sonra," dedi, "ve Profesör Chalk bize bıçak fırlatırken içinde duracak kadar büyümlü olduğuna inandıktan sonra. Şimdiye kadar yaptığım en tuhaf şey değıl ama kesinlikle ilk beşe girer."

Colin ona gergin bir bakış attı. "Gerçekten bıçak kullanacağını düşünmüyorsun, değıl mi?"

"Hayır. Muhtemelen bize yılan fırlatacaktır. Zehirli yılanlar." Dalton durakladı. "Ya da belki ayılar."

"Ayıları fırlatamazsın," dedi Nora, sadece on iki yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceğı tam ve sarsılmaz bir güvenle.

"Dün gördüğümüz ve yaptığımız şeylerden sonra," dedi Dalton, "her zamankinden daha açık fikirli davranıyorum."

"Tozumuzu yutacaksınız." Erik masanın ucunda sırtıttı, tüm havasıyla. Olivia onun yanına oturdu, dünden daha yakındı ve siyah dudaklı bir gülümseme yaydı.

"Anlat," dedi Dalton.

Olivia, Erik cevap vermeye başladığında onun yerine konuşarak, "Dün gece verilen okumada ilerledik," dedi. "Üçüncü bölüm çemberinizi daha güçlü hale getirecek tekniklerle dolu."

"Ama hâlâ birinci bölümdeyiz," diye karşı çıktı

Amy. "Öylesiniz."

"Tüm güvenlik tekniklerinin olduğı bölüm. Ve asla ama asla atlamamanız gerektiğini söylediğı kısımlar."

"Şaşırtıcı," dedi Olivia.

Amy gözlerini kıstı. "Neymiş o?"

"Ekstra kredi için istekli olacağını düşündüm. Yani, aşırı başarılı bir öğretmenin gözdesi gibi görünüyordun."

Öyleyim, Amy neredeyse öfkeyle karşılık verdi. Sonra bunun umduğı gibi meydan okuyan bir esneklik olmayacağını fark etti.

"İşleri doğru şekilde yapmak istiyorum," dedi. "Bu şey tehlikeli. Saygıyı hak ediyor."

"Anlaşılmayı hak ediyor," dedi Olivia. "Seni anlamıyorum. Koca bir sihir dünyası parmaklarımızın ucunda ve sen eğitim tekerlekleri istiyorsun."

"Sadece ata binmeyi öğrenene kadar," dedi Amy.

Bay Orris, bir grup öğrenciyi solgun sabah ışığına doğru yönlendirirken, "Umarım o yemeklerin bir kısmını çıkarmaya hazırsınızdır," dedi. "Önümüzde biraz yürüyüş var. Profesör Mallory kendi başına kalmayı tercih ediyor."

"Bir münzevi," diye düşündü Dalton. "Bir öğretmen için harika bir özellik."

"Öyle değil. Sadece o değil. Akademi'de her ihtimale karşı koruyucu üstüne koruyucu var. Profesör koruyucu büyülerin deneylerini bulandırdığını söylüyor. Enerjinin farklı tatlarının birlikte iyi oynamamasıyla ilgili bir şey."

Avlu kapısı ıslık çalarak genişledi ve Firebreak Adası'nın vahşi doğasına giden yolu açtı.

Puslu güneş ışığının uçsuz bucaksız okyanus sularına karşı gümüş renginde parladığı batıya doğru uzanan arazide uzun ve gururlu yünlü çam ağaçları bulunuyordu. Keskin hava deniz tuzu ve çam iğneleri kokuyordu. Amy'nin nefesi havayı bir buz kıvrımıyla yaladı ve sert, donmuş çimenler ayaklarının altında çatırdadı.

En azından ağaçların arasından aşağıya doğru inen, az çok düzgün ama otlu bir patika vardı. Kaba yontulmuş ahşap direkler her yirmi metrede bir yolu işaretliyor, yolcuların kaybolmasını önlemek için her bir direk dikkatlice komşularının görüş alanına yerleştiriliyordu.

Orris öğrencilere, "İlk birkaç seferde size inişte ve dönüşte rehberlik edeceğim," dedi, "ama sonunda bensiz gitmeniz gerekecek. Sadece patikada kalın, işaretleri gözden kaçırmayın ve asla yanlış yapmayın. Ve her zaman gün batımından önce Akademi'ye dönün."

"'Kötü falancılar' hakkında endişelenmemiz gerekiyor mu?" Vail sordu.

"Gündüzleri daha çok yerel yaban hayatı için endişeleniyorum," dedi Orris. "Lanet olası aptal öğrenci geçen yıl neredeyse bir elini kaybediyordu. Bir vaşağı sevebileceğini sanıyordu."

"Peki ya hava karardıktan sonra?" Amy sordu.

"Kurallara uymanın güzel yanı, hayatta endişelenmeniz gereken şeylerin sayısını keskin bir şekilde azaltmasıdır. Ve gece karanlığından sonra asla dışarıda olmayacaksınız, değil mi?"

Retorik bir soru duyduğunda anlıyordu. Yürümeye devam etti. Çamurlu toprağa zar zor tutunan eğik bir ferforje çit, bir bahçeyi çevreliyordu. Hava menekşeler ve hastalıklı tatlı bitki özü kokuyordu, şişman sinekler vızıldıyordu ve çitin siyah kemeri kapının üzerinde gözden kaçmayan bir sembolle taçlandırılmıştı: bir iksir şişesinin yontulmuş dış hatlarında asılı duran bir kafatası ve çapraz kemikler.

"Profesörün özel bahçesi," diye açıkladı Bay Orris geçerken. "İzin almadan ve refakatçi olmadan asla oraya adım atmayın."

"Nedenmiş o?" Olivia çitlere yaklaşıp görmek için boynunu eğerek sordu.

Bir sincap bahçe yolunda hızla ilerliyor, çalılarının arasındaki bir şeyden çılgınca bir panikle kaçıyordu. Çitlere doğru fırladı, körlemesine koşuyordu. Sonra patikanın kenarından dallar fırladı, çalılar patlayarak açıldı ve keçeleşmiş bir çürük yığınının içine yerleşmiş sivri dişler parladı. İnce sarmaşıklar sincabı yakaladı, Amy'nin göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde patikadan çekip görüş alanından çıkardı ve arkasında sadece boğuk bir ciyıklamanın yankısını bıraktı.

Bahçe geçirdi. Fildişine kadar soyulmuş kemirgen kemikleri yola tükürdü ve zar gibi yuvarlandı.

"Çünkü oradaki her şey seni öldürür," diye cevap verdi Orris. Detaylandırmaya gerek görmeyerek yoluna devam etti.

Örümcekler yemyeşil ormanda gelişti. Ağlar ağaçtan ağaca uzanıyor, donmuş sabah çiği damlalarıyla parlıyordu. İleride, ağaçların arasından eski, yıkık dökük binalar görünüyordu. Bir sera vardı, ya da camları kırılmış ve çürümüş tahtalarla kaplanmış kırık bir sera kabuğu. Ve onun ötesinde, spiral bir yolun büyümüş gölgesiyle birbirine bağlanan kulübe vardı.

Ayakta durmaktan çok çömelmiş, kambur duruyordu, çürüyen kiremitlerinin eğimi tepeli bir şapkanın kıvrımını andırıyordu. Yıkılan sera gibi, tüm pencereleri de paslı çivilerle yerlerine çakılmış, kurt yeniği tahta kalaslarla sıvanmıştı. Keçeleşmiş, büyümüş otların arasında yusufçuklar uçuşuyor, bir tanesi Amy'nin kulağının dibinden vızıldayarak geçiyordu.

Orris kulübenin kapısını çaldı. Yıpranmış eklemlerinin altında tahta ucuz ve parçalanmış bir şekilde tıkırdadı.

"İçeri gelin, içeri gelin!" diye seslendi içeriden bir ses. "Zaten geç kaldık."

Orris kapıyı araladı ve öğrencilere içeri girmelerini işaret etti. Amy onun dikkatle dışarıda durduğunu fark edemedi.

Nefesini tuttu ve içeri girdi. Amy bir çıkıntının ve kalın bir gölgenin altından geçti - ve sonra ışığa çıktı. Dışarıdan bakıldığında Profesör Mallory'nin kulübesi ölü ahşap ve çürümüşlükten sarkmış bir ceset gibiydi. İçi ise camdan yapılmıştı. Güneş ışığı sekizgen kristal duvarlardan ve çatının kubbesinden içeri süzülüyor, mekânı ışık ve sıcaklıkla dolduruyor, masa ve raflardan taşan yemyeşil, canlı bitkileri besliyordu. Sarmaşıklar tek taraflı pencerelere yapışmış, boylu boyunca uzanıyordu.

Kitaplıklar, brölörlerin ve simya cihazlarının etrafından dolanırken, gökkuşağı renklerinde tüyleri olan kuşlar tepemizde kanat çırpıyordu. Kaynayan bir alevın turuncusuyla taçlanmış bir papağan, bir tezgâhın kenarına tünedi ve çığlık atarak selam verdi.

"İçeri, içeri, ilerlemeye devam edin, herkese yer var," dedi karşılayıcı ses. "Sana iyice bir bakalım."

Profesör Mallory Amy'ye altmışlı yıllardan fırlamış gibi göründü. El dokuması bir kaftan giymiş, kuşakla bağlanmış, ahşap boncuklarla süslenmiş ve saçlarını korumak için bir saç bandı takmıştı.

- Keskin mavi gözlerinden uzun, tel tel ve gümüş gibi parlıyordu. Ayakları çıplaktı ve parmak uçlarındaki bahçe lekeleriyle eşleşen siyah toprakla kaplıydı. Belli belirsiz tatlı paçuli yağı kokuyordu.

"Şey," dedi, "bana bir grup gelecek vaat eden öğrenci göndermelerini söyledim ve beklentilerimin üzerinde ve ötesinde performans gösterdiler. Umarım sizler de benim beklentilerimin üzerinde performans gösterirsiniz. Ben Profesör Mallory ve bu sizin doğal büyüünün temellerine girişiniz. Dışarıda keşfedeceğimiz dünyalar var ve bunların hepsi şu anda fantastik görünse de, size söz veriyorum: gerçeklik düşündüğünüzden çok daha garip. Benimle kalın ve size bazı şeyler göstereyim."

On İkinci Bölüm

"Bir soruyla başlayalım," dedi Profesör Mallory. "Doğa. Ne oldu?"

Öğrenciler toprak zemine oturmuş, odak kristallerini kucaklarında tutarak profesöre bakıyorlardı. Kulübenin içinde dolaşırken gökkuşağı tüyleriyle süslü kuşlar yanından çırpınarak geçiyordu. Bitkiler ve sarmaşıklar bile onun varlığına karşılık veriyor, saksıdaki kır çiçekleri o geçerken yapraklarını kaldırıyordu.

"Ağaçlar mı?" Colin söyledi. "Ağaçlar, büyüme, evet, ve?" Vail omuz silkti. "Hayvanlar?" "Ve? Devam et."

"Sağlıklı yiyecekler," diye söze girdi Olivia.

Profesörün keskin gözlerinde bir şey parlıyordu. "Sağlıklı. İlginç. Bunu genişletin."

"Mesela... organik yiyecekler. Organik olduğu için sizin için iyi olduğunu bilirsiniz."

Profesör dağınık bir masada durakladı, eli sarmaşıkların arasından kayarak küçük bir şişe aldı. Kanla ıslanmış bir taş gibi parlayan vitraylı bir küreydi ve içinde birkaç damla koyu, şurup gibi bir sıvı vardı.

"Bu, bahçemden elde ettiğim bir siyanür özütü. Tamamen organik. Öğleden sonra çayınıza biraz ister misiniz?"

"Ben... sanmıyorum," dedi Olivia.

"Gerçekten de öyle. Ancak bu iğrenç küçük maddenin, doğru şekilde kullandığınız sürece, endüstriden tıbbı kadar bir dizi olumlu kullanımı vardır. Doğa iyi ya da kötü değildir. Doğa bir *niteliktir*. Altını çizmeliyim ki, insanların etik kavramlarını hiç umursamayan bir nitelik. Ya da insanları pek de umursamayan bir niteliktir."

Şişe güneş ışığını yakaladı, parlıyordu. Onu tekrar masanın üzerine koydu. "Ama çoklu evrendeki her dünyanın tohumu, saf ve temiz bir Yaratılış. Yoğunlaştırılmış ilahi gücün bir anı, Aradaki'ye bir bağ yaratır. Ve bu, bizim amaçlarımız için kullanışlı bir şekilde, doğal şeylerin büyümlü özelliklere nasıl büründüğüdür. Bu nedenle, rastgele birkaç örnek vermek gerekirse, mavi sarmal taşlar psişik savunma için kullanışlıdır ve toz haline getirilmiş

hensprig bitkisi kabusları yatıştırabilir. Ya da hepinizin elinde tuttuğu odak kristallerini düşünün: bunlar büyülü bilincinizi yükseltme güçleri için özel olarak seçildiler. Bunların hiçbiri sizin için sihir yapmaz, bu sizin işinizdir, ancak size ihtiyacınız olan desteği verebilirler... ya da becerilerinizdeki bir boşluğu kapatabilirler."

Amy elini kaldırdı. Profesör Mallory onu bir bakışıyla onayladı.

"Ama her dünya biraz farklıysa, bu özellikler birbiriyle örtüşüyor mu? Nereye gidersen git gül gül müdür?"

Profesör, "Başka bir isimle de olsa bu kadar tatlı kokardı," dedi. "Ama sadece kokusu aynıdır. Büyülü özelliklere sahip nesneler, geldikleri dünyanın tonunu ve tınısını alırlar. En eski dünyalar okült potansiyelle dolup taşarken, daha yeni ve yarı oluşmuş dünyalar bir kıvılcım üretmekte zorlanabilir. Peki bunu nasıl bilebiliriz? Araştırma, deney ve daha fazla araştırma."

Sarkmış bir çiçeğin taç yapraklarını okşadı. Çiçek sapı üzerinde yükselip başını kaldırdı, taç yaprakları açılıp güneş ışığına uzandı.

"Bazıları doğanın olanı kapsadığını, büyüünün ise müdahale ve dönüşümün bir ifadesi olduğunu söyler. Büyü bizim zorla *empoze* ettiğimiz gerçekliktir. Ve eğer evrene kendi gücünüzü dayatmak motorunuzu harekete geçiren şeyse, sanırım bu işe yarar bir benzetme, ama ben çevremle uyumlu bir ortaklığı tercih ederim. Size doğal güçlerle el ele çalışmanın yollarını öğreteceğim. Bence bunun çok daha yumuşak ve çok daha etkili bir sürüş sağladığını göreceksiniz. Şimdi size küçük bir numara göstermek istiyorum. Hadi dışarı çıkalım."

Amy'nin burnu
kaşındı.

Dur. Derin nefes al. Başa dön.

Gözlerini hafifçe kapatarak uzun çimlerin üzerine oturdu ve güneş ışığının yüzüne vurmasına izin verdi. Keskin esinti kollarında soğuk ipek bir eşarp gibi geziniyordu. Kendisine verilen mantrayı zihinsel olarak fısıldadı ve meditatif bir transa geçti. Evdekilerin şimdiye kadar onun kaybolduğunu nasıl fark etmiş olabileceğini düşündü ve babasının nasıl tepki vereceğini merak etti. Ya da umursayıp umursamayacağını.

Dur. Derin nefes al. Başa dönelim. Bunu asla alamayacağım.

Profesör Mallory, illüzyonla kaplı kulübesinin dışındaki orman açıklığında toplanan öğrencilere "Kendinize karşı nazik olun," dedi. "Meditasyon zordur

çalışmak. Düşünceleriniz sürüklenecek: bu normal, bu iyi. Nefes alın ve yeniden başlayın."

Amy'nin yeni uyanan duyuları huzursuzluğuyla mücadele ediyordu. Düşünmek, hareket etmek, bir şeyler yapmak istiyordu, çimenlerde oturup yusufçuklar kulaklarının dibinde vızıldarken saçma sapan kelimeler tekrarlamak değil-

Dur. Derin nefes al. Başa dönelim.

"Aradaki'den biçimlenmemiş gücü nasıl çağıracağınızı öğrendiniz," dedi profesör. "Topraklama da buna çok benziyor, tek farkı altınızdaki dünyanın fiziksel enerjisini çekeceksiniz. Bunu bir yılanın havayı yalaması gibi... çevrenizin tadını almak olarak düşünün."

Amy aşağıya doğru uzandı, bir elini çiyden ıslanmış çimlere bastırdı, diğer eliyle de avucunda karıncalanan odak kristalini tuttu. Zihnindeki bir şey, kırık bir pencerenin köşesindeki gevşek bir cam parçası gibi sallandı ve yuvarlanarak serbest kaldı. Kristal düştü ve o da onunla birlikte taş, toprağa, çaliya, köke, soğuğa, ıslaklığa ve karanlığa daldı.

Aynı anda iki yerdeydi: puslu bir güneşin altında çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu ve dünyanın derinliklerinde saklanmıştı. Suyu hissetti. Düşünce bedeninin derisi boyunca buzlu damlalar halinde akıyor, siyah kir ve acı, bayat bir koku taşıyordu.

Burada yalnız değildi.

Algısının sınırlarında bir şey hareket etti. Suyun içinde bir şey. Amy, okyanus tabanında çürüyen büyük bir ölü şeyin yağını ve çürümüşlüğüne hissetti. Yeni doğan duyularını ona doğru itti.

Korkunç sarı bir gözünü açtı ve ona baktı. Ezici, boğucu karanlığın içinde bir dokunaç açıldı.

Amy'nin gözleri birden açıldı. Eliyle ıslak çimenleri sıvazladı, başını geriye doğru eğdi ve soğuk rüzgârı içine çekti, kendine bedenine geri döndüğünü hatırlatacak her şeyi yaptı. Profesör Mallory yanındaki çimlerin üzerine çöktü, bacaklarını gerdi ve çamurlu ayak parmaklarını esnetti.

"Gördün demek?" diye fısıldadı profesör.

"O da neydi?" Amy tısladı. "Ve ne gördüğümü nereden biliyorsun?"

Mallory onun yaşlanmış gözlerini işaret etti. "Her şey bakışta, evlat. Biri Ceset'le ilk kez karşılaştığında bunu belli eder."

Eliyle işaret ederek Amy'yi etrafına bakmaya davet etti. Öğrenci arkadaşları hala meditasyonun "dene, başarısız ol ve tekrarla" aşamasındaymış gibi görünüyor, sessizce mantralarını söylüyorlardı.

"Bu bir ceset değil," diye fısıldadı Amy. "Aşağıda canlı bir şey var."

Profesör muzip bir gülümseme paylaştı.

"Biliyorum." "Bana *baktı*."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu... bilmiyordum. Emin misin?"

"Büyük göz." Amy pantomim yaparak bir elini başının üzerine uzattı.

büyü "Gerçek
k."

Mallory çimenlere doğru eğilerek Amy'nin önüne oturdu. Amy'nin elini tuttu.

kendi elleriyle.

"Pekâlâ. Beni dinleyin. Ben aksini söyleyene kadar topraklama egzersizini tekrarlamayacaksınız. Hiçbir koşul altında, anlaşıldı mı?"

"Tamamen güvenli topraklama egzersizi mi?"

Profesör diğer öğrencilere başını sallayarak, "Onlar için güvenli," dedi.

"Değiştirilmiş bir müfredata ihtiyacınız olacak. Sen çok zeki bir kızsın, Amy."

"Yani, eski lisemde hep A almıştım..."

"Hayır. Sen *zeki* bir kızsın." Mallory parmaklarıyla havada dalgalanmalar yarattı. "Bir ampul gibi. Ya da görünüşe göre daha çok bir spot ışığı gibi. Bunun üzerinde çalışmalıyız."

"O şey de ne öyle?"

"Ceset mi? Biz gelmeden çok önce buradaydı. Bu dünyayı Akademi'nin kurucuları yaratmadı; çoktan ölüp gitmiş kadim eller tarafından inşa edildi ve biz de ihtiyaçlarımıza göre uyarladık. Okyanus tabanında koca bir laboratuvar var ama sular altında kaldı ve oraya ulaşamıyoruz. Oradan elde etmeye değer bir şey olduğundan değil. Benim kişisel teorime göre Ceset'i de okyanustaki diğer tüm dehşetlerle birlikte onlar *yaptı*."

"Onlara ne oldu? İnsanlara yani."

Mallory küçük bir kıkırdama çıkardı. "Tabiat Ana'yla uğraşmamayı öğrendiklerinden şüpheleniyorum. Tabii ki, yine... sadece benim teorim."

Seans sona erdiğinde öğrencilerin çoğu başlangıç çizgisinden öteye gidememişti. Bir çift uyuyakalmış, Profesör Mallory ellerini başlarının üzerinde sertçe çırpına kadar orman açıklığında usulca horluyorlardı.

"Kişisel deneyim, doğal sihirde ustalaşmanın yarısıdır" dedi. "Diğer yarısı ise araştırmadır. Kitapları karıştırmak ve diğer, daha deneyimli sihirbazların zaten öğrendiklerini incelemek size zaman, sorun, gözyaşı ve kan kazandıracaktır."

Vail Amy'nin yanına eğildi ve kulağına fısıldadı. "O meditasyon sana bir şey yaptı mı? Bende işe yaramadı."

"İşe yaradı," diye fısıldadı Amy. "Keşke olmasaydı."

"Sana bir meydan okuma bulalım." Profesör durakladı, ödevi o anda kararlaştırmıştı. "Korkarım başım ağrıyacak. Er ya da geç. Bu yüzden bir sonraki dersimizde hepinizden benim için doğal bir tedavi yöntemi araştırmanızı istiyorum: tam da bu ada ikliminde yetişen ve yetiştirilebilen bir baş ağrısı ilacı. İhtiyacınız olan tüm bilgileri okul kütüphanesinde bulabilirsiniz ve bilesiniz diye söylüyorum, yaratıcı çözümler için ekstra kredi veriyorum. Birlikte çalışmaktan çekinmeyin - ama buna göre birlikte geçecek ya da kalacaksınız. İyi avlar çocuklar."

On Üçüncü Bölüm

Amy'nin karanlık ve fırtınalı günlerdeki ilk sığınağı yerel kütüphanesi olmuştu. Holybrook'taki kütüphane sıkıştı, para sıkıntısı çekiyordu ve eskiden Pizza Hut olarak kullanılıyordu ama yine de çok seviyordu, kütüphanenin raflarında sonsuz saatler geçiriyor ve gözüne çarpan rastgele bir dünya parçası hakkında bir şeyler öğreniyordu. Kütüphane onun sığınağıydı, evde olmanın çok tehlikeli olduğu zamanlarda sığındığı bir yerdi.

Akademi'nin kütüphanesine ilk kez baktığında, hayatı boyunca neyi özlediğini fark etti. *Burası* artık eviydi.

Uzun, barok galerinin her iki yanında tonozlu tavanlara kadar uzanan raflar, tozlu ciltli kitaplarla tıka basa dolu ve yuvarlanan merdivenlerle doluydu. Çalışma masaları ve özel bölmeler odanın kalbinde sıralanıyor, her iki taraf da geniş bir kitap rafı labirentiyle çevreleniyordu. Buzlu cam kürelerin altında yanan mor ışıklar parke zemin üzerinde uzun, değişken mor gölgeler oluşturuyordu.

Sandal ağacı tütsüsünün hafif, temiz kokusu havada asılı duruyordu. *Burası* bir tapınaktı. Amy'nin sözleri belli belirsiz, saygılı bir fısıltıyla çıktı.

"Yetkili birini bulalım. Belki onlar bize doğru yolu gösterebilirler."

"Bilgisayar yok," diye fark etti Vail, Amy'nin yanından içeri girerken. "Sanırım eski usul devam ediyorlar."

Bilgisayar yoktu ama Amy boş ön masanın arkasındaki cilalı ahşap platforma tünemiş film projektörünü gözden kaçıramazdı. Pirinç gövdeli bir antikaydı, donuk ve cilasızdı, büyük bir film makarası yüklüydü ve oynatmaya hazırdı... hiçbir şeye ve hiç kimse için. Görünürde bir perde yoktu ve projektör yakındaki bir duvar yerine kütüphanenin kendisine doğrultulmuştu. Merakla masaya yaklaştı.

Film makarası tıkırdadı ve projektör canlandı. Projektörün merceğinden sıcak bir ışık huzmesi cızırdarken Amy elini gözlerine götürdü. Ve şimdi, masanın diğer tarafında, ilkel görünümlü bir kadın duruyordu.

Projektörün ışığı tarafından kuşatılmıştı, vücudu sanki selüloitten ve hayallerden doğmuş gibi yer yer yarı saydamdı. Başında bir bone, üzerinde sıkı bağcıklı korsesi ve geniş, kloş etekleri olan Viktoryen bir elbise vardı ve Amy ile Vail'i hoş bir baş hareketiyle selamladı.

"Ah, yeni yüzler. Hoş geldiniz! Ben Adelaide Constance Tiptree, görevli kütüphanecinizim. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sen, şey-" Amy film projektörünü işaret etti. Adelaide neşeli bir gülümsemeyle, "*Rahatsız* oldum," diye cevap verdi. "Sen hayalet misin?" Vail sordu.

"Ben *ölmemiş* terimini tercih ediyorum," dedi kütüphaneci. "Beni fiziksel bedenimden ayıran küçük bir talihsizlik yaşadım."

Amy projektöre baktı. "Yani... artık orada mı yaşıyorsun?"

"Ve düşününce, bazı insanlar filmlerde bir hayat hayal ediyor." Adelaide omuz silkti, neşeliydi ama boyun eğmişti. "Kütüphaneden gerçekten ayrılamam, ama Tanrım. Bu kitapların ancak yarısını okuyabildim ve sonuna geldiğimde ikinci bir kitap için mükemmel bir zaman olacak. Neden başka bir yere gitmek isteyeyim ki?"

Haklı, diye düşündü Amy.

"Bir kitaba ihtiyacımız var," dedi. "Doğal büyü dersimiz için."

Adelaide'in hayalet gözleri projektörün ışığında titrerken muzip bir bakışla parlıyordu.

"Profesör Mallory her zaman en ilginç davaları verir. Öğrenci arkadaşlarınızdan bazıları çoktan ava çıktı bile." Çalışma masalarını işaret etti; Colin ve Dalton ağır bir kitabın üzerinde toplanmış, paragrafları işaret ediyor ve kısık fısıltılarla tartışıyorlardı. Çoğuyla henüz tanışmadıkları diğer öğrenciler, kollarında kitaplarla raflardan oluşan labirente girip çıkıyorlardı. "Kart kataloğumuzu tanımakla işe başlamanızı öneririm. İhtiyacınız olan her kitabı bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım... biri hariç."

"Hangisi?" Vail sordu.

"Öğreneceksiniz," dedi kütüphaneci. Ellerini zarifçe masanın üzerinde kavuşturdu.

Nora, her biri sararmış, daktiloyle yazılmış bir etiketle işaretlenmiş düzinelerce çekmeceyle dolu uzun, ahşap bir antika olan kart kataloğunun yanında durdu. Küçük kız el salladı.

"Onu gördün mü?" Nora alçak ve meraklı bir sesle sordu. "Neyi gördüm mü?" Vail sordu.

Amy sadece başını salladı. Çiçeği burnunda büyücünün ne demek istediğini biliyordu: Ceset. Ani bir endişe onu yakaladı.

"*Seni* görmedi, değil mi?"

Nora başını salladı. "Bazen küçük ve sessiz olmanın avantajları vardır. Profesör Mallory bunu bir daha yapmamamı söyledi. Kart katalogunu kullandın mı?"

"Hayır, ama her şeyi internete koymadan önce memleketteki eski kütüphanemde bir tane vardı."

"Muhtemelen bunun gibi değildir."

Nora bir çekmeceyi açıp titizlikle düzenlenmiş dizin kartlarını karıştırarak göstermeye devam etti. Her kartta bir kitap ve yazarı uyumsuz, pürüzlü bir yazıyla yer alıyordu. Birçoğu kahve lekeli, yıpranmış ya da yaşlılıktan solmuştu. Nora aradığı kartı çıkardı ve antika tahtaya üç kez hızlıca vurdu.

Bir çift ateşböceği açık çekmecedan uçarak çıktı. Nora'nın yüzünün önünde havada dans ettiler, karınları sıcak, yumuşak bir karşılamayla parlıyordu. Sonra şimşek böcekleri tembel spiraller çizerek uzaklaşmaya başladılar ve kızı da peşlerinden sürüklediler.

"Size kitabınızı nerede bulacağınızı gösteriyorlar," diye açıkladı Nora, parlayan böceklerle birlikte yürümeye başlarken. "Bir tanesi hariç."

"Hangisi?" Amy söyledi.

"Sen bilirsin."

Ateş böcekleri onu uzaklaştırdı. Vail ensesini ovuşturdu, yüz ifadesi her zamankinden daha sertti.

"Burada mantar gibi hissetmeye başladım." Amy gözleriyle bir soru sordu.

"Karanlıkta tutulduğumu ve bir sürü şeyle beslendiğimi hissediyorum-" Vail nefes aldı. "Paniğe kapılmamaya çalışıyorum ama tanıdığım en korkunç öğretmen için demirden bir koruma çemberi oluşturmak için bir ayımız var ve ben... çok uğraşırsam bir ampulü hafifçe parlatabilirim. Sen ve Nora bu işte *iyisiniz*."

"Herhangi bir konuda iyi olmaktan çok uzağım," dedi Amy.

"Doğru değil. Ve en azından odaklanabiliyorsun." Vail sanki orada bir şey görüyormuş gibi kendi eline baktı. "İçimde karıncalar geziniyor. Şu anda kafayı bulmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Mürekkep her zaman sorunlarımı bir süreliğine unutturmuştur, biliyor musun? Sıcak bir battaniyeye sarılmak gibi. Tabii hiçbir şeyi çözümüyordu, gerçekten. Sadece tenekeyi tekmeleyip kendimi ağır çekimde öldürüyordum. Bunu şimdi görebiliyorum. İşin kötü tarafı, zehir olduğunu görebiliyorum, zehir olduğunu biliyorum... ve hala onu *istiyorum*."

Amy, Vail'in kolunu tuttu. Nazikçe sıkıttı.

"Temiz kaldığın her gün biraz daha kolaylaşacak. En kötüsünü atlattın." Bunu bir yerde okumuştı. Bunun doğru olduğunu umuyordu. "Ve ben de geri kalanını atlatmanı sağlayacağım. İkimiz de eve gönderilmeyeceğiz. Hey, önce Profesör Mallory'nin ödevini bitirmeye ne dersin? Çok zor olmasa gerek, sonra notlarımızı karşılaştırıp sihirli çemberde ne durumda olduğumuzu görebiliriz?"

Ava çıktılar. *Eski güzel Dewey Ondalık Sistemi*, diye düşündü Amy, kendi elementinde olmaktan heyecan duyarak. *Sanırım bazı şeyler gerçekten aynı kalıyor, farklı gezegenlerde bile.* Bir önseziyle oynadı ve işe yaradığında yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Oh, çok kolay," dedi. "İlk dersimiz için bize gerçekten yumuşak bir top attı."

"Ne buldun?" Vail sordu.

Amy çekmecedan bir kart çıkardı, parmaklarının ucunda çevirdi ve ona gösterdi.

Profesör Josephine Mallory'nin monografisi olan "*Firebreak Adası'na Yerli Şifalı Bitki Örtüsü Üzerine Bir İnceleme*," diye yüksek sesle okudu. "Kelimenin tam anlamıyla buranın kitabını yazmış. İhtiyacımız olan bitki burada olmalı."

Nora'nın daha önceki hareketini taklit ederek karta üç kez dokundu. Ama bu sefer çekmeceler kart kataloğu boyunca sarsılarak açıldı ve aniden bir yıldırım böceği sürüsü havalandı, sahaya çıkan bir bando takımı gibi akıp dönmeye başladı. Aynı anda karınlarını parlattılar, vücutları açık bir mesajı heceliyordu.

GÜZEL DENEME.

"Oh," dedi Vail. "İşte o kitap." "Ve şimdi biliyoruz."

Sürü dağıldı, ateş böcekleri yuvalarına geri döndü, kart çekmeceleri görünmez eller tarafından itilmiş gibi gümbürdeyerek kapandı.

"Peki ne değişti?" Amy sordu.

İçerisi dışarıdan görüldüğünden daha büyük olan, kıvrılan, bükülen kütüphane raflarının labirentinde kaybolmuşlardı. Bir ateşböceği dans ederek onları yavaş bir kovalamacaya sürüklüyor, vücudu kehribar rengi ışıkla parlıyordu.

"Nasıl yani?" Vail yanıtladı.

"Dün, tıpkı benim gibi Yağsız Lamba numarasını yapabildin. Ama bugün Mallory'nin dersinde durakladın. Sadece meditasyon olayı mı? Çünkü ben de bu konuda iyi değilim ama pratik yapınca-"

Vail dudaklarını büzdü, yüksek raflara göz atarken düşünüyordu.

"Hayır. Öyle demek istemedi ama söylediği bir şey bana ters geldi. Tüm bu topraklama olayı, fiziksel dünyayı tatmak, onu içine getirmek."

"Ama bunu Profesör Lanca'nın dersinde zaten bir kez yapmıştınız."

Vail, "Bu sadece Aradaki'den gelen bir enerji malzemesiydi," dedi.

"Soyut.

Ve bunu düşünecek kadar açık değildim. Şimdi düşünüyorum." "Sizi caydıran şey tehlike mi?"

"Hayır. Fikri. Dünyayı içime getirmek."

Vail'in parmak uçları, başlıkları yıpranmış bir dizi ciltli kitabın sırtında gezindi. Yüzünü Amy'den çevirdiğinde bir sonraki sözleri neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı.

Vail, "İçimde hiçbir şey istemiyorum," dedi.

Bir süre sessizce raflara göz gezdirdiler. Keşfetmek, yakın.

"Hey," dedi Amy. "İlk gün, sen de benim gibi ampul testini geçtin. Bunu yapabilirsin: yapabileceğini biliyoruz. Sence... belki de bu bir güven meselesidir? Akıntıyla birlikte hareket ettiğinizde sihir çok daha kolay akıyor gibi görünüyor. Rahatsız oluyorsan, muhtemelen bu seni tetikliyordur."

"Bununla savaşıyorum," dedi Vail iç çekerek. "Biliyorum. Güven benim iyi olduğum bir şey değil."

"Katılmıyorum," dedi Amy.

Vail bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Vail uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı.

"Biliyorum," dedi.

Amy ona yaklaşarak aralarındaki boşluğu kapattı.

"Eğer beni içeri alabilirsen," dedi Amy, "sihri de içeri alabilirsin. Ben de her şeyi fazla düşünmenin kraliçesiyim. Bunu birlikte çözeceğiz."

Bölüm On Dört

Amy akşam yemeğinde planını açıkladı. Antrenman.

"Hepimizin son teslim tarihi aynı," dedi, "Profesör Chalk'ın meydan okumasını kırmak için bir ayımız var yoksa kapı dışarı ediliriz. Sizi bilmem ama ben gitmiyorum."

Bahati, "Her ne düşünüyorsanız, ben yokum," dedi.

Yanında oturan Dalton, dilimlenmiş mantarların garip, peynirli bir sosla yoğunlaştırıldığı patates yahnisini düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Anlamıyorum," dedi ona, yutkunarak. "Çoğumuz ya *gidemiyoruz*, Ya da en azından evdeki beklentilerimiz pek iyi görünmüyor. Ama siz zengin ve ünlüsünüz."

"Söylenildiği gibi değil," dedi. Ses tonu hafıftı. Fazla hafif, hatta küstahtı ve Amy bir soru soramadan konuyu değiştirdi.

Bu soru aklından çıkmıyor, şüpheleriyle birlikte büyüyordu. Yemekten sonra fırsat kolladı ve Bahati'yi yurt odalarının dışındaki koridorda yalnız yakaladı.

"Dalton haksız değildi," dedi Amy, sesi yumuşaktı. "Eğer eve geri gönderilirim, sayamayacağım kadar çok açıdan mahvolurum. Dalton hakkında tutuklama emri var ve bu konuda pek konuşmuyor ama Colin'in gerçekten berbat bir ailesi olduğunu hepimiz biliyoruz. Bir de Vail var. Geri dönmeden önce öleceğini söylüyor ve ben ona inanıyorum."

"O ilk geceki haliyle mi?" Bahati başını salladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onu suçlamıyorum."

"Herkes senin garip bir öğrenci olduğunu düşünüyor." Amy durakladı. "Ben hariç herkes."

Bahati uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı.

"Sadece seninle benim aramda," dedi Bahati.

"Tabii ki."

"Dünkü Anahera'yı hatırlıyorsun."

"Elbette," dedi Amy. "Kupaların Sept'i ile. O sizin dünyanızdan." "Ama birkaç yıldır burada. Temassızlık. İletişimsiz ev cephesi ile."

Amy başını eğdi, daha yakına eğildi.

"O zaman ile şimdi arasında ne oldu? Bu sadece seninle ilgili değil. Anahera'nın bilmesini istemediğin bir şey var."

Bahati arkasına baktı. Geri döndüğünde bakışları Amy'nin sol omzunun üzerinde bir yere yerleşti.

"Son on yılımı bazı çok kötü insanların güce ulaşmasını izleyerek geçirdim. Ve dürüstlerdi. Başa geçtiklerinde ne yapacaklarını her zaman en baştan söylediler. Sonra... devam ettiler ve yaptılar. Hızlı bir darbe, daha da kısa süren bir iç savaş ve ömür boyu sürecektir yepyeni bir başkanımız oldu. Ve benim kanıksadığım özgür dünya bir sabah yok oldu." Bahati'nin dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şaşırılmış gibi bile yapamadım. Bize her adımda kim olduklarını söylediler. Her neyse, yeni başkan müziğimin hayranı. Mesajlarımı ise pek değil. Bu yüzden bana bir teklifte bulundu: Ya şarkı sözlerimi 'uygun bir şekilde vatansever ve yeni rejimi destekleyici' olacak şekilde yeniden düzenleyeceğim ya da sessiz kalacağım. Sonsuza kadar."

"Özür dilerim," dedi Amy. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Hayatımı bir faşistin evcil bülbulü olarak bir kafeste geçirmeyeceğim. Müziğimin çoğu özsaygı ile ilgili ve vaaz ettiğim şeyi uygulamayı seviyorum. Yani hayır. Ben de geri dönmeyeceğim." Durakladı. "Anahera'dan sakladığım şey bu değil. Eski uğrak yerim Beltway City, Anahera'nın memleketi. Aynı zamanda yeni muhafızlara karşı direnen son ceplerden biri. Ben buraya getirilmeden iki gün önce şehir vuruldu."

"Vurmak mı?"

"A KİRLİBOMBA gizli içinde a Teslimatvan,"

Bahati fısıldadı. "Dinamit ve kirlenmiş radyum. Ölü sayısı..."

Sözünü yarıda kesti. Amy'nin omurgasına ağır ve soğuk bir dehşet duygusu çökmüş, onu aşağı çekiyordu.

"Anahera'nın ailesi mi?" diye

sordu. Bahati başını salladı.

"Ondan hiçbir şey saklamıyorum. Bunu anlamayı istiyorum. I ona söylemek *istiyorum*."

"Ama bu öylece birinin üzerine atılacak türden bir şey değil," dedi Amy. "Anlıyorum."

"Bunu çözmeye çalışıyorum. Bu şimdilik aramızda kalsın, tamam mı?" Gözleri karardı. "Bu çok komik. Daha önce Olivia ile konuşuyordum ve onun anlaşmasının ne olduğunu bilmek bile istemezsin. Onun da gidemeyeceğini söylemek yeterli. Ve ben tüm bu durumu birazcık suskun buluyorum."

Amy de aynı şeyi düşünüyordu. "Bu kadar çok öğrenci sırtını duvara mı dayamış? Bu bir tesadüf olamaz. Olamaz."

"Menajerimin benim için anlaşma görüşmeleri yaparken söylediği bir söz vardır: Diğer adamı köşeye sıkıştırın, başka seçeneği olmadığından emin olun ve önüne koyduğunuz her sözleşmeyi imzalayacaktır. Eee. Antrenman zamanı mı?"

"Kesinlikle," dedi Amy. "Vail ve Olivia içeride. Sadece Nora'yı bulmam gerekiyor. Onu bir yerlerde gördün mü?"

Colin yanlarından geçerken kısa boylu çocuk onlara doğru eğildi.

"Gözler yukarı," diye nefes aldı. "Kılıçlar Septi'ndeki o serseriler birinci katta dolaşıyorlar. Olmamaları gerektiğine eminim. Gidip Bay Orris'i getireceğim."

"Nora'yı gördün mü?"

"Uh-uh," dedi Colin, yanlarından geçip giderken. "Ama dün öğle yemeğinde ona nasıl davrandıklarını düşünürsek..."

"Ayrılalım," dedi Bahati. "Onu ilk kim bulursa yatakhaneye getirsin ki Bıçaklar ona bulaşmasın, beş dakika sonra orada buluşuruz."

Amy Nora'yı bulamadı ama Akademi'nin koridorlarında görevdeki bir kadın gibi dolaşan Vail'i yakaladı.

"Birinci sınıf yurtlarında bıçaklar-" diye söze başladı Amy.

"Biliyorum. Gel hadi. Nora'yı arıyorum. Onu onlardan önce bulalım." "Büyük beyinler benzer düşünür."

"Şey hakkında zorbalar öyle, onlar Tahmin edilebilir. Hey, yap sen dünyanızda pucksam var mı?"

Amy başını salladı. "O da ne?"

"En sevdiğim spor." Vail dişlerini gösterdi. "*Gerçekten* vahşi."

"Burada öleceksin," dedi Jellica.

Beyaz cadı eğildi, vahşi kış kaküllerinin uçları siyah mürekkebe batırılmıştı ve Nora'nın üzerinde yükseldi. Küçük kız sırtını duşların uzak köşesindeki küflü fayanslara dayadı, hava buhar sıcaklığı ve kirli suyun acı kokusuyla yoğundu.

"Burada öleceksin," dedi Jellica, "ve kimsenin haberi bile olmayacak. Cesedini okulun arkasındaki isimsiz bir mezara gömecekler. İstedğin bu mu?"

Nora'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Çenesini sıkarak ve alt dudağını şişirerek onları geri püskürttü. Jellica'nın yanında bir çift uşağı vardı: bir

Blades atkısı takmış uzun boylu, geniş omuzlu bir oğlan ve öğle yemeğinde Jellica'nın masasına servis yapan siyah dantel gerdanlıklılı, tuhaf, sessiz, gözlüklü kız. Nora'ya dokunmadılar ama onu kuşattılar, köşeye sıkıştırdılar ve kaçacak yer bırakmadılar. Jellica neredeyse nazikçe eğildi ve buza boyanmış tırnaklarıyla Nora'nın yanağını okşadı.

"Bu senin hatan değil," dedi. "Buraya hiç getirilmemeliydin. Sen yeterince iyi değilsin, tatlım. Asla yeterince iyi olamayacaksın. Ve eğer hala yapabiliyorken Arch'tan geçip eve gitmezsen-"

Duşların kapısı fırlayarak açıldı ve duvara çarparak sert bir sarsıntıyla sekti.

"O cümleyi bitir," dedi Vail, yanında Amy ile içeri girerken. "Sana meydan okuyorum. Hayır. Sana iki kere meydan okuyorum."

Amy, "Hadi doğrudan üçlü köpek cesaretine gidelim," diye önerdi.

Jellica ayağa kalkıp döndü ve ikisine, kaçmakta olan zebraları gören aç bir sırtlan gibi baktı.

"Oh, bakın. Kitap kurdu ve arkadaşı, keş fahişe."

Vail'in elleri yumruk oldu ve bir adım daha yaklaştı. "Az önce bana ne dedin sen?"

Jellica onu görmezden gelerek Amy'ye baktı. "Yani... onu uçuracağını düşündüğü için mi sana bağlı, yoksa ona saat başı mı ödeme yapman gerekiyor?"

Amy, Nora'nın yaşından beri hiç kavgaya karışmamıştı, tabii oyun alanındaki saç çekiştirmelere gerçek bir kavga denebilirse. Bunu hiç düşünmedi. Vail kendini sert, ıslak karo zemine bir roket gibi fırlattı ve şimdi Amy de hareket ediyor, kendini hazırlıyor, mücadeleye atılıyordu.

İri yarı çocuk metresinin önüne atladı. Ön kolunu havaya kaldırarak Vail'in yumruğunu yere düşmeden savurdu ve yumruğunu bir balyoz gibi kadının karnına indirdi. Kadın dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden onu yere yatırdı, iki kolunu da arkasından çekip bileklerini sıktı ve yanağını kirli duş fayanslarına bastırdı.

Amy diğerinin hareket ettiğini bile görmedi. Sadece sırtının küçük kısmında ani bir acı patlaması hissetti, bir ısıklık ve düşme hissi ve sonra Vail'in yanında yerdeydi ve gerdanlıktaki kız cehennemden gelen bir kedi gibi omurgasına tünemişti. Sıcak nefes ensesinde geziniyor ve kemik iğneleri gibi küçük, keskin dişler derisini sıyrırıyordu. Saldırgan konuşmadı. Sadece tısladı, çığ ve aç bir ses.

Jellica yavaşça duş odasının kalbine doğru yürüdü, döndü ve gözlerinde zevkle yeni yakaladıklarına baktı.

"Bugün sadece bir parça ölü ağırlık kaybedeceğimizi sanıyordum. Onun yerine üç tane atacağız. Hiçbiriniz - biriniz bile - bu okula layık değilsiniz."

"Buna sen karar veremezsin!" dedi Amy. Gerdanlık takan kız bileğini vahşice bükerek neredeyse kopma noktasına getirdi ve Amy acı dolu bir çığlık attı. Jellica kıkırdarak onun önünde çömeldi. Amy'nin çenesini parmaklarının arasına aldı.

"Çok tatlısın. Acınası olan şu ki, bu eziklerin çoğundan daha fazla ham potansiyelin var. Doğru önceliklere sahip olsaydın ve doğru arkadaşlar edinseydin kendine bir şeyler bile yapabilirdin."

"En azından benim arkadaşlarım var," diye tersledi Amy.

Jellica bir süre onu düşündükten sonra parmağını kaldırdı.

"Planlar değişti," dedi.

Amy'ye yaklaştı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı, Jellica'nın gözleri yanıyordu.

"O ağzını cezalandıracağım."

Amy ona ters ters baktı. Dehşete kapılmıştı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu ama bunu belli etmeyecekti. Muhtemelen yediği en kötü dayak bile olmayacaktı. Bunda biraz teselli bulabilirdi. Acı sadece acıydı. Anılar geçmese bile, o da geçerdi.

"Elinden geleni yap," dedi.

"Oh, yapacağım." Jellica gerdanlıklı kıza baktı. "Prentise? Kollarını daha sıkı tut. Gözlerini kapatmaya çalışırsa bileğini kır. Gördün mü Amy... Sana dokunmayacağım bile. Yapacağım şey arkadaşlarının canına okumak ve her saniyesini sana izletmek."

Eğildi ve dudaklarını Amy'nin kulağına dayadı.

"Eminim seni nasıl inciteceğimi bilmediğimi düşünüyordun," diye fısıldadı. "Ama yaptığım işte çok iyiyim ve sen benim için açık bir kitapsın. Şimdi arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar. Bunu hak ettin. Bunların hepsi senin için."

Ayağa kalktı ve çocuğa işaret etti.

"Vail'i ayağa kaldırın. Akşam antrenmanımı yapmadım ve bir kum torbasına ihtiyacım var." Jellica Amy'ye vahşi bir gülümseme fırlattı. "İş görür, sence de öyle değil mi?"

On Beşinci Bölüm

İpek Blades atkılı çocuk Vail'i ayağa kaldırdı ve kollarını kabaca arkasına sıkıştırarak Jellica'nın üzerinde çalışabilmesi için onu etrafında döndürdü. Nora köşede sıkışmış ve küçük bir halde kalırken, Amy kirli ve benekli fayansların üzerinde yüzükoyun yatıyor, gerdanlıklılı kız - Prentise - sırtına tüneyip vahşi bir hayvan gibi kulağına hırıliyordu. Amy'nin sıkışan bileğine yapılan baskı gözlerini yaşarttı, acı ciğerine saplanan bir bıçak gibi nefesini kesiyordu.

Jellica sıkılı yumruğunu geri çekti, Vail'le göz göze geldi, acele etmedi ve anın tadını çıkardı.

Amy hareket edemiyordu. Mücadele edemedi. Zihni koşturuyordu. Bir yolu olmalıydı, yapabileceği, kullanabileceği bir şey. Görüşünün yana doğru kaymasına izin vermek için mücadele etti ve sihirli rüzgarlarla ilgili imgelemlerini çağırırdı. Herhangi bir savaş büyüsü bilmiyordu, bir ampulü parlatmaktan daha dramatik bir şey yapamazdı, ama içgüdüleri ona küçük hile çantasında hala bir şeyler kaldığını söyledi.

Jellica'nın sözlerinin bükülmüş düğümünde saklı bir sır vardı. Parmak uçlarıyla düğümü çözmeye çalışırken zaman ağır aksak ilerliyordu. Ve aniden, onu gördü.

Jellica ile daha önce hiç konuşmamıştı. Büyük kızın onun hakkında bildiği şeyler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ona kitap kurdu demek gibi: Amy suçluydu, bunu memnuniyetle kabul ederdi ama Jellica onu bir sınıfta bile görmemişti. Ya da Jellica'nın Amy'nin arkadaşlarını incitmenin onu İstifa Kemerinden bile daha fazla korkutacağını bilme şekli. Sadece şanslı tahminler olabiliirdi ama...

...ama işte oradaydı, Amy'nin ikinci görüşünde. Jellica'nın sol elinden Amy'nin boğazının çukuruna doğru akan, buz gibi bir su gibi dalgalanan bir ip. *Üzerime bir şey koydu*, diye düşündü, *bir tür gizli büyü. Sol el alıcı eldir. Jellica hiçbir şey anlamadı, sadece beynimi açtı ve içine baktı, o kadar sessizdi ki fark etmedim bile. Ve eğer hala bağlıysa.*

Ne de olsa bir silahım var.

"Umarım bunu takdir edersiniz," dedi Jellica ona.

Amy aniden zihnini karanlığın içinde bir dizi paralel çubuk olarak gördü. Ruhu döndü, takla attı, parmaklıklardan kurtuldu ve sonra düştü. İçine düştü

Soğuk ve ıslak hiçbir şey, taş ve toprağı geçip Firebreak Adası kıyılarının ötesindeki okyanusun ezici derinliklerine iniyor.

Jellica'nın eli seğırdi. Başı sarsıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, aniden şüphelenmişti.

Amy'nin astral bedeni tuzlu suyun içinden torpido gibi geçerek devasa korkunç bir gölgeye doğru ateş etti.

"Profesör Mallory zeki olduğumu söylüyor," diye nefes aldı Amy. "Görünüşe bakılırsa düşündüğünden daha büyük bir sorun."

Adanın ötesindeki sularda, ezici, ışıksız derinliklerde, Ceset kocaman sarı bir göz açtı.

İkinci seferinde bunu daha güçlü hissetti. Bu bir yabancıydı, gerçekten yabancıydı ve düşünceleri bir çocuğun oyuncak piyanosunda yüzlerce farklı çürüme kokusu eşliğinde çalınan bulanık notalardı. Amy takip etmedi ve hayatında ilk ve tek kez takip etmek istemedi. O canavarın beynindeki hiçbir şey anlaşılacak için değildi. Kesin olarak kavradığı tek şey, her şeyin altında, tek ve ölümsüz bir sabitti: *nefret*.

Yaratık onu sadece psişik kanallarının diğer ucundan görmüyordu. Onu *istiyordu*. Bağlantının yarattığı ani şok Amy'nin gözlerini neredeyse kör etmiş, onu görüş alanından çıkarmış ve fiziksel duyularını sarsmış, baş dönmesi midesini yumruk gibi sıkılmıştı. Komünyon ipten aşağıya doğru parladı ve Jellica'yı iki kat daha sert vurdu. Amy'nin aksine, o bunun geldiğini görmemişti. Bir an dünyanın tepesindeydi ve bir saniye sonra eski bir deli leviathan beynine parazit ve öfke akıtıyordu.

Jellica ciyakladı, sendeleyerek geri çekildi, Amy ile arasındaki bağlantı ıslak kâğıt gibi yırtıldı. Vail'in ihtiyacı olan açılış buydu. Bir ayağını kaldırdı ve topuğunu çocuğun ayağına kemikleri çatlatacak kadar sert bir şekilde indirdi. Çocuk ona olan hakimiyetini kaybetti ve Vail dönerek onunla boğuşurken duşların kapısı ardına kadar açıldı.

Colin geri dönmüştü. Bay Orris'i bulamamıştı ama takviye kuvvet getirmişti. Bahati, Olivia, Dalton ve Erik onunla birlikte içeri koştular ve kapı arkalarından kapanırken dağıldılar.

"Şuna bakın," dedi Bahati. "Üçe karşı sekiz. Bu oranları nasıl buluyorsun?"

Jellica dudaklarını geriye doğru kıvrıdı, meydan okurcasına. "Sekiz eğitimsiz, yeteneksiz bücüre karşı üç savaşçı. Bu olasılıkları gülümseyerek karşılayacağım ve büyü kullanmama bile gerek kalmayacak."

"Harika. Harika, harika, harika." Dalton ellerini ceplerine sokmuştı. Öne doğru eğildi, etrafındaki manzaraya abartılı bir bakış fırlattı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Ama, uh, eğer bir şeyler atıştırıcaksak, eve biraz tat katmak istiyorum."

Jellica, Amy'nin psikişik şokunun etkisinden hâlâ kurtulamamış olan elini kalçasına dayadı. Dişlerini sıktı. "Anlamı ne?"

"Oh, sadece çocukluğumun çoğunu ıslahevinde gözaltında geçirdim. Benim geldiğim yerde, ıslahevindeki biri dışarı çıktığında bir geleneğimiz vardır. Biz buna duş partisi diyoruz."

Bir elini cebinden çıkardı, uzandı ve bir kolu çekti. Bir duş başlığı tükürdü ve sonra püskürtmeye başladı, odayı yavaşça yayılan suyun tıslamasıyla doldurdu. Dalton başını sallayarak onayladı ve bir sonraki duş başlığına geçti. Sonra üçüncüsüne, Jellica ile yavaşça kapanırken her musluğu açtı.

"Yapacağın ilk şey, bütün duşları aynı anda çalıştırmak olacak." Şimdi sesini boruların tıkırtısından yükseltmek zorundaydı. "Güzel ve gürültülü olur. Her türlü sorun sesini bastırır, böylece vidalar etrafta dolanmaz."

Durakladı, başını arkaya yasladı ve derin derin kokladı. Buhar etraflarında dalgalanıyor, duş odasının içinde sis bulutları gibi sürükleniyordu.

"İşte oldu. Sonra suyu iyice ısıt. Buharı yuvarlayın. Size söyleyeyim, bir serseriye ortalığın ortasında dövüp hamur haline getirmek gibisi yoktur ve etrafınızda gördüğünüz tek şey gölgelerdir. Kimin dost kimin düşman olduğunu bilemezsiniz. İşte o zaman adrenalin gerçekten pompalanmaya başlar."

Dalton bir çift duş kolunu daha çekiştirerek Blades üçlüsüne yaklaştı. Sonra bir dizinin üzerine çöktü ve elini kirli fayans zeminde gezdirdikten sonra tekrar ayağa kalktı. Jellica'ya parmak uçlarındaki ıslak boncukları gösterdi.

"Ama bir duş partisinin en iyi kısmı nedir? Su. Her yerde. İnsanlar kaymaya, düşmeye, sağda solda kemiklerini kırmaya başlar ve kimse güvende değildir. Ve su çok uzun süre su olarak kalmaz. Bıçaklar ortaya çıktığında değil." Dalton vahşice sırıttı. "Gerçekten iyi bir duş partisinin sonunda, her yer kiraz kırmızısı olur. Kapatıldığım her ıslahevinin zemininde en az bir buçuk litre bırakmışımdır. Önemli değil. Bu da eğlencenin bir parçası."

"Bıçağın yok," dedi Jellica.

"Öyle değil mi? Bebeğim, gelişim yıllarımın büyük bir bölümünü görebileceğin en kötü cehennem çukurlarında kışırma tekme yiyerek geçirdim. Bir sürü

Yüzlerce kavga ettim ve en az ellisini kaybettim, o yüzden gözlerimin içine bak. Gözlerimin içine bak ve bana gerçeği söyle: Bu dünyada ya da başka bir yerde, buradaki ilk gecemde bir sustalıyı oymaya başlamadığım herhangi bir durum olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Ve bunları arkadaşlarına dağıtıyor," dedi Colin, kollarını meydan okurcasına kavuşturarak.

Jellica ve Dalton gözlerini kilitlemiş, birbirlerine bakıyorlardı. Amy havada bir şeylerin değiştiğini, sallanmakta olan dengenin kaymaya başladığını hissetti. Sonra Jellica takipçilerine bir bakış fırlattı. Üç Blades yavaşça geri çekildi, kapıya doğru hep birlikte geri çekildiler ve etraflarındaki birinci sınıflara bakarak kıpırdamadan durdular.

"Buna pişman olacaksınız," dedi Jellica onlara.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," dedi Amy.

"Özellikle sen," dedi beyazlı cadı ona. "Bu yıl için benim özel projem oldun."

Prentise çok keskin dişlerini gösterdi ve Amy'ye doğru havayı çiğnedi. Jellica onun ensesinden tuttu ve sanki asi bir evcil hayvanmış gibi keskin, sert bir çekişle onu kapıya doğru çekti. Blades atkılı çocuk onun diğer yanında topallıyor, Vail'in ezdiği ayağına her ağırlık verişinde yüzünü buruşturuyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Bahati, parmaklarını veda eder gibi sallayarak. "Dikkatli sürün ve kendinize güzel bir akşam geçirin."

Amy, Dalton'u duşların dışında yakaladı, Vail de çok geride değildi.

On

u. "Sormak zorundayım," diye söze başladı.

"Neden, evet," dedi. "Ben buradaki en yakışıklı bekâрім.

Akademi. Teyit etmekten memnuniyet duyarım."

"Hayır, yani... gerçekten bir sustalın var mı?" Dalton kıkırdadı ve başını salladı.

"Eh, sadece pratikte kalmak için bir tane yonttum. Colin'e verdim. Çocuk kavgacı ama boyu Nora'dan biraz uzun ve sanırım en fazla bu kadar büyüyebilir. Benim ihtiyacım yok."

Sol cebine uzandı ve bir sustalının ince, siyah plastik sapını çıkardı. Sadece Amy'ye gösterecek kadar dışarı çıkardı, sonra tekrar sakladığı yere itti.

"Karşılaştığımda bu zaten cebimdeydi. Gittiğim okullar arasında ön kapıda üstümü aramadıkları tek okul. Enayiler."

"Gerekmediği halde blöf mü yaptın?"

Dalton ona, "Benim bazı kurallarım var," dedi.

"Kızlara vurmamak gibi mi?"

"Bu daha çok bir kılavuz niteliğinde ve şu anda kendimle biraz içten bir konuşma yapıyorum. Bizi izlemeye devam edin. Daha da önemlisi, kullanmayı planlamadığım sürece silah çekmem. Sadece mankafalar çeliklerini tehdit olarak etrafta sallar: daha sert ve hızlı birinin onu sizden alması için yalvarırsınız. Eğer beni bu bıçağı cebimden çıkarırken görürseniz, biri kesilecek ve bir daha ayağa kalkamayacak demektir. Bu benim son temyiz mahkemem."

"Dövüşmeyi seviyorsun," diye gözlemledi Vail. Ona ukala bir sırıtışla cevap verdi. "Birini tanımak için biri gerekir. Ve *kavga* etmeyi severim.

Yumruklar ve botlarla

Gün boyu, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde, ama hiç kimseyi öldürmedim ve öldürmeye de niyetim yok."

"Gelmek ister misin?" Amy omzunun üzerinden yurt odalarına doğru başını sallayarak sordu. "Yatmadan önce koruma çemberi alıştırması yapacağız."

"En sevdiğim iki kadının yatak odasına davet edilmek kulağa ne kadar cazip gelse de, gidip tıfılı kontrol etmeliyim."

"Nora bizimle kalıyor," dedi Vail.

"Diğer tıfıl," dedi. "Colin'in yüzleşmeyle arası iyi değildir.

İyi olduğundan emin olacağım." Vail ona baktı.

"Ne? Daha önce hiç küçük kardeşim olmamıştı. Burada hepimiz kendi yolumuzu buluyoruz."

On Altıncı Bölüm

"Kitabı baş aşağı tutuyorsun," dedi Olivia.

Yere çökmüş, elinde bir parça tebeşir tutan Nora yanaklarını abartılı bir şekilde şişirdi.

"Baş aşağı tutuyorum," dedi, "çünkü dairenin alt kısmını çiziyorum."

"Rünleri bu şekilde okuyamazsın."

Nora'nın omuzları çöktü. Sekiz harfin aynı anda birleşmesi gibi görünen, inanılmaz derecede kıvrımlı bir mühür çizirken yarı yolda durakladı.

"Onları baş aşağı okuyamıyorum. Sağ tarafı *da* okuyamıyorum. Burada bir sorun görmüyorum."

"Biliyorsun, üçüncü bölümde-"

"Aman Tanrım," dedi Bahati, onun yanında diz çöküp dış dairenin yavaş ve sabit eğrisini dikkatle çizerek, "üçüncü bölüm hakkında konuşmayı kes. Hâlâ birinci bölümdeyiz."

Nora banyoda köşeye sıkıştırıldıktan sonra sarsılmıştı ama bu konuda konuşmak istemiyordu. Amy'nin gönülden destekleyebileceği bir başa çıkma mekanizması olan ders çalışmak istiyordu ve kütüphaneye yaptıkları bir ziyarette eski bir kutu hayalet beyazı tebeşir buldular. Yurt odasının ortasındaki ahşap döşeme tahtaları onların tuvaliydi, *Liber Scutum*'daki tasarımlardan birini çizmek için birlikte çalıştıkça sihirli bir daire yavaşça ortaya çıkıyordu.

"Görünüşe göre dışarıda iki daireye ihtiyacımız var," dedi Vail, açık kitabı kaldırarak. "Ne düşünüyorsun? Halkalar arasında beş santim boşluk olabilir mi?"

"Denemeye değer." Amy gözlerini kısarak diyagrama baktı. "Kitap en üstteki glifin manyetik kuzeyi göstermesi gerektiğini söylüyor. Doğru yöne baktığımızdan emin miyiz?"

"Üçüncü bölümde Regardie Shunt diye bir teknik var-" diye söze başladı Olivia.

"Bu yurttan," dedi Bahati, "birinci bölümdeyiz."

"Neden? Bize eğitim tekerlekleri kullanıyorsun. Biz bundan daha iyiyiz.

Bir an önce işe koyulup işin kolayına kaçarsak bu işi çok daha hızlı halledebiliriz." "Çünkü Profesör Chalk korkutucu biri," dedi Nora, son noktayı koyarken.

bir mühre dokundu. Kaşlarını çattı, parmağını yaladı ve biraz lekeledi

Kıvrılan bir çizginin kuyruğundaki çentik, kitaptaki diyagramla daha mükemmel bir eşleşme.

"Amy, Olivia'ya diplomatik olmaya çalışarak, "Bence burada gerçekten tehlikeli bir şeyle uğraşıyoruz ve profesör bir uzman. Her şeyi bir anda beynine dökmek istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum; bunu ben de hissediyorum. Ama her şeyi *doğru* yoldan öğrenmek istiyorum. Ayrıca, insanların kurallara uyması konusunda çok titizdir. Ödevi kimin söylediği şekilde yapacağını ve kimin izinsiz atlayacağını görmek için bize tüm kitabı verse nasıl olur?"

"Birini kovmak için yanıp tutuşuyor," diye mırıldandı Vail, bacaklarını yere uzatarak. "Erkek arkadaşını ibretlik bir duruma düşürmediği için şanslısın."

Olivia'nın burun delikleri alevlendi. "Erik benim erkek arkadaşım değil." "Yine de kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Ya en hırslı öğrencilerin kim olduğunu görmek istiyorsa?" Olivia karşı çıktı. "Ya test, verilen ödevin ötesine geçmenizi gerektiriyorsa?"

Bahati, "O zaman hepimiz kendimizi aptal gibi hissedeceğiz, sen ise birinci sınıf öğrencilerinin kraliçesi ve mistik sanatların en büyük poh-bah'ı olarak taçlandırılacaksın," dedi. "Sana komik bir şapka ve her şeyi vereceğiz. Şimdi lütfen odaklanabilir miyiz? Bu gece bir ara uyumak istiyorum."

Çember büyüdükçe, tebeşir çubukları tahtaya vurdukça ve arkalarında hayalet gibi kıvrımlar bıraktıkça Amy'nin algısı değişmeye başladı. Bir kameranın yavaşça kadrajını ve odağını kaybedip yeni bir yönde yeni bir perspektif bulması gibi eğiliyordu. Daire bir daire değildi. Daire bir kelimeydi. Eşmerkezli halkaları içindeki her bir glif bir harf, bir kavram, bütünün melodisini besleyen bir sestti. Her bir sembol kendi başına güçsüzdü, en iyi ihtimalle bir kıvılcımdı ama çizgilerin birleşmesi bir devre oluştuyordu. Yanma.

Yine de son çizgi yerine çekilirken yanmayı hissetmedi. Sadece gücü olmayan bir pil.

Amy, Olivia'yı herkes gibi aceleci davrandığı için uyarmıştı ama Olivia neredeyse suçluluk duygusuyla bir sonraki bölümdeki bazı genişletilmiş tanımlara yönelmişti. Daireyi çevreleyen tek tek mühürler evin, sığınağın ve güvenliğin işaretleriydi. Yazar, *yetenekli bir majisyenin bu işaretleri çizilirken hissetmesi ve onlara uygun enerjileri yüklemesi gerektiğini* vurguluyordu.

Bunu yapamazdı. Farklı bir sözlükle çalışıyordu. *Ev hiçbir zaman bir kabustan başka bir şey olmamıştı ve anladığı halde*

Güvenlik kavramını, en azından kafasında, daha önce hiç hissetmediği bir duyguya dönüştüremedi.

Yine de ilk koruma çemberi çizilmişti ve şimdi bunun test edilmesi gerekiyordu. Amy birden herkesin kendisine baktığını ve talimat beklediğini fark etti.

"Neden ben sorumluyum?"

"Çünkü başka kimse ilk olmak istemiyor," dedi Bahati.

"Ben de ilk olmak istemiyorum."

Bahati elini Amy'nin omzuna koydu.

"Ama yapmalısın," dedi. "Çünkü yetki sende."

Duşlardan yarı erimiş sabun kalıpları topladılar ve Amy eşmerkezli halkaların içindeki yerini alırken dairenin etrafında toplandılar. Çıplak ayakları soğuk, cilalı ahşabın üzerinde hafifti, parmaklarıyla özenli çizgilerden herhangi birini lekelememeye dikkat ediyordu. Çömeldi, bir elinde odak kristali vardı. Diğer eliyle kitabın talimatlarına uyarak uzandı ve parmak ucunu manyetik kuzeye çizilmiş mührü dokundurdu.

Ve şimdi... ateşleme.

Hiçbir şey hissetmedi.

"Bunun olacağını sanmıyorum-"

Başını eğdi ve her yönden sabun yağmuru yağarken başını örttü, omuzlarından ve sırtından sekerek yurt odasının her tarafına savruldu.

"Suratına değil!" Amy söyledi. "Hey! Hadi ama, hiç hoş değil."

Olivia en son sabun parçasını fırlattı. Amy'nin koluna çarptı, yere düştü ve ayaklarının dibinde döndü. Amy ona baktı.

"Gerçekten mi?" Amy ona sordu.

"Emin olmak zorundaydım," dedi Olivia. "Bilim için."

Nora kitabını açmış, şemalara gözlerini kısarak bakıyordu ve Amy'nin görmesi için elindeki kopyayı havaya kaldırdı.

"Çizgileri karıştırdık mı?"

"Hayır." Amy kaşlarını çattı, yerdeki süslü deseni kitaptakiyle karşılaştırırken çenesini parmak uçlarına dayadı. "Daire mükemmel. Yanlış ateşliyorum. Başka biri denemek ister mi?"

Sırada Bahati vardı, daireyi yeniden çizmek için yaklaşık bir saat harcadılar, ince ayrıntılar üzerinde tartıştılar ve yarısını üçüncü kez yeniden çizdiler. Uyku Amy'nin omuzlarına kalın bir battaniye gibi çökmüştü ve topaklı yatağı

bir siren sesiyle ona şarkı söylüyor, ağrıyan kasları için bir merhem vaat ediyordu. Yalnız değildi; Nora zombi gibi bakıyordu ve Bahati ile Olivia birbirlerini terslemeden konuşamıyorlardı.

"Ve... ateş," diye fısıldadı Bahati kendi kendine, kuzey mühürüne dokunarak. Uçuşan sabun kasırgası başlamadan önce ancak ayağa kalkabilmişti. İki kolunu yüzüne kapatıp cenin pozisyonunda kıvrıldı, sonra Olivia'nın parçasını kapıp ona geri fırlattı. Olivia ciyakladı ve kendini bir yatağın arkasına atarak karnının üzerinde sert bir şekilde döşeme tahtalarına çarptı.

"Tamam," dedi Amy. "Tamam. Bu kadar, bu gecelik bu kadar. Herkes yorgun ve huysuz ve hiçbir yere varamıyoruz." "Denemek istiyorum," dedi Vail.

"Hadi ama," dedi Olivia, "eğer yapamazlarsa-"

Vail ona döndü. "Bu ne anlama geliyor?" "Kulağa ne anlama geliyormuş gibi geliyor?"

Vail tekrar Amy'ye baktı. "Ben de denemek istiyorum."

Amy yumuşadı ve onun da çemberin içine girmesini işaret etti. Lekeli kenarları ve şüpheli bukleleri yeniden çizmek için biraz zaman harcadılar. Gecenin büyük kısmı akıp gitti.

Nora ayrılmıştı. Küçük kız çarşaflarının üzerine yayılmış, ağzı açık uyukluyordu. Diğerleri işlerini bitirdi ve Vail çemberin içine girdi. Bahati ve Olivia sabun parçalarını gerekenden çok daha sert bir şekilde fırlattılar ama Vail, sabun parçaları üzerine yağarken hiç irkilmedi. Amy kendi sabununu el altından fırlattı.

"O da neydi?" Vail söyledi. Amy

gözlerini kırptırdı. "Ne neydi?"

"Şu korkak atış. Bunu kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?" "Hayır, ben sadece-"

Çemberin işe yaramayacağını biliyordum, diye düşündü Amy. Ve şimdi o da benim onun başaramayacağını düşündüğümü biliyor. Dünya küçük ve resmen içindeki en büyük pislik benim.

"Yine," dedi Vail.

"Haydi," dedi Bahati. "Saat gece yarısını geçti ve sabah dersimiz var."

"Tekrar."

Diğer kızlar çemberin etrafına yayıldılar ve düşen sabun parçalarını topladılar. Vail, Amy ile göz göze geldi, çenesi sıkılmıştı.

hayal kırıklığı, sessiz bir mesaj gönderiyor: *Bu sefer doğru yap.*

Bu sefer bana güven.

Amy kolunu geri çekti ve sabunu fırlattı. Yapmak istediği son şey Vail'i incitmekti ama kendini tutmanın onu çok daha derinden yaraladığını fark etti. Aynı hatayı ikinci kez yapmadı. Sabun parçasının güçsüz koruma çemberinin üzerinden zahmetsizce Vail'in yüzüne doğru uçuşmasını çaresizce izledi.

Ani bir ateş parıltısı Amy'yi kör etti. Bir kolunu gözlerinin üzerine atıp sendeleyerek geri çekildi. Görüşü netleştğinde, patlamanın ortasında donmuş volkanlar gibi gözlerinin önünde dalgalanan noktalar, diğer herkesin de sersemlediğini gördü. Boş ellerine şaşkınlıkla bakan Vail hariç herkes. Hava yanmış patlamış mısır gibi kokuyordu.

Sabun parçaları, kömür briketleri gibi yarı siyah bir halde etrafındaki döşeme tahtalarının üzerine saçılmıştı.

Bir kalp atışı için, Amy sevindi. Şifreyi çözmüşlerdi. Sonunda içlerinden biri koruma çemberinde ustalaşmıştı. Sonra yere baktı ve gerçeği fark etti. Sabun çubuklarından bazıları alev almadan önce eşmerkezli halkaların içine düşmüştü. Olivia'nınki gibi diğerleri ise açık havaya değdikten bir saniye sonra patlamıştı.

Çömeldi ve iki ürkek parmağını dış çembere koydu. Soğuk. Hareketsiz. Güçsüz. Vail çemberde diğerlerinden daha fazla ustalaşmamıştı. Sadece sabun parçalarını kendiliğinden yanmaya zorlamıştı.

"Vail?" Amy söyledi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece... Çok sinirliydim. Duşta Bıçaklar'la karşılaştık ve hiçbir şey *yapamadım*."

Bahati, "Sanırım o çocuğun ayağını kırdın," dedi.

"Demek istediğim bu değil," dedi Vail. "Ben bu sınıfın en küçük çocuğuyum.

Bunu hepimiz biliyoruz."

"Başarısız olmana izin vermeyeceğim," dedi Amy.

"Benim yerime sınava giremezsin, Amy. Sen de çözemedin, yani bir şey bildiğin yok."

Durakladı. Göz göze geldiler. Amy alt dudağını sertçe ısırды.

"Böyle olmasını... istememiştim."

"Hayır," dedi Amy. "Anlıyorum. Sorun yok." Bahati ellerini kaldırarak aralarına girdi.

"Bu kadar, işimiz bitti. Herkes için yatma vakti."

Her şey gerginleşmeden önce de aynı şeyi söylemiştim, diye düşündü Amy, iç çekişini bastırarak. Neden insanlar beni sorumlu tutmaya devam ediyor ve sonra onlara söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor?

Bu gizem sabaha kadar devam edecekti. Kendisi de dahil olmak üzere herkesi bu testten geçirmek daha önemliydi ve kararsız bir uyku onu gölgeli pençesine almak için yükselirken, bir gerçek onu karanlığa doğru kovaladı: Yaptıkları şey işe yaramıyordu. Yeni bir yaklaşım bulmaları gerekiyordu, hem de hızlı bir şekilde. Zaman daralıyordu.

On Yedinci Bölüm

Kahvaltıdan dönerken, bir öğrenci kalabalığının ortasında, Vail'in eli Amy'ninkini buldu. Hızlıca sıktı ve sonra bıraktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Dün gece için."

Amy başını salladı. "O benim suçum."

"Suçlama şeyini yapmayalım, tamam mı? Hepimiz yorgun ve huysuzduk ve bugün yeni bir gün. Dinle, bana bir iyilik yap. Kimseye benim... pyro olayımdan bahsetme. Diğer kızlardan da sessiz kalmalarını istiyorum."

"Vail, ateşi çağırdın. Hem de hiç denemedin. Bu içimizden herhangi birinin başardığı en etkileyici şey. Belki de profesörlerin senin buraya ait olduğunu kanıtlamak için görmeleri gereken şey tam olarak budur."

Yüz ifadesi karardı. "'Denemedin' kısmı beni endişelendiriyor. Biliyorsunuz, bazı ilaçlar beyninizdeki yolları yeniden düzenleyerek sizi daha bağımlı hale getirebilir. Ya Mürekkap beni mahvettiye? Ya ben kusurluysam?"

İleride, fuayedeki bir mantar panonun etrafında toplanmış bir kalabalık vardı ve örümcekli, düzensiz yazılarla kaplı bazı parşömen sayfalarını inceliyorlardı. Amy, grubun önüne doğru ilerlerken Vail'in koluna dokundu.

"Her şeyden önce," diye söze başladı Amy, "kusurlu insan diye bir şey yoktur-"

Colin diğer yöne doğru yürüdü, elinde yırtılmış sayfalardan birinden koparılmış bir bilet vardı. "İş ödevleri ve ilk gelen ilk alır. Hazır sıcakken alın."

"Keyfin yerinde," dedi Vail.

"Profesör Mallory'nin serasında yardıma ihtiyacı var."

"Bitkilerinden biri bir sincap yedi," dedi Amy. "Yani, hepimiz onun bir sincabı yemesini izledik."

"Eminim beni etobur olmayanlardan başlatacaktır," dedi Colin gülümseyerek. "Evde bahçe sahibi olmama hiç izin verilmedi."

Kalabalık yavaşça çalkalandı ve Amy ile Vail'i şekilsiz bir sıranın önüne itti. İş fırsatlarının yarısı çoktan gitmişti ama yine de geriye baş döndürücü sayıda iş kalmıştı: mutfak personelinden bakım işlerine kadar, Akademi'nin sıradan işlerin çoğunu öğrencilere bıraktığı ve Bay Orris'in tek başına halledemediği her şeyi hallettiği açıktı.

"Bizi buraya yanlış gecede getirdiler, ziller hala çalışmıyor, personel iskelet bir ekip..." Vail başını eğdi ve Amy'ye yan gözle baktı. "Buranın kısıtlı bir bütçeyle işletildiği izlenimini mi edindin?"

"Bizden hiçbir şey talep etmiyorlar."

Henüz. Kelime aralarında asılı kaldı, yüksek sesle söylemeye gerek yoktu.

"Ben de düşünüyorum..." Vail gülümsedi ve kayıt formunun altından sarkan bir bileti yırttı. "...kütüphanede gönüllü olmak bana Adelaide'le, yerleşik hayaletimizle biraz yüz yüze gelme fırsatı verecek."

"Profesör Mallory'nin yazdığı kitabı görmemize izin vermesi için onu tatlı dille ikna edebilir misin?" Amy sordu.

"Deneyebileceğimi biliyorum. Ayrıca, bu yıl duvardan duvara araştırma yapacağız gibi görünüyor, bu yüzden burayı tanıyabilirim. Buraya gelmeden önce kütüphaneye adımımı atmamıştım. Peki ya sen, gözüne çarpan bir şey var mı?"

Uzun olasılık listesine rağmen önce bir şey bulamadı, ama sonra Amy durakladı. Sayfanın sonuna doğru ihmal edilmiş bir girişi işaret ederek gülümsedi.

"Bay Orris ahırlar için yardım istiyor. Burada ahır olduğunu bile bilmiyordum."

"Yanlış yapıyorsun," dedi Dalton, Amy'nin diğer omzunun üzerinden bakarak ve eğilip ilanları inceleyerek. "En iyi ödülleri olan en kolay işi seçmen gerekiyor."

"Sanırım onlar çoktan gitti," dedi Vail. "Daha erken kalkmalıydın."

"Çalar saat olmadan yapmak zor. Bizi uyandıracak bir karga korosu bile yok. *Sizin kargalarınızı* dinlemek zorundayız."

"Onlar Amy'nin kargaları."

"Onlar benim değil-" Amy başını salladı. "Her neyse, hayvanlarla çalışmayı seviyorum. Veteriner olacaktım. Planlarımdaki ani değişiklikten önce yani. Hâlâ olabilirim. Mezun olduktan sonra ne olacağını bildiğimizden değil."

Dalton başparmaklarını ceplerine soktu ve yasaklanmış merdivenlere doğru bir bakış fırlattı. İkinci ve üçüncü sınıfların yatakhanelerine çıkan kıvrımlı basamaklar... ve boş dördüncü kat.

"Gerçekten de öyle," dedi.

Birinci sınıf öğrencilerinin tanışmaları gereken bir profesör daha vardı. Tatmin etmeleri gereken bir görevli daha, Saunders Akademisi'ne ait olduklarını kanıtlamak için atmaları gereken bir adım daha. Sınıf cereyanlı konferans salonuna girdiğinde o çoktan oradaydı. Pencerelerin hepsi bir duvar boyunca açılmış, odayı kâğıtları karıştıran tuzlu okyanus esintisiyle doldurmuştu. Uzaktaki karanlık bir çizgi ufku boyuyor, siyah ve dipsiz denizin üzerinde gök gürlüyordu.

Şık takım elbisesi bir yana, öğretmen masasının arkasındaki adam Amy'nin bir profesörün nasıl görünmesi gerektiğine dair fikirlerinden bir mil uzaktaydı. Kendi sandalyesini cüceleştiren, uzun ve geniş, taştan yontulmuş, kafası tıraşlı ve fener çeneli ukala bir gülümsemeye sahip bir kas yığınıydı. Ceket, her iki kolundaki dövme kolların başlangıcını gösterecek kadar geriye kaymıştı, gömleğinin yakasının altından kıvrılan ve boğazının çukuruna kadar boynunu da süsleyen dönen geometrik desenlerle.

"Gelin, gelin, oturun," dedi, açık sandalyelere rahat bir el sallayarak. "Hepsi iyi, evin her yerinden beni görebilirsin. Hey sen. Kısa şeyler."

Nora dondu kaldı, gözlerini ona dikti.

"Ben mi?" "Evet, sen. Neden küçücüksün?" "Sen neden dev gibisin?" diye sordu.

"Protein, sebze ve egzersiz." İlk sıradaki açık bir sandalyeyi işaret etti. "Ön tarafa otursanız iyi olur, böylece size göz kulak olabilirim. Kısa boylu insanlar. Onlara güvenmiyorum."

Profesörün sesi hiç de ciddi gelmiyordu - Amy onun sadece büyük öğrencilerin arasında kaybolmadığından emin olmak istediğinden şüpheleniyordu - ama Colin yine de sınıfa girerken ona şüpheli bir bakış attı. Profesör döndü, iki parmağını kendi gözlerine doğrulttu, sonra da Colin'e sapladı.

"Bu doğru. Sen onun yanına otur. İkinize de göz kulak olacağım."

Colin, "Bu biraz tacize benziyor," diye söylendi.

"Affedersin, bir şey mi dedin küçük adam? Seni buradan duyamıyorum." Profesör masasının üzerindeki gevşek sayfalara vurdu. "Pekâlâ, herkes içeride mi? Hadi işe koyulalım. Adım Kamaka ve size navigasyonun temel prensiplerini öğretmek için buradayım."

Erik elini kaldırdı. Amy gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Yanındaki Vail kendini tutmaya zahmet etmedi. Fark etmemişti.

"Buraya büyü öğrenmeye geldik," dedi Erik. "Navigasyonun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Sorduğuna sevindim," dedi Kamaka. "Çünkü bunu tüm sınıfa açıklayacak değildim."

Vail eğildi ve Amy'nin kulağına fısıldadı. "Bunu sevdim."

Profesör kara tahtaya doğru yürüdü. Durdu ve geçmiş seminerlerin yarı silinmiş hayaletleriyle gölgelenmiş siyah arduvazın geniş alanını işaret etti.

"Çoklu evren dersini zaten aldın, değil mi?"

"Profesör Lanca'dan," dedi Nora.

"Benim gösterimi çalacağını düşündüm. Tamam, güzel, bana biraz zaman kazandırdı. Ailem ada insanıdır ve benim geldiğim yerde geçimimizi denizden sağlarız." Profesör Kamaka açık pencerelere doğru başını salladı. "*Bu* okyanus gibi bir ölüm tuzağı değil, ama deniz merhamet ya da acıma bilmez. Onunla kendi koşullarında karşılaşırsın ve sana fırlattığı dalgalara binersin ya da batar ve boğulursun. Bu kadar basit."

Konuşurken kara tahtaya bir harita çizdi. Varoluşun sayısız düzleminin, boyutlar içindeki boyutların haritası değil, daha mütevazı ve eve daha yakın bir şey: adalar, hafızadan çizilmiş pürüzlü kıyı şeritleri, okyanus akıntılarının taraklı dalgalarıyla ayrılmış. Amy boynundaki dövmelemlerle olan benzerliği, çizgilerin bir sahile vuran su gibi oluşma, dalgalanma ve kırılma şeklini gözden kaçıramadı.

"Yelken açmaya devam etmek, yıllık göçlerle birlikte akmak zorundaydık. Balıklar bize nereye gideceğimizi öğretti. Ve benim atalarım ve onların ataları takımadalardaki her adanın kendi başına bir dünya olduğunu çabucak öğrendiler. Farklı diller, farklı kültürler." Tahtaya vurdu. "Caricopa'da müzik, dans ve tatlı hindistan cevizi romu var. Güneydoğuya doğru bir gün yelken açarsınız, rüzgâr iyiye Tormalin'e varırsınız, orada sizi güldüğünüz için asarlar. Halkım gittiğimiz her yere uyum sağlamayı öğrenmek zorundaydı - kendimize sadık kalarak uyum sağlamayı. Nereye gitmek istediğinizi ve oraya nasıl gideceğinizi bilmek, navigasyon sanatının yalnızca bir parçasıdır. Ayrıca nasıl uyum sağlayacağınızı da bilmeniz gerekir. Ve gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda nasıl ortadan kaybolacağınızı."

Amy iri yarı, heykelsi adamın ortadan kaybolma numarası yaptığını hayal etmekte zorlanıyordu ama ondan şüphe de etmiyordu. Bu dersi zaten biliyordu. Hayatı boyunca bunu öğrenmiş, her durum için farklı bir maske takmıştı: biri okul için, biri şehvet düşkünü patronu için, biri şiddet yanlısı, sarhoş babası için - hangi maske onu güvende tutacaksa. Hayatta kalma tekniği olarak başlayan şey bir yaşam alışkanlığına dönüştü. Bazen, gecenin küçük saatlerinde, tüm maskelerini düşündü.

Eğer sonuncusunu çıkarırsa, altında bir şey kalacağından emin değildi. En azından bilmeye değer kimse yoktu. Görmeye değer bir şey yok.

"Sihirbazlar da tıpkı denizciler gibidir," dedi Kamaka, "ama biz Aradaki sularda çalışırız ve uğrayabileceğimiz binlerce liman vardır, hepsi de sadece bir dilek ve bir kalp atışı uzaklığındadır. Ve tıpkı denizciler gibi, bizi gitmemiz gereken yere götürecek bazı özel aletler icat ettik."

Masasının kenarından eski, hırpalanmış deri bir kese aldı ve çekerek açtı. İri yarı avucuna bir deste kâğıt düştü. Eski ve sararmış antikalardı, köşeleri yuvarlatılmıştı ve arkalarında rustik dalgaların karaya attığı odunlardan oyulmuş bir yıldız haritasına benzer bir tasarım vardı.

"Buna," dedi, "Denizcinin Tarotu denir. Bir kez ustalaştığınızda - *Eğer* ustalaşabilirsiniz, etkileyici numaralar yapabilirsiniz. İşte böyle."

En üstten üç kart seçti ve elinde çevirerek konferans salonuna gösterdi. Savaş arabası, kükreyen bir çift egzotik sfenks tarafından çekilen metanetli bir fatihi taşıyordu. Yeşim yeşili zırhlı, yaralı ama ayağa kalkmış ve iki elli bir kılıç sallayan bir kadın Şövalye kartını işaret ederken, Sekiz Asa da sekiz sağlam kürek taşıyan yelkenli bir kalyonu tasvir ediyordu. Kamaka nefesinin altında bir büyü mırıldandı, sonra sınıf kapısına doğru yürürken başparmağıyla kartların arkasına izsiz bir desen çizdi.

Kartları kapıya vurdu. Amy'nin kulakları patladı. Oda değişti, bir basınç cephesi içeri girerek sinüslerini sıkı.

Kapı ardına kadar açıldı. Arkasında, geldikleri koridor yerine tropik bir kumsal parlıyordu. Kıyı boyunca uzanan zarif ahşap evler, direkler ve yükseltilmiş iskelelerden oluşan bir labirent üzerine inşa edilmişti; kayıklar ve balıkçı tekneleri ise cam gibi pürüzsüz suda yüzüyordu. Ilık bir esintiyle kapı aralığından içeri giren mangal gibi tatlı bir koku, açık pencerelerden gelen soğuk deniz tuzu kokusuyla çarpışıyordu. Sıcaklıklar birbirine çarpıp erirken, oda daha da fazla basınçla doldu, sanki tüm konferans salonu bir dağın tepesine fırlatılmış gibiydi. Metalik bir inilti salonda yankılandı, öğrencilerin ayaklarının altındaki döşeme tahtalarını, eski bir makinenin dönmeye çabalayan paslı bir dişlisi gibi tıkırdattı.

Profesör Kamaka kapıyı çarparak kapattı ve üç kâğıdı destesine geri koyarak tek bir eliyle karıştırdı. Basınç ortadan kalktı, gıcırtilı, tiz ses hızla azaldı. Sarsıntılar aniden durdu.

Kapıyı ikinci kez açtı ve onlara dışarıdaki koridoru gösterdi.

"İlk yıl tekniği değil," dedi. "Ama yeterince uzun k a l ı r s a n sana nasıl yapıldığını gösteririm."

On Sekizinci Bölüm

Profesör Kamaka masasına geri dönerken, "Bu arada o küçük deprem," dedi, "okulun ciddi bir şikâyetle bulunmasıydı. Firebreak Adası, herhangi birinin davet edilmeden bir kapıyı açıp içeri girmesini önlemek için tepeden tırnağa korunuyor. Müdire hanımın birazdan burada olacağını tahmin ediyorum-"

Sınıfın kapısı hızlı ve ısrarlı bir şekilde çalındı.

"Bana bir saniye izin verin," dedi Kamaka. "Bana bağırılması gerekiyor." Vail Amy'ye doğru eğildi. "Az önce nereye gittin?"

"Ha?"

Amy'nin alnını dürttü. "Öylece çekip gittin. Bazen yaptığın gibi."

Amy fark etmemişti. Ellerine tutuşturulan can simidine odaklanmıştı. Bu kartlar başka kapılar açabilirdi. Eğer bu numarayı öğrenebilir ve kendi destesini alabilirse, okulun onları kovması önemli olmayacaktı. Bir kapı açabilir, Vail'i alabilir - planlarına Vail'i de dahil etmişti, fark etti - ve *gidebilirlerdi*. Herhangi bir yere.

Ev dışında herhangi bir yer.

Ancak burada bir kapı açamıyorum ve İstifa Kemerinden geçtiğinizde anılarınızı alıyorlar, diye fark etti Amy, Chen Lan'ın ilk geldiklerinde yaptığı tanıtımı hatırlayarak. *Büyünü ve burada öğrendiğin her şeyi de.*

Tıpkı bunun gibi, bir fikir alevler içinde yok olmadan önce umut, kaçış, özgürlük sunuyordu. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi aynı değişmez sorunla karşı karşıyaydı: mezun olmak ya da ölmek.

"Aklıma bir fikir geldi," diye fısıldadı Amy. "Ama işe yaramazdı."

Vail sınıf kapısına baktı. Bir aralık açıktı ve müdire parmağını göğsüne bastırırken kocaman profesörün dışarıdaki koridorda bir duvara yaslandığını görebiliyorlardı. Onu duyamıyorlardı ama böyle bir vücut diliyle duymalarına da gerek yoktu.

Vail, "Bu kartları okutup uçabileceğimizi düşünüyordunuz," dedi.

"Sen ve ben." Amy kendini tuttu ve hemen ekledi: "Ve gitmek isteyen başka kim varsa."

Vail'in yorgun gözlerinde bir soru vardı. "Bırakmak mı istiyorsun?"

"Heck, hayır. Azıcık bile değil. Jellica ve arkadaşlarına başarısız olduğumuzu görme zevkini tattırmayacağım. Ama her ihtimale karşı elimde bir şey olmasını isterim. Bilirsiniz işte. Her ihtimale karşı. Peki ya sen? Bırakmak istiyor musun?"

"Dün gece yaptığımdan çok daha az," dedi Vail. "Ve hemen hemen aynı nedenden dolayı. Bizi yenemez. Hâlâ burada başarılı olma şansımız olduğu sürece olmaz. Mezun olduğumuzda Jellica'nın yüzündeki ifade tüm hayal kırıklıklarına ve daha fazlasına geçecek. Bununla birlikte..."

"Öyle mi dedi?" Amy sordu.

"Yedek bir planın olmasında yanlış bir şey yok."

Profesör geri döndü ve sınıf kapısını kapatırken omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

"Tatsız ama buna çok değer," dedi. "Pekâlâ! Gördüğünüz gibi, Navigator Tarotu sizin için kapıları açabilir. Onları kapatabilir de ve bazen bu daha da yararlıdır. Bu derste temel konulara odaklanacağız. Benim işim size her denizcinin cephaneliğindeki en güçlü beceriyi öğretmek."

Tarot kartları sol elinden sağ eline sıçradı, sonuncusu yere düşmeden önce titreyen kartlardan oluşan mükemmel bir at nalı şeklinde havada aktı ve kart stoğunun kırılmasıyla yerine düştü.

"Eve nasıl gidilir," dedi. "Oraya hiç gitmedim," diye mırıldandı Vail.

"Size hem büyü hem de dünyevi oryantiringi öğreteceğim, çünkü bunlar birlikte düşündüğünüzden daha iyi çalışırlar - ve kendinizi düşman sularda mahsur kalmış bulmanız ihtimaline karşı eski moda karada yaşamayı öğreteceğim. Ama her şey dönüp dolaşıp Navigator's Tarot'a geliyor. Bu yılın sonunda, mezun olmanıza izin vermeden önce her birinizin kartomansinin temellerini öğrenmiş olmanızı istiyorum. Bu "kart büyü" için kullanılan süslü bir kelime. Gördünüz mü? Bugün şimdiden yeni bir şeyler öğrendiniz. Bir şey değil."

"Kendi güvertelerimiz olacak mı?" Amy hevesle sordu.

"Çok tatlısın, ama hayır. Tarot hakkında bir *kitap* alacaksın. Bu desteler nadir bulunan kuşlardır. Benimkinin dışında, ki o da benim ve dedemin dedesinden kalma, okulda bunlardan sadece üç tane var, bir de kilit altında tutulan az sayıda kayıp kart. Üst sınıf öğrencileri araştırma projeleri için bunları kontrol edebilirler."

Olivia'nın eli bir işaret fişeği gibi havaya kalktı, gözleri aç ve parlaktı. "Kayıp kartlar mı?"

"Her sınıfta bir tane var," dedi Kamaka, tahtaya doğru yürürken başını sallayarak. "Pekâlâ, dinleyin. Temel Navigatör desteniz -biz buna 'tam' deste diyoruz ama aslında hiç de öyle değil- Düşük Takımlardan elli altı kartın tamamını içerir: Çıtalar, Fırtınalar, Kulaçlar ve Tuz. Bunlar herhangi bir şeyi yapmak için ihtiyacınız olan temel unsurlardır."

Tahtaya bir çift kutu çizdi ve onları numaralandırdı, *elli altı* ve *Kırk üç*.

"Sonra Yüksek Takımlar var. Baş Rahibe, Satıcı, Çarkıfelek ve diğerleri. Bunlardan kırk üç tane daha olduğunu düşünüyoruz, ancak çoğu özel koleksiyonlar dışında yüzyıllardır görülmedi. Navigator Tarotu yaklaşık bin yıl önce ortaya çıkmaya başladı. Önce bir paralel dünyada, sonra bir başkasında, sonra bir üçüncüsünde. Tamamen aynı kartlar, ama farklı sanatçılar tarafından."

Profesör Kamaka döndü ve bakışları bir lazer gibi Amy'yi hedef aldı. "Bu size ne anlatıyor?" diye sordu.

Amy oturduğu yerde biraz kıpırdandı, spot ışıklarından rahatsız olmuştu ama cevap yeterince açıktı.

"Yaratıcıları gezginlerdi. Bizim gibi sihirbazlardı," dedi. "Kartlarını dünyadan dünyaya taşıdılar ve diğer kaşiflerin bulması için parçalar bıraktılar."

"Hissediyorsun. Son kısım hariç: motivasyonlarını bilmiyoruz, sadece arkalarında izler bıraktıklarını ve insanların o zamandan beri tam bir koleksiyon - bir ana deste - oluşturmaya çalıştıklarını biliyoruz."

Profesör aşağıya bakmadan destesinin ortasından bir kart çekti. Kartı sadece parmak uçlarıyla, içgüdüünün rehberliğinde buldu. Kartı parmak uçlarında döndürdü ve sınıfa fırtınaya tutulmuş bir geminin güvertesinde duran vahşi bir korsan olan Reaver'ın sert yüzünü gösterdi. Sonra bıraktı. Kamaka parmak uçlarını güverteye vurmadan önce kart kendi kendine havada asılı kaldı. Yağmacı ters bir takla atarak diğer kartların arasına karıştı.

"Bunlar sizin güç kartlarınız," dedi. "Numarayı bilerseniz kapıları ve zihinleri açabilirler. Benimki gibi Yüksek Takımlardan kartlar içeren bir koleksiyona pilot destesi denir."

"Kaç tane var?" Olivia koltuğunda öne doğru eğilerek sordu. "Dokuz.

Beşi miras kaldı, tüm hayatımı arayarak geçirdim ve diğer dördünü tek başıma buldum, tüm seti bulma ihtimalinizi merak ediyorsanız diye. Hey. Dikkatinizi buraya verin. Bu çok önemli."

Kamaka'nın rahat, neşeli doğası soldu. Bir süre sessizce sınıfa baktı, parmaklarını güverteye vururken gözleri taş kesilmişti.

"İnsanlar bunlar için adam öldürüyor" dedi. "Kan, ter ve gözyaşından bahsetmiyorum bile, yüzyıllar süren deneme yanılma sayesinde temel bir destenin nasıl oluşturulacağını biliyoruz. Ancak Akademi'de sadece üç tane olmasının bir nedeni var: bunlar yıllarca süren yoğun emek ve zanaat gerektiriyor ve reaktifler ortalama bir insanın hayatı boyunca görebileceğinden daha fazla paraya mal oluyor. High Suit kartlarını nasıl çoğaltacağımızı bilmiyoruz. Yöntemler kayboldu, bu yüzden geriye kalan tek örnekler zaten var olanlar ve bunların hemen hemen hepsi özel mülkiyette. High Suit kartlar çok güçlüdür, paha biçilemezler ve bir tanesini bile ele geçirmek için sizi bir balık gibi boğazlayacak sihirbazların sayısı hiç de az değil."

İri adam omuz silkti, hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve destesini yıpranmış deri kesesine geri soktu.

"Eğer bir tane bulursan, bana ver! Ama bu uzun bir süre için endişelenmen gereken bir şey değil. Low Suits'teki elli altı kartın isimlerini, anlamlarını ve temel sembolizmini ezberlemeni sağlayarak başlayacağım. Bu konuda ustalaşırsan desteme dokunmana bile izin verebilirim. Belki. Söz vermiyorum."

Akademi'nin arkasındaki dolambaçlı yollar Amy'yi dövüş ringinin yanından geçirdi. Artık boştu, iyi çiğnenmiş toprak zemini son dövüşlerden kalma çizikler ve yanıklar taşıyordu ve ter ve öfke kokuyordu. Amy yanından geçerek duvarlarla çevrili küçük bir meraya bakan rustik ahıra doğru ilerledi. Adanın vahşi doğasını uzakta tutan uzun, yün grisi taşların gölgesinde çimler dalgalanıyordu. Bay Orris onu dışarıda karşıladı, yıpranmış elini selamlamak için sallayarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bir gönüllü, ha? Bu üç kişilik bir iş ama üstesinden gelebiliriz. Arkadaşın nerede?"

Gerçekten bu kadar ayrılmaz mıyız? diye düşündü Amy. Gözlerini kırptırdı, neredeyse telaşlanmıştı. "Vail kütüphanede gönüllü çalışmaya karar verdi."

Ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Adelaide'den test cevapları alacağını sanıyor, ha?"

"İşe yaramayacak mı?"

"Taştan kan çıkarmakta daha şanslısın. Atlarla hiç deneyimin var mı?"

Amy annesini düşündü. Sadece kısacık bir yankı. Yarı hatırlanan bir yüz, boğuk ama gururlu bir ses.

"Ben küçükken," dedi. "Küçük bir kızken ata binerdim. O zamandan beri pek sürmedim. Ama hayvanlar beni seviyor gibi görünüyor."

"Bu benim kitabımda iyiye işaret. Çoğu insandan daha iyi karakter yargılayıcılarıdır. Hadi, seni yerlilerle tanıştırayım."

Yan yana ahırlara yerleştirilen "yerliler" Comet ve Prince adında bir çift eyer atıydı. Comet, yelesi ve kuyruğu boyunca fildişi lekeleri olan altın rengi bir palominoydu; Prince ise koyu, parlak bir kürke sahipti ve omuzları Amy'den daha uzun duruyordu. Comet Amy'nin eline doğru eğildi ve Amy kulaklarının arkasını kaşırken onun dokunuşunun tadını çıkardı.

"Şimdiden bir arkadaş edindim," dedi Orris onaylayarak. "Prens biraz daha mesafeli ama seni tanıyacaktır. Al, bunu ona ver."

Ona topraktan yeni çıkmış güdük bir havuç uzattı. Comet Amy'nin avucundan mutlulukla yedi.

"Tuhaf bir soru," dedi, "ama neden bir okulda atlar var ki? Neden araba kullanmıyorlar?"

Yaşlı adam sararmış bir gülümsemeye parladı. "Buralarda hiç benzin istasyonu görüyor musun?"

"Geriyeye dönüp baktığımda," dedi Amy, "sanırım bu çok açık olmalıydı."

"Hayır, yani bu da işin bir parçası, ama gerçekten yakıt ithal edebiliriz. gerekiyordu. Bunun gerçek nedeni, kurucuların Akademi'nin mümkün olduğunca kendi kendine yeterli olmasını istemeleridir. Elimizden geldiğince kendi yiyeceğimizi yetiştiriyoruz ve yılda iki kez Gece Pazarı kurulduğunda stoklarımızı konserve ürünlerle destekliyoruz. Atlar hastalanıyor ama egzotik yedek parçalara ya da yağ değişimine ihtiyaçları yok. Bir de Vapor-Lock var."

Amy başını eğdi. "O da ne?"

"Ah, doğru, birkaç ay daha bu konuya değinmeyeceksin. Muhtemelen Chalk sana öğretecektir. Bu eski bir altın. Şöyle bir şey."

Orris kalça cebinden soluk bir kibrit kutusu çıkardı. Kibriti çakıp cızırdamasını sağlarken dudakları kıpırdadı ve sessiz bir büyü okudu. Diğer boş eli alevin üzerinden geçti.

Kibrit zaman içinde dondu. Alev, yaşlı adamın parmak uçlarında tuttuğu üç boyutlu bir fotoğrafa dönüşerek titremenin ortasında *durdu*. Ateşe dokundu ve ateş paramparça oldu, bir kıvılcım yağmuruyla dağıldı, arkasında çıplak, yanmış bir kibrit çöpü bıraktı.

"Pek çok makine gibi otomobil motorları da yanma prensibine göre çalışır. Basit, anlaşılır bir kimyasal süreç. Ve tam da doğru noktada küçük bir sihirle kesintiye uğratılması kolay bir süreç. Yetkin bir ikinci sınıf öğrencisi yeterince yaklaşıp bir motoru durdurabilir. Atlar, o kadar değil."

"Ya biri doğrudan atlara saldırırsa?" Amy sordu. "Kalplerinin durması için lanet okumak gibi bir şey."

"İmkânsız değil, sadece yapması çok daha zor." Ölü kibrit çöpünün külünü savurdu ve tekrar cebine soktu. "Değeri olan her büyücü doğa güçlerine geri çekilmelerini ve bir iki dakika mola vermelerini söyleyebilir. Ama birinin kalbinin kontrolünü ele geçirmek... işte o biraz zor."

On Dokuzuncu Bölüm

Atlar sağlıklıydı ama ahırlar bakımsız kalmıştı. Orris'in zamanını hayvanlarla ilgilenerek geçirdiği ve okuldaki diğer yüzlerce görevi nedeniyle başka bir şeye ayıracak vakti olmadığı açıktı. Amy de temizliğe yardım etmek için bir çift sağlam eldiven giyerek işe koyuldu. Zor işlere aldırılmıyordu, ayrıca adam ona düşünecek çok şey vermişti.

Çatı katına çıkan merdivene tırmandı ve dağınıklığı düzenlemeye çalışarak eski takımları ve midilli malzemelerini ayıkladı. Çam ağacından yapılmış duvarın tepesine tünemiş bir nesne gözüne çarptı.

"Bay Orris?" diye seslendi.

"Ayuh?"

"Neden silahın var?"

Merdivenin dibinde kıkırdadı.

"Firebreak Adası o kadar da büyük değil, etrafındaki sulara kıyasla hiç değil ama arazinin dörtte üçü ormanlık. Arada bir ayılar çıkıyor, kurtlar etrafta dolaşıp yiyecek bir şeyler arıyor ve Profesör Mallory'nin kulübesinin yakınında yaşayan bir vaşak var ama ona hiç bakmadım."

"Ama... bana bahsettiğin şu büyü. Buhar Kilidi?" "Ne olmuş ona?"

"Silahlar da yanma yoluyla çalışmıyor mu?"

Cılız merdiven Orris'in çamurlu botlarının altında inledi. Çatı katına tırmanarak ona katıldı ve uzun namlulu tüfeği kancasından indirdi.

"Gerçekten de öyle," dedi. "İşte bu yüzden bir büyücü dövüşüne asla silah götürmezsiniz."

Yakından bakıldığında, tüfek daha da korkutucuydu. Beş namlusu vardı. Hepsi de biraz farklı kalibrelerde olan dört küçük namlu, av tüfeği kurşunu atabilecek genişlikteki tek bir kavernöz namluyu taçlandırıyordu. Namluların dizilişi bir hayvanın pençesinin izini andırıyordu.

"Bizim oralarda buna kedi pençesi ya da *fünfling* deriz. Bu bir avcı aleti: her namlu farklı bir av için yerleştirilmiş. Sülünden geyiğe, hepsini yapabilir."

"Beş varili de aynı anda ateşleyebilir misin?" Amy sordu.

"Sadece ateş ettiğiniz şeyi tamamen yok etmek istiyorsanız. Ama tehlikeli bir hayvan okula çok yaklaşırsa, sadece uyarı ateşi açarım."

Havaya ateş edip kaçmalarını sağlayın. Yerel yaratıklarımız, tüm vahşi yaşam gibi saygı bekliyor ama oldukça sıradanlar."

"Suyun içindeki şeyler değil."

Uzun, düşünceli bir an boyunca onu inceledi.

"Sudaki şeyler," dedi, "kurucularımız geldiğinde zaten buradaydı."

Amy satır aralarını okudu. "Yani ayılar, kurtlar ve vaşaklar... değildi."

"Ben öyle bir şey
demedim." "Bence
söyledin."

Sırıttı. "Dur tahmin edeyim: Profesör Mallory seni bir çöpçü avına çıkardı. Biliyorsun, yaşlı bir adam olmanın bir avantajı da dün doğmadığımı kanıtlayabilmem. Bedava ipucu almak için bundan daha çok çalışman gerekecek."

"Sadece ada ve adanın bitki örtüsü ve hayvanları hakkında her şeyi öğreniyorum," dedi Amy masum bir ifadeyle. "Yapmam gereken de tam olarak bu, değil mi?"

"Uh-huh."

"Ben de araştırma yapıyorum," dedi. "Birincil araştırma, konu hakkında ilk elden bilgi sahibi olan kişilerle görüşmeler yapmayı içeriyor."

"Bu okula gelmeden önce ne olacaktın? Avukat mı?"

"Bir veteriner."

Orris çenesindeki kılları ovuşturdu. "Sanırım gerçek amacını ıskaladın. Ama pekâlâ, yeterince adil. Ada hakkında ne biliyorsun?"

Amy bir önsezi üzerinde oturuyordu. Bunu şimdi ve burada test etmeye karar verdi.

İhtiyacı olan her şeyi onun tepkisinden
alacaktı. "Burada olmaması gerektiğini
biliyorum," dedi.

Yaşından daha genç olan bekçinin gözlerinde muzip bir şeyler vardı. Beş namlulu tüfeği tüneğine geri koydu ve Amy'ye kendisini çatı katının kenarına kadar takip etmesi için el salladı. Çıkıntının kenarına oturdu, bacakları aşağıdaki ahırların üzerinden sarkıyordu.

"Ve sizce bunun nedeni ne?"

Ona katıldı, tozlu, dağınık samanların ve kıymıklı döşeme tahtalarının üzerine yerleşti.

"Bu hiç mantıklı değil. Bu gezegen tamamen suyla kaplı. Benim dünyamda Mariana Çukuru diye bir yer var. Öyle ki

Tarihte sadece iki keşif gezisinin dibine ulaşabildiği derinlikte ve burayla kıyaslandığında Hendek bir çocuk havuzu gibi görünüyor. Peki bu uçsuz bucaksız su dünyasında nasıl olur da tek ve yalnız bir ada bulunur? Kendi dengeli ekosistemine, verimli topraklara ve insanların hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olan bir ada, aksi takdirde hiçbir şekilde, biçimde veya formda hayatta kalamayacak bir gezegende?"

Orris dinlerken dudaklarını sıkı tuttu. "Anlamı?"

"Yani," dedi Amy, "bu ada doğal değil. Tıpkı Akademi'nin kendisi gibi inşa edilmiş. Ve eğer durum buysa, buradaki her bitki, ağaç ve hayvan başka bir dünyadan ithal edilmiş olmalı. Eğer nereden getirildiklerini bulabilirsem, Profesör Mallory'nin ev ödevi problemine mükemmel bir yanıt bulabilirim."

"Ayuh." Dostça başını salladı. "Kulağa doğru geliyor." "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Dönüp ona baktı. "Sana hiçbir şey söylemedim. Sen kendi başına bir araya getirirken sadece dinledim."

"Sanırım... buna gerçekten ihtiyacım vardı," dedi. "İnsanların beni dinlemesine alışık değilim."

Derin bir nefes aldı ve yorgun bir iç çekiş olarak bıraktı.

"Ve şimdi görünüşe göre yurt odamdan sorumluyum, istemediğim veya talep etmediğim bir onur ve bu yeterince stresli olurdu ama kimse beni gerçekten duymuyor. Liderlik etmemi istiyorlar ama sonra takip etmek istemiyorlar. Sanki biri bana kedi gütmeye işi vermiş gibi."

"Ah. Gönüllü olmadınız, size gönüllü olmanız *söylendi*. En iyimizin de en kötümüzün de başına gelir. Bazen insanların yönlendirilmesi gerekir ve sizin bu konuda söz hakkınız yoktur. Asıl numara, takip edilmeye değer bir insan olmaktır."

"Ama ben değilim," diye ağzından kaçırdı Amy.

Bakışlarını ona dikmiş, sessiz, bekliyordu.

"Buraya gelmeden önceki günü düşünüp duruyorum," dedi. "Patronum tam bir pislikti. Birlikte çalıştığım bir kıza asılmaya devam etti ve ben... onun için ayağa kalkmadım. Kalkabilirdim. Ama korkuyordum. Bu yüzden yapmadım. Sonra Jellica ve arkadaşları kahvaltıda sorun çıkarmaya başladılar ve o anda onlara karşı çıkmam gerekirdi ama yapmadım. Belki de karşı çıksaydım, duşta Nora'nın peşinden gitmezlerdi-"

"Çok komik," dedi Orris, sözünü keserek. "Yeni tanıştığı bir kıza yardım etmek için kaydını riske atan ve buradaki ilk gecesinde mutfağa giren öğrenciden duyduğum tek şey 'yapma', 'yapamam' ve 'korkuyorum'."

Amy ona baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Sen... bunu biliyor musun?"

"Hayır. Bunu bilseydim Chen Lan'a bildirmek zorunda kalırdım ve o da bunu bilseydi seni okuldan atmak zorunda kalırdı." Göz kırptı. "Ama ben sadece yaşlı bir aptalım ve gözlerim eskisi gibi görmüyor, bu yüzden ikimiz de bir şey bilmiyoruz. Jellica Barnes'a gelince, ne yazık ki bir süre başınıza bela olacak."

"Onunla başa çıkabilirim," dedi Amy. "Hayatım boyunca zorbalarla uğraştım. Bunu kaldırabilirim. Nora'nın da Vail'in de buna katlanması gerekmiyor. Jellica'nın sorunu ne ki zaten? Sanki kendini Akademi'nin bekçisi ilan etmiş ve kendisi ve arkadaşları dışında herhangi birinin bu okula *gitmesinden* bile ölümcül derecede rahatsız."

Orris ellerine baktı. Parmaklarını büktü ve tekrar konuşmadan önce düşüncelerini sıraya koyarak onları düşündü.

"Her şey görüldüğü gibi değildir, evlat. Özellikle de burada. Yine de emin olabileceğin bir şey var: İster üç gündür ister üç yıldır burada olsunlar, bu Akademi'deki herkes kendi özel savaşını veriyor. Jellica'nın pek de sıcak duygular beslemediğini düşünürsek, bunun zor olduğunu biliyorum ama... kalbinde onun için biraz şefkat uyandırmaya çalış. Bu önemli olacaktır. Söz veriyorum."

"Onun suratını dağıtırken kendimi şefkatli hissedebilir miyim? Çünkü Nora'ya sataşmaya devam ederse, bunun başka bir şekilde sonuçlanacağını sanmıyorum."

Orris gülümsedi. "Jellica'nın Profesör Chalk'ın en iyi öğrencisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu yüzden mi cinayetten paçayı sıyrılıyor?"

"Hayır. Ama bu öfkenizi kontrol altında tutarken aklınızda bulundurmanız gereken bir şey."

"Yani onunla dövüşemem ya da en azından denersem kazanamam," dedi Amy. "Aynı anda hem Nora'yı, hem Vail'i nasıl koruyacağım, hem dört dersle nasıl başa çıkacağım, hem de büyü öğreneceğim?"

"Yolunu kesen bir dağ gibi görünüyor, değil mi? Ama bunun nedeni her şeyi tek başına yapmaya alışmış olman. Hiç seni izleyen biri oldu mu? Arkanı kollayan biri?"

Amy yine annesini düşündü. Sesi Amy'nin düşüncelerinde boğuklaşmıştı. Yüzü bulanıktı. Parçalar, bakışlar ve yankılar yakaladı. Ne kadarının gerçek, ne kadarının hayal gücünün bir ürünü olduğundan emin değildi.

Sonunda bir önemi kalmamıştı. Annesi gitmişti.

"Arkadaş mı?" Orris ekledi. "Sosyal medyadan bahsetmiyorum. Gerçek arkadaşlardan bahsediyorum. Bir cesedi gömmenize yardım edecek türden arkadaşlar. Mecazi ya da başka türlü."

"Hayır," diye fısıldadı Amy, kendini kaybolmuş hissediyordu.

"Artık biliyorsun. Yurt odandaki o hanımlar sırf işi istemedikleri için seni sorumlu yapmadılar. Seni *seviyorlar*."

"Ben... nedenini hayal bile edemiyorum," dedi.

"Öğrenmelisin. Belki sen de kendinden hoşlandığını öğrenirsin. Biliyorum, bu korkutucu bir ihtimal. Mesele şu ki, tek başına savaşmakta ısrar edersen kaybedeceğin bir savaş olur. Çok bilge bir adam bir keresinde, çocukken haberlerde korkunç şeyler gördüğünde annesinin ona yardımcılar aramasını söylediğini anlatmıştı."

"Yardımcılar mı?" Amy sordu.

"Elbette. Çünkü bir felaket yaşandığında her zaman yardımcılar bulunur. Yardım etmek ve işleri daha iyi hale getirmek isteyen insanlar."

"Peki... ya etrafta hiç yardımcı görmezsem?"

Orris ayağa kalktı, gerindi ve karmakarışık takım ve aletlerin olduğu yere doğru yürüdü. Etrafı karıştırdı ve üç uçlu eski bir dirgen çıkardı.

"O zaman yardım etmek için orada olmalısın." Yabayı uzattı.

"Ahırları temizleyerek başlayabilirsin. Comet ve Prince hizmetiniz için minnettar."

Amy'ye göre gün batımına daha birkaç saat vardı ama güneşin uzak, puslu, soğuk küresi ıslak, kirli gümüş bulutların ardında kendi aklı ve ritmiyle hareket ediyordu. Akademi'nin duvarları arkasında yükseliyor, o orman yollarında yürürken giderek artan mesafenin içinde kayboluyordu.

Orris ona, "Birinci sınıfların, Profesör Mallory'nin bahçesine gidip gelmek dışında, araziden ayrılmamaları gerekiyor," demişti, "ama bu bir kural değil, bir kılavuz. Sadece işaretli yollara sadık kalın, arkadaşlık sistemini kullanın, gün batımından önce geri dönün ve ormana girmeyin. Burası ile Mallory'nin yeri arası yeterince güvenli. Yani *güvenli* değil ama ben o patikalarda düzenli olarak yürüyorum ve birkaç aydır hiçbir ayıyı korkutmak zorunda kalmadım."

"Tüfeğini ödünç alabilir miyim?" Amy ona sormuştu.

"Hayır." Parmakları bahçe toprağıyla simsiyah olmuş bir çift kalın kanvas iş eldivenini uzattı. "Ama arkadaşın Vail için fazladan bir çift eldiven ödünç alabilirsin."

"O kadar belli ediyorum, ha?"

"Çıplak teninizle hiçbir bitkiye dokunmayın, özellikle de ne olduklarını bilmiyorsanız. Ve orada bulduğunuz hiçbir şeyi yemeyin."

"Hadi ama," dedi. "Ben aptal değilim."

Bay Orris omuz silkti ve gözlerini uzaklara dikti. "Geçen yıl bir çocuk vaşağı sevmeye çalıştı. O gün sihir yeteneğinin zekanın ölçüsü olmadığını öğrendim."

Şimdi Amy yavaş yavaş batan güneşin altında, elleri sıkıca eldivenli, ince bir kütüphane kitabını kolunun kıvrımına sıkıştırarak yürüyor, Vail ile birlikte kıvrımlı toprak patika boyunca bir ahşap işaretten diğerine ilerliyordu. Etraflarında güçlü, gelişen çam ağaçları yükseliyor, dalları gökyüzünü kapatıyor, hava kuş cıvıltılarıyla doluyordu. Amy'nin omuzları ve sırtı ahırda saatlerce çalışmaktan ağrıyordu ama keşfetmenin heyecanı onu ilerlemeye itiyordu.

"Viktorya döneminden kalma bir hayalete göre," diyordu Vail, "Adelaide çok *küstah*."

"Evet, Bay Orris ondan bir şey öğrenemeyeceğinizi söyledi. Sanırım her yıl birileri bunu deniyor."

Vail boynunu bükerek ağaçlara baktı.

"Eh, sen atlarla oynamak istediğin için," dedi, "ben de Olivia'yla kütüphanede çalışmak zorunda kaldım."

"Ouch."

"O kötü biri değil, sadece beni ruhen yaralayan bir düzeyde sinir bozucu. Peki buradaki planımız nedir?"

Amy kitabını salladı. Kitabı açtı, bitki yaşamı ve çiçek anatomisi diyagramlarıyla kaplı sayfaları karıştırdı.

"Bay Orris teorimi doğruladı."

"Buradaki her şey başka bir yerden geldi," dedi Vail. "Aynen öyle."

Şimdi, bu kitap tıbbi bitkilerin iyileştirici özellikleri hakkında.

ılıman orman biyomlarında yaygın olarak bulunan bitkiler. Yazar, altı ya da yedi farklı dünyaya seyahat eden, bitki yaşamını inceleyen ve öğrendiklerini karşılaştırmak için bu tezi yazan bir sihirbazdı."

Vail, Profesör Mallory'nin sınıftaki sözlerini tekrarlayarak, "Başka bir isimle güller," dedi. "Bir eşleşme bulsak bile, aynı şekilde çalışmayabilir."

"Elbette, ama bir yerden başlamalıyız." Amy'nin gözleri gözlüklerinin arkasında parlıyordu. "Yerel bitki örtüsünü inceleyip bu kitaptaki örneklerle mükemmel bir eşleşme olup olmadığına bakabiliriz diye düşündüm. Kurucular Firebreak Adası'nda kendi kendini idame ettiren bir ekosistem inşa etmek istemişler-"

Vail, "Yani buraya getirdikleri her şey aynı yerden gelmiş olmalı," dedi. "İstilacı türler her zaman tahribat yaratır. Farklı dünyalardan gelen tuhaf şeyleri bir araya getirme riskini almazlardı. Zaten var olan bir ortamı yeniden yaratmak daha güvenli ve daha akıllıca."

"Tamamdır. Eğer profesörlerimizin başlangıçta hangi dünyalarda yaşadıklarını bulursak, bunu daha da daraltabiliriz-"

Çalılıklardan gelen uzun, derin bir hırıltı dudaklarındaki kelimeleri dondurdu.

Yirminci Bölüm

Çalılar hışırdadı, hırıltılı sese ve onun ait olduğu canavara yol açmak için ayrıldı.

Bu bir vaşaktı. İyi beslenmiş bir vaşaktı, yaklaşık iki metre boyunda, püsküllü kulakları, benekli ten renginde kalın, parlak bir kürkü ve geniş yüzünün yanlarından koyun pırzolası gibi sarkan kürkü vardı. Pençeleri, uçlarında çelik bıçaklar olan büyük, kabarık ponponları andırıyordu. Durdu, dik durdu ve kızları beklenti dolu bakışlarla süzdü.

"Eh," dedi Vail, yavaşça geri çekilerek, "en azından bir ayı değil."

Amy, Vail'i taklit ederek yürüyüş parkurunun uzak tarafına doğru ilerlerken vahşi kediler hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı.

"Doğrudan göz teması kurmayın," dedi. "Bunu agresiflik olarak değerlendirebilir."

"Onu agresif buluyorum."

"Kediler bölgecidir. Muhtemelen onun bölgesine girdik. Hadi... çok nazik ve zarif bir şekilde ayrılalım."

Vail vaşağa boş ellerini gösterdi. "Gördün mü? Şimdi uzaklaşıyoruz. Sen kal. İyi kedicik."

Patikadan aşağı doğru ilerlediler. Vaşak onları takip etti.

"Şimdi bakma," diye fısıldadı Vail, "ama Murder Mittens takip ediyor bize."

Kedi dikkatli bir mesafeyi korudu, ancak çömelerek Onları takip ederken patikanın ortasında kendi bölgesine sahip çıkıyordu. "Sanırım sadece merak ediyor," dedi Amy.

"Onunla arkadaş olmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Amy ona baktı.

Vail, "Tuhaf bir hayvan hatuna dönüşüyorsun," dedi.

"Olmuyorum."

"Amy? Her sabah bir karga çetesi yurt odamıza geliyor ve biz kalkana kadar bize bağıyor ve sen de onların patronunu besliyorsun."

"Çete demezdim - daha çok müzikal koro benzetmesini kullanırdım -"

"Tabii ki yaparsın. Çünkü sen garip bir hayvan piliçsin. Sen odanızda at posterleri vardı, değil mi? Bir daha düşündüm de, sakın bana söyleme." Vail kalın kır çiçeklerinin olduğu bir alanı işaret etti,

çimenli gövdeler, saha rehberindeki bir diyagramla karşılaştırıyor. "Hey, bunlar umut verici görünüyor."

Çömeldi, çiçeklere uzandı ve vaşak bir başka gırtlak hırlamasıyla onu durdurdu.

"Bunlar... onun çiçekleri mi?" Vail sordu.

Amy saha rehberinin sayfalarını çevirirken kaşları çatılmıştı.

"Bekle. Bunların her bir yaprağında dört nokta var. Rehberdeki çizimde sadece üç tane vardı ve renkler de farklı görünüyor."

"Salla ve ıskala."

"Belki de değildir," dedi Amy. Kitabı ilk kez karıştırdığında tıpkı bu çiçeklere benzer bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. Sonunda, arkaya doğru, onu buldu. Mükemmel bir eşleşme. Vail'e girişi gösterdi.

Bittertear. Paralel Beş'in 47.6062N enlemi, 122.3321W boylamından hasat edilmiştir. İki haftaya kadar tahriş olmuş, kaşıntılı bir cilde ve ağlayan yaralara neden olan oldukça zehirli özsuyuyla bilinir. Eser miktarda yutulması halüsinasyonlara, nöbetlere veya ölüme yol açabilir.

Vail kitaba baktı. Sonra patikadan yukarı, ikisine de ters ters bakan kediye baktı.

"O biliyordu. Onu alamadan önce beni uyardı." Amy el salladı. "Teşekkürler, Katil Mittens!"

Vaşak genişçe esnedi ve gerinerek eğildi, güdük kuyruğunu havaya kaldırdı.

"Çok tuhafsın," dedi Vail.

"Ne? Ona adını sen koydun."

"Ayrıca, bu şeyleri neden buraya getirsinler ki?" Vail kır çiçeklerine bakarak burnunu kırıştırdı. "Bittertear kulağa *berbat* geliyor."

"Ekosistemler kırılgandır. Bir şeyi ortadan kaldırdığınızda bir anda dağılılabirler. Yaban arılarının bile bir amacı vardır."

Vail titreyerek, "Öyle değil," dedi, "ve bunu bir daha asla söylememeni istiyorum."

"Pekâlâ," diye seslendi Profesör Lanca, "herkes yerlerine otursun, önümüzde dolu dolu bir gün ve başarmamız gereken çok şey var."

Amy bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti. Profesörün çocuksu cazibesi kan çanağına dönmüş gözleriyle çatışıyordu ve koyu renkli kirli sakalları yanaklarına yapışmıştı.

"Şu odak kristallerini görelim," dedi. "Geçen sefer birkaçınız anlamamıştı, bu yüzden herkes yöntemi öğrenene kadar Yağsız Lamba üzerinde çalışacağız. Biliyorum, bu gösterişli bir salon numarası ve hepiniz *iyi şeylere* ulaşmak için can atıyorsunuz ama uçmadan önce yürümeyi öğrenmelisiniz."

"Nasıl *uçulacağını* mı öğreneceğiz?" Olivia haykırdı.

Profesör Lanca derin bir nefes aldı ve burnunun kenarını sıktı.

"Kesinlikle olmaz," dedi. Sonra kapalı amfinin kapısına hızlı ve kaçamak bir bakış attı. "Yani bugün çalışmaya başlamadan önce...

biraz konuşalım."

Masasının kenarına oturdu, mokasen ayakkabılarının parmakları parke zeminin üzerinde sallanıyordu.

"Ziyaretçilerimiz geliyor. İki hafta içinde Gece Pazarı adaya ilk ziyaretini gerçekleştirecek. Akademi'nin bir anlaşması var: Market yılda iki kez ziyaret ediyor, kilerlerimizi stokluyorlar ve tek bir gece için arazilerini açıyorlar. Yarı açık hava pazarı, yarı karnaval gibi düşünün. Gösteriyi Racani'ler yönetiyor. Onlar dünyadan dünyaya dolaşan gezginler, tüccarlar ve sanatçılardan oluşan bir kabile. Birinci sınıflar da dahil olmak üzere öğrencilerin pazarı ziyaret etmesine izin vermenin bir okul geleneği olduğunu öğrendim."

Lanca parmak eklemlerini masaya vurdu, ayakları sallanıyordu, bir yandan da kaşlarını çattı. Düşüncelerini topladı ve devam etti.

"Dün gece müdiremizle konu hakkında çok uzun bir tartışma yaptım ve ondan uygulamayı iptal etmesini istedim. Bu konuda aynı fikirde değildik. Dolayısıyla, evet, hepiniz Gece Pazarı geldiğinde onu ziyaret etme *seçeneğine* sahip olacaksınız."

"Ama bunu yapmamızı istemiyorsunuz," dedi Vail.

"Bakın, ben de sizin kadar yeniyim, burada öğretmenliğe yeni başladım ama Gece Pazarı'nı biliyorum. Orayı sevmiyorum, orayı işletenleri sevmiyorum ve orada olan bazı şeyler... sizin yaşınızdaki insanlar için uygun değil."

Bu çok aptalcaydı, diye düşündü Amy, akranlarının bu son yoruma verdiği tepkiyi izlerken. Şimdi herkes gidecek. Bir gence bir şeyin kaldıramayacağı kadar olgun olduğunu söyleyip daha yakından bakmak İSTEMEMESİNİ bekleyemezsiniz.

"Yapabileceğim şey," dedi, "güvenliğiniz için bazı temel kurallar koymak. Market'in size göz kulak olacağına güvenemem, bu yüzden ben ve diğer

fakültenin boşluğu doldurması gerekecek."

"Orasının tehlikeli olduğunu mu söylüyorsun?" Olivia sordu.

"Evlerini düzene sokmadıklarını söylüyorum ve evlerini düzene sokamayan insanlara ne saygı ne de güven duyuyorum." Lanca masasının kenarından zıplayarak indi ve konuşurken amfide gezinmeye başladı. "Ama müdiremiz bana uzun ve zorlayıcı ayrıntılarla, erzak için Racani'ye bağımlı olduğumuzu açıkça belirtti. Çoklu evrenin en zehirli koltuk altlarından birinde bir büyü akademisi inşa etmenin talihsiz bir sonucu, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece önemsiz bir uzmanım, beni dinlemenize gerek yok."

Bir parmağını kaldırdı.

"Bunu not alın. Birinci kural: Arkadaşlık sistemini kullanın. En azından çiftler halinde gidin ve daha büyük gruplar daha iyidir. Pazarda tek başınıza dolaşırken sizi yakalamamıza izin vermeyin. Oh, ve Profesör Chalk da orada olacak, yani... evet. En kötü ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylerim. Abraham'ın okul disiplini konusundaki fikirleri benimkilerden biraz daha yoğun."

Vail yakınına eğildi, nefesi Amy'nin kulağına ılık bir hava üflüyordu. "Kesinlikle gidiyoruz, değil mi?"

"Tabii ki gidiyoruz," diye fısıldadı Amy.

"Kural iki," dedi. "Mal karşılığı nakit alışverişi dışında hiçbir anlaşma, düzenleme, sözleşme veya pazarlık yapmayın. Eğer biri size iş teklif ederse, uzaklaşın. Eğer biri sana bir görev teklif ederse... gururun okşanmasın, sadece kaç. Ve tutmaya niyetiniz yoksa asla ama asla söz vermeyin. Gece Pazarı'nın bu tür sorunları düzeltmek için kendi yöntemleri vardır ve siz bu tür bir belaya hazır değilsiniz. Bir sihirbaz olarak sözün senettir, o yüzden öyle davran."

Lanca volta atmayı bıraktı. Sınıfa dönüp baktı ve sanki bu son bölüm sadece onun içinmiş gibi özellikle Vail'e odaklandı.

"Kural üç, hiçbir şey bedava değildir. Racani kültürü karşılıklılık ilkesine dayanır: benzerin benzeri, malın malı. Her alışveriş bir takas olmalıdır. Adil bir takas olması şart değil, ama bir takas. Bu karşılıklılığın evrenin akışını beslediğine ve bir şeyi bedavaya almanın ya da vermenin bir tür manevi kirlilik yarattığına inanırlar. İlgili herkese zarar verebilecek bir dengesizlik."

Olivia'nın eli havaya kalktı.

"Sormak üzere olduğun sorunun cevabı hayır," dedi Lanca ona, "bu tamamen saçmalık. Ne yazık ki, öğreneceğiniz gibi, tahammül etmeyi öğrenmek

Çalışan bir sihirbaz olmanın getirdiği garip kültürel tuhaflıklar. Sonuç olarak: Gece Pazarı'nda herhangi biri size ücretsiz bir şey teklif ederse, tek bir kavrulmuş fıstık kadar küçük bir şey bile olsa, hiçbir koşulda kabul etmeyin. Sizi tek taraflı bir anlaşmayla tuzağa düşürmeye çalışıyorlar ve gerçek fiyat ne olursa olsun, söz veriyorum ödemek istemeyeceksiniz."

Daha sonra bir süre Yağsız Lamba üzerinde çalıştılar. Geçen sefer sihir rüzgarlarını manipüle etmek ve bir ampulün güç olmadan parlamasını sağlamak Amy'ye sahip olduğunu bile bilmediği yeni bir kasını test ediyormuş gibi gelmişti. Şimdi daha çok rahat, iyi giyilmiş bir ceketin içine girmek gibiydi. Çok fazla düşünmesine gerek yoktu; kalbi yolu biliyordu.

"Öğle yemeği için ara verelim," dedi Profesör Lanca sınıfa. Kolundaki kaba, soluk deri kayışla süslü antika saate baktı. "Saat tam bir buçukta tekrar buluşacağız, tamam mı? Hey, Bayan Nettle. Bir saniye buraya gelin, sizinle konuşmama izin verin."

Diğer öğrenciler ayağa kalkıp dağınık gruplar halinde odadan çıkarken Amy ve Vail belirsiz bir bakış attılar.

Vail ona, "Sana kafeteryada bir yer ayıracağım," dedi. Amy başıyla onayladı ve Profesör Lanca'nın yanına gitti. Sınıf arkadaşlarının hepsi gidene ve ikisi amfide yalnız kalana kadar dostça ama düşüncelerini gizleyerek bekledi.

"Sınıfa söylediğim gibi," dedi, "Gece Pazarı'na gitmemenizi emrederim. Chen Lan bunun bir gelenek olduğunu söylüyor ve gelenekler bir şeyin ya da başka bir şeyin büyük belkemiğidir, o noktada gerçekten dinlemiyordum ve umurumda değil. Ama karar vermek için iki hafta var ve özellikle senin bu konuda iyice düşünmeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

"Neden... özellikle ben?" Amy sordu.

"Çünkü profesörler konuşur. Mallory'nin Chalk'a senin Ceset'le karşılaşmanı anlattığını duydum. Sen zeki bir kızsın."

"O da öyle dedi," diye yanıtladı Amy, "gerçi o zaman öyle demek istediğini düşünmüştüm-"

"Ayrıca son derece zeki ve yeteneklisiniz. Bu odada birkaç tane daha Amy Nettles ve en azından bir tane daha az Erik kullanabilirim. Ve çok daha az hırslı bir Olivia. Yemin ederim beni tekrar içmeye başlatacak."

Amy bir kaşını kaldırdı. "Profesörlerin... öğrencileri hakkında böyle konuşmaları gerekmiyor mu?"

Omuz silkti ve masasına yaslanırken ellerini iki yana açtı.

"Beni şaşırtıyor. Yani, yasal bir öğretmenlik diploması olan bir adama benziyor muyum?"

"Evet," dedi Amy.

"Ben iyi bir yalancıyım. Ben de senin gibi ilerledikçe bazı şeyleri anlıyorum. Yine de bildiğim bir şey var ki, sende diğer öğrencilerinden biraz daha fazla doğal bir kıvılcım var. Ve üzücü ama gerçek, bu biraz daha fazla korkacağın anlamına geliyor, en azından kendini nasıl koruyacağını öğrenene ve kafana bir abajur çekene kadar."

Amy'nin dudakları aralandı, bir soru dilinin ucunda donup kaldı.

"Hayır," dedi Lanca ona. "Gerçek anlamda bir abajur giymek zorunda kalmayacaksın." "Sadece emin olmak istedim."

"Her şey düşünüldüğünde, son derece makul bir endişe." Lanca arkasına uzandı, masasından bir dosya aldı ve öğrenci listesini kontrol etti. "Ah. Sizin dünyanıza birkaç kez gelmiştim aslında. Güzel bir yer."

"Öyle mi?"

Lanca elini konferans salonunun pencerelerine ve uzaktaki karanlık, köpüklü okyanusa doğru salladı.

"Çoklu evrenin *geri* kalanını gördün mü?"

"Haklısın," diye kabul etti Amy.

"Şimdi merak ettim. Hiç Shirley Jackson okudun mu?"

Amy'nin gözleri parladı. "Oh, onu seviyorum! *The Haunting of Hill House* harikaydı."

"*Hiçbir canlı organizma,*" diyordu genç profesör, "*mutlak gerçeklik koşulları altında akli başında bir şekilde varlığını uzun süre devam ettiremez.*"

"*Tarlakuşları ve katididler bile,*" diye cevap verdi Amy, bir anının içinde kaybolmuş bir halde, "*bazılarının rüya gördüğüne inanılır.*"

Profesör Lanca bir an sessiz kaldı ve bakışlarını ondan ayırmadı.

"Bu ev," dedi. "Bu ada, bu dünya... akli başında değil."

Sınıfın kapısında duran Jellica, "Ama bunu düzeltebiliriz," dedi.

Bölüm Yirmi Bir

"Küçük bir kış temizliğinin halledemeyeceği bir şey yok," dedi Jellica amfiye girerken. "Çöpleri dışarı çıkarmak gibi şeyler."

Amy'nin göz ucuyla Profesör Lanca'nın vücudunun davul gibi gerildiğini gördü. Kendini masasından uzaklaştırdı ve Jellica'ya dönerek Amy ile arasına girdi.

"Bayan Barnes," dedi. "Sanırım şu anda Profesör Chalk'ın dersinde olmanız gerekiyordu."

"Ve şu anda cehennemde yanıyor olman gerektiğine inanıyorum. Sanırım kimse olması gerektiği yerde değil." Beyaz saçlı cadı bir tarafa eğildi ve Amy'yi aç, yırtıcı bir bakışla süzdü. "Elbette. Şaşırmam bile gerekmiyor. Onu bu işe *sen bulaştırdın*."

"Beni neyle suçluyorsanız," dedi Profesör Lanca, "kelimelerinizi dikkatli seçin. Ve ağzından çıkana dikkat et. Seni okuldan attırabilirim."

"Hayır," dedi Jellica. "Yapamazsın. Chen Lan sana böyle bir yetki konusunda güvenmiyor ve asla da güvenmeyecek. Ayrıca, bu okulun bana ihtiyacı var. Sana ihtiyacı yok *Kızıl Lanca*. Sen iktidarsız, omurgasız bir solucansın, bu yüzden Amy'yi bana saldırması için gönderdin."

Amy gözlerini kırıştırdı. "Ne? Duşlardaki kavgadan mı bahsediyorsun? Nora'ya sataşarak başlattın. Ben sadece arkadaşlarımı savunuyordum!" "Tam olarak nasıl görünmesini istediye öyle. Ama artık ikinizi de tanıdığımıza göre

bana karşı komplo kuruyorsa, daha sert önlemler almak zorunda kalacağım. Sana söyledi, değil mi? Birbirimizi tanıdığımızı? Profesör Lanca ve ben çok eskiye dayanıyoruz, ikimiz de bu okula gelmeden çok öncesine."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, "yok."

Jellica onu görmezden geldi, büyüyen bir öfkenin içinde kaybolmuştu, kaynıyordu, manikti.

"Başladığı işi bitirmek istiyor ve sanırım siz de onun itaatkâr küçük kurbanları-sınız. O yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin: İkiniz de beni alt edemeyeceksiniz. Bu gerçekleşmeden önce mezarlarınızın üzerinde dans edeceğim."

"İşte bu kadar." Lanca elinin tersiyle havayı temizledi. "Bu *kadar yeter*. Sınıfımdan defol."

Bir adım geri çekildi, sonra yerini korudu.

"Ya sen ya ben olacağız," diye tısladı. "Bu adadan sadece birimiz canlı ayrılacak."

Amfide esen soğuk bir rüzgar Amy'nin kollarındaki etleri diken diken ederken aralarındaki hava değişti. Lanca'nın yüzü aynı değildi. Ya da belki de aynı adam değildi. Sanki gözlerinin arkasında bir düğme çevrilmiş, onu soğuk, hesapçı, sessiz ve sert bir şeye dönüştürmüştü.

Jellica ile arasındaki mesafeyi kapattı ve dokunabileceği kadar yakın bir mesafede, onun önünde durdu. Onun gözlerinin içine baktı, ölçüsünü aldı.

"Bayan Barnes, sizi öldürmek gibi bir niyetim yok. Olsaydı, şimdi ölmüş olurdunuz. Sizi düelloya davet etmezdim ve Profesör Chalk'ın arenalar, sportmenlik ve *kurallar* içeren aptalca oyunlarından hiçbirini oynamazdım. Sana herhangi bir uyarıda bulunmazdım, ölümünün yakın olduğuna dair herhangi bir işaret vermezdim ya da kendini savunman için herhangi bir şans vermezdim. Basitçe... ölürdün."

Sonra yakınına eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Sadece Jellica'nın yararlanması için birkaç kelime, bir nefeslik boşluk. Amy onun ne dediğini duyamadı ama Jellica aniden geri çekildi, yüzüne ters bir yumruk yemiş gibi şok içinde bakakaldı.

"Seni... *piç kurusu*," diye nefes aldı.

"Sanırım size sınıfımdan çıkmanızı söylemiştim," diye cevap verdi Lanca.

"Peki Jellica neden Profesör Lanca'nın onu öldürmek istediğini düşünüyor?"

Yurt odalarında, ışıklar sönmüş ve hava horultularla dolmuşken, Vail ve Amy yan yana yataklarında fısıldaşıyorlardı. Gece rüzgârı iskelet halindeki bir dalı buz tutmuş pencereye vuruyordu.

"Bana söylediği tek şey 'onun çok rahatsız bir genç kadın olduğu ve danışmana ihtiyacı olduğuydu'."

Vail, "Evet," diye fısıldadı.

"Doğru mu? Bunu zaten teyit ettik."

"Sence söylediklerinde doğru olan bir şey var mı? Buraya gelmeden önce birbirlerini tanıdıkları gibi mi?"

"Sanırım Jellica'nın asansörü çatı katına kadar çıkmıyor," dedi Amy. "Neden her şey yanına kâr kalıyor anlamıyorum. Demek istediğim, Profesör Chalk, Erik'i sınıfta patavatsız bir yorum yaptığı için neredeyse okuldan atıyordu. Bu arada, Jellica ölüm tehditleri savurabiliyor ve kampüste sanki buranın sahibiymiş gibi dolaşabiliyor."

"Bay Orris onun Chalk'ın en iyi öğrencisi olduğunu söylememiş miydi?"

"Bu tipik bir öğretmenin evcil hayvanı durumu değil," dedi Amy. "Elbette, aşırı başarılılar tembellere göre biraz daha fazla şeyle paçayı kurtarabilir-"

"Sen bilirsin," diye mırıldandı Vail.

"Hey şimdi."

Vail yan yattı, yastığını ters çevirdi ve karanlıkta Amy'yi izledi.

"Bana yanıldığımı söyleyin," dedi Vail.

"Bakış açıma ilişkin nitelemenizin eleştirel nüanstan yoksun olduğunu söyleyebilirim."

"Ama yanıldığımdan değil. Öğretmenin evcil hayvanı."

"Demek istediğim, biraz kayırmacılık bir şeydir, ama Profesör Chalk özünde bir disiplin adamıdır. Jellica'nın kampüste başıboş dolaşmasına izin vermek mantıklı değil."

"Zıt kutuplar birbirini çeker," diye önerdi Vail.

Amy ona baktı, ilk başta anlamadı. Sonra anladı.

"Sence..." sesini alçalttı, kelimeleri soluyarak çıkardı. "Jellica ve Profesör Chalk mı? Hayır. İmkânı yok."

"Eski liseme en son gittiğimde," dedi Vail, "biyoloji öğretmenim üç sınıf arkadaşım ile yatıyordu ve hatta birini hamile bırakmıştı. Herkes biliyordu. Kimse bir şey yapmadı. İtiraf etmelisiniz ki, açıklama olarak akla yatkın."

Amy, "Bunu araştırmamız gerekiyor," dedi.

"Uh, hayır. Jellica Barnes'tan ve onun berbat sirkinden çok ama çok uzak durmalıyız. Zaten sizin Profesör Lanca ile işbirliği içinde olduğunuzu düşünüyor. Etrafı kokladığınızı görürse, bu onun paranoyasını jet yakıtı gibi besleyecektir."

"'Cahoots' mu?"

Vail kesin bir ifadeyle, "Birlikte çalışıyorlar," dedi.

Amy yorganın altında sürüklendi, bir şekilde yorgun ve aynı zamanda huzursuzdu, uyanık dünyanın içinde ve dışında yüzüyordu. Vail'in yan yatakta uyuyakaldığını düşündü ama sonra çilli kız bir kez daha konuştu.

"Anladım," diye mırıldandı.

"Jellica?"

"Hayır. Profesör Lanca'nın Gece Pazarı ile ilgili kanunları anlattığı zamanı hatırlıyor musun? Sonunda bana nasıl takıldığını fark ettin mi?"

"Tamam," dedi Amy, "yani sana bakıyordu. Hayal görüyor olabileceğimi düşündüm."

"Hayır, öyleydi, garipti. Ama anlıyorum. O gerçekten bizi istemiyor git."

"Gitmemi istemediğini biliyorum-"

"Biz," dedi Vail. "Şu üçüncü kural, hiçbir şeyin bedava olmamasıyla ilgili olan? O benim içindi. Ve o anda anlamadım çünkü... evet, tabii ki. Bu dersi herkesten daha iyi biliyorum, o zaman neden bana anlatıyor?"

Amy'nin söyleyecek bir şeyi yoktu, onun yerine karanlıkta gözleri keskin bir şekilde dinledi.

"Bir zamanlar bir ev partisindeydim ve bir adam... Tanrım, harika saçları vardı. Aptalca değil mi? Hafızana kazınacak onca şey varken. Ama tarzımı beğendiğini söyledi ve elinde dünyayı aydınlatacak bir şey vardı."

Vail'in dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"İlk vuruş her zaman bedavadır," dedi. "Lanca biliyordu. Sanırım beni utandırmak ya da sınıfın önünde azarlamak istemedi ama... Profesör Lanca bizi kolluyor. Özellikle benim, dışarıda ne tür insanlarla karşılaşabileceğimizi tam olarak bilmemi istedi."

Ve seni ne tür ayartmalar bekliyor, diye düşündü Amy. "O haklı," dedi. "Gitmemeliyiz."

"Yanılıyoruz," diye karşı çıktı Vail, "çünkü ders **ç a l ı ş ı p** kığımızı yırtıyoruz ve bir gece dışarı çıkmayı hak ediyoruz."

"Ama..."

Amy'nin sesi sessizliğe gömüldü.

"Parmak ucunda yürümek zorunda değilsiniz," dedi Vail. "Ben bir bağımlıyım. Bu bir yargı değil. Sadece gerçekler. Ama ne yapmam gerekiyor, bir münzeviye dönüşüp hayatımın sonuna kadar bu yurttan mı saklanacağım? Bu şekilde yaşayamam. Dışarıda *dünyalar* var ve ben onları görmek istiyorum."

Vail onun yatağının kenarına kaydı. Kolunu uzatarak iki yatak arasındaki mesafeyi kapattı.

"Benimle gelir misin?" Vail sordu.

Amy'nin eli karanlıkta onunkini buldu.

Yirmi İkinci Bölüm

Liseye geri döndüğünde, hiçbir şey Amy'nin kararlılığını boş bir kağıt parçası kadar test edemezdi. Bir kütüphanede doğmuş gibi denemeler yazan bir araştırma makinesiydi, ama o ilk paragraf, o ilk satır, o ilk *kelime*, sonunda onu yakalamayı başarana kadar dans etti, her zaman garip bir kör tesadüfle tökezlediğini hissetti.

Şimdi Akademi'nin arkasındaki taş çardakta diz çökmüş, kenarları soğuk bir esintiyle dalgalanan, pürüzsüz yuvarlak taşlarla tutturulmuş ve uzatılmış geniş bir kasap kâğıdına bakıyordu. On dokuz ellili yılların ofislerinden fırlamış küçük, güdük bir şey olan kalemi, son birkaç damla mürekkebini gayretle biriktiriyordu.

"Normalde," dedi Profesör Chalk, oturan ve diz çöken öğrenci sıralarının arasından geçerek, "bu tür koruyucu mühürleri kâğıt üzerine çizmek pek tavsiye edilmez. En azından, çok daha az etkilidir ve yenilmesi daha kolaydır. Bununla birlikte, okulumuzun zeminini korumak adına, bu şekilde pratik yapıyoruz. Ders kitaplarınız kapalıyken, hafızanızdan temel koruma çemberini çizmeye devam edeceksiniz."

Profesörün abanoz bastonu attığı her adımda şaklıyordu. Küçük bir inilti korosuyla karşılaşıncı durakladı, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Açık olmak gerekirse, hiçbirinizin glifleri tamamen ezberlemiş olmanızı beklemiyorum," dedi. "Yani, kendinizi gerçekten bu sanata adanmış olsaydınız bunu yapardınız ama daha fazla hayal kırıklığına uğramamak için beklentilerimi yumuşatmayı öğrendim. Bu sadece ilerlemenizi kontrol etmek ve kötü alışkanlıklarınızı kalıcı hale gelmeden düzeltmek için bir sınav."

Erik'in yanında durdu ve eğilirken sesini alçalttı.

"Öğrenmek yeterli değildir. Doğru bir şekilde öğrenmelisiniz. Temel uygulamalarınızdaki hatalar sizi ömür boyu zor durumda bırakabilir. Sizi kötü alışkanlıklarınızdan kurtaracağım, yoksa sınıfımdan mezun olamazsınız. Bunu sizin için daha basit hale getiremem."

Amy'nin düşmanı hafızası değil, el becerisiydi. Eşmerkezli daireleri hüznü balonlar gibi zayıf ve sönük görünüyordu. Kitaptaki ilk mühür, ona dokunaçlı büyük bir deniz canavarını düşündüren kıvranan, güçlü bir kütleydi. Onunki daha çok bir avuç az pişmiş spagettiye benziyordu.

Artan endişesinin labirentinde kendini kaybetmişken, üzerine bir gölge düştü. Profesör Chalk belirdi, buyurgan, soğuk bakışları okunamazdı.

kasap kağıdını incelerken.

"Bu manyetik kuzey mi?" diye sordu, dairenin tepesindeki mührü göstererek.

"Öyle olmalı," dedi Amy. Olabilecek en kötü cevabı vermiş gibi hissediyordu ve adamın lateks eldivenli elleriyle bastonunun başını sıkarak gazeteden ona bakışı bunu kanıtlıyordu.

"*Kontrol ettin mi?*"

"Buraya geldiğimizde herkes aynı yöne bakmaya başladı..." Hepsi aynı yönde oturan ve her biri kendi sayfasına sahip olan düzensiz öğrenci sıralarına baktı. "Ve ben sadece..."

"Söyle," dedi ona.

Küçük, utanç dolu bir fısıltı olarak çıktı. "Varsayılan."

"Sen yaptın." Profesör derin bir nefes aldı ve yavaş, yorgun bir nefes olarak dışarı verdi. "Büyü sanatında varsayımlar öldürür. Bir lider ile bir takipçi arasındaki farkı biliyor musunuz Bayan Nettle? Bir lider -eğer bu sınıfta varsa, ki umudum neredeyse tükenmek üzere- sorular sorar, gerçekleri doğrular ve başarılı bir eylem için bir plan oluşturur. Bir takipçi... tam olarak sizin yaptığınız şeyi yapar."

Ona sırtını döndü.

"Hayal kırıklığı," dedi. "Daha iyisini yap."

Amy'nin kalbi midesine inerken, adam uzaklaşmaya başladı. İki adım attı, bastonunun pirinç başlığı pavyonun gri taşlarına çarptı, sonra durakladı. Profesör yüzünü çevirdi, bir şey düşünüyordu. Sessiz bir karara vardı, sonra tekrar konuştu.

"Özür dilemeyi düşünmelisin."

Amy'nin ağzı açık kaldı.

"Efendim? Ben... Yani, neyi yanlış yaptığımı anlıyorum ve ileriye gidiyorum-" "Bana göre değil." Sert omuzları biraz çöktü. "Ayağa kalk.

Birlikte yürüyün.

Ben."

Amy'nin kalbi kaburgalarına çarparak onu takip etti. pavyonun kenarında, diğer öğrencilerden uzakta. *İşte bu*, diye düşündü. *Her şeyi berbat ettiğim için beni okuldan atmaya karar verdi. Beni ibret olsun diye cezalandıracak.*

Hayır. Savaşacağım. Beni Arch'a doğru itmek zorunda kalacaklar ve yemin ederim yanımda en az bir kişi götüreceğim. Asla geri dönmeyeceğim. Geri dönmeden önce kendimi denize atacağım.

Elleri küçük, güçsüz yumruklar halinde kıvrıldı. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Profesör Chalk, "Jellica Barnes'a ne yaptığınızı duydum," dedi. Gözlerini ona dikmiş, yanıtını bekliyordu.

İşte bu, diye düşündü.

Atıldım. Her şey bitti.

Profesörün gözleri aşağıya doğru kaydı. Onu daha önce hiç gülümserken görmemişti ama işte gülümsüyordu, gergin, ince dudaklarında küçücük bir eğlence belirtisi vardı.

"Neden, Bayan Nettle, bu şaşırtıcı. Şiddet içeren düşünceleriniz mi var?"

"Düşünüyorum da," dedi, "herkesin o zorba pisliğin üzerine titremesinden ya da onun kendilerini ezip geçmesine izin vermesinden bıktım usandım. Onun sizin en sevdiğiniz öğrenci olması *umurumda* değil ve eğer beni bu okuldan atmak üzereyseniz... aslında sizi durduramam ama gitmeden önce çok gürültü yapacağım."

Onu dikkatle inceledi, Amy'yi bir galeri duvarındaki tablo gibi inceliyordu. Parmakları ince keçi sakalını okşadı.

"Hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsunuz, Bayan Nettle." Kadın nutku tutulmuş bir halde adama baktı.

"Savaşta," dedi profesör, "momentum çok önemlidir. Bir dövüşün gidişatını değiştirip momentumun kontrolünü ele geçirdiğinizde, ne pahasına olursa olsun bunu korumalısınız. Jellica'nın zihnini Ceset'e açtığında onu sersemlettin ama ne kadar çabuk toparlandığını gördün mü?"

Chalk Amy'nin bileğini nazikçe tuttu ve parmakları hâlâ şaşkın bir yumruk halinde olan bileğini yukarı kaldırdı. Parmak eklemlerine hafifçe vurdu, sonra yaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

"Sürpriz yapma şansın varken Jellica'nın burnunu kırmalıydın. Bu onu dövüşün dışına çıkarırdı. Bizimle üçüncü yılına kadar savaş büyüsü öğretmeyeceğim ama önemli bir dersi öğrenmek için asla çok genç değilsin: Bir büyücünün de herkes gibi yumrukları, ayakları ve dişleri vardır. Bunları kullanmayı öğrenin. Düşmanların kesinlikle öğrenecek. Arkadaşınız Bayan Curran'dan ders almalısınız. O çocuğun ayağındaki iki kemiği kırdı. Basit, etkili ve büyü gerektirmiyor."

Amy'nin beklediği bu değildi.

Orada öylece durmuş, kaşları çatılmış, az önce altından nasıl bir halının çekilip alındığını anlamaya çalışıyordu.

"Profesör Chalk? Ben... sanırım sizinle ilgili bazı şeyleri yanlış anlamış olabilirim."

"Büyü sanatında..." dedi işaret ederek. Gerisini onun bitirmesini bekledi.

"Varsayımlar öldürür," diye cevap verdi Amy, sesi yumuşaktı.

"Her kim size Bayan Barnes'ın en sevdiğim öğrencim olduğunu söylediyse, gelip bunu yüzüme söylemeli. O benim en başarılı, en etkili ve en ölümcül öğrencim. Ayrıca onun arkadaşlığını iğrenç ve genel tavrını da son kullanma tarihi geçmiş süt kadar çekici buluyorum. Birinin onu birkaç kademe aşağı indirdiğini görmekten çok memnun olurum. Ama bunu yapacak kişi, hala temel bir koruma büyüünde ustalaşmaya çalışan bir birinci sınıf öğrencisi olarak sen olmayacaksın."

"Ondan uzak durmaya çalışıyorum."

"Yine de senden kaçmaya çalışmıyor. Tam tersine, duyduklarıma göre. Ona ne yaptığının farkında mısın?"

"Ben sadece... meditasyon egzersizimi tekrarladım ve Ceset'in beynine girdim ve sonra..." Amy alt dudağını ısırды. "Ona fırlattım. Mecazi anlamda."

"Başka bir deyişle, savaş büyüü konusunda hiçbir eğitim almadan, o anda ve baskı altında bütün bir saldırı tekniğini doğaçlama olarak geliştirdiniz ve üstün bir rakibe karşı başarıyla uyguladınız." Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Etkileyici bir performans, sadece devamının gelmemesi seni hayal kırıklığına uğrattı."

Amy ona baktı. Sertçe yutkundu. Profesör Chalk'ın "etkileyici" kelimesini çok sık kullanmadığını hissediyordu.

"Engellemesi gerekirdi," diye devam etti profesör, "ama *biri* kibirliydi ve senin küçük savunma önlemlerine bile değmeyeceğini düşündü. Bu hatayı ikinci kez yapmayacaktır. Birisi Bayan Barnes'ın zırhını delip geçmeyi başarılı çok uzun zaman oldu, hatta onu aptal durumuna düşürelı daha da uzun zaman oldu. Aptal durumuna düşürölmek konusunda ne hissettiğini söylememe gerek yok sanırım. Etinizden bir parça istiyor ve bu işin peşini bırakmayacak."

Amy kendini çaresiz hissederek ellerini açtı.

"Ne yapabilirim ki? Eğer onu yenemiyorsam ve ondan saklanamıyorsam, geriye ne gibi seçeneklerim kalıyor?"

"Özür dile."

"Özür dile," diye yineledi Amy. "Arkadaşlarımı dövmesine izin vermediğim için."

"Evet. Ve yapmış olsanız da olmasanız da özür dilemenizi istediği başka her şey için. Ona bir de hediye götürmenizi öneririm. Çikolatayı çok sever."

"Ciddi olamazsın."

"Mizah," dedi Profesör Chalk, "benim becerilerimin bir parçası değil.

Çözümler

vardır."

Özel dikim ceketinin göğsüne uzandı ve ince bir tabanca çıkardı.

Yılan derisiyle kaplı, yaklaşık bir gözlük kılıfı büyüklüğünde bir kutu. Lateks eldivenli parmakları kutuyu çevirerek açtı.

Cihaz bir projektördü. İçine yerleştirilmiş küçük diskler küçük, sabit mum ışığı noktaları gibi parlarken, ince ışınlar profesörün elinin üzerinde havada holografik bir görüntü oluşturuyordu. Ferforje köprülerden ve büyük kanallardan, parlak fresklerden ve görkemli mozaiklerden oluşan, barok, pirinç gövdeli zeplinlerin altında dizilmiş, yıldızlı bir gece gökyüzünden izleyen bir şehirdi.

"Burası benim evim," dedi Profesör Chalk. "Nalajara, Bin Prens Şehri. Geniş, sihirli bir şekilde korunmuş ve dehşet verici bir şekilde soysuzlaşmış aristokrasi göz önüne alındığında, bu isim abartı sayılmaz. Düello ulusal bir eğlencedir ve ben de mesleğimi burada buldum: Kiralık bir şampiyondum. Neredeyse haftada bir, züppenin biri bir dövüş seçerdi ama ringe çıkacak cesareti bulamazdı, bu yüzden beni yasal olarak atanmış vekili olarak kiralardı."

"Düellolar... ölümüne miydi?" Amy sordu.

"Bazen. Bazen kana, bazen teslimiyete. Bazen bir adamı dövmem, parçalara ayırmam, gizemli ateşte kaynatmam gerekirdi. Ve tabii ki onlar da bana aynısını yapmaya çalışıyorlardı." Eldivenli parmaklarını esnetirken biraz yüzünü buruşturdu. "Üç yüzden fazla onaylanmış düelloya katıldım ve kazandım. Her bir maç bende bir yara izi ve bir hikâye bıraktı. Kariyerimin zirvesindeyken, sakatlıklar beni ele geçirmeden önce, bir keresinde parmağımı bile kıpırdatmadan bir zafer kazandım. Rakibim ölümüne bir dövüşte Abraham Chalk ile karşılaşacağını duyunca oracıkta pes etti ve hayatının geri kalanında kılıca dokunmayacağına yemin etti. Bu benim için bir şanstı çünkü inanıyorum ki kolayca kazanabilirdi."

"Ve sen de bana Jellica'nın bu kadar iyi olduğunu söylüyorsun."

"Profesyonel bir katil olarak rahat bir yaşam sürebilir, ama mesele bu değil. Mesele şu ki, bu düelloların kaçının *gerçek* bir şey yüzünden olduğunu biliyor musunuz? Hayır. Hakaretler, algılanan aşağılamalar, sosyal kesintiler. Birinin yaralı gururunu yatıştırmak için iyi adamlar ve iyi kadınlar öldürdüm.

bir ta içinde b y m    bir bebek. Gurur uğruna bir mezarlığı doldurdum. Bunların hiçbiri gerekli değildi. Hiçbiri olmamalıydı."

Hologramı kapattı ve çantayı tekrar göğüs cebine soktu. İki elini bastonunun üzerine koyarak Amy'nin üzerine doğru eğildi.

"Yaralı bir gururun acısı, ölümün acısıyla kıyaslanamaz bile. Yaralı bir gurur öğretebilir ve yaralı bir gurur iyileştirebilir. O yüzden bu kavga tamamen kontrolden çıkmadan ve birilerinin canı gerçekten yanmadan önce seninkini yut. Jellica'ya git ve yalvar. Gerekirse dizlerinin üzerine  k. Bu onu bir süreliğine sırtından atar. Ve sonra..."

"Peki sonra?" Amy sordu.

"Bana gel," dedi Profesör Chalk ona. "Ve  ğrenirsin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Evet, efendim." Amy, Profesör Chalk'ın soğuk, gözlerini kırpmadan bakan bakışlarına bakarak, "Evet efendim," dedi. "Yani... Bunu düşüneceğim."

"Öyle yap. Bir şey daha var. Doğaçlama olarak yaptığın şu manevra, Ceset'le bir bağlantı kurup sonra onu Bayan Barnes'a yönlendirmen? Yaratıcıydı, zekiceydi ve bana tüm bu birinci sınıf grubu içinde gerçekten umut vaat eden en az bir öğrencim olduğunu kanıtladı."

Kadın cevap vermeye başladı ama adam bastonunu pavyonun kenarındaki taşlara vurarak onun sözünü kesti.

"Ve eğer bunu herhangi bir nedenle bir daha yaparsan," dedi, "seni oracıkta sorgusuz sualsiz kovarım. Öldürülebilirdin. Ya da daha kötüsü. O iğrenç şey sizden çok daha güçlü büyücülerin zihinlerini yiyip bitirdi Bayan Nettle."

"Sence ne olabilir? Profesör Mallory bunun bir laboratuardan ya da başka bir yerden gelmiş olabileceğini söylüyor."

"Ya da başka bir şey," dedi Profesör Chalk, sesi karanlıktı. "Bilmeniz gereken şey, Ceset'in sızıntı yapan bir nükleer reaktörün psişik eşdeğeri olduğudur. Ölçülemeyecek kadar zehirli. Ve burada olduğumuzu biliyor. Bizi, okulu hissedebiliyor ama kendini sudan çıkaramıyor. Sanırım şöyle olmalı... Açlıktan öldüğünüzü düşünün. Saatlerce ya da günlerce değil, yüzyıllarca. Açlığın ıstırabından başka bir şey yok ve tepenizde, hayal edebileceğiniz en lezzetli lokmalarla dolu bir akademi. Sadece ulaşamayacağınız bir yerde. Profesör Lanca'nın yeni geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Amy, "Biz buraya gelmeden kısa bir süre önce son Okült Felsefeye Giriş öğretmeninin başına bir şey geldiğini duydum," dedi.

"Adam Ceset'e kafayı takmıştı. Yüksek lisans tezini onun üzerine yazmak istiyordu. Bir kapı açtı ve ceset bir saplantı kurdu gibi beynine girdi. Sonra bir gece yüzmeye gitti." Chalk maun bastonunu kaldırarak Amy'ye işaret etti. "Ceset senin adını biliyor. Artık senin tadını da biliyor, anladın mı? Ve eğer ona bir şans verersen, tadından çok daha fazlasını alacaktır. Kendini buna göre ayarla."

"Profesör Lanca'dan bahsetmişken..."

Soruyu askıda bıraktı ve adamın birkaç boşluğu dolduracağını umdu. Bunun yerine ona baktı, soğukkanlı bir şekilde soruyu bekliyordu. "Onunla Jellica arasındaki anlaşma nedir?" diye sordu.

"Profesör Lanca'nın yıllar önce kendisine karşı çok ciddi bir suç işlediğine inanıyor," dedi Chalk, kelimelerini özenle seçerek.

"İnanıyor," diye yineledi Amy. "Ama bu okula gelmeden önce hiç tanışmadıklarını söylüyor. Peki kim haklı?"

Ona uzun ve ölçülü bir bakış attı. Amy'nin aklına beklenmedik bir düşünce geldi. Sanki profesör, dudakları kıpırdamadan onun iç kulağına konuşuyormuş gibiydi.

İkisi de öyle.

"Bayan Nettle," dedi kendi sesiyle, "bir profesör olarak benim görevim sizin sihirsel gelişiminize rehberlik etmektir. Buna inanmakta güçlük çekebileceğinizi biliyorum ama her birinizin başarılı olmasını istiyorum. Bu da ne öğreneceğinize, ne zaman ve nasıl öğreneceğinize karar vermek anlamına geliyor, çünkü eğitiminize doğru şekilde rehberlik edecek deneyime sahibim. Dolayısıyla, bir şeyin sizi ilgilendirmediyi ve dahil olmak isteyeceğiniz bir durum olmadığını söylediyimde, bunu ciddiye alacağınızı umuyorum."

Daha yakına eğildi.

"Bu seni ilgilendirmez ve ilgilendirmesini de istemezsin. Bırak artık. Çevre sınavının iki hafta sonra olduğunu hatırlatmama izin ver. Umut vaat ediyor olabilirsin ama bu sınıftaki herkes gibi geçecek ya da kalacaksın - ve atılacaksın. Biri size torpil yaptığımı söylediyse, yalan söylemiştir. Bu yüzden gözünüzü kendi çalışmanızdan ayırmayın."

Menekşe rengi alevler Akademi kütüphanesindeki buzlu cam kürelerin ardında yalanıp titriyordu. Kuru tütsü kokusu, eski bir tapınağa sunulan bir adak gibi havaya sinmişti. Amy ve Vail çalışma masalarından birinde yan yana oturmuş, *Liber Scutum*'un ortak bir kopyasının üzerine eğilmişlerdi. Amy sınıf planının ön sayfalarını karıştırmıştı. Olivia ve Erik'in izinden gittiği için kendini suçlu hissediyordu ama onlar gibi pervasız olmayacağına dair kendine söz vermişti. Sadece anlamaya ihtiyacı vardı. *Daha fazlasına* ihtiyacı vardı.

Bu arada Vail de kendi asık suratlı dünyasında giderek daha da derinlere gömülüyordu. Amy'ye tek heceli cevaplar veriyor, Amy kuzeydoğu rününün sembolizmini açıklamaya çalışırken kitaptaki diyagramlara boş gözlerle bakıyordu.

"Ve ben de... senin kulağını çınlatıyorum," dedi Amy sönerek.

"Sorun sen değilsin. Benim." Vail kitabı işaret etti. "Bunu asla anlayamayacağım. Bak, metaforları ve sembolleri anlıyorum. Aptal değilim."

"Ben sana asla öyle demezdim."

"Ama geri kalan her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Chalk'ın dersinde donup kalmıştım. Her biri yüz adımdan oluşan yarım düzine karmaşık mühür bir yana, kaç daire çizeceğimi bile zar zor hatırlıyordum."

Amy bir an düşündü, sonra aklına geldi. Parmaklarını şıklattı.

"Okulda çok fazla zaman geçirmediniz, değil mi? Yani, buraya gelmeden önce."

"Mümkün olduğunca az," dedi Vail, "ve bu daha önceydi... daha fazla gidemeden önce. Başka sebeplerden dolayı. Bilirsiniz işte."

"Kimse sana nasıl çalışacağını öğretmedi, değil mi?"

Vail kaşlarını çatı. "Şu anda yaptığımız şey de bu değil mi?"

"Sizin sorunuz teoriyi kavramak değil. Sizin sorunuz ezberlemek, hepsi bu. Eğer... bilmiyorum, uzaylı matematik okuluna götürülseydik de aynı şey olurdu."

"Bunların hepsi uzaylı matematiği," dedi Vail, sararmış sayfadaki egzotik sembollere bakarak.

"Tam olarak benim demek istediğim. Bir şeyleri ezberlemek başlı başına bir beceridir ve sen hiç öğrenmek zorunda kalmadın. O yüzden sana öğretmeme izin ver. Yani, ben de en az senin kadar kaybolmuş durumdayım, ama eskiden biraz ekstra para için özel ders verirdim ve bu konuda oldukça iyi olduğum söylenir. Oh! Flash kartlar. Birkaç flaş kart hazırlayabilirim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi Vail. "İkimiz de bu sınavı başarmak zorundayız yoksa atılırız ve sen benden çok daha yakınsın. İsteyeceğim son şey, tüm çalışma zamanını bana harcadığın için okuldan atılmanı görmek."

Amy iki avucunu da çalışma masasının cilalı tahtasına, Adelaide'in ters ters bakmasına yol açacak kadar yüksek bir sesle vurdu. Film projektörünün ışığında titreyen hayalet kütüphaneci bir parmağını dudaklarına götürdü ve sonra solmuş bir şiir kitabını okumaya geri döndü.

"Tamam, kes şunu," diye tersledi Amy Vail'e.

"Sadece dur." Vail bir kaşını kaldırdı.

"Bu benim zamanımı boşa harcamak olamaz," dedi Amy sert bir şekilde, "tabii sen benim zamanımı boşa harcayan biri değilsen. Ve değilsin. Bu okulda bizi aşağılamak *isteyen* yeterince insan var. Onların işini kolaylaştırma ve sana zarar vermek isteyen pisliklerin suç ortağı olma. Sen bundan daha iyisin."

Vail biraz arkasına yaslandı ve sessizce Amy'yi inceledi.

Gözlerini kırıştırdı. "Lanet olsun. Ne zaman pençelerin çıktı?"

Amy parmaklarını birbirine geçirdi ve oynattı. "Rawr," dedi deadpan.

"Kusura bakma, böyle son vitesle takmana alışkın değilim."

"Şey," dedi Amy, sesi şimdi daha yumuşaktı, "Ben... Bence sen havalısın. Ve kendin hakkında kötü konuştuğunda, temelde benim berbat bir karakter yargıcı olduğumu söylüyorsun. O yüzden kendine karşı daha nazik ol ve beni aşağılamayı bırak."

Vail rahat bir selam verdi. "Tamam kaptan, mesaj alındı."

Bir süre birlikte çalıştılar, gliflerin ve anlamlarının üzerinden geçtiler, Amy ise aklının bir köşesini bir çalışma planı oluşturmaya ayırdı. Bunu yapabiliirdi. İkisi de yapabiliirdi.

"Sormak zorundayım..." Vail hiçbir şey söylemedi.

Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. "Profesör Chalk'ın bana söylediği hiçbir şeye katılmamayı kendime yediremiyorum. Evet, kırık bir kol ya da daha kötüsü yerine hırpalanmış bir gurur duygusuna sahip olmayı tercih ederim. Onun mantığına karşı çıkamam."

"Ama yine de Jellica'dan özür dilemeyeceksin," dedi Vail.

"Bak ne diyeceğim," dedi Amy. "Eğer Ceset okyanusun derinliklerinden silindir şapka ve frak giyerek çıkar ve yorumlayıcı bir step dansı yaparsa, bunu dikkate alırım. Bunun dışındaki hiçbir şey beni etkilemez. O üçüncü sınıf öğrencisi ve sonsuza kadar burada kalmayacak. Zorbalardan saklanma konusunda çok deneyimim var. Bundan hoşlanmıyorum ama kendimi vahşi bir psikopatın var olmayan merhamet duygusunun üzerine atma fikrinden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Sadece ondan daha uzun süre dayanmalıyız."

"Bu sınavı geçmemiz gerekiyor," dedi Vail, kitabı göstererek, "yoksa Jellica ve çetesinin bizden kurtulmak için parmağını bile oynatmasına gerek kalmayacak. Profesör Chalk bunu onun yerine yapar. Sen... gerçekten bunu çözmeme yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Öğrenmeyi öğrenmek, çoğu insanın asla gerçekten kavrayamadığı bir beceridir. Herkes kafasını gerçeklerle ve ıvır zıvırla doldurabilir ama bu, bir fikri derinlemesine incelemeyi, bağlantılar kurmayı ya da araştırmayla bir şeyleri kanıtlamayı gerçekten bildikleri anlamına gelmez. Zor şeyleri zaten yapabiliyorsunuz, sadece akılda *tutmak* için tekniklere ihtiyacınız var. Ve dediğim gibi, ben bunu daha önce yaptım." Amy durakladı. "Okul sonrası özel ders müşterilerimi kötülemek istemem ama... diyelim ki onlara öğretebildiysem, sana da kesinlikle öğretebilirim."

Vail, "Ek bir sorunu daha unutupyorsunuz," dedi.

Sağ avucunu masanın üzerinde açık ve boş bir şekilde yukarı bakacak şekilde tuttu. Sonra konsantre oldu. Çenesi çelik bir kablo gibi gerilirken, Vail'in sol gözünün yanında bir damar zonklayarak atmaya başladı.

Amy geriye düştü, neredeyse sandalyesinden kayıp kütüphanenin zeminine çarpacaktı ki Vail'in avucundan mavi sıcak bir alev püskürdü. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde dalgalandı, kükredi ve söndü; arkasında bir tutam duman ve kükürt kokusundan başka bir şey bırakmadı.

"Şimdiye kadar çizilmiş en mükemmel koruma çemberini nasıl çizeceğimi öğrensem bile," dedi Vail, "büyüm hâlâ bozuk. Onu kontrol edemiyorum. İşe yaradığında harika oluyor ama bunu gerçekleştirmek tam bir yazı-tura oyunu."

Adelaide'in hayalet gibi sesi geniş odaya yayıldı, tonu kavisliydi, projektör ona yumuşak bir çıtır tı katıyordu.

"Umarım burada bulunan öğrencilere kütüphanede yangın çıkarmanın kesinlikle yasak olduğunu söylememe gerek yoktur. Ve eğer bu kuralın nedenleri sizin için açıkça belli değilse, zihinsel sağlığınız için büyük endişe duyacağım. Bu, özellikle kimseye yönelik olmayan bir kamu hizmeti duyurusudur. Devam edin."

Vail döndü, parmaklarını kıvırdı ve kütüphaneciye mahcup bir özür işareti yaptı. Adelaide ona baktı, sonra ince, kemikli bir parmağıyla burnunun kenarına dokundu. Şiir kitabına geri döndü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Saunders Akademisi tatil yapmazdı. En azından Amy'nin anladığı anlamda. Okul takviminde ne Noel kutlamaları, ne Paskalya ne de Şükran Günü vardı. Noktaları birleştirene kadar bu durum kısa bir süre kafasını karıştırdı. Olivia - yatakhanege gece geç saatlere kadar süren çember çalışmasının ortasında - onun için resmi çizmeyi bitirdi.

"Anlamıyorum," diyordu Olivia. "O kadar da dindar biri değilim ama okulda doğru dürüst bir şapel olmamasına şaşırdım. Bence en azından On İki Saat Nöbeti'nde yürüyebilmeli ve birkaç şehit ışığı bırakabilmeliyiz. Bilirsiniz, güven için."

Zaten yorgun ve sinirli olan Bahati, çemberin karşı tarafına çömelirken gözlerini kıstı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Açıkçası ben bir Kurtuluşçuyum. Bu dünyadaki en büyük din."

"Senin dünyan," dedi Bahati.

"Doğru, ama... hepinizin üzerinde de var, değil mi?"

Bahati, Vail, Nora ve Amy boş bakışlar attılar.

"Bu... açığa çıkan gerçek," dedi Olivia. "Bilirsin, kutsal kitaplardaki mutlak gerçek? Nasıl olur da sadece benim dünyamda var olur da sizinkilerde olmaz?"

"Ona söyleyeceğim," diye fısıldadı Vail karanlık bir sesle.

Amy dirseğiyle Vail'in kaburgalarını dürttü. "*Yapmayacaksın.*"

"Dalton kendi dünyasında sadece dört bayram olduğunu söylüyor," diye konuyu değiştirdi Nora, "ve eğer kutlamazsan hapse girersin."

"Şenlikli," dedi Bahati.

Günler geçiyor, Gece Pazarı yaklaşıyor ve bu tartışma Amy'nin aklından çıkmıyordu. Bir sabah Chen Lan yemekhanede tur atarken müdirenin bir saniyelik dikkatini çekmeyi başardı.

"Demek Adelaide bir hayalet," dedi Amy, sorusuna eğik bir açıdan yaklaşarak.

Chen Lan, "O *rahatsız* ya da *ölmemiş* terimini tercih ediyor," diye cevap verdi. "Ama bu insan ruhunun varlığını ve ölümden sonraki yaşamı ima ediyor."

Müdire küçük, sevimli bir gülümsemeyle parladı.

"Kesinlik, Bayan Nettle. İnsan ruhunun varlığını kanıtlıyor.

- Adelaide ile konuştuğunuza ve kanıtlara bizzat şahit olduğunuza göre - ve bu kanıtları korumanın bir veya daha fazla yolu olabileceğini öne sürdüğünüze göre

ruhların ölüm sonrası durumda olduğunu söyledi. Gerçi insanların *ölümden sonraki yaşam* denince aklına gelen şey bu değil."

"Ve... Tanrı?"

Müdirenin dudakları gerildi. Yine de Amy'ye bakarken gözleri hâlâ parlıyordu.

"Resmi politikamız, öğrencilerimizin çok çeşitli dünyalardan ve kültürlerden geldiği göz önüne alındığında, Saunders Academy'nin dini uygulamalar konusunda herhangi bir açıklama yapmamasıdır. Öğrenciler, evlerinden getirdikleri her türlü uygulamayı, özellikle de bu uygulama rahatlatıcı veya merkezleyici ise, bu konuda rahatsız edici olmadıkları sürece sürdürmeye teşvik edilir."

"Ben bunu sormadım," dedi Amy.

"Ama cevaplamayı seçtiğim soru buydu," dedi müdire hanım. "Bugünkü çalışmalarınızda iyi şanslar."

Bu, Akademi'nin hiç tatil yapmadığı anlamına gelmiyordu. İki gün sonra okulun fuayesindeki duyuru panosunda bir ilan belirdi.

Colin yüksek sesle, "*Profesör Mallory'nin birinci sınıf öğrencileri için verdiği ders bu akşam saat yediye ertelenmiştir,*" diye okudu.

"Serbest öğleden sonra." Dalton Colin'in omuzlarını bir boks antrenörü gibi ovuşturdu. "Güzel, bu zamanı Chalk'ın ev ödevini tamamlamak için kullanabiliriz. Ya da sadece takılırız. Her neyse işte."

Vail ona yan gözle baktı. "Bunu ciddiye alıyorsun, değil mi? Ya bu testi geçeriz ya da eve gideriz. Profesör Chalk bir daha yapmaz."

"Sakin ol, bebeğim. Geldiğim yere geri dönmeye hiç niyetim yok." Dalton'ın ağzının kenarı seğirdi. "Gelecek hafta Leydi Martika'nın doğum günü partisi var. Geçit törenleri zorunlu ve iki gün boyunca devam edecek."

"Kim-" diye sormaya başladı Nora, başını kaldırıp ona bakarak.

"Ölü piliç. Süper ölü. Ortaya çıkmazsan yine de küpte beş yıl yatarsın."

Colin omzunun üzerinden geriye baktı. "Bitirebilir miyim? Ben de tam iyi kısma geliyordum. Mallory hepimize sahilde yemek ısmarlayacak. Sosisli sandviçler, hamburgerler..."

Vail onun diğer omzunu tuttu ve gözlerini kocaman açarak ona doğru eğildi. "Bunu bir daha söyle," dedi ona.

"Hepsini broşürde okuyabilirsiniz."

"Evet, ama bu buraya geldiğimizden beri duyduğum en iyi şeydi, o yüzden bir daha söyle."

Bay Orris birinci sınıfları gecenin karanlığında dışarı çıkardı. Elindeki feneri vampirleri uzaklaştırmak için bir haç gibi önünde tutuyordu. Bullseye ışını eğilmiş ağaçlara ve çiyden parlayan hayalet beyaz örümcek ağlarına çarparak cızırdadı. Patika, Profesör Mallory'nin kulübesine giden yoldan saparak doğuya döndü. Patikanın kenarındaki bir direğe çakılmış el oyması bir tabela Hemlock Plajı'na giden yolu gösteriyordu.

"Firebreak'te iki plajımız var," dedi Orris onlara. "Doğuda Hemlock ve batı ucunda Gadfly. Gerçi Profesör Kamaka'nın engelli parkurlarını kurduğu yer orası, o yüzden buradan çok çabuk sıkılacaksınız."

"Engeli ne şimdi?" Colin söyledi.

"Her yıl," diye mırıldandı Orris. "Her yıl bundan çok erken bahsediyorum." Kumsalı görmeden önce kokusunu aldılar. Tuzlu rüzgâr o kadar güçlüydü ki

Amy boğazının gerisinde tadını alabiliyordu ama onunla birlikte başka bir şey daha vardı. Yağlı, sağlıksız bir şey. Kirli.

"Şu temiz okyanus havası," dedi Orris, yolu göstererek. Büyümüş ağaçlarla kaplı dar bir patikadan, adanın kıyı şeridi boyunca kuzeye ve güneye uzanan kirli beyaz kumlardan oluşan açık bir alana çıktılar. Koyu renkli su kumsalın kenarına vuruyor, parıldayan kıyıdan uzaklaşırken sümüksü köpük girdapları bırakıyordu. Kıyıya dikenli çalılar ve dallar yayılmış, kumun uzak kenarları yerini toprağa ve birbirine dolanmış yaban otu kümelerine bırakmıştı.

Safran sarısı ve siyahın tonlarına sevgiyle sarılmış üç kâğıt fener, gece havasında asılı duruyor ve gölgeli kumsalda ışık küreleri oluşturarak kumun altındaki yengeçlerin güvenli bir yere kaçışmasına neden oluyordu. Fenerler yavaşça aşağı yukarı sallanıyor, sürükleniyor ama görünmez iplere bağlı balonlar gibi yerinde duruyordu. Ve kumsalın tam ortasında, ortadaki fenerin ışıltısı içinde Profesör Mallory elinde bir spatulayla geniş bir kömür ızgarasının başında duruyordu.

Önlüğü menekşe rengi çizgilerle siyahtı ve üzerinde sert bir uyarı vardı: *Aşçıyı Öpmeye Teşebbüs Etmeyin*. Elindeki spatulayı döndürdü ve birinci sınıfları kumun üzerine çıkarmak için kullandı.

"Aşağı gelin," diye seslendi. "Kum güvenlidir. Seni öldürecek olan su."

Vail elbise ayakkabılarını tekmeledi ve çoraplarını çıkardı, ayak parmaklarını kumda kıvrırken mutlu bir iç geçirdi. Amy daha tereddütlüydü. *Ayakkabılarımı çıkarmazsam tuhaf olur mu?*

"Hadi," dedi Vail. Amy'nin bileğini tuttu ve avucunu nazikçe ipeksi beyaz kuma bastırdı.

"Bu... sıcak," dedi Amy.

"Sıcak kum, soğuk gece havası, gökyüzünde yıldızlar. Görmeyi seviyorum."

Okyanus esintisi ızgaradan çıkan bir tutam dumanı yakalayıp onlara doğru gönderdiğinde Vail derin bir nefes aldı, hava aniden barbekü ve ev yapımı hamburger köftesi kokusuyla zenginleşti. Kapağı açık duran soğutucu, buz ve gazoz kutularına benzeyen şeylerle doluydu, logolar tuhaf ve yabancıydı.

"Başlangıçta Hemlock Plajı tüm öğrencilere yasaktı," dedi Profesör Mallory, "özellikle de bir denizkızı kıyıya çıkıp güneşlenen birini yemeye çalıştıktan sonra. O olaydan sonra koruma büyülerimizi iki katına çıkardık."

Amy koğuşları görebiliyordu. Görüşünün odak noktasının biraz dışına kaymasına izin verdiğinde, suyun kenarına ve gelgit su birikintisindeki bir direğe çakılmış *Yüzmek Yasaktır* tabelasına baktığında, gizli bir bariyerin donmuş dalgalarını seçti. Sanki okyanusun bir hayaletini çağırmışlar ve onu dondurmuşlardı.

kristali bir tarafa çevirdi ve su bir duvara dönüştü.

"Sonra yeni öğrencilerimizin denizden biraz fazla korktuklarını fark ettik," diye devam etti profesör.

"Korku... deniz canavarlarıyla dolu devasa ve inanılmaz derinlikteki okyanustan," dedi Bahati. "Yani, mantıklı mı?"

Mallory, "Korku ve saygı arasında büyük bir uçurum vardır" dedi. "Korku güçlü ve hayat kurtarıcı bir araç olabilir - zihninizin arkasında size kötü bir durumda olduğunuzu ve kurtulmanız gerektiğini söyleyen o küçük sestir - ama aynı zamanda mümkün olan en kötü anlarda donup kalmanıza da neden olabilir. Saygı, tehlikeyi gördüğünüzde, tehlikeyi anladığınızda ve kendinizi eşit miktarda rasyonellik ve sezgiyle koruduğunuzda ortaya çıkar. Bu yüzden, uygun gözetim altında suyla yakın ve kişisel zaman geçirmenizi sağlamak için bu küçük buluşmaları başlattım. Bay Orris, şu çantaları açıp tabakları bulabilir misiniz? Hamburgerler neredeyse hazır olmalı."

Amy kumsalın kenarına oturdu ve isteksizce ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını içine sardı, çıplak ayaklarını kumun üzerine koydu ve ayak parmaklarını kıvırdı.

"Gördün mü?" Vail dedi ki. "Isırmaz. Güzel bir his, değil mi?"

Olivia'nın ciyaklaması başlarını döndürdü. "Karnını ovmak istiyorum! Karnını ovabilir miyim?"

O ve diğer birkaç öğrenci su kenarındaki bir kaya yığınının etrafında toplanmıştı. Murder Mittens bir kayanın üzerine uzanmış, gözlerini kırpmadan sabit bakışlarıyla karanlıkta kötülük vaat ediyordu. Uzaktan ama dikkatli gözlerle Amy'yi izliyordu.

"Tüm o aptal-" Profesör Mallory homurdanarak onlara doğru yürüdü. Yağlı spatulasını vaşağa doğrulttu ve kısa, sert bir büyü tısladı. Turuncu çizgili bir şimşek spatulanın sivri kıvrımı boyunca dalgalandı ve ucundan düz, uzun ve çatırdayan bir ışın halinde fırladı. Vaşağın başının üzerinden zararsız bir şekilde geçti ama ani ışık patlaması Murder Mittens'in kaçmasına neden oldu. Geriye sadece belli belirsiz, öfkeli bir tıslama ve çalıkların hışırtısı kaldı.

"Hayatımda ne yapıyorum ki ben?" diye homurdandı profesör. "*Adaya gel, dedi bana. Benim okulumda ders ver, bir araya geliriz, biraz güleriz. Öğrencilerimin yarısının intihara meyilli lemmingler olacağından bahsetmeye zahmet etmedi.*"

Amy ayak parmaklarını kuma sokma hissine alışmaya ve kumu kıyafetlerine bulaştırmaktan korkmamaya çalışırken, Vail gidip bir çift kağıt tabak aldı.

"Cheeseburger?" diye sordu, ona bir tane uzatarak. "Cheeseburger," dedi Amy.

Dalton, onlara inanılmaz bir keşfi göstermek istercesine tabağını iki eliyle tutarak yanlarından geçti.

"Çizburger," dedi.

"Cheeseburger!" Vail kendininkini göstererek cevap verdi.

Onlar yemek yerken uzaktan bir sis düdüğü duyuldu. Amy başını iki yana sallayarak sık orman dallarının arasından okulun bulunduğu yöne baktı ama sesin geldiği yer orası değildi.

Suyun üzerindeydi. Ufuk çizgisinde, karanlık bir kütlenin dalgalar boyunca süzülüşü yerde. Onlara doğru geliyordu.

Colin ay ışığının çerçevelediği kıyıya doğru belli belirsiz bir adım attı, gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Bu... bir gemi mi?"

Kalyon - şimdi daha yakındı, deriye benzeyen üç dalgalı yelkeni ve paslanmış, kararmış pirinç levhalarla kaplı bir karnı vardı - önündeki sulara bir spot ışığı tutuyordu. Spot ışığı sallanıyor ve Amy'ye mide bulandırıcı bir şekilde bir olta balığını hatırlatacak şekilde üst direktten sarkıyordu.

Profesör Mallory Colin'in yanında durmuş, elindeki spatulayı bir kılıç gibi kavramıştı.

"Bu, Bay Woodrue, gemicilik oynamayı seven bir şey. Tam programa uygun, mükemmel bir nesne dersi."

Bölüm Yirmi Beş Amy

izlerken gemi erimeye başladı.

Deri yelkenleri mum gibi akıyor, deri ve kıl renkleri fokurdayan, salya akıtan irine dönüşüyordu. Sonra karnı açılmaya başladı. Hepsi korkunç, aç, kıvranan bir düğümde birleşmiş boyalı solucan yığını gibi parçalandı, illüzyon çökerken suyun üzerine döküldü. Sonra, yılanı yarattığın son kalıntıları da gıcırtılı, emici bir gıcırtyla simsiyah dalgaların altında kayboldu.

"Temel kural," dedi Profesör Mallory birinci sınıf öğrencilerine. "Buraya gelemezler ama aşağıya inebiliriz, en azından aptalsak ve ölmek istiyorsak. Yerel su yaşamı bunu biliyor. Sizi o suya çekmek için yüzlerce yolu ve bir daha yüzeye çıkmamanızı sağlamak için de binlerce yolu var. Bizi kurtaran şey, bu yaratıkların çoğunun insanların nasıl düşündüğünü gerçekten anlamıyor olması, bu da onların ayartma çabalarını... biraz eksik kılıyor."

"Çoğu mu?" Amy sordu.

"*Asla bir denizkızıyla satranç oynama* deyimini duydun mu?" "Duymuş olsaydım, kesinlikle hatırlardım."

"Eh," dedi Profesör Mallory, "akılda tutmak için iyi bir atasözü."

Müdire hanım orman patikasıdan aşağıya doğru süzülüyordu, terlikli ayakları kumun hemen üzerinde sallanıyor, uzun etekleri gece rüzgârında dalgalanıyordu. Kadeh şeklindeki kıvrımları barok işlemelerle süslenmiş bir el davulu olan doumbek taşıyordu ve çok geçmeden sahilde bir davul çemberi başladı.

"Affedersiniz," dedi Bahati, Amy ve Vail'in yanından geçerken. "Müzik yapılıyor. Benim de buna katılmam gerek."

Amy ve Vail birlikte, yan yana, kâğıttan bir fener ışığının uzak bulanık kenarında oturuyorlardı. Davulun gittikçe artan ritmi Amy'nin zihninde çağırان bir parmak gibi dolaşıyor, nabzını hızlandırıyordu.

Vail gözleriyle bir soru sordu.

"Yapabiliriz," dedi Amy, davul çemberine bakarak, "ama ben şimdilik burada iyiyim."

"Ben de," dedi Vail.

Bundan sonra hiçbir şey söylemelerine gerek kalmadı. Sadece dostça bir sessizliğe gömüldüler ve güzel bir yemeğin ardından şezlonga uzanarak

ılık beyaz kumlar, sert bir rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Amy, Profesör Mallory'nin klikten kliğe dolaşarak birinci sınıf öğrencilerinin her biriyle birkaç kelime paylaştığını gördü. Listesinde sırada onlar vardı.

"İkiniz de nasılsınız?" diye sordu ama Amy bunu daha çok Vail'e yöneltmiş gibi hissetti.

"Hâlâ buradayız," diye yanıtladı Vail.

"Oldukça. Biliyorsunuz, bizim evde bir deyim vardır," dedi Profesör Mallory. "*Uyanığım ve ağlamıyorum. Bugün güzel bir gün.*"

"Kontrol edildi," dedi Vail.

"Çember testi için bize herhangi bir ipucu verebilir misiniz?" Amy umutla sordu. Profesör ona "Sınıf materyallerini çalışarak başlayın" diye tavsiyede bulundu.

"Sonra, ki bu atlanmaması gereken önemli bir adımdır, onları öğrenin." "Ben biraz daha spesifik bir şey umuyordum."

"Eminim öyledir. Abraham ve ben onun öğretme tarzının bazı yönleri hakkında aynı fikirde olmadığımızı kabul ettik. Bence seni böyle ileri bir teknikle başlatmakla delilik ediyor."

"Koruma çemberi yeni başlayanlar için değil mi?" Vail sordu.

"Oh, Tanrım hayır. Yağsız Lamba yeni başlayanlar içindir. Meditasyon ve toprakla iletişim kurmak yeni başlayanlar içindir. Profesör Chalk size ne derse desin, lanetlerden, girdaplardan ve alevlerden korunmak için bir bariyer inşa etmek *biraz* daha ileri düzeydir. Bence bazı öğrencilerin çiçek açması için diğerlerinden biraz daha fazla zamana ihtiyacı var, ama o ateşle sınanmaya sıkı sıkıya inanıyor."

Amy, "Sapla samanı birbirinden ayırmak," dedi.

Mallory başıyla onayladı. "Bundan sonra derslerinin daha kolay olacağını söylemeyeceğim, çünkü yalan söylemekten hoşlanmıyorum, ama eğer çember testini geçebilirsen, mezun olmak için doğru şeylere sahipsin demektir. Gececeğin anlamına gelmez, sadece *geçebileceğin* anlamına gelir. Peki, senin arızan ne?"

"Hanımefendi?" Amy sordu.

"İkinizde de potansiyel var ve temelleri gayet iyi öğreniyorsunuz." Profesör Mallory keskin yeşil tırnağını kendi gözlerine doğrulttu. "Bana güvenin. Bende yaşlı bir kuşun gözleri var ve sizin göremediğiniz şeyleri görebiliyorlar... henüz. Eğer hâlâ sorun yaşıyorsan, bir tür dış tıkanıklıkla karşı karşıyasın demektir."

Vail Amy'ye yalvaran bir bakış fırlattı. Amy anlamıştı: Vail öğrenilmekten, kontrolsüz pirokinezi nöbetleri yüzünden yargılanmaktan, kusurlu bir cadı olduğu için sürgün edilmekten çok korkuyordu. Amy, Vail'in

Endişelenecek bir şey yoktu, özellikle de Profesör Mallory söz konusu olduğunda, ama arkadaşının sırrına sıkı sıkı sarıldı.

"Akmasını sağlayamıyorum," dedi Amy hızla, Profesör'ün dikkatini kendi omuzlarına alarak. "Prensipleri anlıyorum, teorileri anlıyorum, ama bir ampulü ateşlemekten daha zor bir şey yapmaya çalıştığımda güç hala benimle savaşıyor."

Profesör onu inceleyerek, "Biraz daha teşhis koymak gerekebilir," dedi, "ama eğer önsezilerim doğruysa, ki genellikle doğrudur, bazı şeyleri fazla düşünüyorsun. Büyüye güvenmek zorundasın. Bırak içine girsin. İsteddiği yere akmasına izin ver ve yolu bildiğine güven. Büyü rüzgârları bizim efendilerimiz ya da hizmetkârlarımız değildir: onlar bizim ortaklarımızdır ve bu çok samimi bir danstan başka bir şey değildir."

Vail alt dudağını ısırdı ve sessizlik içinde yüzünü buruşturdu. Mallory ona sert bir bakış attıktan sonra Amy'ye döndü. Gerçekte kiminle konuştuğu her ikisi için de açıktı.

"Büyüye bir matematik problemi gibi davranamazsınız. Büyü yakınlık ve güven gerektirir ve daha önce yanmışsanız bu kolay olmaz. Aksi takdirde, tıkanmış bir boruya sıvı altın dökmeye çalışırsınız."

"Peki bunu nasıl... düzeltebilirim?" Amy sordu.

"Büyük olasılıkla küçük fırsatlar ve bebek adımlarıyla," diye yanıtladı Profesör Mallory. "Eğer kalp ağrıları için her derde deva tek bir ilaç olsaydı, hepinizi buraya gelir gelmez uyuştururdum. Bu sorunu, her şeyden önce, bunun büyü yapmakla *ilgili* olmadığını anlayarak çözebilirsiniz. Bu güvenle ilgili, ki bu da savunmasızlık gerektirir. Büyücü, kendini iyileştir."

Uzaklaşmaya başladı, sonra durdu ve arkasına baktı. Gözlerini Vail'e kilitledi.

"Burada savunmasız olmanıza *izin var*" dedi. "Başarısız olmanıza izin yok."

Sonra kıyı şeridinde oturan başka bir öğrenci grubuna doğru ilerledi.

"Onu öldüreceğim," dedi Bahati.

Yurt odasının zemininde bağdaş kurarak oturan Nora, bir başka gece yarısı alıştırmaları için bir dairenin eğrisini çizmek üzere öne doğru eğildi. Bahati'ye şüpheli bir bakış attı.

"Yani önce Olivia'yı burada istemiyordun, şimdi istiyorsun."

"Mesele bu değil," diye karşı çıktı Bahati. "Bu antrenmanlara bir takım olarak başladık. Kendi zamanında Erik'le öpüşüp koklaşmalı."

"İddiaya göre," dedi Amy, yılan şeklinde bir glif çizirken işine odaklanmıştı, "bundan sonra birlikte çalışmaya karar verdiler çünkü ikisi de hepimizden çok daha gelişmişler."

Bahati, geçmişteki başarısız ve silinmiş seansların silik, hâlâ görülebilen çizgilerinin üzerine yerleştirilmiş yarım kalmış daireye baktı.

"İkinci tur menajerime söylediğim gibi," dedi. "Seni kovmak istemiyorum, daha az berbat olmanı ve hayatımı olduğundan daha zor hale getirmeyi bırakmanı istiyorum."

"İşe yaradı mı?" Vail sordu.

"Üçüncü müdürüme sorun."

"Gece Pazarı yarın geliyor," dedi Nora. "Birlikte gideceğin biri var mı?" Bahati sordu. "Henüz yok."

"O zaman bizimle geliyorsun. Ben çocuklarla gidiyorum. Amy, Vail? Bolca yer var."

Amy son yirmi dakikasını çizmekle geçirdiği glifin yanında *Liber Scutum*'un kopyasını tutarken düşüncelere dalmıştı. Tek görebildiği farklılıklar, kusurlar, gizemli güç kafeslerine kıyasla kendi bir avuç gevşek spagettisiydi.

"Akademi'den Amy'ye," dedi Bahati, dikkatini çekmek için bir el sallayarak. "Merhaba. Bakın, eleştirmek istemiyorum ama hepimiz ikinci ya da üçüncü glifimize geçtik ve siz..."

"Bu doğru değil," dedi Amy, el işine kaşlarını çatarak.

Bahati elindeki büyü kitabına ve yere baktı. "Bana iyi görünüyor."

"Henüz mükemmel değil."

"Mükemmel demedim. İyi dedim ve bu gece bu işi bitirip bazı deneyler yapacaksak ihtiyacımız olan şey de iyi."

"Mükemmel iynin düşmanıdır," diye ekledi Nora, sesi küçük ama otoriterdi.

"On iki yaşındasın," dedi Bahati ona bakarak. "Bu tür şeyleri nereden duyuyorsun ki?"

"Kitaplar."

Amy dudağını büktü ve tebeşirle ahşap döşeme tahtasının üzerindeki tabelaya birkaç vuruş daha yaparak bir kuyruk ve bir kıvrım daha ekledi.

"Amy," dedi Bahati. "İyi bir biftek gibi dinlenmesine izin ver ve yoluna devam et, tamam mı? Sana burada ve şimdi ihtiyacımız var, beş dakika önce değil."

Ertesi gün öğleden sonra Bay Orris Amy'yi yemekhanenin dışında buldu ve daha sonra uğramasını söyledi. Amy onu mandalina rengi bir gün batımının kenarında, ahırların arkasında odun keserken ve baltasını yarı yaşındaki bir adamın gücüyle indirirken buldu. Nefes almak için durmuş, terden lekelenmiş gömleğini karıştırırken keskin bir rüzgâr esmiş.

"Senin için bir şeyim var," dedi ve eski, bayat tütün kokan deri bir kese uzattı. "Bu geceki partiye gideceğini varsayıyorum."

Amy merakla keseyi aldı. İpi çekti ve avucunun içinde salladı. Korozyon ve zamanın yıpratmış muhteşem yüzleriyle gümüş ve kalaylı madeni paralar açık avucuna yuvarlandı.

"Anlaştığımız ücretten biraz daha fazla," dedi bakıcı, "ama işini iyi yapıyorsun ve atlar da seni seviyor, o yüzden... buna şans kuruşu diyebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Amy, başparmağını paraların üzerinde gezdirerek. "Sen de mi gidiyorsun?"

Baltasını yere bıraktı ve elinin tersiyle alnını silerek ufuktaki gün batımına baktı.

"Hayır, Pazar adaya bir portal açtığında yaratıklar hep öfkelenir. Sanırım baskının değiştiğini hissediyorlar ve bu onları endişelendiriyor, bu yüzden sıkıntılarını yatıştırmak için geride kalıyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Seninle kalabilirim-"

"Ve Gece Pazarı'na ilk gelişinizi özlediniz mi?" Yüzünde yıpranmış bir gülümseme belirdi. "Hey, bana bir iyilik yap. Çubuk şekerin ne olduğunu biliyor musun?"

"Şeker... çubuklardan mı yapılmış?"

Orris'in omuzları çöktü. "Gençlik gençlere harcanıyor. Şekerlemecinin çadırını arayın ve onlara kök birası aromalı çubuk şekerlerden istediğinizi söyleyin. Bütün yıl bunları dört gözle bekliyorum."

"Ben kalabilirim, sen gidebilirsin."

Güneşten yanmış boynunun arkasını kaşıdı. "O kadar gerginsin, ha?"

"Kendim için gergin değilim," dedi.

Yavaşça başını sallarken onu anlıyor gibiydi.

"Arkadaşlık sistemi bunun için var," dedi. "Sen ona göz kulak ol, o da sana göz kulak olsun."

"Biz... Ben... sanırım bir grup birinci sınıf öğrencisiyle gidiyorum. Sadece büyük bir grup gezisi."

"Elbette," dedi, her anlama gelebilecek bir ses tonuyla.

"Profesör Lanca Gece Pazarı'nın tehlikeli olabileceğini söylüyor."

"Profesör Lanca size gökyüzünün mavi olduğunu söylüyorsa," diye kıkırdadı Bay Orris, "kafanızı pencereden çıkarıp sizin için neyin iyi olduğunu bilip bilmediğinizi kontrol etseniz iyi olur."

"Yani yanılıyor mu?"

"Hayır. Gökyüzü mavidir ve bozuk bir saat günde iki kez mükemmel zamanı gösterir. Market'te kendini koru. O gösteriyi yöneten insanlar size zarar vermek istemiyor. Sizi etkilemek ve gözünüze girmek istiyorlar ki bu daha kötü bir şey."

"Beni etkilemek mi?" Amy başını salladı. "Neden? Ben hiç kimseyim."

"Bugünün yavru kuşu, yarının yırtıcı kuşudur. İşlerinin ne kadarının boyut gezginlerine ve sihirbazlara hizmet etmek olduğunu düşünürsek, Racani'ler yeraltındaki okült dünyasında kimin kim olduğunu bilmeye özen gösteriyor."

"Mezun olduktan sonra bize bir şeyler satabilsinler diye mi? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Orris ona donuk bir bakış attı. "Sadece bir grup gezgin tüccarın senin hakkında dosya tutmasına aldırılmazsan. Kutsal emanetler ve kitaplardan daha fazlasını satıyorlar. Bilgi satıyorlar. Hiçbir şeyi bedavaya almamakla ilgili dersi aldın, değil mi?"

Amy başını salladı. "Profesör Lanca bunu kafamıza kazıdı."

"Doğru zamanda bozuk bir saat," dedi Bay Orris, hâlâ uzaklara bakarak. "Şunu her zaman hatırla evlat: Eğer sana bir şey bedava teklif edilirse, bu senin ürün olduğun anlamına gelir."

Yirmi Altıncı Bölüm

Nihayet Gece Pazarı gelmişti.

Amy'nin sinüslerini timsah kısıkcı gibi ısırarak bir basınç cephesiyle geldi ve bir dakikadan kısa bir süre sonra geçene kadar onu gözlüklerini çıkarmaya ve uzanmaya zorladı. Üzerlerinden ve içlerinden geçerek, Firebreak Adası'nı sahilden beyaz kumsala kadar sarmak için genişleyen görünmez bir sabun köpüğü gibi bir his.

Akademi'nin kapısından on dakikalık yürüyüş mesafesindeki büyük açıklıkta, Pazar'ın satıcıları ve sanatçıları eksantrik evlerinde bir araya geldi: bazıları tavus kuşu renklerine boyanmış ve sirk posta arabaları gibi altın varaklarla süslenmiş, diğerleri paslanmış, yamalı lastikler üzerinde sallanan, ölü motorlar ve kurumuş yağ hatları yerine atlar tarafından çekilen karavanlar ve arabalar.

Kervanlar kabaca bir daire oluşturarak büyük açıklığın çevresinde dönüyor ve toplanmakta olan karanlığa karşı duvarlar oluşturuyordu. Ardından satıcılar stantlar ve çadırlar kurdular, pratik bir verimlilikle bir orta yol ve bir açık hava pazarı kurdular. Hava kısa sürede şarkı sesleriyle, sitar ve trampetlerle çalınan şingirdayan müzikle doldu. Bu bir davetti, ses ormanının içinden sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki okulun kapısına kadar ulaşıyordu.

Öğrenciler gelmeye başlamıştı bile; ipek çadırlar, pipo dumanı ve ışıltılı, akan paralardan oluşan bir harikalar diyarına gözlerini dört açarak dalıyorlardı. Bu öğrencilerden üçü kareli çelikten atkılar takıyordu. Tullo'nun duşlardaki kavgasının hatırası hâlâ canını yakıyordu - duygusal ve gerçek anlamda, attığı her adımda ayağının ağrıdığını düşünürsek, Vail'in onu nasıl alt ettiğini hatırlıyordu. Bir birinci sınıf öğrencisi. Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki titriyordu.

"Bu gece onun kışını tekmeleyeceğim," dedi dişlerini sıkarak.

Yanında, kabak turuncusu saçları, delici yeşil gözleri ve alaycı bakışları olan bir kız ona şüpheli bir bakış attı. Küpe olarak bir çengelli iğne takmıştı ve kalın rimel gözlerini şahin kanadı gibi sarmıştı.

"Peki patron sana bunu yapman için izin verdi mi?" diye sordu.

"Kapa çeneni, Gecka."

Prentise onları iki adım geriden, ipek satranç tahtası eşarbi ve siyah dantel gerdanlığıyla takip etti. Solgun genç hiçbir şey söylemedi, sadece fazla yaklaşan herkese fazla keskin dişlerini gösterdi.

"Demek istediğim," dedi Gecka, "eğer hak eden insanların kışlarının tekmelenmesinden bahsediyorsak, Jellica'nın arkasından iş çevirmen bunu gerçekten gerçekleştirmeli. Belki benim yapmama bile izin verir."

"Kapa çenenі Gecka. Eğer bu aksiyona katılmak istemiyorsan neden benimle yürüyorsun ki?"

Başparmağını omzunun üzerinden Prentise'e doğru uzattı. "Jellica kedisini beslememi söyledi."

Tullo olduğu yerde dondu kaldı. Gecka'nın omzuna vurdu ve işaret etti. O da durdu, adamın parmağının ucunu takip etti.

"Bakın burada kim varmış," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Oh, biz bu gece kediye besleyeceğim."

Bu bir karnaval, diye düşündü Amy, yanında Vail'le birlikte orta yola adım atarken. Parlak renkli çadırlara ve kâğıt fenerlere baktı; bir dansçı bileklerindeki yanan halkaları döndürüyor, yıldızlara ateş püskürtmeden önce gece havasında alev halkaları çiziyordu.

"Bizimle burada buluşacaklarını söylediler." Vail gözlerini kısarak kalabalığın içinde arkadaşlarından bir iz aradı. "Bizden önce okuldan ayrıldıklarını sanıyordum."

"Adelaide kütüphanede yardım ettiğin için sana bir şey verdi mi?" Amy sordu.

"Bunu da hak ettiğime inansam iyi olur. Projektörlerini temizlemek zorunda kaldım." Amy'ye yan gözle baktı. "Projektörler. Çoğul. Ve içlerinde yumurta sarısı gibi *yapışkan* bir şey var."

"Ahırları temizlemem gerekiyordu."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Vail, "bilmek de istemiyorum." "Görüyorsunuz, atlar-"

Ellerini kulaklarının üzerinde birleştirdi. "Hayır, hayır. Bu bizim izin gecemiz. Bu gece kimse bana bir şey öğretemez. Hadi, gidip çocukları arayalım. Dalton her kalabalığın içinde göze çarpacak kadar uzun."

Amy tanıdık bir yüz gördü ve keskin, sert bir baş sallamasıyla Vail'in dikkatini çekti. Üç Bıçak pazar yerinde şiddetli bir niyetle ilerliyordu.

Amy, "Kimin peşinde olduklarını bilmiyorum," diye söze başladı. "Ama sen değilsin."

"Yine de birinin peşindeler," dedi Amy. "Bundan hoşlanmadım."

Vail boynunu bükerek etraflarını kontrol etti.

"Duşları hatırlıyor musun? Önce biraz destek almalıyız."

"Öyle olmalı," dedi Amy. Üç öğrencinin çalkalanan kalabalığın arasına sızarak neredeyse gözden kaybolmalarını izledi. "Ama her ne yapıyorlarsa şu anda yapıyorlar. Şuna ne dersiniz? Ben onları takip edip oyalamaya çalışacağım. Sen de gidip arkadaşlarımızı bul ve bir ekip topla."

"Hayır mı?"

Amy onunla yüzleşmek için döndü. Vail başını sertçe salladı. "Biz işleri böyle yapmayız," dedi Vail.

Amy ile birlikte hedeflerinin peşinden yürüyordu. Birlikte.

Tanıdık olmayan genç Gecka'yı, parlak renkli yorgan yamalarından yapılmış, etrafı çevrili bir depo çadırının yanında dikkatsizce nöbet tutarken buldular. Yaklaştıklarında yollarını kesmek için yanlarına sokuldu.

"Sana bir mesajım var," dedi Gecka. "Jellica'dan."

Vail onun yanından sinsice geçerek köşeyi döndü ve depo çadırlarının arasındaki dar sokağa baktı. Tullo ve Prentise Nora'yı köşeye sıkıştırmış, küçük kızı çadırlardan birinin dalgalı kenarına yaslamışlardı.

"Aynı şarkı, yeni dize," dedi Vail. Yumruklarını iki yanında sıktı, dirsekleri geriye kıvrıldı.

Gecka Amy'ye, "Bir mesaj... sana," dedi. "Ona değil."

"Jellica'nın bana ya da bir başkasına söyleyeceği hiçbir şey umurunda değil," dedi Amy. "Ona böyle dediğimi söyleyebilirsin."

Gecka'nın dudaklarını yalamak gibi bir alışkanlığı vardı, ağzını hafifçe aralamıştı, dili arada bir kelimeler arasındaki havayı tatmak için dışarı çıkıyordu.

"Seninle konuşmak istiyor. Bazı işleri halletmek için. Bir ara üçüncü kata gel. Yalnız gel ama." Gecka yavaşça elini uzattı. Amy öfkeyle parmağını çekmeden önce parmağı Amy'nin omzunda boş boş gezindi. "Hey, neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

"Sence neden?" Amy tersledi.

Gecka'nın arkasında, diğer iki Bıçak Vail'le karşı karşıya gelmek için döndü. Prentise çömelip keskin tırnaklarını kıvrarak tıslarken, Tullo Nora'nın omzunu demir gibi kavramıştı.

Sadece Amy için, Gecka'nın ıslak dudakları hevesli bir sırıtışla kıvrıldı.

"Harika bir şey görmek ister misin?" diye sordu. "Şunu izle."

Gecka iki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı, iki kısa, keskin viyaklama. Prentise'in başı döndü ve kızın gözleri karanlıkta parladı. Kız

eski avına sırtını döndü ve Tullo'yu tamamen terk ederek Gecka'nın yanına çömeldi.

Tullo şimdi tek başına Vail'in karşısında duruyordu. Nora'nın omzunu bıraktı ve tereddütlü bir adım geri çekildi.

Gecka Amy'ye, "Onu çamura batırırsan kimseye söylemez," dedi. Prentise'in saçlarını okşadı ve kulağının arkasını kaşıdı. Vahşi kız gözlerini kapadı ve Gecka'nın eline doğru eğildi. "Gördün mü? Hepimiz korkunç değiliz. Söz veriyorum."

"Hiç hoş değil Gecka," diye tersledi Tullo. Vail ona doğru yaklaşırken kenara çekildi.

Onu

"Kaçmalısın," dedi Vail ona. "Eğer başarabilirsen."

Amy ve Vail, Nora'yı yanlarından ayırmadan yollarına devam ettiler. Karnaval bulvarında çalkalanan, sevinçli kalabalıklar. Vail elini Nora'nın ensesine koyarak, onu daha güvenli bölgelere yönlendirirken biraz da sessiz bir güvence verdi.

"Gerçekten koştu," dedi Vail.

"Topalladı," dedi Amy.

"Benden uzak dur. Peki ya Gerdanlık Kız'ın olayı ne?"

"Prentise?" Nora başını kaldırıp ona baktı. "*Dişlerini* gördün mü?"

Amy ileride daha mutlu bir manzara gördüğünü işaret etti. Tam da Vail'in tahmin ettiği gibi, Dalton kalabalığının omuzları üzerinde duruyordu. Döndü, onları gördü ve kolunu havaya kaldırarak onlara el salladı.

Amy Jellica'yı düşünüyordu. Her şeyden önce, onun nerede olduğunu, bir yerlerde gizlenip onları izleyip izlemediğini, Gece Pazarı'nın gölgelerinden saldırmaya hazırlanıp hazırlanmadığını merak ediyordu. Paranoyasından sıyrıldı ve Anahera'nın Akademi'deki ilk öğle yemeklerinde onlara söylediklerini düşündü: *Balık baştan aşağı çürür. Eğer onları yalnız yakalarsanız, birçoğu oldukça sevimli insanlardır, ama hepsi bir arada Jellica'nın melodisiyle dans ederler.*

Diğer kız, Gecka, beklenmedik bir merhamet göstermişti. Ya da en azından, birinci sınıflara zarar vermekten çok Blade arkadaşını aşağılamakla ilgilenmişti. Amy böyle bir hediye için ikinci kez bekleyemeyeceğini biliyordu, özellikle de Jellica bunu görmek için oradaysa.

"Ön tarafta buluşmamız gerekiyordu," dedi Vail, Dalton'ın kolunu kavrayıp onu hızlı ve sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Colin, Bahati'ye başını sallayarak, "Birinin dikkati dağılmış," dedi. Elinde yarısı pişmiş uzun ekmek çubuklarına benzeyen bir şeyle dolu kâğıt bir külâh tutuyordu

amber kristalleriyle parlıyordu. Çoktan tüketilmiş ikramların kırıntıları rulo kağıda yapışmıştı.

Külahı yeni gelenlere doğru itti. "Bunlardan bir tane yiyin. Ciddiyim."

Amy bir tanesini parmaklarının arasına aldı, parmaklarındaki kırıntı ve şeker parçalarının verdiği his onu rahatsız etti ve geçici bir ısırık aldı. Ağzına bir lezzet patlaması geldi; fırından yeni çıkmış sıcak ekmek, tarçın ve şekerin kutsanmış birlikteliği, peynirli kek gibi bir tadı olan yapışkan, erimiş bir çekirdekle birleşmişti.

"Değil mi?" Bahati söyledi.

"Evet," dedi Vail, kendininkini mideye indirirken başını kuvvetle sallayarak. "Bunlardan daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Ve eğer beyaz kartım bu gezegende çalışsaydı, hepimiz için bir aşçı tutardım." Bahati küçük bir iç geçirdi. "Küçük bir ülkeden daha fazla param var ve hiçbirini harcayamıyorum."

Dalton güldü. Bir çift kararmış gümüş parayı havaya kaldırdı, parmak eklemlerinin arkasında yuvarladı, sonra elini çevirerek onları havadan aldı ve kıvrık parmaklarının altında kaybolmalarını sağladı.

"Benim için mi? Bu floş, bebeğim."

"Kim o?" Nora önüne bakarak sordu.

Gezgin bir tüccar, çoğu Amy'nin kendi küçük gruplarının dışından tanıdığı birinci sınıf öğrencilerinden oluşan bir kalabalığı kendine çekmişti. Kambur omuzlu bir adamdı, cüppe ve paçavralardan oluşan ağır kat kat giysiler giymişti, toprak kahverengisi ve siyahtan oluşan o kadar çok parça vardı ki, herhangi bir giysinin nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek zordu, hepsi günlerce süren yol tozuyla kaplanmıştı. Cüppesi neredeyse onu yutuyordu; kolları ellerinin üzerine sarkıyor, kapüşonu gözlerini gölgede bırakıyor, sadece şişkin burnunu ve çenesindeki kemikli mızrağı ortaya çıkarıyordu.

Geyik boynuzlarının budaklı ahşaptan çıkıntı yaptığı, kemiği ısıltılı gümüş zincirler ve tılsımlarla kaplı, satış tezgâhına dönüştürülmüş bir asanın yardımıyla yürüyordu. Yaşlı adam asaya yaslanmıştı, bir bacağı diğerinden daha kısaydı. Gövdesi çömelmişti, kolları uzun ama düzensizdi. Yürürken başı sallanıyordu, Amy'nin ancak sürüngenimsi bir şey olarak yorumlayabileceği bir tikle.

Gezgin tüccar çoktan Erik ve Olivia'nın dikkatini çekmişti. İki genç el ele tutuşmuş, sadece Erik'in arka cebine bir şey koymasına yetecek kadar uzun süre teması kesmişlerdi. Küçük, ince kapaklı bir kitaba benziyordu.

Diğer öğrenciler yaklaşırken Olivia'ya, "Şimdi ders çalışmana yardımcı olması için," diyordu, "elimde bol miktarda tılsım var. Senin için... Caduceus'un ritmine ve dördüncü saatteki dördüncü eve uygun bir şey sanırım."

Amy yaklaşırken tüccarın başı ona doğru döndü. Çarpık burnu tuzlu havayı koklar gibi kırıştı ve kansız dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Daha fazla müşteri, daha fazla, çok hoş. Toplanın çocuklar. Ben Elmer, ama bana Jangly-Man derler ve söz veriyorum, ihtiyacınız olan her şey bende var. Sen, genç bayan, senin adın ne?"

"Amy," dedi. Vail'in yanında olmadığını fark etti. Çilli kızıl saçlı, iki adım gerisinde, omzunun yanında duruyordu.

Şimdi Amy tüm dikkatini ona vermişti.

Jangly-Man ona yaklaşarak kişisel alanına girdi ve asasını öne doğru eğdi. Boynuzlarından sarkan sıra sıra tılsımlar şingırdadı ve çınladı.

"Amy," dedi, ismin tadını dudaklarında hissederek. "Bu kadim gözlere tomurcuklanan bir kartomancer gibi görünüyorsun. Öyle mi?"

Olmak istedi.

Profesör Kamaka'nın dersinin hayal gücünü diğerleriyle kıyaslanamayacak şekilde etkilediğini iddia edemezdi. Ama bunu kimseye söylememişi, Vail'e bile.

"E-evet," diye kekeledi.

Dünya, ışıklar, alevler ve müzik, hepsi donuk bir uğultu içinde kayboldu. O anda, Gece Pazarı'ndaki tek insanlar onlardı. Karnaval bulvarında tek başlarına, yüz yüze.

"Peki muayenehaneniz nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kartları pek kullanmıyoruz," dedi. "Henüz. Gerçi onları bir kitapta inceliyoruz-"

Dilini şaklattı ve başını salladı.

"Bu olmaz. Bu hiç işe yaramaz. Şimdi ben nerede..." Düşüncelere daldı, sonra parmaklarını şıklattı. "Ah, evet. Çok özel bir kız için çok özel bir ikramım var ve mükemmel alıcıyla tanışana kadar saklıyordum. Bu kişi pekâlâ siz olabilirsiniz sevgili bayan."

Cüppesinin içine uzandı ve kalın bir deste kâğıt çıkardı. Onları elinde havalandırdı. Bu bir Navigator destesiydi, elli altı adet Düşük Takım karttan oluşuyordu. Solmuş, yuvarlatılmış köşeleri zaman ve yıpranmayla aşınmış ama tamamen sağlamdı.

"Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan," dedi Jangly-Man, kolunu Amy'nin omzuna dolamış, asasını bir çoban değneği gibi Amy'nin vücuduna dayamıştı, "kendine ait bir desten *olmalı*."

Yirmi Yedinci Bölüm

Dünyada sadece iki kişi vardı; Amy ve Jangly-Man Elmer'ın etrafındaki yüzler ve ışıklar bir sis bulutu içinde kayboluyordu.

"Kendi güverteni hak ediyorsun," dedi ona. "İşinin ehlisin. Yeteneklisin, değil mi?"

Amy kartlara bakarak, "Öyleyim," diye fısıldadı.

"Bu 'öğretmenler' sizi geride tutuyor. Bu kartlarla neler yapabileceğinizi hayal edin. Ne kadar çok şey öğrenebileceğinizi. Gidebileceğin yerleri." Gülümsemesi kelimeyle genişleyen bir hilal gibiydi ve nefesi çürüyen çiçekler gibi kokuyordu. "Sadece sen ve özel biri için bir kaçış maddesi. Kendini güvende hissedebilirsin. Güvende. Hayatında hiç gerçekten, gerçekten güvende hissettin mi Amy? Bu harika bir duygu ve bu zevki hiç tatmamış olman bana çok yanlış geliyor."

Soruların ötesindeydi. Kartların görüntüsü, gözlerinin önündeki fırsatlar onu büyülerken, adamın kolu omzuna dolandı.

"Ne kadar?" diye nefes aldı.

"Elbette karşılayabileceğinden daha fazla, ama... ah, ben kimim ki seninle büyüklük arasında durayım? Bak sana ne diyeceğim. Onu alabilirsin. Bedava. Ama gelecekte senden bir şey isteyeceğim. Sadece küçük bir iyilik, zahmetli bir şey değil-"

Profesör Lanca'nın Gece Pazarı hakkındaki uyarıları bir anda aklına geldi. Amy geri çekilerek Elmer'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

"İlgilenmiyorum," dedi.

Kartları sallayarak bir yılan oynatıcısının kobrası gibi sallanmalarını sağladı. "Yanlış anlama," dedi, "ama bu işte pek iyi değilsin. Yalan söylüyorsun."

Amy ondan uzaklaşarak, "Güverte sende kalabilir," dedi. "Özür dilerim. Benim için değil."

Gülümsemesi gergin, huysuz bir kaş çatmaya dönüştü.

"Yazık oldu. Düşünsenize: Saunders Akademisi'nin gelmiş geçmiş en iyi mezunu olabildiniz. Bir örnek ve kartların metresi. Ve sen karar verdin... *Benim için değil.*"

Parmaklarını şıklattı. Güverte kaybolmuş, arkasında boş, buruşuk bir el bırakmıştı.

"Ama hala umut var, benim parlak kızım. Belki az önce seçmiş *olabileceğin* gelecek kadar büyük değil ama yine de güç ve ışık dolu bir gelecek. Bununla."

Şimdi elinde tek bir kart vardı. *Psychopomp*. Cadı cübbesi giymiş muzaffer bir kadın, dalgalanan bir gaz bulutunun içinden öne çıktı. Etrafında serçeler uçuşuyor, biri omzuna konarken bir diğeri uzanmış bir eline tünüyor, diğerinde çatırdayan ve pürüzlü bir kristal tutuyordu.

Karttaki kadın tıpkı Amy'ye benziyordu. Belki on yaş daha büyüktü, hayat boyu deneyimliydi ve sihrin tüm rüzgarları onun emrindeydi.

Jangly-Man, "Yüksek Takım Elbiselerin tadına bakmak," dedi. "Tek bir tat. Bu tek kartla yapabileceğin büyüler... ah, açabileceğin kapılar. Her yere gidebilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Hayatınızda ilk kez gerçek özgürlüğü tadın."

Kamaka ona *insanların bunlar için adam öldürdüğünü* söylemişti. Amy bakırın tadını alana kadar alt dudağını ısırды.

"En iyisi olabilirdin ve beni reddettin. Ama hala ikinci en iyi olabilirsin ve bir sonraki teklifim hiçbir şey olmayacak. Kartı al ve elimi tut, Amy. Gidiyor... ve gidiyor..."

Vail'in eli Amy'nin ensesinde kenetlendi.

Dünya tekrar odak noktasına geldi. Yalnız değillerdi, bir kalabalığın ortasında duruyorlardı ve Amy'nin arkadaşları etrafındaydı. Müzik ve pazar yerinin gürültüsü onu sardı.

"Ve gitti," diye tersledi Vail, Amy'yi yavrusunu koruyan bir anne kedi gibi geri çekerek.

Jangly-Man paha biçilmez kartı eziyormuş gibi parmaklarını şıklatarak kapattı ve boş elini gösterdi.

"Gerçekten de öyle," dedi. "Ne yazık."

"Vail, sen ne-" Amy kekeledi.

Elmer, Vail onu tavus kuşu kuyruğu renklerinde ipek bir çadırın köşesinden çekerek görüş alanlarını keserken gidişlerini izledi. Amy'yi çevirdi ve burunlarının neredeyse birbirine değeceği kadar yakınına eğildi.

"Bana güveniyor musun?" Vail sordu. "Elbette güveniyorum."

Köşeyi dönüp karnaval bulvarına bir bakış attı, sonra Amy'ye döndü.

"Bir pezevenk gördüğümde tanırım," dedi

Vail. Yürümeye devam ettiler.

Bu Jangly-Man'i son gördükleri an değildi. Gece boyunca, patlamış mısır, taze şekerleme ve bir düzine farklı dünyadan gelen sokak yemeklerinin kokusunun tadını çıkararak bir kabinden diğerine sürüklenirken, Amy hemen arkalarında onun esasının uzaktan gelen tıkırtı sesini duymaya devam etti. Her zaman gözden uzakta, gölgelerden yankılanıyordu.

Amy sinirlerini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Şekerci çadırına uğramamız gerekiyor," dedi. "Bay Orris benden biraz çubuk şeker almamı istedi."

"Çubuklardan mı yapılmış?" "Ben de bunu sordum."

Amy ne beklediğinden emin değildi ama bir düzine vahşi renkten oluşan bir sirk gölgesinin altında yüzen fenerlerle aydınlatılan şekerlemecinin çadırı çılgın bir simyacının laboratuvarıydı. İmbiklerden serumlar damlıyor, brülörler mavi alevle tıslıyor ve camın arkasında limonlu turta gibi kokan yeşil bir sıvı fiçisi köpürüyordu. Racani şefleri bir tatbikat ekibi gibi hareket ediyor, tepsileri fırınlardan soğutuculara taşıyor, uzun yapışkan karamel şeritlerini döndürüyor ve sıcak, taze pişmiş şekerlemeden mükemmel kareler dilimliyordu. İnce bir duman damlası Amy'nin burnunu gıdıkladı ve boğazının arkasını pembe sakız tadıyla doldurdu.

Amy başparmağının tırnağı büyüklüğündeki soluk bir madeni parayı en yakındaki memura uzattı. "Affedersiniz, efendim? Kök birası aromalı çubuk şeker almam gerekiyordu."

Tezgâhın arkasındaki Racani herhangi bir insana benziyordu: zeytin tenli, yeşil gözlü, kısa kesilmiş bukleleri ve bağlı ipek kuşaklarla süslenmiş önlüğü vardı. Küçük bir kahkaha attı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Hey, *gromma Orris sichati, kai-kai.*" Ellerini tozlarını alır gibi iki kez çırpıp ve Amy ile Vail'e döndü. "Her geldiğimizde onun için biraz alırsınız. Ama siz yenisiniz. Genelde gönderdiği öğrencilerden değilsiniz."

"Birinci sınıflar," dedi Amy.

Diğer şeflerden biri hava geçirmez bir kapakla kapatılmış cam bir kavanoz getirdi. İçi koyu kahverengi şeker çubuklarıyla doluydu. Tezgâhın arkasındaki adam onu Amy'ye uzattı.

"Al bunu. Zaten karşılandı, ama ona hesabının azaldığını söyleyin."

Amy kavanoza uzandı, sonra tereddüt etti. Bozuk para hâlâ diğer elindeydi. Kasıtlı olarak, dikkatle, onu memura uzattı.

"Buna rağmen efendim, kavanozu bana veriyorsunuz. Bu ödemeyi kabul etmeniz gerekiyor."

Tezgâhtar altın dişli bir sırtışla kızın uzattığı paraları kaptı ve önlüğünün cebine soktu.

"Sana doğruyu öğretiyorum," dedi ve kavanozu ona uzattı. "Görmek her zaman güzeldir.

Yaşlı adama selamlarımı iletin."

Dışarıda Colin ve Dalton'la karşılaştılar. Dalton köpekbalığı gibi sırtıyordu, Colin ise şoka girmiş gibiydi.

"Bahati ve Nora müzik pavyonunu kontrol etmeye gittiler," dedi Dalton. "Peki... çizgili çadırı gördünüz mü?"

Vail ondan Colin'e ve tekrar Colin'e baktı. "İstediğimden emin değilim."

"Bugün," dedi Colin, "ben bir erkeğim."

Dalton onun saçlarını karıştırdı. "Güvenlik bizi kovalamadan önce bir çadır kapağının altından üç saniyeliğine göz attın."

Colin hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, "Tek gereken buydu," dedi. "Bu bir geçiş töreni. Bir gün benim gibi dünya deneyimine sahip olduğunda anlayacaksın."

"Evet," dedi Dalton, "Senin gibi bir oyuncu olmayı ancak hayal edebilirim, aygır. Bir gün gerçek bir kızla bile çıkabilirim."

Gece uzadı ve kalabalık azalmaya başladı, Akademi'nin öğrencileri ikişer üçer patikadan geri dönüyor, ışıklar sönmeden önce yurtlarına geri dönüyorlardı. Vail uzaktaki tepenin üzerindeki büyük eve baktı ve kaşlarını çattı.

"Düşünceleriniz için bir penny?" Amy elindeki son bozuk paralardan birini havaya kaldırdı. "Ya da... bunlar her neyse? Nereden geldiklerini bulmaya çalıştım ama adanın çeviri büyüğü işbirliği yapmak istemiyor."

"Sadece eğleniyorum. Seninle birlikte. Gecenin bitmesini istemiyorum ama muhtemelen..." Omzunun üzerinden bakarak konuşmasını sonlandırdı.

Geri döndüğünde, Jangly-Man Elmer onların arasında duruyordu. yol.

Etrafında toplanan kalabalık dalgalar gibi ayrılıyordu. onu fark etmiş gibiydi. Geyik boynuzundan asasını şingırdattı, gümüş tılsımlar fener ışığını yakalayıp ateş gibi parladı.

"Bayan Vail Curran," dedi. "Sizi ilk başta tanıyamadığıma inanamıyorum. Mallarımızı müşterilerimizin özel ihtiyaçlarına göre uyarlamak bizim işimiz."

"Ben sizin müşteriniz değilim," diye karşılık verdi Vail, "ve sattığınız şeyi istemiyoruz."

"Bundan emin misin? Geldiğin yerden bu kadar uzakta yalnız olmalısın."

Yırtık pırtık, kirli cüppesine uzandı.

"Evinizin küçük bir tadına bakmak ister misiniz?"

Vail dondu kaldı. Adam iç cebinden küçük bir plastik poşet çıkarırken ağzı açık kaldı, hiçbir kelime çıkmadı. İçindekiler parlıyordu, koyu renkli ve ıslaktı.

Amy onun kolunu tuttu ve sertçe çekti. Çadırlar arasındaki bir boşluktan geçip başka bir patika bulana ve bir dizi dönemeçte kendilerini kaybedene kadar Vail'i sürükledi. Vail hâlâ tek kelime etmemişti. Teni Amy'nin dokunuşuna karşı soğuktu ve ayrık dudakları seğiriyordu.

"Hey. Hey, bana bak." Amy Vail'i iki kolundan tutup kendine doğru çekti. "Yurda dönme vaktimiz geldi. Tamam mı?"

"Evet," dedi Vail, silkinerek. "Hadi..." "Başka bir dönüş yolu bulacağız."

Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğu kanıtlandı. Pazarın kenarı çadırlardan ve uykulu karavanlardan oluşan bir labirentti, bazılarında ucuz yamalı perdelerin ardında karanlığa karşı hafifçe titreyen mumlar vardı. *Bu taraftan olmalı,* diye düşündü Amy, Vail'i ana bulvara bağlanacağından emin olduğu patikaya doğru yönlendirirken.

Bir sonraki adımında metalik bir şangırtı yankılanınca durdu. Paslanmış bir karavanın arkasındaki gölgelere doğru eğildi ve Vail'i de yanına çekti. Orada yan yana çömelmişlerdi.

Elmer topallayarak yanlarından geçti. Durakladı, kapüşonlu başını kaldırdı ve havayı kokladı. Amy nefesini tuttu. Yanağı kaşınmaya başladı. Kaşıma isteğiyle savaştı, yüzünü buruşturdu ve ellerini kıpırdamadan durmaya zorladı.

Diğer yönden Profesör Lanca yaklaştı. Elmer'ın önünde durdu. İki adam sessizce birbirlerine baktılar, birbirlerinin ölçüsünü aldılar.

"Bunun için harika bir gece," dedi Jangly-Man. "Ne için?" Profesör Lanca sordu.

Lanca başını çevirdi ve karanlıkta Amy ile göz göze geldi. Sonra Vail'le. Elmer onun bakışlarını takip edip kızları fark edemedi tek bir yumuşak hareketle ilerlemeye devam etti.

"Büyük ve harikulade bir gösteri." Elmer geyik boynuzundan yapılmış asasını havaya kaldırdı ve pazaryerini tararken takırdamasına neden oldu. "Söyleyin, efendim. Bir çift güzel genç bayan arıyorum..."

Ona söyleme, diye düşündü Amy, çaresizce.

Lütfen. "Çizgili çadırı dene," diye yanıtladı Lanca.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bu Jangly-Man'in Dudaklar kıvrılmış içine bir
unamused rictusat Profesörün şakası.

"Korkarım aradığımı türden bir kadın arkadaş değil."

"Şey," dedi Profesör Lanca, "Gece Pazarı'nda istediğiniz her şeyi
bulabileceğinizi söylüyorlar. Aramaya devam etmelisiniz."

Lanca gitmek için döndü, sonra tereddüt etti. Tekrar Elmer'a baktı.

"Aradığınız kızlar. Biri ucuz gözlüklü ve ucuz saç kesimli, faremsi bir tip
mi? Diğeri daha uzun boylu, kızıl saçlı ve çilli mi?"

"Evet," diye tısladı, esasına doğru eğilerek. "İşte onlar."

"Az önce onları müzik pavyonunda gördüm. Hızlı olursanız onları hala
yakalayabilirsiniz."

Elmer'ın asası heyecandan takırdıyor, eli titriyordu. O an için boş olan
diğer elini cüppesinden çıkarıp Lanca'ya uzattı.

"Teşekkür ederim, efendim. Jangly-Man Elmer, hizmetinizdeyim."

Profesör Lanca bir süre ona baktı.

"Eminim öylesinizdir," dedi profesör ve başka bir şey söylemeden
uzaklaştı.

Elmer son bir kez havayı koklayarak onun gidişini izledi. Sonra
profesörün ardından ağır ağır yürüdü. Amy ve Vail o gidene kadar nefes
almaya cesaret edemediler.

Her güzel şeyin bir sonu vardır. Gece Pazarı'nın üzerinde yüzen fenerler
bিরer birer sönerek karanlığı ve yıldız ışığını davet etti. Çadırlar indi,
kepenkler sıkıca kilitlendi ve pazarın sanatçıları ve satıcıları bir sonraki
limanlarına gitmeden önce bir gece uykusu için karavanlarına geri döndüler.

Açıklığın güney kenarına doğru, yetmişli yıllardan kalma bir Winnebago
karavan dört beton blok üzerinde oturuyordu, lastikleri soyulmuştu, karavanın
ön kaputu eski bir motor yangınının kalıntılarıyla kavrulmuştu. Kapısı paslı
menteşelerinde takırdıyor ve gıcırdayarak açılırken inatla mücadele ediyordu.

Elmer, aniden burnuna gelen ekşi süt ve çürük kokusuyla burnunu
kırıstırarak içeri girdi. Asasına yaslandı ve kapı arkasından kendiliğinden
kapandı.

"Sadece ben varım," diye açıkladı. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Yırtık pırtık, küflü bir perde arka yatak odasını karavanın geri kalanından ayırıyordu. Perde dalgalandı, sonra yarı kırık halkalar üzerinde sarsılarak genişçe çekildi. Ortaya çıkan yaratık insan değildi.

Kaba tabaklanmış deri ve pirinç çivilerden oluşan bir giysinin üzerine küflü, ağır bir siyah yün pelerin giymişti, her parçası uyumsuz ve asimetrikti, sanki kıyafetini bir silahçının çöp kutusundan seçmişti. Kukuletanın altında gizlenmiş Elmer'a bakan yüzün boncuk gibi kırmızı gözleri ve bıyıkları ve salyaları akan uzun, kırçıl kürklü bir burnu vardı.

Fare adam Elmer'ın iki katından daha büyüktü, karavanı dolduracak kadar genişti. Ve tıpkı Elmer gibi, yürürken alçak metalik bir takırtı onu takip ediyordu, ama bu ses yanında sallanan silahtan geliyordu: Tahta bir kabzaya tutturulmuş paslı bir inşaat demiri, yüksek, çamurlu botlarındaki pirinç çivilere çarpıyordu. İnşaat demiri ucundan bir balıkçı kancası gibi kıvrılmış, ölümcül bir noktaya kadar sivrilmişti.

"Sanırım senden yıkanmanı istemiştım," dedi Elmer.

Üzerine doğru gelen fare adam hırıltılı bir sesle konuştu.

"Sizin dininiz tam anlamıyla pislik."

Elmer yine burnunu seğırtti. Kaşlarını çatı ve aniden titizleşen yamalı cüppesini karıştırdı.

"Gerçekten de öyle. Yine de bir şekilde temel hijyen kurallarına uymayı başarıyorum. Eğer önümüzdeki altı ay boyunca dar bir alanda birlikte yaşayacaksak, umarım-"

Fare adam korkunç bir hızla hareket etti. Bir saniye sonra Elmer onun önünde durmuş, ona haddini bildiriyordu. Sonra uzun pençeli, siyah kürklü bir el onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdığında soluk soluğa kalmış, kıpkırmızı kesilmişti.

"Müşteri en iyi adamlarından biri olduğunuzu söyledi."

"Ben... öyleyim," diye kekeledi Elmer.

"O halde üstlerinize itaat etmeye alışkın olmalısınız."

Elmer'ın ayakları sallanıyor, nefes almakta zorlanırken kasılıyor ve tekmeliyordu.

Kinine sarılarak ters ters baktı.

"Bir tane görür görmez yapacağım," diye mırıldanmayı başardı. "Ellerini çek, yoksa sözleşmen iptal olur."

Fare adam bıraktı. Elmer yere düştü, dizlerinin bağı çözülürken karavanın zeminine çakıldı. Asası devrildi, gümüş tılsımlar kayıp dolapların altına saçıldı. Bir an yüzüstü yattı, boğazını ovuşturdu ve zorlukla yutkundu.

"Sanırım artık aynı fikirdeyiz," dedi Elmer kendini ayağa kaldırarak. "Memnuniyetle söyleyebilirim ki Bay Shaddock, vahşilik konusundaki ününüz sizden önce geliyor."

"Bir insandan iltifat istediğimde," diye homurdandı Shaddock, "sana ne söylemeni istediğimi söyleyeceğim. Orada herhangi bir başarı elde ettin mi, yoksa bu yolculuk yine zaman ve yakıt kaybı mıydı?"

"Başarıdan daha iyi." Jangly-Man'in gözleri hevesli bir muziplikle parlıyordu. "Öncü gözcüler haklıydı. O *burada*. Tam da bu adada. Ve istediğim tüm küçük güzellikleri yakalayamamış olsam da, bizim için yeni bir arkadaş edindiğime inanıyorum. Eğer sezgilerim doğruysa, kim olmalı..."

Karavanın kapısı tek ve sert bir şekilde çalındı.

Elmer ellerini birbirine sürterek, "Zayıf olanları gördüğüm zaman anlarım," dedi. "Rica etsem perdenin arkasına geçebilir misiniz Bay Shaddock? Yeni dostumuzu korkutmayalım. Bize ne kadar ihtiyaçları olduğunu anlayana kadar olmaz."

Vail tuvalete gitmişti. Bir daha geri dönmedi.

Amy ona zaman ve yer vermek istedi. Ama dakikalar ilerledikçe - Eski malikâne inliyor, çöküyor, Pazar'ın uzaktaki ışıkları sönük ve soğuk - bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Sessiz yatakhane odasından çıktı ve aramaya başladı.

Birinci kattaki tuvaletler boştu.

Amy derin nefesler alarak artan endişesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Duşlar da boştu. Kabin kabin dolaşarak usulca Vail'in adını sayıkladı. Büyük fuaye ıssızdı, menekşe rengi mangallar soluk bir ateş böceği ışıltısına dönüşmüştü. Yemek salonu da kütüphaneyle birlikte kilitliydi. Amy başını boş amfilere doğru uzattı ve karanlıkta dost bir yüz görebilmek için kendini zorladı.

Dışarı çıktı, tek başına.

İstifa Kemerli bir parazitti, Amy'nin beynini besleyen, dehşetini körükleyen sürekli bir korkuydu, ama o kadar uzağa yürümesine gerek yoktu. Vail avludaydı, Akademi'deki ilk gecelerinde geldikleri yerdeydi, sırtını ferforje kapılara dayamış, tek başına yerde oturuyordu. Başını kaldırdı ve Amy'yi okunamayan, boş bir bakışla selamladı.

"Tırmanmayı düşündüm," dedi Vail. "O kadar da zor olmazdı." "Ve Gece Pazarı'na geri dönmek."

Vail çakıl taşlı yola baktı.

"Seninle oturabilir miyim?" Amy sordu.

"Burası özgür bir ülke. Gezegen. Boyut. Her neyse."

Amy onun yanına oturdu, sırtını kapının parmaklıklarına dayadı ve topuğuyla bir yığın çakıl taşını kenara itti.

"Çok kolay olurdu," dedi Vail. "Ama yapmadın. Kaldın."

Vail cevap vermedi.

Erik, çarşaflarının altında, zayıf, titrek bir kalem ışığının fener ışığında Gece Pazarı'ndan aldığı ödülünü inceledi. İnce bir kitaptı, kapakları neredeyse yıpranmıştı, başlığındaki yıldız kirli altın lekelerine kadar aşınmıştı.

Şarkının On Yedi Tableti'nin önsözünde şöyle yazıyordu.

Sayfaları çevirdi, egzotik çizelgelerin ve uyum tablolarının yanından geçti. Çarpıtılmış ve barbarca büyüler, gizli güç vaatleriyle cezbediyordu. Bir bölümde, *"İnançsızların Başına Bela Olacak Bir Büyü"* sözü veriliyordu. *Bir Bakirenin Kalbini Kendi Kalbiniz Yapmak İçin En Etkili Fetih Büyüsü*, hemen yanında *En Keyifli Görünüşler Yaratma Yöntemi*'ni sunuyordu.

Buna hazırım, diye düşündü. Kahretsin, bunu hak ediyorum. Gerçekten neler yapabildiğimi görene kadar bekleyin. Bana daha fazla saygı göstermiş olmayı dileycekler.

Parmağı kitabın derinliklerine gömülmüş bir bölüme vurdu. *Koruyucu Çemberleri Güçlendirme Yöntemleri ve Diğer Savunma Operasyonları*. Profesör Chalk'ın dersini geçmek için tam da ona -ve Olivia'ya- gereken şeydi.

Sanki kitap sadece onun için yazılmış gibiydi.

Bir karavanın kapısı gecenin içinde gıcırdayarak kapandı.

Gece Pazarı artık sona ermişti, sessizdi, uyukluyordu, görecekt ya da yapacak bir şey yoktu. Profesör Lanca karanlıkta sinsice ilerliyor, omzunun üzerinden hızlı bakışlar atıyordu.

Kısa bir süre durdu. Elli metre ötede, kepenkleri kapalı ve boş kabinlerin bulunduğu bir sıranın sonunda, Jellica ay ışığında ortaya çıktı. Kendi gece yarısı işine takılıp donakaldı.

Gözlerini birbirlerine diktiler. Jellica'nın eli yavaşça kalçasına yaslanmış beyaz kadife el çantasına doğru kaydı. Lanca ceketinin cebine uzandı.

Bir süre öyle kaldılar.

Sonra Profesör Lanca soluna doğru yarım adım attı. Kız da onu izledi. Ve yavaşça, görüş alanından çıkana kadar gözlerini birbirlerinden ayırmadan, çadırlar ve karavanlar labirentine girdiler ve karanlıkta kendi yollarına gittiler.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Günler geçti ve Gece Pazarı hafızalara kazındı; ormandaki açıklık, büyümüş otların arasındaki uzun, sivri yanık izleri dışında her şeyden arındırılmıştı. Geceler geldi ve geceler geçti.

Amy rüyasında boğulduğunu görmüş.

Bir şey bileğini kavradı. Islak, kokuşmuş yağa sarılmış çelik bir halat gibi bir şey onu mürekkep siyahı suya doğru sürüklüyordu. Bulanık bulutlar, sürünen keskin gölgeler, etrafını saran dalgalı kırmızı çizgiler gördü.

Vail'i gördü, uyuyordu ve karanlığın içinde kaybolmuştu, bacaklarını, bileklerini, saçlarını yoklayan yosun telleriyle bağlıydı. Amy ona doğru uzandı. Vail'in gözleri birden açıldı ve boğuk bir çığlık attı, ipler onu karanlığa çekmeden önce son havası da kabarcıklar halinde dışarı çıktı.

Ve tüm bu süre boyunca basınç artarak Amy'nin kafasını bir mengene gibi sıkarken, işkence gören ciğerleri yanıyordu. Artık altındaki bir şeyi seçebiliyordu. Uçsuz bucaksız ve derin bir uçurum onu içine çekiyordu.

Bir uçurum olmadığını fark etti. Deniz tabanına hiç bakmıyordu.

Dışleri vardı.

Amy'nin gözleri şak diye
açıldı.

Yatağındaydı, buz gibi terle ıslanmış çarşaflara dolanmış, titriyordu. Yatakhanenin pencereleri hâlâ karanlıktı, ufukta güneşten eser yoktu.

Çıplak ayakları soğuk döşeme tahtalarına değdi. Kapıya doğru ilerledi ve koridora çıkarak tuvaletlere yöneldi. İçeri adımını atar atmaz ışığı yaktı ve baş üstü lambaları uğuldadı. En yakın lavaboya soğuk su döküldü. Eğilip iki eliyle suyu aldı ve yüzüne sıçrattı. Buna odaklandı. Kabusu uzaklaştırmak için gerçek hisler, gerçek şeyler.

Aynaya, kendi yansımasına baktı. Birisi cama pas kırmızısı mürekkeple tek bir kelime kazımişti.

Amy.

Yavaşça, hâlâ bir rüyanın içinde kaybolmuş gibi ağır çekimde hareket ederek yandaki aynaya baktı.

aMy, yazıyordu.

Üçüncü aynaya doğru birkaç adım attı.

AMY.

Ve dördüncü ve son banyo aynasının üzerine, kaba ve hevesli bir elle karalanmış son bir mesaj.

Adını biliyorum.

Felci kırıldı. Bir el havlusu kaptı, musluğun altında ıslattı ve aynayı çılgınca ovdu. Kelimelerin izini silik bir kızıl bulanıklık haline gelene kadar sildi, sonra bir sonrakine geçti. Ve bir sonrakine, mesajın sonuncusu da yok olana kadar.

Amy bir noktada tekrar uykuya daldı ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Uyandığında karga sesleri duyuyordu ve çok tedirgin bir grup lideri küçük kuş ayaklarıyla göğsüne basarak yüzüne doğru ciyaklıyordu.

Banyoda, sildiği kelimelerin lekeli hatırası bile kalmamıştı. *Her şeyi rüyamda mı gördüm?* Merak etti. *Kabus içinde bir kabus. Ama gerçek gibiydi.*

Stres, diye düşündü. Bunu hisseden tek kişi o değildi. Kahvaltı, ölüm odasına doğru yavaş bir yürüyüş gibiydi: çember sınavı yarındı ve hiç kimse, birinci sınıf grubundaki kendine en çok güvenen aşırı başarılılar bile buna hazır hissetmiyordu. Colin ve Nora kendi içlerine kapanmış bir şekilde oturuyorlardı ve Dalton bir espri yapmayı bile beceremiyordu.

Amy'nin bir planı vardı. Sayılır. Gece Pazarı'ndan beri her boş saatinde bu plan üzerinde çalışıyor, Vail'in içinden koparılıp alındığı kabusa geri gönderilmesine izin vermeden önce bu okulu yerle bir etmeye sessizce karar veriyordu. İstifa Kemerli'nin anılarını çalması ve ona ikinci, daha iyi bir hayat için kısıpık bir şansı olduğunu unutturması önemli değildi. Yine de cehenneme geri dönecekti.

Bu yerin bir acımasızlığı vardı. Saunders Akademisi'nin gri, yosunlu taşlarına işlenmiş, gururlu okul afişlerine ve ders kitaplarının sayfalarına dokunmuştu. Dersten sonraki toplantılar giderek sertleşiyor, sabrı tükeniyor, kendi arkadaşları bile birbirlerine sırt çevirmeye başlıyor ya da Olivia'nın Erik'le özel zaman geçirmek için yatakhane'deki çalışma grubunu terk etmesi gibi birbirinden uzaklaşıyordu.

Amy tüm bunların bir tasarım olduğu hissinden kurtulamıyordu. Zalimliğin amacı buydu; test etmek, yakmak ve kırmak için tasarlanmış bir pota.

Ve bu isteyebileceği en iyi motivasyondur.

"Bizi eve göndermek istiyorlar," diye fısıldadı Amy, Vail'e. Kavernöz kütüphanede birlikte oturuyorlardı. "Bu sanki... bu bir oyun gibi. Bizi yenmeye çalışıyorlar."

bize."

Vail ellerini tam bir hayal kırıklığı içinde yumruk yaptı. "O zaman neden bizi buraya getirdin?"

"Tahminimce sadece en iyinin en iyisini istiyorlar. Potansiyelimiz olduğunu, büyü öğrenebileceğimizi uzaktan *söyleyebilirler* ama bizi sinamadan bunu anlayamazlar. Ve ben bu konuda bir karar verdim."

Vail ona yan gözle baktı.

"*Meydan okuma kabul edildi*," dedi Amy. "Neden bizi seçtiklerini ya da uzun vadeli planlarının ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama sistemleri berbat. Bu yüzden onu yeneceğiz. Sonra da değiştireceğiz."

"Gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?" Vail sordu.

Amy aralarındaki kitabı, tüm bilmeceleri ve gizemleriyle *Liber Scutum*'u işaret etti.

"Bu ne için?"

Vail başını salladı. "Sınavı geçmek mi?"

"Hayır, büyük resmi kastediyorum. Sihir. Eğer bunu bir şeyleri *değiştirmek*, dünyayı - dünyaları - daha iyi hale getirmek, insanlara *yardım etmek* için kullanamayacaksak, o zaman ne anlamı var? Hiçliğin ortasında küçük bir kasabada büyüdüm ve tüm hayatım boyunca insanlar bana 'Eh, bu işler böyle' dediler."

"Statüko," dedi Vail.

"Zenginler ve güçlüler istediklerini yapar, istediklerini alır ve istediklerine zarar verirler." Amy kitabı eline aldı. "Bu. Bu bizim bir şeyleri değiştirme şansımız."

"Bize izin verecekler mi? Akademi yani. Hâlâ neden burada olduğumuzu bile bilmiyoruz."

"Eğer bu okulun öğretmesi gereken her şeyi öğrenirsek," dedi Amy, "bizi kim durdurabilir ki?"

Kitabı yere bıraktı ve küçük bir dizin kartı destesine uzanarak onları çalışma masasının cilalı tahtasına vurdu.

Amy, "Koruma çemberi için mühürleri çizmekte giderek daha iyi oluyorsun," dedi. "Hem de çok daha iyi. Şu anda asıl sorunun düzeni doğru sağlamak."

Vail büyü kitabının sayfalarını karıştırdı ve yirmi köşeli bir gliften oluşan kıvrımlı bir canavarlığı işaret etti.

"Böyle... göründüklerinde kolay değil," dedi.

Amy ona gülümsedi. Vail yavaşça sandalyesinde geri çekildi.

"Heyecanlandığında beni endişelendiriyorsun," dedi Vail. "Sana bunu hiç söyledim mi?"

Amy dizin kartlarını birbiri ardına yere attı. Her biri dairenin halkaları boyunca yazılması gereken özel mühürlerden birini taşıyordu. Onları hızlı ve gevşek bir şekilde karıştırdı.

"Onları sıraya koy," dedi.

Vail ilkinin doğru yaptı. İkinciye yerleştirirken bocaladı ve üçüncüsünde dondu kaldı.

"Yani, onları tanıyorum, sadece..." diye devam etti, öncekinden daha sinirliydi.

Amy ikinci indeks kartına dokundu. "Adını söyle." "*Essi*," dedi Vail.

"Sakin ol," dedi Amy. "Gördün mü? Hiç tereddüt etmedin. Sen bu işleri bilirsin." "Tamam, ama-"

Amy parmağının ucuyla bir başka dizin kartının üzerine dokunarak onu diğerinin altındaki yerine kaydırıldı. "Adını söyle."

"Pehh... *Peisaay*?"

Amy bir kart daha ekledi. Vail başını salladı.

"Bunu telaffuz bile edemiyorum."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Amy gözlerinde hevesli bir parıltıyla. Parmak uçları büyülü mührün ağaca benzeyen yapılarının izini sürdü; sembolik toprağı kazıp büyü çıkaran ve yavrularını besleyen susamış köklerden oluşan bir ağ. Geometrik şekiller ve kıvrımlarla damlıyordu. "Bu sana neye benziyor?"

"Bir çeşit ağaç, bir çeşit." Vail gözlerini kıstı. "Yani, mürekkep lekesi testi gibi ele almak istersek."

"Var. Peki ya şuradaki kısım?" Tırnağına vurdu. "Meyve gibi mi?

Dikdörtgen, misket limonu gibi, sanırım."

"Yakın."

Amy büyüyen halkaya bir indeks kartı daha ekledi.

"Bunu telaffuz edebiliyorum," dedi Vail, "Şimdiye kadar ezberden oldukça iyi çizebildim, sadece nereye gittiğini hatırlayamıyorum. Sürekli yanlış tarafa koymaya çalışıyorum."

"İşte bu yüzden saat yönünde gidiyoruz. Şimdi, şu tirbuşon görünümlü kısmı görüyor musun?"

"Elbette," dedi Vail.

"R nleri sigil'in kıvrımına nasıl bastırıldığını görüyor musun? Neredeyse onları sıkıyor gibi."

Vail nutku tutulmuş bir halde ona baktı. Amy de ona baktı.

"Hayır," dedi Vail.

Amy başıyla onayladı. Sonra sırayla her bir kartı işaret ederek halkanın etrafında ilerledi.

"Görüyorsun ya Vail, düzgün bir koruma çemberi oluşturmak..." "Sakin söyleme."

"Kolay...kolay...limon...sık."

"Bu," dedi Vail, "birinin bana söylediği en aptalca şey olabilir. Ve henüz."

"Yine de bir daha asla unutmayacaksın, değil mi?" Vail gülümsedi.

"Sen... tüm bunları gerçekten sadece bana yardım etmek için mi düşündün?"

"Evet, eskiden olduğumdan daha fazla yardımcı olmaya çalışıyorum. Lafi açılmışken, bu partiyi yatakhaneye taşımalıyız. Bahati'nin sinirleri tepesinde, Nora çok korkuyor ve bu gece kimsenin yalnız kalmasını istemiyorum."

"Merhaba," dedi Olivia.

Yatak odasının kapısında durmuş, omuzlarını sıkmuş, küçük görünüyordu. Yatmadan önce tebeşir lekeli yer tahtalarına son bir alıştırma çemberi çizmek için güçlerini birleştiren diğer kızlar işlerinden başlarını kaldırıp baktılar.

Bahati burnunu kırıştırarak, "Erik'in yatakhanesinden erken dönmüş," dedi. "Dur tahmin edeyim, o biraz... *hızlı*  alışan biri mi?"

Vail kıs kıs güldü ve Nora ona boş bir bakış attı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Nora.

"Birkaç yıl bekle," diye fısıldadı Vail. "Vereceksin."

"Gece Pazarı'ndan aldığı şu aptal kitaba kafayı takmış," dedi Olivia. Başını eğdi ve elbise ayakkabısının burnunu yere vurarak endişesini dışa vurdu. "Dinleyin, ben... Sizi ektiğim için özür dilerim. Gerçekten aptalca bir hareketti ve... eğer beni etrafınızda istemiyorsanız, bunu tamamen anlarım-"

Amy bir parça beyaz tebeşir salladı. Sonra da Olivia'ya uzattı. "Buraya gel," dedi Amy, "ve bize katıl. Zaten geride koşuyoruz Program. Siz de katılırsanız, bunu gerçekleştirebiliriz.

sınavdan önce biraz uyu."

Bahati homurdandı ama kenara çekilerek yer açtı. Beş kız gece boyunca çalıştılar, çoğu zaman kitapları sıkıca kapalıydı. Hafızalarından glifler çizdiler, birbirlerini yakalayıp düzelttiler ve büyük tasarımı ördüler.

Amy'nin gözünün köşesinde bir pırıltı parladı. Olivia'nın yeni bir kolyesi vardı: kalay üzerine işlenmiş ve narin bir zincirden sarkan barok ve tuhaf bir okült mühür.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Market," dedi Olivia. "Geyik boynuzlu asası olan o tuhaf yaşlı adamdan aldım."

Amy bir panik dalgasını bastırdı. Yanındaki Vail hasta görünüyordu. "Bunun için ona para ödedin, değil mi? Sana öylece vermedi mi?"

Olivia Amy'ye sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

"Bana mı verdin? Tabii ki hayır, bunun için kulağımı ödemek zorunda kaldım. Ama her küçük parça yardımcı olur, değil mi?" Gururla mührü dokundu. "Konsantrasyonu artırmak ve güçlü bir hafıza oluşturmak için."

"İşe yarıyor mu?" Nora sordu.

"Bunu takmaya başladığımdan beri hiçbir şey unutmadım." Olivia durakladı. "Unuttuğumu unutmadığım sürece."

Gecenin ilerleyen saatlerinde nihayet yattığında Amy garip bir rahatlama hissetti. Buraya kadarmış. Hiçbir gecikme, erteleme ya da ikinci bir şans olmayacaktı. Saunders Akademisi'ndeki tüm deneyimi yarın sabah kahvaltıdan sonra ilk iş olarak mahkemeye çıkarılacaktı. Sonunda her şey basit bir ikiliye bağlıydı. İki sonuçtan biri.

Yap ya da öl.

Otuzuncu Bölüm

"Bu," diye duyurdu Profesör Chalk, "tüm gün sürececek bir sınav olacak. Hileyi ya da sahtekârlığı önlemek için öğle yemekleriniz burada size getirilecek. Geç kalmamız gerekirse, akşam yemeği de ikram edilecektir."

Erik çekingen bir el kaldırdı. Herkes, dersin ilk gününde tek ertelemeğini de elinin tersiyle ittiği için zor durumda olduğunu biliyordu ama görünüşe göre bu, profesörün dikkatini çekecek kadar önemliydi. Chalk ona doğru baktı, gözleri kısılmıştı.

Profesör soruyu beklemeden, "Evet," dedi. "Orada olacak tuvalet molalarını *denetledi*."

Erik elini indirdi.

Bugün normal konferans salonunda değillerdi. Profesör Chalk birinci sınıfları malikânenin doğu kanadının en ucundaki spor salonunda toplamıştı. Bir basketbol maçı için yeterince uzun ve genişti, uzun bir duvarı kaplayan boş, bakımsız tribünler vardı ve her öğrenciye, koruma çemberlerini hafızalarından kazımaları için beş metrekairelik tozlu, lake zemin ayrılmıştı, kitaplar kapalıydı.

"Çizimi tamamlamak için üç saatiniz var." Profesörün pirinç uçlu abanoz bastonu, sıralar arasında yürürken tıkırdayarak yere vuruyordu. "Sonra çemberleriniz pratik bir teste tabi tutulacak. Eğer sizi amaçlandığı gibi korursa, geçeceksiniz. Eğer bariyerden bir şey geçerse, başarısız olacaksınız ve bugün eve gideceksiniz. Sorusu olan var mı? Yok mu? Güzel. Emrimle, başlayın."

Lateks eldivenli parmaklarını şıklattı.

"Başlayın."

Amy öne doğru atıldı, güdülenmişti, neredeyse tebeşir çubuğunu elinden düşürüyordu. İlk iç halkayı çizmeye başlarken onu parmaklarının arasında sıkıca tuttu. Yavaş yavaş. Zorlamak, yarışmak, her şeyi bir an önce bitirmek istiyordu ama bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Tempoyu düşürmediği sürece üç saat işi bitirmek için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Doğru yapmak, mükemmel bir serbest daire çizmek için fazladan zaman ayırmak daha iyiydi. Sonra bir tane daha ve bir üçüncüsü. Bunu başardıktan sonra detay işleriyle uğraşabilirdi.

Spor salonu, birinci sınıf öğrencilerinin bitmek bilmeyen hışırtıları, tırmalamaları, tıkırtıları, kazımaları dışında sessizliğe büründü.

yıpranmış zeminler, büyük bir hayalet-beyaz mandala içinde birbirine bağlı kıvrımlar gibi çiçek açan okült diyagramlar.

"Regardie Şantı," diye gözlemledi profesör Olivia ve Erik'in arasında durarak. "Gerçekten mi?"

Olivia, "Kitapta bu şekilde daha etkili olduğu yazıyor," dedi.

"İlk ciddi sınavlarını gereğinden daha ileri ve daha zor teknikler kullanarak geçmeye çalışan bir çift öğrenciye nadiren rastlıyorum. Mantıklı bir sebep olmaksızın işleri kendiniz için zorlaştırdınız. Tebrikler. Ayrıca, fazladan kredi vermiyorum."

Daha sonra bir süre Vail'in omzunun üzerinde durdu. Hiçbir şey söylemedi.

Nora'nın yanından geçerek - onun çalışmasını sivri bir baş sallamasıyla onurlandırarak - ilerledi ve sonunda Amy'ye doğru yol aldı.

"Ve bu," dedi, bastonunun pirinç ucu kadının hafızasından yeni çizmeye başladığı mühürün üzerinde gezinirken, "manyetik kuzey mi?"

Amy ona diğer avucunun içinde duran ve Adelaide'in koleksiyonundan ödünç aldığı sekiz kenarlı pusulayı gösterdi. Gümüş bir iğne bir santimetre suyun üzerinde yüzüyor, yolu göstermek için hafifçe dönüyordu.

"Kontrol ettim," dedi.

Kaba bir tavırla başını salladı. "Devam edin o zaman."

Birinci sınıflardan birkaçı o kadar şanslı değildi. Bir tanesi tam ters yöne bakarak başlamayı seçmişti ve Amy, Profesör'ün bastonuna yaslanarak yumuşak ve sert bir sesle bir şeyler söylediğini fark etti.

Öğrenci solgun ve titreyerek ayağa kalktı ve Chalk ona odadan dışarı kadar eşlik etti.

Profesör tek başına geri geldi.

"Altmış dakika kaldı," diye duyurdu.

Amy Vail'i kontrol etmeyi her şeyden çok istiyordu ama hilekâr biri gibi görünme riskini göze alamayacağını da biliyordu. Yapabileceği en iyi şey göz ucuyla bakmak ve kısa süreli bir göz teması kurmaktı.

Vail bir parmağını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu ve dört sessiz kelimeyi ağzından çıkarırken bir daire çizdi.

"*Kolay, limon sıkar gibi.*"

Amy gülümsedi ve işine geri döndü. Vail iyi olacaktı. Artık kendisi için endişelenebilirdi.

Son mühür onu korkuttu. Bu doğru değildi. Hafızasından şüphe etmiyordu ama doğru değildi.

Profesör, "On dakika kaldı," diye anons etti. Amy gözlerini kırptırdı. En azından yarım saati kaldığını sanıyordu. Ritme kendini kaptırmış, çemberi mükemmel hale getirirken kaybolmuştu, oysa sadece bitirmesi gerekiyordu.

Buraya bir rötuş yaptı, oraya da ustaca bir leke sürdü. Yine de doğru değildi. Aklının bir köşesinde Bahati'nin "biftek gibi dinlendir" öğüdünü duydu. Amy yine her şeyi fazla düşünüyordu. Bunu biliyordu. Son saniyeye kadar çalışsa da glif yine de doğru olmayacaktı çünkü doğru olmasına izin vermeyecek ve bırakmayacaktı.

Çünkü bırakmanın, bittiğine ve işe yaradığına güvenmek anlamına geldiğini fark etti. Mesele hiçbir zaman çizgiler, ilmekler ve pürüzlü kıvrımlar değildi. Bu güvenle ilgiliydi.

"Beş dakika kaldı," diye seslendi profesör.

Amy tebeşirini yere bıraktı. Ellerini kucağında birleştirdi ve parmaklarını sıkarak kendini burada, şimdi durmaya zorladı.

Profesör devriye gezerken durakladı, önce onu sonra da önündeki daireyi inceledi.

"Başka ekleme yok mu? Son rötuşlar yok mu?"

"Bitti," dedi Amy. Sesi kadar kendinden emin hissetmeyi diliyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bitirdim," dedi.

Adam başını salladı, sonra yoluna devam etti.

Spor salonunun başında, kara bastonunu iki eliyle kaldırıp yere indirdi ve metalik bir gök gürültüsüyle yere çarptı.

Profesör, "Yazı gereçlerini yere bırakın, elleriniz kucağınızda, bütün gözler üzerimde," dedi. "Eğer bitirmediyseniz, dersimden kaldınız demektir. Geri kalanınız beş dakika ara verin, kendinizi toparlayın ve gerçek sınava başlayalım."

"Yani?" Amy, Vail'e doğru eğilerek fısıldadı.

"Elimden geleni yaptım," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Yapabileceğim tek şey bu, değil mi?"

Önce Olivia kalktı. Profesörün talimatıyla kişisel koruma çemberinin içine girdi. Tek dizinin üzerine çömeldi, parmak uçlarını mühürlere dokundurdu ve bir büyü fısıldayarak onları

Güç. Özel efektler, büyük güç baloncukları ya da dönen çelik duvarlar yoktu, içinde herhangi bir yaşam olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Test edilmesi gerekiyordu.

Profesör Chalk kapalı bir elini kaldırdı, çevirdi ve açtı. Yaklaşık bir pinpon topu büyüklüğünde, zümrüt yeşili sert kauçuktan bir küre avucunun içinde duruyordu. Parmaklarını kapattı ve tekrar açtı. Şimdi top kısa, ince saplı bir fırlatma bıçağıydı, bıçağı jilet parlaklığında parlatılmıştı.

"Silahımı seç," dedi ona.

Olivia alt dudağını ısırdı. Profesör elini çevirerek bıçağı bir topa dönüştürdü. Sonra alnında boncuk boncuk terler belirirken tekrar geri döndü.

"Top...bekle. Hayır." Kekeledi, kendini yakaladı. "Bıçak." Profesör Chalk ona baktı.

"Neden?" diye sordu.

"Yani, bu... bu doğru cevap, değil mi?" "Doğru bir cevap olduğunu söyledim mi?"

Olivia ona baktı. "I..."

"Varsayıldı" deme, diye düşündü Amy, yüzünü buruşturarak. Sakın söyleme.

"Düşündüm ki," dedi, "bu işime güvendiğimi gösterir." "Yani bana diyorsunuz ki, işinize güvenmiyorsanız

Hayatınızı riske atıyorsunuz, üstelik bundan kazanacağınız hiçbir şey yok." Profesör gözlerini kısarak ona baktı. "Son cevabınız bu mu, yoksa yeniden düşünmek ister misiniz?"

"Bir daha düşündüm de," dedi Olivia, şimdi utanarak, "lastik top muhtemelen iyidir."

Parmakları çırpındı. Bıçak bir top haline geldi.

Profesör Chalk ona, "Bana asla duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme," dedi. "Bana *doğru* olduğunu düşündüğün şeyi söyle. Şimdi o zaman. Hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldı.

"Hazır."

Biraz volta attı, onun etrafında döndü, o kendini hazırlarken dış halkada yürüdü. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu geriye attı ve lastik topu profesyonel bir atıcının koluyla doğrudan yüzüne doğru fırlatarak uçurdu.

Top çemberin dış halkasını geçti ve patladı. Birdenbire mavi-sıcak alevden bir ağla sarıldı, çemberi sıktı ve dilimledi.

mermi havadaydı ve sonra kör edici bir parıltıyla tutuştu. Amy tekrar görebildiğinde, geriye kalan tek şey Olivia'nın çemberinin çevresine saçılmış yeşil kauçuk tozuydu.

"İşte," dedi Profesör Chalk sınıfa, "mükemmel bir koruma çemberi nasıl oluşturulur. Aferin Bayan Renn, görünüşe göre en azından bir süre daha bizimle kalacaksınız. Çalışmanızı silebilir ve tribündeki yerinize oturabilirsiniz."

Bir sonraki öğrenci o kadar şanslı değildi. Amy'nin kalabalığın kenarında fark ettiği, her zaman havada asılı duran ama okuldaki hiç kimseyle tam olarak bağlantı kuramayan bir birinci sınıf öğrencisiydi. Çemberi Olivia'nınkinden bile daha net görünüyordu, çizgileri mükemmeldi ama Profesör Chalk'ın ürettiği bir sonraki lastik top görünmez bariyerden zahmetsizce geçerek kızın omzuna Amy'nin irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Adam onu spor salonundan çıkarırken gözyaşları içindeydi, bir eli omzundaydı ve onu avluya doğru yönlendiriyordu. Tek başına geri döndü.

Tribünlerde hayatta kalanların sayısı birer birer arttı. Colin, çemberi profesörün füzesini yok ettiğinde dizlerinin üzerine çöktü, büyü onu yırtık bir lastik parçasına kadar yuttu. Adrenalin kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve Dalton ona nazikçe yardım etmek zorunda kaldı, onu tribünlere götürdü ve diğer galiplerle birlikte nefes alabileceği bir yere oturttu.

"Başardın, küçük kardeşim. Yapacağını söylemiştim, değil mi? Buradaki asıl çıkarım, benim her zaman haklı olduğumdur."

Colin, Dalton'ın kolunu sıktı. "Senin sıran."

Dalton, çemberine girip sınava hazırlanırken her zamanki havasını takınmıştı.

"Hey," dedi, "çember işe yaramazsa ama top bana çarpmadan önce onu yumruklarsam, yine de geçer miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Profesör Chalk. "Bu başarısız bir not. Beni etkileyeceksin ama başarısız olacaksın."

Amy, Dalton'ın gözlerinin ardındaki tedirgin, kapana kısılmış hayvan bakışını yakalayacak kadar iyi tanıyordu. Kendini beğenmiş bir gülümseme ancak bu kadarını örtebilirdi. Ayaklarını dikleştirip omuzlarını geriye iterek dövüş duruşuna geçti ve parmaklarını arkaya doğru kayganlaştırdığı saçlarında gezdirdi.

"Vur bana, prof."

Lastik top havada kavis çizdi, Dalton'ın çemberinin etrafından dolaştı ve sonra geri dönerek kafasının arkasına doğru savruldu. Asla başaramadı. Dış halkanın üzerinden geçerken alevler içinde patladı ve ardından ikinci halkayı geçerken acımasız, ezici bir güçle ezildi. Artık pörsümüş bir bezelye büyüklüğüne inmiş olan top, zararsız bir şekilde Dalton'un ayakkabısının yan tarafına düştü.

Profesör, "Bu da geçer not," dedi. "Güzel. Temizlenin ve oturun."

Döndü, kalan öğrencileri düşündü ve bakışları sonunda Vail'in üzerinde karar kıldı.

"Bayan Curran. Sıra sizde."

Bölüm Otuz Bir

Vail kapıyı kilitledi. Çemberinin kenarında durdu, içeri adım atmadı.

Profesör, "Zaman bir faktördür, Bayan Curran," dedi.

Vail Amy'ye baktı, yüz ifadesi paniğe kapılmak üzereydi. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin."

"Bozuk büyüm-"

Amy onu yanağından öptü.

Bunu hiç düşünmedi. Vail'e savaşa taşıyabileceği bir şey, bir hanımefendinin lütfu gibi bir şey vermesi gerekiyordu. Ama elinde elle tutulur bir şey yoktu, bu yüzden hızla eğildi ve Vail'in çillerini gagaladı.

Vail'in yüzü kıpkırmızı oldu. Dudakları aralandı.

"Benim için, tamam mı?" Amy dedi ki. "Ben de senin için benimkini yapacağım."

Vail çemberin içine adım attı. Çömeldi, parmak uçlarını kuzeydeki glifin üzerine dokundurdu ve odaklandı. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu, büyü rüzgârlarında bir dalgalanma bile yoktu ama ayağa kalktı ve Profesör Chalk'a döndü.

"Yap," dedi ona.

Bazı öğrenciler yeteneklerini kanıtlama zamanı geldiğinde gözlerini kapamış ya da yüzlerini kapatmışlardı. Vail gözlerini dikmiş topa bakıyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, geçit töreninde durmuş, ayaklarının dibindeki mistik çemberden başka bir şeyle kendini korumayı reddetmişti.

Chalk bir kez başını salladı ve topun uçmasına izin verdi.

Dış çemberi geçti ve patladı. Top beyaz alevlere dönüştü, yandı, parçalandı, geriye kalan tek şey Vail'in köprücük kemiğine çarpıp patlayan ve arkasında zararsız bir leke bırakan küçük bir is parmağı oldu.

"Kaliteli iş, Bayan Curran. Yerinizi temizleyin ve tribündeki diğerlerine katılın. İlerliyorsunuz."

Vail banklara doğru ilerlerken titriyordu. Amy ile göz göze geldi ve ağzından bir şeyler kaçırды, kelimelerin yanlış anlaşılması imkânsızdı: *Şimdi sen yap.*

Her ne kadar bu işi bitirmek istese de henüz Amy'nin sırası gelmemişti. Bahati kalkmıştı. Parmak uçları çemberin iç hatlarını çizip onu canlandırırken nefesinin altından şarkı söyledi. Profesörün gözlerindeki dile getirilmemiş soruyla karşılaşarak başını kaldırdı.

"Şarkının adı 'All the Broken Pieces', kendi adımı taşıyan ilk albümünden çıktı ve ilk onda otuz sekiz hafta kaldı," dedi Bahati ona. "Hepimizin havaya girmek için kendi yöntemleri var, tamam mı?"

"Ruh hali," dedi Profesör Chalk, "tekniğin yerini tutamaz."

"İkisini de yapabilirim," dedi.

Bir an sonra bunu kanıtladı, profesörün füzesi bir langırt gibi kaymaya başladı, görünmez çemberden sekip sekip uçarken yanarken sert, uyumsuz bir ses çıkardı - bir elin aynı anda yarım düzine piyano tuşuna vurması gibi bir ses.

"İnfaz biraz kaba oldu," diye düşündü profesör, "ama gereklilikleri beni tatmin edecek şekilde yerine getirdiniz. Temizlenin ve diğerlerine katılın Bayan Bahati. Bay Anders, sıra sizde."

Erik'in kendine güveni tüm spor salonunu doldurabilirdi. Profesör adını söylemeyi bitirmeden önce çoktan çemberinin içine girmişti. Tebeşir ona bir an için ağzını açıp kendini asması için bir boşluk bırakmış gibi davrandı. Erik bu sefer sessiz kalacak kadar akıllıydı.

"Hazır mısınız?" diye sordu profesör. "Efendim," diye yanıtladı Erik.

Zümrüt rengi lastik top profesörün elinden fırladı. Dış çemberi hiç yavaşlamadan geçti. Sonra ikinciyi. Amy'nin midesi sıkıştı. Başarısız *olacak-*

Erik'in burnuna birkaç santim kala, füze üçüncü eşmerkezli daireye çarptığında yok oldu.

Yanmadı, patlamadı ya da - Amy'nin henüz tanışmadığı birinci sınıflardan birinde olduğu gibi - olduğu yerde donup kalmadı. Sadece *gitmişti*, sessizce gerçekliğin kendisinden kopmuştu.

Profesör Chalk uzun, sessiz bir an boyunca Erik'in bakışlarını tuttu. Aralarında bir şey geçti, sözsüz bir anlayış, ama Amy bunu tam olarak yakalayamadı.

"Tebrikler Bay Anders." Profesörün sesi hiç de memnun değil gibiydi. "Çalışmanızın son izlerini de temizleyin ve tribündeki diğerlerine katılın."

Sıradaki iki öğrenci oracıkta yıkıldı. Biri tamamen etkisiz bir çember oluşturdu, diğeri ise topu sadece yavaşlatabildi, durduramadı. Yeterince iyi değillerdi. Profesör Chalk onlarla birlikte İstifa Kemerine kadar yürüdü. Bu sefer çok daha uzun süre gitmişti. Amy tırnağını çiğnediğini fark etti. Şimdiye kadar fark etmemişti.

"Amy," diye seslendi Bahati, arkadaşlarıyla birlikte tribünde otururken. Yanındaki koltuğa vurdu. "Burayı senin için saklıyorum kızım. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Dalton, "Onu daha da sinirlendireceksin," dedi. Ellerini megafon gibi ağzına götürdü ve "Amy! Bu testi taşaklarından tekmele!"

Colin başını öne eğdi. "Tekil."

"Ha?"

"Sadece bir tane atıyor."

"Ah, doğru." Dalton ellerini tekrar ağzına götürdü. "Topa tekme at!"

Amy ve Vail göz göze geldiler. Vail Amy'ye gülümsedi. Amy tek kelime etmedi.

Profesör Chalk sonunda tek başına, asık suratla döndü. Bakışları Amy'nin üzerine düştü.

"Bayan Nettle," dedi. "Çemberinize lütfen."

Dikkatli, belki de yeterince iyi gliflerle çevrili eşmerkezli çizgilerin üzerinden geçti ve bir dizinin üzerine çöktü. Daireyi hem bir parçalar topluluğu hem de bir bütün olarak düşündü. Sadece her parça mükemmel bir şekilde, doğru sırada, doğru ritimde ateşlenirse çalışacak bir makine. Bahati tetiği bir şarkı parçasında bulmuştu ama Amy hâlâ arıyordu.

Göz ucuyla tribündeki arkadaşlarını gördü. İzliyorlardı, bekliyorlardı, sessizce ona tezahürat yapıyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratma fikri onu her şeyden çok korkutuyordu.

Ve sonra Vail vardı.

Amy, profesörün onlara ilk derslerinde, dövüş ringindeki gösteriden sonra söylediği bir şeyi hatırladı. *İlk yıl çalışmalarınız tamamen kendini savunmaya odaklanacak. Kendinizi korumayı öğrendiğinizde, başkalarını korumayı da öğrenebilirsiniz.*

Belki de her şeye rağmen ileriye atlıyordu. Çünkü bir kalp atışlık düşünme süresinde her şeyi anladı.

Buraya geldiğinden beri sınıf arkadaşları ona bir tür lider gibi davranıyordu. Kimsenin istemediği işleri yapmaya istekli olduğu için böyle davrandıklarını düşünmüştü ama şimdi tüm gözler onun üzerindeyken bu nihayet anlam kazanmıştı. *Bütün o zamanı çalışma gruplarında ve kütüphanede geçirmedim çünkü kendimi korumayı öğrenmeye çalışıyordum,* diye düşündü.

Seni korumak istedim.

Parmak uçlarında küçük bir kıvılcım karıncalandı. Elini döşeme tahtalarından çekti ve profesörle yüzleşmek için dönerek tam boyuna yükseldi.

"Ben hazırım," diye yalan söyledi.

Kolunu geriye doğru kaldırdı. Nefesini tuttu ve adam tam gözlerinin ortasına nişan alarak uçarken ona baktı.

Top ilk dairenin yarım santim ötesinde yere sıçradı. Balmumu gibi eridi ve yanık lastik kokan bir damla siyah duman salgıladı.

"Yeterli bir performans, Bayan Nettle. Yerinizi temizleyin ve diğerlerine katılın."

Bahati bir çığlık atarak tribünlerden fırladı ve Amy'yi kucakladı, Vail de hemen arkasındaydı. Muzaffer arkadaşlarını yarı liderlik yarı sürükleyerek tribünlere taşırken Dalton yumruk tokuşturmak için parmak eklemlerini uzattı.

"Şuna bak," dedi. "Mürettebatın hepsi burada, biri hariç."

"Ve endişelenmemize gerek olmayan kişi de o," dedi Bahati. "Nora muhtemelen o topu atmadan *önce* patlatacak."

"Nora bir güç merkezi," diye onayladı Colin. "Ve geçmek zorunda. Yani... geçmek zorunda."

Dalton onun saçlarını karıştırdı. "Evet. Eğer o giderse, Akademi'deki en kısa boylu kişi sen olacaksın."

"Bayan Swale, sıra sizde." Profesör Chalk dudaklarını büzerek bekledi ve henüz sınava girmemiş olan birkaç kişiye baktı. "Nora Swale. Ayağa kalk ve teslim ol."

Hiçbir şey. Amy, Nora'nın birkaç sıra arkasında oturduğu yere baktı. Çemberi çizilmiş, tamamlanmış, tertemizdi ama kız gitmişti. Profesör yeleşiminin iliğinden sarkan antika cep saatine baktı. Sonra içini çekti ve tribünlere baktı.

"Bu son birkaç öğrenciyi test etmeye devam edeceğim. Siz gidip Bayan Swale'i bulun. Ve ona bu sınavı benim açık iznim olmadan terk etmesi için çok iyi bir nedeni olması gerektiğini söyleyin."

Nora'nın sadece temiz havaya ihtiyacı vardı.

Bu çok fazlaydı. On iki yaşındaydı. Şimdiye kadar "yüksek risk" matematik sınavından C aldığı için ceza almak anlamına geliyordu. Saunders Akademisi

ona sihir, yeni bir dünya, yeni bir hayat, hayal edebileceği her şeyi yapma ve olma özgürlüğü sundu. Nora büyük bir hayalperestti.

Bugün çok büyüktü. Tek görebildiği kaybedeceği şeydi. Tüm umutları, tek bir yanlış adım attığı anda çekilip alınmaya hazır bir kancayla önünde sallanıyordu. Bu yüzden, birkaç saniyelik yalnızlığını çalmak için kimsenin bakmadığı bir anda salondan sıvıştı. Bu konuda iyiydi. Bunu daha önce okulda kendi dünyasında pek çok kez yapmıştı ve kimse fark etmemişti.

Ayrıca, profesör kimsenin izlenmeden tuvalete bile gidemeyeceğini söylemişti ama çemberini çizmeyi bitirmişti. Şimdi bakmanın ona hiçbir faydası olmayacağını düşündü, böylece kimse ona hilekâr diyemezdi. Ve sadece bir dakikalığına gidecekti. Bir dakikadan az.

Nora tam rahatlamaya başlamıştı ki bir el başının arkasına yapıştı, bir tutam saçını yakaladı ve sertçe çekerek onu geriye doğru savurdu. Başka bir el ağzını kapattı.

Jellica onun kulağına, "Koridor geçiş kartın olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Nora'yı kabaca geriye doğru sürükledi, kızı ayaklarından çekti, Jellica onu bir köşeye çekip gözden uzaklaştırırken topukları eski döşeme tahtalarını tekmeledi.

Otuz İkinci Bölüm

Nora yatakhanedeki odaların hiçbirinde yoktu. Duşlar ve banyoların hepsi boştu. Birinci sınıflar bir kurt sürüsü gibi avlanıyor, kapı kapı arıyor, kimse ne düşündüğünü söylemiyordu. Ta ki Dalton boş bir amfiye girene kadar. Bir sandalyeyi devirdi, topuğunu sertçe indirdi ve bacaklarından birini kopardı. Sonra kırık tahta parçasını yerden alıp bir sopa gibi salladı.

"Squirt. Senin için yonttuğum domuz etiketi hâlâ duruyor mu?" "Biliyorsun," dedi Colin.

"Peki kural ne?"

Colin gözlerini devirdi. Belli ki Dalton bu konuda kararlıydı.

Colin, "Yumruklar dövüşmek içindir, bıçak hayatta kalmak içindir," diye tekrarladı. "Onlar yapana kadar gerilimi tırmandırmayın."

Bahati Dalton'ın derme çatma sopasına baktı. "Karışık mesajlar, çok mu?"

Dalton parçalanmış tahta parçasını açık avucuna vurdu.

"Bu bir tırmanma değil," dedi. "Bu, bazı çok kötü yaşam tercihlerinin doğal ve beklenen sonucu. Değişiklik olsun diye benimki değil."

Nora evin zemin katında hiçbir yerde değildi. Avluyu, taş pavyonu, dövüş ringini kontrol ettiler ve hiçbir şey bulamadılar. Amy ve Vail bakıştılar.

"Onu üst kata çıkardılar," dedi Vail.

"Gitmemize izin verilmeyen bir yere."

"Elbette öyleyiz," dedi Erik, yüzü asık bir şekilde.

Erik, Nora'ya ya da Olivia dışındaki diğer birinci sınıf öğrencilerine hiçbir zaman fazla yakınlık göstermemişti ama o da diğerlerine ayak uydurdu. Bu bir kurtarma göreviydi. Ve kabileseldi.

"Nasıl anladın?" Amy ona sordu.

"Çünkü Chalk bize gidip onu bulmamızı söyledi. Nereye bakacağımızı söylemedi, nereye bakmayacağımızı da söylemedi, sadece onu bulmamızı ve spor salonuna geri getirmemizi söyledi. Yani eğer yukarıdaysa, kuralları çiğnemiyoruz, onlara uyuyoruz."

"Her zamanki gibi harika," dedi Olivia elini omzuna atarak. Adam ona belli belirsiz bir kızgınlık ifadesiyle baktı.

Fuayeye doğru yöneldiler. Anahera onları kıvrımlı merdivenin dibinde bekliyordu. Büyük öğrenci deniz mavisini kravatını ve ipek şalını takmış, hülyalı, uzak gözleriyle uyum sağlamıştı. Yalnız değildi.

Yine Kupaların mavisini giymiş iki öğrenci daha odanın karşı tarafından içeri süzüldü ve onu kuşatmak için harekete geçti. Üçüncü bir Kupa merdivenin tepesinde bir çirkin yaratık gibi tünemişti.

"Bana iyi bir şey söyle," dedi Bahati.

"Elimden gelse yapardım," diye yanıtladı Anahera. "Onu üst kata çıkardılar. Sonra izini kaybettik."

Colin'in kaşları kalktı. "Sizin her şeyi... bilmeniz gerekmiyor mu?"

"Ne biliyorsak onu biliyoruz. Şu anda ruhani bir içgörüyü ihtiyacınız yok. Bir refakatçiye ihtiyacınız var." Takipçilerini yaklaştırdı. "Kupalar. Birinci sınıflara yakın durun. Biz yukarı çıkıyoruz."

Kıvrılan merdivenlerden yukarı doğru yürüdüler ve merdivenler de onlarla birlikte yürüdü. Basamaklar Amy'nin ayaklarının altında hareket ediyor gibiydi, bazen yanlış yönde ilerleyen bir yürüyen merdiven gibi altından kayıyor, bazen topuklarını karşılamak için kalkıyor ve onu taşıyordu. Amy bir ivme ve amaçla hareket ederken arkadaşları ve diğer öğrenciler sessiz bir uyum içine girdiler. Öyle ya da böyle, burada bir şeyler değişmek üzereydi.

İkinci kat, büyük evin yaşını gururla taşıyordu. Buzlu cam kürelerin altındaki mor alevler, gölgelerin kendi iradeleriyle hareket ettiği uzun, kasvetli galerileri aydınlatıyordu. Yıldızları çoktan aşınmış portre çerçeveleri duvarlarda boş bir şekilde asılı duruyordu. Arkalarındaki tozlu ahşaptan başka hiçbir şeyi çerçevelemiyorlardı, sanatları görünmezdi.

Birinci sınıflar tırmanmaya devam etti. Merdiven şimdi onlarla mücadele ediyordu, sıkıca aşağı-geriletici modundaydı ve Vail son saniyede ayağının altından kaçan bir basamakta kaydı. Amy'nin kolunu yakaladı.

"Ben de üçüncü sınıfım Jellica," diye seslendi Anahera, birinci sınıfların onu hiç görmediği kadar güçlü bir sesle. "Beni kendi yataktan uzak tutamazsınız. Merdivenlerle oynamayı bırak."

Blades onlarla yarı yolda buluşmaya karar verdi.

Jellica peşinde çantasıyla aşağı indi. Gülümsemesi sinir bozucuydu.

Bu küçük bir zalimlik değil, diye düşündü Amy. *Bu bir zafer.*

Jellica Anahera'ya "İstediğin yere gidebilirsin," dedi. "Sen her zaman yap."

"Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Vail.

"Oh, Nora'nı geri mi istiyorsun?" Jellica tırnaklarını inceledi. "O burada değil. Artık burada değil. Onunla işim bitti."

Amy öne doğru bir adım attı. Anahera koluna bir uyarı eli koydu. Amy omuz silkti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Amy, "*Bitti* mi?"

"Sadece durumu anladığından emin oldum. Yani buraya ait olmadığını, mezun olma umudu olmadığını ve devam ederse... bu okuldaki ilk ölü öğrenci olmayacağını."

"O sadece küçük bir çocuk," dedi Dalton. "Onu *öldürmekle* mi tehdit ettiniz?"

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye yanıtladı Jellica. "Yapmak zorunda değildim. Burada ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunuz hakkında gerçekten hiçbir fikriniz yok, değil mi?"

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla tehlikede," dedi, hâlâ sandalye bacağı sopasını kavrayarak.

"Çok tatlısın." Gecka beyaz cadının arkasından eğilip Dalton'a yukarıdan aşağıya baktı. "Bekâr mısın?"

"Psikopatlarla çıkmam. Artık çıkmıyorum. Alışkanlığımı kırmaya çalışıyorum."

"Nerede o?" Amy sordu. "Nora'yı arayan sadece biz değiliz. Profesör Chalk onu istiyor ve on dakika önce istedi. Eğer bir de onunla uğraşmak istemiyorsanız, bana gerçeği söyleyin."

Jellica parmağıyla dudaklarına dokunarak düşünüyormuş gibi yaptı.

"Dediğim gibi, o burada değil. Ve eğer yurtlarınızda değilse, belki de geldiği gezegeni kontrol etmelisiniz..."

Bir dehşet dalgası Amy'nin midesini yumruk gibi sıktı. Topuklarının üzerinde döndü ve ikinci katın sahanlığına doğru koşmaya başladı. Anahera onun yanında koşuyordu, adımları tamamen sessizdi. Hülyalı gözlerle bakan genç kadın Amy'nin ceketinin kolunu çekiştirdi, bir şekilde Amy'nin ne görmesi gerektiğini zaten biliyordu. Amy'yi ikinci sınıf yatakhane odalarından birine götürdü.

Birinci sınıf odalarından daha genişti, kendine ait bir şöminesi vardı, ocak karanlıktı ve küllerle doluydu. Daha kişiseldi - yataklarda benzersiz yorganlar vardı ve duvarlar ve raflar Gece Pazarı'ndan ve ötesine yapılan yolculuklardan hatıralarla süslenmişti. Amy en yakın pencereye koştu.

Buradan İstifa Kemerini görebiliyordu. Ve Nora'yı. Kemere doğru yürürken buradan çok küçük, yalnız, çelimsiz bir şey gibi görünüyordu.

"Nora," diye bağırdı Amy. Pencereyi çekiştirdi ama pencere açılmayı reddetti, çeyrek inç kadar kalktı ve sonra kendi kendine geri kapandı. "*Nora! Sakın vazgeçme! Her ne dediyse, sana yalan söylüyor! Gitme!*"

Ve sonra Nora gitmişti.

Birinci sınıflar, Kupalar ve Bıçaklar hâlâ merdivenlerde karşı karşıya gelmişlerdi. Amy geri döndüğünde arkadaşları dalgalar gibi ayrıldı ve onun geçmesine izin verdi. Gözleri sadece Jellica'yı görüyordu. Beyaz cadıya doğru buhar toplayan bir tren gibi yürüdü.

"Bunu henüz anlamıyorsun," diye söze başladı Jellica, "ama bu onun kendi iyiliği içindi."

Amy onun yüzüne yumruk attı.

Parmak eklemleri Jellica'nın elmacık kemiğine, kırmızı bir leke bırakacak kadar sert bir şekilde çarptı. Jellica sendeleyerek geri çekildi, ayağı kaydı ve kış üstü merdivenlere düştü. Yüzünde donmuş bir şok maskesi vardı. Amy bunu sevmişti. Daha fazlasını görmek istiyordu.

Profesör Chalk ona avantajı zorlamasını söylemişti ve bu sefer bunu yerine getirmek için her türlü niyeti vardı. Kurallar umurunda değildi. Sonuçları da umurunda değildi. Sadece Jellica'nın canının *yanmasını* istiyordu.

Amy'nin hiç şansı olmadı. Kollar Amy'nin etrafında dolanarak onu geriye, kavgadan uzağa doğru sürükledi. Dalton dirseklerinden birini, Vail ise diğerini sıkıştırmıştı.

"Burada olmaz," dedi Dalton, "şimdi olmaz. Onların bölgesinde olmaz. Daha sonra ödeşeceğiz."

Jellica yanağını ovuşturdu ve kendini ayağa kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini geniş ve aç bir sırıtışa bıraktı.

"Bu doğru. Küçük arkadaşlarınla birlikte koş Amy. Yakında görüşürüz."

Amy tüm hayatını bazı şeyleri olurlarına bırakarak geçirmişti. Her şeyi olurlarına bırakarak. Diğer yanağını çevirerek ve her ikisinden de tokat yiyerek. Artık öyle değil. Dudaklarından tek bir kelime döküldü.

"Düello," dedi.

Jellica karlı bir kaşını kaldırdı. "Düello mu?"

"Sen ve ben."

"Amy," dedi Anahera, ses tonunda bir uyarı vardı. "Zaman?" Jellica sordu.

"*Hemen şimdi*," diye homurdandı Amy.

"Bana uyar. Henüz öğleden sonra antrenmanımı yapmadım. Yapacaksın yap."

Yüzük onları bekliyordu.

Tıpkı Amy'nin ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu: kalın çiçekli sarmaşıklarla çevrili, oymalı ahşap direklerden oluşan bir sekizgen. Alanın yüzeyi, bir Zen bahçesi gibi yeni tırmıklanmış simsiyah kalın bir toprak tabakasından oluşuyordu. İçinde durduğu için şimdi çok daha büyük görünüyordu. Jellica diğer taraftan girdi, kendini sarmaşıkların üzerinden yukarı çekti ve çıplak ayaklarıyla toprak yatağına hafifçe indi. Ayak parmakları toprağı hissederek kıvrıldı.

Profesör Chalk yüzüğü incelerken Amy'ye bir bakış attı. Ve başını hafifçe salladı. Sonra da toplanan kalabalığa hitap etmek için döndü. Tüm birinci sınıflar, Kupalar, Bıçaklar ve Amy'nin daha önce hiç tanımadığı bir grup öğrenci gösteri için gelmişti. Havayı dolduran hevesli sesler, Chalk eldivenli elini kaldırdığında mırıltılara dönüştü.

"Güç," diye mırıldandı, "doğru yapmaz."

Eli aşağıya doğru kayarak bastonunun başına dayandı.

"Ancak öğrenciler arasındaki farklılıklar uzlaşmaz olduğunda, yüzüğümüz var."

Jellica adım atmaya başladı.

Gösteriş yapmıyor ya da kalabalığa oynamıyordu. Öfkeli bir uyanıklık transına girerken nerede olduğunun farkında bile değildi. Amy onun kafesteki bir dişi aslana benzediğini düşündü, sinsî, huzursuz, patlamaktan başka bir şey istemiyordu.

"Amy Nettle. Jellica Barnes. Anlaşmazlıklarınızı çözdünüz mü?"

"Hayır," dedi Amy.

Jellica, "Kimseyle bir anlaşmazlığım yok," dedi. "Sadece nefret edenlerim var."

"Bu tek rauntluk bir düello olacak," diye ilan etti Profesör Chalk kalabalığa. "Müsabaka, yarışmacılardan biri teslim olana ya da ilk kan akana kadar devam edecek. Ölümcül lanetler, geri döndürülemez dönüşümler olmayacak ve tüm büyüler her zaman ringin içinde kalmalıdır. Benim emrimle, dövüşün."

Abanoz bastonunu havaya kaldırdı, sonra metalik bir çınlamayla kaldırım taşlarının üzerine indirdi.

"Dövüş."

Otuz Üçüncü Bölüm

Bu bir kavgaya değildi. Bu bir katliamdı.

Profesör Chalk'ın pirinç uçlu bastonunun yankısı henüz kaybolmamıştı ki Jellica sihirli bir hız ve atletik hüner karışımıyla kendini bir torpido gibi ringe fırlattı. Jellica sert ve hızlı yumruklarla Amy'nin karnına vurup nefesini kesmeden önce Amy'nin ellerini kaldıracak zamanı bile olmamıştı. Sonra Amy'nin bileğini tuttu, etrafında döndürdü ve onu itti.

Kendini hızlandırmak için kullandığı büyü her neyse Amy'nin kolundan aşağı akararak damarlarını alev alev yaktı. Amy aniden koşmaya başladı, çaresizce halkayı saran sarmaşıklara doğru savruldu. Sarmaşıklar lastik bantlar gibi gerilmişti, inanılmaz derecede elastiktiler ve şimdi ters yöne, Jellica'ya doğru fırlıyordu. Tek seçeneği koşmaya devam etmek ya da toprak zemin buz gibi kayganlaşırken düşmektir, her adım bacaklarını altından fırlatmakla tehdit ediyordu.

Jellica'nın ön kolu Amy'nin boğazına çarparak onu ayağa kaldırdı. Amy sırt üstü arenanın zeminine düştü ve yıldızları gördü. Nefes almak için mücadele etti.

Jellica onu, hamam böceğini nasıl öldüreceğine karar veren bir ilaçlamacı gibi değerlendirdi.

Amy'nin kalçasına tekme atarak onu döndürdü ve karnının üzerine yatırdı.

"Hangi elinle yazıyorsun?" diye sordu. "Boş ver, umurumda değil."

Bir dizini Amy'nin sırtına indirerek omurgasında bir acı patlamasına yol açtı. Sonra Amy'nin sol bileğini yakaladı ve arkasından çekti.

"Dirseğindeki o his," diye tısladı Jellica dişlerini sıkarak, "kolunun yavaşça yuvasından çıkmasıdır. Kaybettin. Pes et."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi Amy, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Acı kavurucu ve yakıcıydı, tüm mantıklı düşünceleri yok ediyordu. Amy'nin tutunabildiği tek şey kederiydi. Kederi ve öfkesi. Nora'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Kazanamayacağı bir kavgaya tutuşmuştu. Arkadaşlarının ve tüm okulun önünde kendini aptal durumuna düşürmüştü. Boyun eğmeyi reddetmesi hala tutunabildiği tek gurur kırıntısıydı.

"Onu kıracağım," diye fısıldadı Jellica sakince kulağına. "Pes et ve her şey bitsin."

"Hayır," diye tersledi Amy, çenesi sıkılmıştı.

"Biliyor musun, biri beni gerçekten uğruna çalıştırmayalı uzun zaman oldu. Sadece senin için özel bir şey yapacağım."

Amy, Jellica'nın diğer elinin gömleğinin yakasını tırmaladığını, okul kravatını bir ilmik gibi çekip gevşettiğini hissetti. Amy'yi toprağa sabitleyen Jellica, ne yaptığını kalabalıktan gizlemek için vücudunu kullandı. Ve Profesör Chalk'tan.

Şimşek gibi bir acı köprücük kemiğini yaktı. Amy yayılan yapışkan bir ıslaklık hissetti ve gözünün ucuyla kanlı bir çelik parıltısı yakaladı. Jellica elini arkaya doğru kaydırды ve bıçak ortadan kayboldu.

"Profesör," diye seslendi Jellica, "Amy'nin kanaması var. Benim için çağırın." Profesör Chalk bastonunu yere indirdi.

"Maç bu. İlk kan ve zafer Jellica Barnes'a gidiyor." Jellica, Amy'yi kanlar içinde yerde bıraktı.

Halka sarmaşıkların üzerinden zarıfçe yuvarlandı ve bir balerin gibi diğer tarafa indi. Takipçileri ona doğru akın ederken, adımlarında bir sıçrama ile profesöre doğru ilerledi.

"Bana ne kadar iyi olduğumu söylemeyecek misin?"

"Ayakkabı bağcıklarınızı bağlamayı hatırladığınız için sizi tebrik etmeli miyim? Belki de aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğnediğiniz için bir ödül almak istersiniz." Tebeşir küçümseyici bir el salladı. "Övülmek istediğiniz başka önemsiz ve kolay işler varsa bana bildirin."

Amy sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini kısarak puslu, kapalı gökyüzüne baktı, bir yandan da nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı. Giysileri darmadağınktı, yüzü ve elleri siyah kirle kaplanmıştı. Köprücük kemiğine hafıfçe dokundu ve irkildi. Parmakları kıpkırmızı olmuştu. Amy *beni kestiğini* fark etti. *Beni gerçekten kesmişti.*

Profesör Chalk onun başında durdu. "Söyleyecek söz yok," dedi.

"Nora'ya ne söyledi ya da ne yaptı bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı Amy, "ama *gitti*. Gitti."

"Nora açışından çok üzücü bir karar. Ona katılarak hatasını pekiştirme. Ayrıca, dinlemeliydin."

"Ne fark eder ki?" Amy yırtık bluzunu ve yayılan kan birikintisini işaret etti. "Nasıl olsa kazandı."

"Onun zaferi kaçınılmaz bir sonuçtu. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum, siz de Bayan Nettle, bunu bilmeliydiniz. Kazanmaya zorlamak onun için bir şey ifade etmiyordu."

Sizin boyun eğmenizi istedi. Korkarım ki sadece işleri daha da kötüleştirmeyi başardınız ki bu da... oldukça büyük bir başarı."

"Tıklamalıydın, evlat."

Profesör Mallory bezelye yeşili bitkilerden oluşan bir lapayı köprücük kemiğine bastırırken Amy keskin bir nefes aldı. Jellica ona hatıra olarak uzun, sivri bir kesik vermişti. Bitkisel ilaç nane kokuyordu ve yaranın içine işledikçe saf alkol gibi yakıyordu.

"Herkes bana böyle söylüyor."

"Bir kez olsun herkes haklı. Vail, tatlım, çiçekli krostiumun yanındaki masanın üzerindeki beyaz kumaş şeritlerinden birini getir. Bandaj olarak iş görür." Profesör Mallory arkasına yaslandı ve el işine baktı. "Kötü bir yara izi kalacağından eminim ama bu lapa yaranın enfeksiyon kapmasını önleyecektir."

Vail bir tabure çekti. Orman kulübesinin güneş ışığı alan pencere dünyasında profesörle yalnızdılar. Camın dışında, Murder Mittens bir çiçek parçasının üzerinde uyukluyordu.

"Jellica daha da kötüleşti," dedi Profesör Mallory. "Müdire Hanım'a onun zaten bir yük olma yolunda ilerlediğini söylemiştim, Lanca'nın burada yüzünü göstermesi onu uçurumun kenarına itti."

"Bilmem gerek." Amy Vail'e baktı. "Bilmemiz gerekiyor."

Mallory iç çekti. Ellerini havaya kaldırarak yumuşadı.

"İyi, eninde sonunda hepsini duyacaksın ve en azından benimleyken yalın ve süslenmemiş gerçeği öğrendiğini biliyorum. Dört yıllık bir okulda neden hiç dördüncü sınıf öğrencisi olmadığını merak ediyordun."

"Ve neden ikinci ve üçüncü sınıfların sayısı yeni gelenlerden daha az," dedi Amy. Jellica'nın merdivenlerde ona söylediklerini düşünüyordu: *Bu okuldaki ilk ölü öğrenci o olmayacaktı.*

Profesör Mallory, "Saunders Akademisi sadece birkaç yıl önce faaliyete geçti," dedi.

"Ama çok eski görünüyor," dedi Vail.

"Gelenekleri ve yöntemleri kesinlikle öyle. Ama bu okulun ilk sitesi bile değildi. İlk denememiz daha kalabalık ve ulaşılması daha kolay bir dünyadaydı. Özensizdi. Tüm fikir başlangıcından beri çok özensizdi. Bir yıl sonra hayatta kalanları alıp buraya taşındık."

"Hayatta kalanlar," diye yineledi Amy.

"Beni net bir şekilde duyduğunuzdan eminim."

"Ne oldu?" Vail sordu.

"Bir örgüt var... bizimkine çok benziyor, ama onun karşıtı. Zıt ve eşitten de öte. Bir avcı gönderdiler. İlk grup öğrencilerimizin her birini takip edip öldürmeye başladı. Güvenliğimiz daha güçlü olsaydı, uyarı işaretlerini okusaydık, ilk mezunlarımız olacak öğrenciler."

Vail kaşlarını çatı. "Bu 'muhalefetin' bir adı var mı?" Profesör Mallory üç ayaklı taburesinden kalktı ve gerindi, Ellerini arkasında kenetlemişti. Saksı bitkileri ve yeşilliklerle dolu masaların arasında yürüyor, onları bir fidanlıktaki bebekler gibi kontrol ediyordu.

"Ona yüzlerce dünyada yüzlerce isim veriyorlar," diyor, "ama çoğu insan ona Ağ diyor. Korkunç bir tarikat için zararsız bir sıfat. Çocukları kurtaramadık ama avcının izini sürebiliriz."

Amy'nin gözleri büyüdü. "Jellica'nın-"

"Ne?" Mallory güldü. "Hayır, o üçüncü sınıf öğrencisi, her şey bitene kadar burada bile değildi. O kızın üzerine pek çok kötü niyetli suç atabilirim ama kimseyi öldürmediğinden oldukça eminim. Düşündüğünüzün tam tersi: Jellica Ağ'dan mutlak bir tutkuyla nefret ediyor. Ana gezegenini mahvettiler. Onların zulmüne ilk elden tanık oldu."

"Tamam, ama..." Vail durakladı. "Ölen öğrencilerin Jellica ile ne ilgisi var?"

"Profesör Mallory, "Size söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkmayacak," dedi. Anlaştık mı?"

Amy ve Vail'in başları sallandı, gergin ama meraklıydılar.

"Bir sihirbaz olarak," dedi profesör, "sözünüz neyinizdir?"

"Sözüm senettir," dedi Amy. Vail onun yanında yeminini tekrarladı.

"Avcıyı avladık. Ben, Kamaka, Chalk. Onu biz öldürmedik. Beni yanlış anlamayın, ben istedim, *hepimiz* istedik ama Chen Lan'ın farklı bir fikri vardı."

Mallory onlarla yüzleşmek için döndü, elleri hâlâ arkasındaydı.

"Bunun yerine onu dönüştürdü. Firebreak Adası'nı bir kale haline getirebilmemiz için bize Ağ'ın teknikleri ve metodolojisi konusunda ustalık dersi vermesini sağladı. Ve müdiremiz ironiyi çok sevdiği için

cezalar... ona bir öğretmenlik işi verdi. Böylece öldürdüğü öğrencilerin yerini doldurabilecek."

Amy'nin dudakları aralandı. Mallory'ye baktı, bir an sessiz kaldı. Vail onun düşündüğü şeyi söyledi.

"Profesör Lanca."

"Red Lanca," dedi Mallory, "Ağ'ın en iyi suikastçılarından biriydi. Öldürdüklerinin sayısı yüzlerle ifade ediliyor ama o bile hepsini hatırlamıyor. Bunu bir sır olarak saklamak niyetindeydik."

"Katil bir psikopatın bize öğretmesine izin vermek istedin ve *bize söylemedin* mi?" Amy söyledi.

"İnanın bana, sihirli bir tasmaı var. Zararsız biri. Ve... şey, tövbe ettiğini iddia ediyor, ama bu ve bir bozuk para size Gece Pazarı'nda bir fincan kahve alacaktır. Sözünün başka bir değeri yok. Ama açıklamama izin verirseniz... evet, planımız buydu. Jellica'nın onu görür görmez aşk dolu aklını kaybetmesini beklemiyorduk."

"Ama burada olmasaydı ve öldürdüğü öğrencilerden hiçbirini tanımasaydı -" diye söze başladı Amy.

"Ağ, Saunders Akademisi'ne aday olarak seçilmesinden çok önce onun ana gezegenini süslüyordu. Hatta ona bir yer önermemizin nedenlerinden biri de bu olabilir. Bunu size söyleyemem; ben kabul bölümünde çalışmıyorum."

Profesör Mallory ellerini iki yanına bıraktı. Tereddüt etti, yapbozun sadece bir parçası kalmıştı. Sonra onu yerine yerleştirdi.

"Jellica, Kızıl Lanca'nın köyünü yakıp yıkan ve tüm ailesini öldüren ölüm mangasını yönettiğine inanıyor. Olayı oldukça iyi hatırlıyor. Olanları izlemiş."

Otuz Dördüncü Bölüm

Öğrendiklerinin dehşeti hâlâ aralarında dolaşırken, Amy'nin sorusu neredeyse alakasız geliyordu. Yine de bilmek zorundaydı.

"Öyle mi yaptı?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Profesör Mallory, "öyle olduğunu sanmıyorum. Kızıl Lanca yalnız bir kurttu. Onun bir ekiple çalıştığını ya da Şebeke'nin homurtularına ve kabadayılara sahada liderlik ettiğini hiç bilmedik. O...şey, ona sormanın bir anlamı yok çünkü eğer *yaptıysa*, zaten yalan söyleyecektir. Hatırlamadığını iddia ediyor ve ben buna inanıyorum."

"Böyle bir şeyi yapmayı nasıl unutabilirsin?" Vail inanamayarak sordu.

"Belli türden bir insan olmanız gerektiğini tahmin ediyorum," diye yanıtladı profesör, "ama ben o türden bir insan değilim, bu yüzden gerçekten söyleyemem."

"Peki ya Jellica?" Amy midesinin bulandığını hissederek sordu.

"Ne olmuş ona?"

Tanıştıkları andan itibaren Amy, Jellica'yı saf kötülüğün gücü olarak görmüştü, saf bir zevk için öğrenci arkadaşlarına acı çektiren bir sadist - en azından onun arkasında sıraya girmeyen herkese.

Amy, Profesör Chalk'ın sesini duydu, onu ne kadar yanlış değerlendirdiğini fark ettiği zamanlardan bir anı. *Büyü sanatında varsayımlar öldürür.*

"*Yaralanmış*," dedi Amy. "Travma geçiriyor. Terapiye ihtiyacı var, savaş büyüsüne değil. Okul neden ona *yardım* etmiyor?"

Profesör Mallory bir an için kibar bir sessizliğe büründü.

"Jellica Barnes," dedi profesör, "tek bir arzuyla yaşıyor ve nefes alıyor: Ağı yerle bir etmek. Akademimizin yatırımcıları... sanırım bu fikri sevdiler."

Vail'in dudakları dehşetle aralandı.

"Onu hasta tutuyorlar," diye nefes aldı Vail. "Böylece daha iyi bir savaşçı olacak. Bu... bu alçakça."

"Kim bunlar?" Amy sordu. "Yatırımcılar. Onlarla tanışmak istiyorum."

Profesör dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Yatırımcılar hakkında konuşmuyoruz," dedi. "Ve bu sana söylemem gerekenden çok daha fazlasıydı. Bu lapa güzelce yapışacaktır. Geri dönmelisin

Şimdi yurtlarınıza."

Profesör Mallory, Amy ve Vail'e gizlilik yemini ettirmişti ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Sonraki birkaç gün boyunca Jellica ve Bıçaklar okuldaki fısıltı ağını besleyerek herkesin bir hikaye duymasını sağladılar. Her hikaye *Profesör Lanca'nın düşman olduğu* ile bitiyordu.

Amy haklı olduklarından oldukça emindi. Yine de, Lanca'nın Gece Pazarı'nda onları nasıl koruduğunu, Jangly-Man Elmer'ı saklandıkları yeri ele vermek yerine nasıl boşa kürek çektiğini düşünüp duruyordu. Masasının üzerine tünemeyi seven genç ve havalı profesörle, bütün bir acemi sihirbazlar sınıfını öldüren kana susamış bir katili aynı kefeye koyamıyordu.

"Tamam," diye duyurdu Lanca konferans salonuna girerken. "Odak kristalleri aşağı. Pratik yapmadan önce konuşmamız gerek."

Masasının kenarına oturdu, elleri kucağındaydı. Nasıl başlayacağından emin değilmiş gibi ellerine baktı.

"Hepiniz benim hakkımda bazı şeyler duydunuz," dedi profesör, "ya da henüz duymadıysanız, duyacaksınız. Bilmenizi istediğim şeyler değil, öğrenmenizi istediğim şekilde de değil ama olan oldu. Yani kartlar masada. Evet, *eskiden* Red Lanca ismiyle tanınırdım. Evet, kiralık katildim."

Durakladı, yere baktı, odadaki kimseyle göz teması kurmadı.

"Ve evet, bu Akademi'nin daha kapılarını açamadan neredeyse başarısız olmasının sebebi benim. O zamandan beri Firebreak'in savunmasını güçlendirmek ve kimsenin... benim gibi birinin bunu bir daha yapamayacağından emin olmak için hizmet veriyorum."

Elini sallayarak onları geri itene kadar mırıltılar yükseldi. Masasından zıplayarak indi.

"Eğer sizi daha iyi hissettirecekse - ki umarım hissettirir, çünkü bu şey çok rahatsız edici - düşünceli müdiremiz bana bir... implant sağladı. Haydutluk yaparsam, ölümüm renkli ve unutulmaz olacak. İstesem de size zarar veremem çocuklar." Kendini tuttu ve hemen ekledi: "Ve istemiyorum."

Erik elini kaldırdı. "Peki ya Jellica? Yani, bazı şeyleri atlıyorsun, değil mi?"

Bir anda Profesör Lanca'nın tüm tavrı değişti. Erik'e doğru bir orman kedisi gibi yaklaştı, gözleri sessizce yanıyordu.

"Eskiden insanları para için öldürürdüm. *Köyleri yakmıyorum. Kadınlara saldırmıyorum.* Ben bir barbar değilim ve eğer orada oturup beni yargılamak istiyorsanız, beni travma geçirmiş bir genç kızın kabuslarına göre değil, gerçekten işlediğim suçlara göre yargılamanız konusunda ısrar etmeliyim. Beni anlıyor musunuz?"

Erik kutuplaşmış bir halde ona baktı.

"*Beni anlıyor musunuz, Bay Anders?*"

Bu bir soru değildi. Lanca ona tek bir cevaptan başka bir şey için yer bırakmadı. Erik uysalca başını salladı. Profesör geri çekildi ve maskesini tekrar taktı. Birdenbire yeniden gülümsemeye ve çocuksu bir çekiciliğe büründü. Ellerini iki yana açtı.

"Pekâlâ! Artık iğrenç şeyler aradan çıktığına göre, biraz pratik yapmaya ne dersiniz?"

Profesör Chalk, "Temel koruma çemberi," diye ders verdi, "ilk elden gördüğünüz gibi birçok tehdide karşı etkilidir, ancak bir savaşta son derece kullanışsızdır. Bugün, daha önce öğrendiğiniz kavramları çok daha kullanışlı bir şekilde geliştirecek bir şey üzerinde çalışmaya başlıyoruz. Deneyimli öğrencilerimden birini gösteri için getirdim."

Amy Garcia'yı tanıdı. İlk ziyaretlerinde dövüş ringindeydi ve bağımsızlık hakkını savunuyordu. Şimdi boğazına dama tahtasından bir Blades atkısı takmış, yüzünde de köpek gibi bir ifade vardı. Bir elini havaya kaldırmış, kaba, şekilsiz jet ve dumanlı kuvars parçalarıyla kaplı tel bir bileziği sallıyordu.

"Bu bir Spellchoke," dedi profesör. "Çemberin aksine, fiziksel saldırılara karşı güçsüzdür ama düşman bir büyücüye karşı mutlak bir dengeleyicidir. Bay Garcia, size ateş fırlatmak niyetindeyim. Eğer saldırıma karşı koyamazsanız, oldukça kötü bir şekilde yanacaksınız. Bu kabul edilebilir mi?"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Evet, Profesör Chalk." "Peki bu neden kabul edilebilir?"

"Çünkü başarısız olmayacağım."

"Çok iyi. Başlayalım."

Chalk elini zar zor hareket ettirdi. Parmakları kıvrıldı, bir seğirmeden biraz daha fazlasıydı ve sonra parmak uçlarından kükreyen, çıplak bir alev fişkırdı. Amy sandalyesinde geriye yaslandı, sanki bir fırının önünde duruyormuş gibi yüzüne sıcaklık yayıldı.

Garcia kımıldamadı. Orada durup yanan füzeye baktı. Sonra elini gelişigüzel salladı. Ateş havada eğildi, büküldü ve bir yılan gibi akarak doğruca Spellchoke'a doğru çekildi. Bileziğe çarptı ve kör edici bir parıltıyla patlayarak Amy'nin göz kapaklarının iç kısmında işaret fişekleri oluşturdu.

Yangın söndürüldü ve Garcia yara almadan kurtuldu. Tek kayıp, ayaklarının dibinde sınıfın zeminine düşmüş olan Spellchoke'tu. Tel simsiyah yanmış, ikiye ayrılmış ve taşları parçalanmış, yanmış çakıl taşları halinde duruyordu.

"Sadece tek kullanımlık," dedi profesör, "ve yapımı son derece pahalı. Ama az önce Bay Garcia'yı ölümcül bir büyüyle pusuya düşürmek isteyen düşman bir büyücü olsaydım, bu cihaz onun hayatını kurtarabilirdi. Teşekkür ederim Bay Garcia, dersinize dönebilirsiniz."

Profesör Chalk iki avucunu bastonunun başına dayamış, birinci sınıflara hitap ederken parmaklarını sıkıca kıvrırmıştı.

"Bir sonraki uzun vadeli projeniz kendi kişisel Spellchoke'unuzu yaratmak ve test etmek olacak. Sınavınız alev kullanımını içermeyecek, ancak sizi temin ederim: başarısızlık gerçekten acı verici olacaktır."

Amy bir hafta boyunca *Liber Scutum*'un sayfalarında kendini kaybetti. Anlamaya başlamıştı. İlk başta bir Spellchoke inşa etme yöntemleri inanılmaz derecede karmaşık görünüyordu. Sonra tekrar koruma çemberine baktı ve bağlantılar kurmaya başladı. Profesör Chalk haklıydı: öğrendikleri her şey zaten attıkları temeller üzerine inşa ediliyordu.

Koridorda yürürken *Liber Scutum*'unu açık tutan Amy heyecanla Vail'e, "Bilezik taşlarını yağlamak için şu formül gibi," dedi. "Üzerlerinde izlemeniz gereken sembollere bakın."

Vail gözlerini kısarak eski tahta baskı diyagrama baktı. Sonra o da gördü. "Bunlar aynı. Aynı koruma mühürleri, biz sadece... onları farklı şekilde uyguluyoruz."

"Bu işlerin dörtte üçünü nasıl yapacağımızı zaten biliyoruz," dedi Amy.

"Bu yüzden bize daha az zaman veriyor olmalı. Yalan söylemeyeceğim, bu fikri sevdim.

bir erken uyarı bileziğine sahip olmak. Çemberi çalıştırmak güzeldi ama bunları *kullanabiliriz*."

Özellikle *de Jellica işleri kızıştırmaya karar verirse*, diye düşündü Amy. Amy başını eğip arkasını kollayarak etrafta dolanıyordu ama

bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Lapayı çıkarmıştı. Söz verdiği gibi, enfeksiyonla savaşmış ve yarayı iyileştirmişti. Yine söz verildiği gibi, Amy'nin köprücük kemiği boyunca ölü bir balık sırtı rengine uzun bir yara izi vardı. Beyaz cadıdan bir hatıra, Amy'nin düşüncesizce yaptığı başarısızlığın ömür boyu kazınmış bir anısı.

Yurt odalarına yaklaştıklarında, Amy ve Vail yumuşak ve boğuk bir ağlama sesi duydular. Vail kaşlarını çattı ve adımlarını hızlandırarak Amy'nin önünden kapıya doğru yürüdü.

Olivia'ydı, yorganının altına saklanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Şişmiş, kızarmış yüzüne bakılırsa bir süredir hıçkırıyordu. Islak mendil yumağını göğsüne bastırmıştı.

"Hey," dedi Amy, "sorun ne?"

"Erik," diye mırıldandı, gözlerini silerken gözyaşları etrafa bulaşmış gibiydi.

Vail yumruğunu sıktı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır... fiziksel olarak değil. Gece Pazarı'ndan aldığı o aptal kitaba kafayı takmış durumda."

"Ve her zamankinden daha iğrenç," diye ekledi Amy.

"Onunla pratik yapmak istedim ve... ve o *benim onun seviyesinde olmadığımı* söyledi." "Ne?" Vail ona hayretle baktı. "Siz ikiniz işe başladığınızdan beri burada."

"Benim-" dedi, ıslak ıslak burnunu çekti. "'Bir süreliğine yanında olmak eğlenceliymiş. Ama artık bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok."

"Tamam, her şeyden önce," dedi Amy, "bunu tersinden anladın. O bir ucube ve senin ona ihtiyacın yok."

Amy, Vail'in gözleriyle karşılaştı. Keskin bakışlarla aralarında sessiz bir konuşma geçti. Vail bıkkınlık içinde içini çekti.

"Olivia," dedi Vail, "kütüphaneye gel. Bundan sonra bizimle takılabilirsin."

Bölüm Otuz Beş

"Burada öleceğiz," diye soludu Colin. "Hepimiz öleceğiz." "Ah, içine bir mantar koy," diye seslendi Profesör Kamaka megafonunu ağzına yaklaştırdı. "Bacakların kısa olduğu için mızımızlanıyorsun."

"Evet," diye hırıldadı çocuk. "*Biliyorum.*"

"Solunda," diye seslendi Dalton, kumda Colin'in yanından hızla geçerek. Kontrplak bir duvardan aşağı sarkan sarı bir ipe doğru koştu, düğümlere tutundu ve tırmanmaya başladı, sonunda kendini yukarı çekti.

Gadfly Plajı dev bir engelli parkurdu ve Amy bunu ancak kendi acemilerini öldürmek isteyen sapkın bir eğitim çavuşunun icadı olarak hayal edebiliyordu. En azından öğrencilere atletik kıyafetler verilmişti - okul renkleri olan çikolata, mor ve gri renklerde tişörtler ve şortlar - ama sahilde koşarken ve bir sıra eski yedek lastik boyunca zıplarken hala terden boğuluyordu.

"Unutmayın," dedi Kamaka megafonundan, "Güçlü beden, güçlü zihin. Güçlü zihin, güçlü büyü. Bunu başarabilirsin. Hadi, acele et!"

En azından manzara inanılmazdı. Amy'nin sağında uçsuz bucaksız deniz ve fırtına, solunda ise Firebreak'in batısındaki orman ve yüksek kayalar. İlk kez hiç martı olmadığını fark etti. Buradaki okyanusu düşünene kadar onların yokluğunu garip bulmuştu. *Kuşlar burada balık yemez*, diye düşündü, *balıklar her şeyi yer.*

İçgörü, bilincini aşağıya, tuzlu suya doğru çekiyordu, o bunun farkına bile varmadan. Ta ki Ceset'in, omzunun hemen üzerinde duran bir takipçi gibi, onun adını soluduğunu hissedene kadar.

Bağlantıyı kopardı, dudaklarını sıkı ve engelli parkura odaklandı.

"Eskiden sporcu sayılırdım," diye soludu Vail, Amy'nin yanında adım atarken.

"Tahmin edebilirdim."

"*Eskiden* öyleydi. Bu acı."

Bir plaj sandalyesine uzanmış olan Kamaka megafonu tekrar ağzına götürdü. "Daha kelimenin anlamını bile bilmiyorsun."

Vail Amy'ye yan gözle bir bakış attı. "O kadar uzakta olmasına rağmen bizi nasıl duyabiliyor?"

"Büyü!" diye seslendi profesör.

Kumsalın güney ucunda, kum yerini bir yığın kayaya bıraktı. Sonra da Amy'nin gözüne çarpan dik, heybetli bir uçuruma. Kendi dünyasından cep telefonu getiren herkes gibi onun da cep telefonunun şarjı aylar önce bitmişti. Dünyanın öbür ucundan kimseyi arayamazdı ama buranın birkaç fotoğrafını çekmeyi çok isterdi.

Gece Pazarı yılda iki kez geliyor, diye düşündü. Ahırda çalışarak kazandığım parayı biriktirirsem, belki bir dahaki sefere şansım yaver gider de eski bir fotoğraf makinesi falan bulurlar.

Kayalıklara bakıyor, engelli koşu parkurunda koşarken ciğerlerinde ve bacaklarında hissettiği yanmayı unutmaya çalışıyordu ki bir parıltı onu ürküttü. Kayalıkların üzerinde, güneş ışığının bir cam parçasına vurması gibi sadece bir parıltıydı.

"Bunu gördün mü?"

"Neyi gördün?" Vail sordu.

Arkalarında Colin soluk soluğa, "Acı ve pişmanlıktan başka bir şey görmüyorum.

Hayır, hayır, acı ve pişmanlıktan başka bir şey *hissetmiyorum*."

Profesör Kamaka, sahilde onu göremeyecek kadar uzaklaşmışken megafonunu kaldırdı.

"Hayır, acı çekmek yarın sabah uyandığında ve görmezden geldiğin tüm o kasların hayat tercihlerin hakkında önemli bir konuşma yapmak istediğinde hissedeceğin şeydir. Ama ne var biliyor musun? İkinci sefer daha kolay olur. Üçüncü sefer bundan daha kolay olur. Derin kazan!"

"Onun derinliklerine ineceğim-" Vail mırıldanmaya başladı.

Profesör megafonundan "Seni duyuyorumuu" diye seslendi.

Dersten sonra, ağrısından kurtulmaya çalışırken Amy tekrar Kamaka'ya döndü.

"Profesör? Bir saniyeniz var mı?"

"Senin için on, hatta yirmi tane yapabilirim. İyi çaba gösterdin. Benzinin bitti diye cesaretin kırılmasın - bu işe ne kadar çok emek verersen, o kadar çok kazanacaksın. Hey, gördün mü?"

Bugün dokunmadıkları, parkurun daha gelişmiş bölümlerinden birini işaret etti. Bu, bir çift ince direk tarafından yirmi metre havada asılı duran bir denge kirişiydi. Yukarı çıkmanın tek yolu sarkan bir ipti. Amy aşağı inmenin bütün yollarını düşünmek istemiyordu.

"Üçüncü sınıf öğrencilerimden bazıları bu şeyin üzerinde takla atabiliyor," dedi profesör. "Ve başlangıçta hiçbiri yapabileceğine inanmıyordu."

"Şu kayalıklarda kimse var mı?" Amy, kayalıkları dolduran çalı ve çırpıların arasından, ışık parıltısını gördüğü yeri işaret etti.

"Olmasa iyi olur. Adanın güney ucu tamamen vahşi doğa - henüz o kadar uzağa patikalar inşa etmedik. Profesör Mallory de kendi kendini inzivaya çeken tek kişi. Diğer herkes okulda yaşıyor."

"Orada bir ışık gördüğümü sandım. Sadece bir parıltı."

Profesör Kamaka parıltıyı kesmek için bir elini gözlerine götürdü ve gözlerini kısarak kayalara baktı.

"Eh, muhtemelen gözlüğünüze güneş girmiştir."

Ama koşturmak için gözlüğümü çıkardım, diye anlatmaya başladı. Çoktan başka bir öğrenciyle uzaklaşmış, bir sonraki sefer için işaretler veriyordu.

Amy bunun peşini bırakamazdı.

Profesör Kamaka haklıydı. Gözlüklü ya da değil, terli ve yorgundu, koşarken başı sallanıyordu ve gözlerinde öğleden sonra güneşinin bir parıltısını yakalamış olabilirdi. Ama bunun peşini bırakamazdı. Bu önemliydi, *neden* önemli olduğu tamamen aklından çıkmış olsa bile. Bir yapbozun tüm parçalarına sahipmiş gibi hissediyordu ama onları tam bir resim oluşturacak şekilde düzenleyemiyordu.

Daha acil sorunları vardı. Temel bilgileri öğrenmiş olmasına rağmen, Profesör Chalk'ın dersi için bir Spellchoke inşa etmek hâlâ göz korkutucuydu. Yatakhane sinirler iyice gerilmişti. Geriye kalan birinci sınıflar Chalk'ın geç ya da kalma sınavlarından birini daha yeni atlatmışlardı ve şimdi Chalk onlara nefes bile aldirmeden yeni bir sınav daha veriyordu.

Erik neredeyse ortadan kaybolmuş, boş saatlerini okul kütüphanesinin labirent gibi raflarında geçiriyordu. Amy onun takıntılı bir şekilde yanında taşıdığı o kitaptan başka bir şey üzerinde araştırma yapmadığından ve raflardan oluşan labirenti sadece Olivia ve diğer birinci sınıflardan saklanmak için kullandığından şüpheleniyordu. Ama daha çok Olivia'dan. *İyi,* diye düşündü Amy. Onun varlığı özlenmiyordu.

En azından kızlar uzun lake masalardan birinde ders çalışırken yığınların arasından çıkana kadar. Onu ilk fark eden Bahati oldu ve Olivia'nın omzuna dokundu. Başlarını çevirenler Vail ve Amy oldu.

İyi görünmüyordu. Okul üniforması buruş buruştu, gözleri kan çanağına dönmüştü, yanakları iki günlük kirli sakalla kaplıydı. Masaya doğru yürüdü ve ödülünü bir *gümbürtüyle* yere bıraktı. Spellchoke'unu bitirmişti.

"Ve planlanandan önce," dedi Amy, ses tonu pek de memnun edici değildi. Doğru görünmüyordu. Ya da en azından kendi başlarına dizdikleri bileziklere veya Garcia'nın gösteri için taktığı bileziğe benzemiyordu. Metal kordon Erik kadar hastalıklıydı, yıpranmış ve inceydi ve onu süslemek için seçtiği taşlar... *yağlıydı*, diye düşündü Amy. Adam onu alıp bileğine taktığında rahatlamıştı. Onun yakınında olmasını istemiyordu.

"Hiçbir fikrin yok." Şakağını işaret etti. "Öğrendiğim kavramlar, ustalaştığım teknikler."

"Evet," dedi Vail, "duyduk. Çoğunlukla senden, tekrar tekrar. Sakıncası yoksa, burada çalışmaya çalışıyoruz Kaptan Ego."

O gittikten sonra bile Olivia somurtkan bir ifadeyle çalışma masasına bakmaya devam etti.

Bahati onun omzunu ovuşturdu. "İyi misin?"

"Sadece hissediyorum..." dedi. Sesi kesildi. Sonra düşünceli bir şekilde, "...sanki onsuz çok daha iyiymişim gibi" dedi.

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Vail.

Amy boğulma rüyasından uyandı.

Yataktan çıktı ve karanlıkta banyoya doğru ilerledi.

O içeri girerken ışıklar uğuldadı ve titredi.

Aynalardaki yazı geri gelmişti. Bu sefer sadece birinde.

aMy, yazıyordu. *Bana gel*.

Cama su sıçrattı ve sadece puslu bir bulanıklık kalana kadar parmaklarıyla ovdu. Sonra sıkışık, soğuk bir bölmeye oturdu ve gölgelerden ürktü.

Gece Pazarı'na yaptıkları ziyaretten beri amansız bir *yanlıklık* duygusu peşini bırakmamıştı. Bunu Jangly-Man Elmer'in ürkütücü maskaralıklarına bağlasa da, Market ve kabilesi adada sadece bir gece kalmıştı. Çoktan gitmişlerdi ve daha aylarca dönmeyeceklerdi.

Profesör Lanca gitmememizi söyledi. Ve birilerinin Vail'e vücudunun istediği tüm ilaçları vereceğini biliyordu. O yer hakkında haklıydı.

Ve... Profesör Lanca emekli bir seri katil. Eğer ben ve Vail bu sınıfta değil de o ilk sınıfta olsaydık, hiç düşünmeden bizi de öldürürdü. Ona güvenemeyiz.

"Emekli" kısmından bile emin değilim.

Otuz Altıncı Bölüm

"Bazılarınız," dedi Profesör Chalk, konferans salonuna hitaben, "Spellchoke'un teli üzerindeki büyüyle ilgili zorluklar yaşıyorsunuz. Bunun ayrı bir süreç olduğunu hatırlatmalıyım. Teli ve taşları aynı anda kutsamaya çalışmayın-"

"Ben hazırım," dedi Erik. Elini kaldırmaya bile zahmet etmedi. Chalk şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne yapmak için, Bay Anders?"

"O şey. Test." Bileğini havaya kaldırdı. Spellchoke'u sallanıyordu, karanlık, yağlı taşları etraflarındaki ışığı yutuyordu. "Sallanmaya hazırım. Hadi gidelim."

"Sınav gelecek hafta, Bay Anders. Hâlâ birkaç günlük çalışma ve hazırlık süreniz var ve bu süreyi bileziğinizi olabildiğince güçlü hale getirerek geçirmenizi öneririm."

"Bitti," diye ısrar etti.

Profesör Chalk Olivia'ya baktı. Bugünlerde çoğunlukla ön sırada oturuyordu.

"Bayan Renn. Burada genç Erik'i elinde tutan tek kişi olarak - Erik'in kendisi dışında - lütfen arkadaşınızı bu projeyi tüm ciddiyetiyle sürdürmeye ikna edebilir misiniz?"

Olivia oturduğu yerde döndü. Erik'e bir bakış fırlatırken yüz ifadesini okumak zordu. Sonra tekrar profesöre döndü ve duruşunu netleştirdi.

"O benim arkadaşım değil."

Arka sıralardan birkaç kıs kıs gülme ve *ooo* sesi yükseldi, ta ki profesör onları bir bakışla susturana kadar.

"Pekâlâ," dedi. "Eğer gerçekten istediğiniz buysa... sınıfın önüne çıkın Bay Anders."

Erik kasıla kasıla yanına gelirken, Profesör Chalk masasından boş bir kâğıt aldı. Katladı, sonra tekrar katladı, sonra tekrar tam üçe böldü. Sonra ellerinin arasında ezerek küçük bir top haline getirdi. Erik'in incelemesi için havaya kaldırdı. Ve vekaleten, endişeli sınıf için.

"Söz verdiğim gibi, Bay Garcia ile yaptığım gösteride kullandığım kadar sert bir şey kullanmayacağım. Bununla birlikte, eğer benim

büyü bileziğinin korumasını kırar. Ve dışarı atılır. Bunu yapmak istediğinden kesinlikle emin misin?"

"Ben hazır doğdum."

"O zaman kendini hazırlamanı öneririm."

İzlerken Olivia dudaklarını büzdü.

Erik yarım adım geri çekilerek hareket etmek için ne kadar yeri olduğunu ölçtü.

Diğer elinin parmakları bileziğindeki taşların üzerinde gezindi.

Islak çıktılar. Amy oturduğu yerden nasıl parladıklarını ve taşların jöle gibi nasıl sallandığını fark etti.

Ya da yumurtadan çıkmak üzere olan yumurtalar.

Profesör Chalk elindeki kâğıt tomarına odaklanmış, kullanacağı büyüü hazırlıyordu. Hiç fırsat bulamadı.

Erik'in Spellchoke'undaki taşlar erimeye başladı. Damlıyor, uzun, ip gibi iplikçikler halinde aşağıya akıyor, döşeme tahtalarına sırıyordu. Önce siyah, sonra açık ten rengi. Ve kızıl. Erik elini kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Eli de onunla birlikte eriyordu. Eti ten renginde balmumu gibi aktı ve ardından kan akmaya başladı. Parmakları erimeye başladığında, altından kırmızı kemik çıkarken, çığlık atmak için ağzını açtı.

Profesör Chalk, Amy'nin hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde masasının arkasına koştu ve çekmecelerini karıştırmaya başladı. Kalaylı deniz kabuğu şeklinde bir tılsım çıkardı, bir kenara fırlattı ve sonra bir şırınga buldu. İçinde soğuk ve yeşil bir şey kaynıyordu.

"Amy! Olivia! Buraya, hemen, onu stabilize edeceğiz. Dalton, koş ve müdireyi getir. Diğer herkes yerlerinde kalsın!"

Erik sınıfın zeminine yığıldı. Amy önce onun düştüğünü sandı. Sonra boş elbise ayakkabısını gördü, ağzına kadar sıvı etle doluydu. Profesör Chalk onun üzerine çömeldi ve iğneyi boynuna batırarak pistonu içeri soktu. Sonra iğneyi bir kenara fırlattı ve deniz kabuğu tılsımı kaparak Amy ve Olivia'ya yaklaşmalarını işaret etti.

Erik çığlık atıp yere yığılırken, tüm vücudunu saran nöbeti tahtaya eriyen deri parçaları fırlatırken, "Bir askıya alma alanı öreceğiz," dedi. "Bu bir üçüncü sınıf tekniği, ama siz benim en iyi iki öğrencimsiniz, bu yüzden dikkatinizi verin ve bununla başa çıkın."

Normalde Amy böyle bir iltifat karşısında, özellikle de Profesör Chalk'tan, parlardı ama bu sorumluluğu almak istemiyordu. Erik'in yaşamasının ya da ölmesinin bir parçası olmak istemiyordu. Chalk sanki Amy'nin düşündüklerini duymuş gibi ona sert bir bakış attı.

"Kendinizi daha sonra sorgulayın," dedi. "Bir hayat söz konusu."

Hızlı çalıştılar, Amy ve Olivia profesörün liderliğini takip ettiler, üçü de muskayı Erik'in çırpınan bedeninin üzerinde uzanmış parmaklarıyla tutuyorlardı. Amy'yi bir ilahide yönlendirdi, sonra Olivia'yı, üçü de yuvarlak bir cenaze ağıtı gibi üç farklı ölü dili çağırdılar.

Amy aralarındaki gücün kabardığını hissetti. Sanki Chalk bir ip cambazıydı, Erik'i kurtarmak için dikkatle ilerlerken Amy ve Olivia onu mükemmel bir dengede tutmak için birlikte çalışıyorlardı. Amy enerjinin şu ya da bu yöne, daha sert ya da daha yumuşak bir şekilde aktığını hissetti ve sihir rüzgârlarından gelen küçük dürtmelerle profesörü havada tuttu.

Sonra denge bozuldu.

Bunun kendi hatası mı yoksa Olivia'nın hatası mı olduğundan ya da çok mu geç kaldıklarından emin değildi ama güç dalgası bir sabun köpüğü gibi bükülüp patladı.

"Yine mi," diye tersledi Chalk.

Olivia, "Profesör," diye söze başladı. "*Yine.*"

Olivia yeri işaret etti. Erik ölmüştü.

Vücudu hala eriyordu, amfinin zeminine dökülmüş boya gibi yayılan bir havuz onu okul üniforması giymiş ıslak bir iskeletten başka bir şeye dönüştürmemişti. Nefes almayı bırakmıştı, muhtemelen tam da artık bir boğazı ya da ağzı olmadığı anda. Chalk cesede baktı.

"Herkes dışarı" dedi. "Haftanın geri kalanında dersler iptal edilecektir. Yatakhanelenize dönün ve yeni talimatları bekleyin."

Kapıyı işaret etti, gözleri hâlâ ölü gençten geriye kalanlara sabitlenmişti. "*Git.*"

Colin, "Burası hepimizi öldürecek," dedi.

Hemlock Plajı'nda bir kayanın üzerine oturmuş, çakıl taşlarını topluyor ve onları ay ışığının aydınlatığı suda sektiriyordu. Her biri, hastalıklı bir emme sesiyle suyun altına sürüklenmeden önce üç kez zıplıyordu.

"Öyle söyleme." Dalton bir dizini bükmüş, ayağını taşa dayamış bir halde onun yanına oturdu. "Erik... Erik kendi seçimlerini yaptı."

"Öyle bir şey yaptığını sanmıyorum," dedi Amy.

O ve en yakın olduğu, arkadaş olarak gördüğü öğrenciler sahilde toplanmışlardı. Biraz uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı.

Sınıf arkadaşlarının ölümünü izledikten sonra okulu terk ettiler. "Nasıl anladınız?" Vail sordu.

"Profesör Chalk *dikkatli*. Olivia, bıçaklar ve toplarla ilgili olayı hatırlıyor musun? Bir şeylerin kesinlikle olması gerekenden daha tehlikeli olmasını istediğin için sana yüklendiği zamanı?"

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye iç geçirdi, kara sulara bakarak.

"Garcia'ya karşı daha sert bir saldırı kullandı çünkü onun üstesinden gelebileceğini biliyordu ve yine de önce izin istedi. Hiçbirimizi o kadar zorlamayacaktı. Öyle söyledi. Yani... eğer bir Spellchoke bunu bir insana yapabiliyorsa, bunu bize *öğreteceğini* gerçekten düşünüyor musunuz? Birinci sınıf öğrencileri olarak? Bize kendimizi korumayı öğretmek istiyor, bizi daha da kötü incitmeyi değil."

"Ama hepimiz bunun olduğunu gördük," diye karşı çıktı Bahati. "Yani, tam bileğine bakıyordum. Erimenin başladığı yer orasıydı."

Olivia başını salladı. "Kesinlikle 'boğma'ydı."

"Ve hepimiz Erik'in haftalardır Gece Pazarı'ndan aldığı o kitaba takıntılı olduğunu biliyoruz. Olivia, ikinizi Jangly-Man'in yanında gördüğümde onu elinde gördüm. Oradan mı aldı?"

"Nereden aldığını bilmiyorum." Olivia'nın elleri boynundan ince gümüş bir zincirle sarkan muskaya dokundu. "Elmer'dan aldığım tek şey konsantrasyon yardımcısı tılsımımdı. Ve mükemmel çalışıyor."

"Nereden biliyorsun?" Vail sordu.

"Çünkü her zaman konsantre oluyorum."

"Sınıfta yoktu," dedi Amy, hâlâ önsezisinin peşindeydi. "Dalton, Colin, sizinle aynı odada kalıyordu, değil mi?"

"Yani, sanırım eşyalarını gözden geçirebiliriz," dedi Colin. "Artık aldıracak değil ya."

Amy beyaz kumlar boyunca ilerledi. Tuz ve sırlarla yüklü soğuk bir gece rüzgârı denizden gelip saçlarını karıştırdı.

"Erik tekniklerini o kitaptan aldıysa," dedi, "bu iki şeyden biri demektir. Aşırıya kaçtı ve başa çıkabileceğinden çok daha güçlü bir şey yapmaya çalıştı-"

"Bu Erik, tamam mı?" dedi Olivia.

"-ya da sabote edildi."

"Sence o kitap onu öldürmek için miydi?" Bahati söyledi.

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Şu anda tek bildiğim burada güvende olmadığımız. Jellica'nın bu okuldaki en kötü sorun olduğunu düşünüyordum, ama o zamandan beri

Gece Pazarı ortaya çıktığında, her şey..."

"Sanki dikiş yerlerinden ayrılıyor gibiler," dedi Olivia.

"Ve yalan söylemeyelim. Hiçbirimiz Erik'i sevmiyorduk. Hiçbirimiz onun ölmesini de istemedik ama konumuz bu değil. O bu işin bir parçası değildi... Burada sahip olduğumuz şey her neyse. Bu sahildeki her birimiz geldiğimiz gecedan beri birbirimizin arkasını kolladık."

"Hepiniz olmasaydınız ölmüş olurdum," dedi Vail, sesi yumuşaktı. "Minnettar olmadığımı sanmayın."

"Ve bildiğim bir şey daha var," dedi Amy. "Buranın ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değil, çünkü geri dönmeyeceğim. Çıkmaz bir kasabada çıkmaz bir hayat ve muhtemelen bir hapisane hücresinden başka dönecek bir şeyim yok."

Dalton elini kaldırdı, yüzü solgundu. "Aynı. Hücre kısmında. Muhtemelen çok daha fazla işkenceyle birlikte. Hem düşünce suçlarından hem de normal suçlardan aranıyorum."

Colin kollarını kıvırdı, başı öne eğilirken kollarını sıkıca kavradı. "Bana kendi adımla bile hitap etmiyorlar. Ben... Ben geri dönmüyorum. Ne kadar süreceği ya da neye mal olacağı umurumda değil. Geri dönmeyeceğim. Burası hayatım boyunca kendim olmama izin verilen tek yer."

Bahati, "Faşist bir diktatörlükten kaçıyorum," dedi. Vail, "Ya büyük oyna ya da evine dön," dedi.

"Hep öyle yaparım. Ama evet, geri dönersem, hayatımın geri kalanında kafesteki bir bülbulden başka bir şey değilim. Olmaz."

"Hepiniz benim zararımı zaten biliyorsunuz," dedi Vail.

Herkes Olivia'ya döndü.

"Ne?"

"Paylaşıyoruz," dedi Amy ona.

"Çok fazla borcum var. Sebeplerden dolayı."

"Peki sizin dünyanızda," dedi Bahati, "sizi... borcunuz olduğu için falan mı öldürüyorlar?"

"Tabii ki hayır, bu aptalca olurdu." "Uh-huh."

"Ama geri ödeyecek kadar kazanana kadar sizi bir çalışma kampına atıyorlar, artı bileşik faiz. Genellikle yirmi ya da otuz yıl ağır işlerde çalışmak gerekiyor."

"Bir dahaki sefere," dedi Bahati ona, "hikâyeye buradan *başlayacaksın*. Sadece bir İpucu."

Otuz Yedinci Bölüm

Kumsal gece soğuktu, Amy nefes verdiğinde havada bir hayalet buharı yakalayacak kadar soğuktu ama kimse henüz geri dönmek istemiyordu. Dalgaların sürüklediği odunları topladılar ve siyah suyun kenarındaki kumların üzerinde küçük bir ateş yaktilar.

Amy ellerini ateşin yanında ısıttı, çitirdayan alevler eğik yüzüne değışken bir parıltı yayıyordu.

"Memlekette kimse benim bir işe yarayacağımı düşünmemiştı," dedi arkadaşlarına olduğu kadar kendine de. "Kimsenin bana inancı yoktu."

"Ailemin istediğı gibi mükemmel bir çocuk değildim," dedi Colin. "Bu yüzden beni dışarı attılar. Çöp gibi."

"Anlıyorum," dedi Bahati.

Ateşin karşısından ona baktı. "Öyle mi?"

"On iki yaşımıdayken okuldan atıldım ve arkadaşlarımdan koptum çünkü ailem şarkı söyleyip dans edebildiğimi öğrendi ve gösterimi tanıtarak birkaç dolar kazanabileceklerini düşündüler. Sonra patladım ve birden menajerler, organizatörler ve..." Küçümseyen bir bakışla omzundaki kumları sildi. "...kiminle konuşabileceğime, ne söyleyebileceğime, ne giyeceğime, vücudumu sıkı tutmam için her gün izin verilen kalori miktarına karar verdiler. Dünyadaki tüm paraya sahibim ama buraya gelene kadar kendimi hiç özgür hissetmedim."

"Özgürlük," diye mırıldandı Vail, gözlerini ateşe dikerek. "Eğer onu koruyabilirsek." Dalton yanından geçti ve bir taş aldı.

"O yüzden dövüşüyoruz," dedi. "Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu."

Döndü ve taşı olabildiğince sert bir şekilde fırlatarak yağlı siyah sulara doğru gönderdi.

"Okyanusla savaşıacağım," diye kükredi. Sonra bir kolunu Colin'in omzuna attı ve onu kendine çekti. "Benimle okyanusa karşı savaşacak mısın, küçük kardeşim?"

Colin yüzünü ekşiterek, "Ne pahasına olursa olsun," dedi.

Amy yüzünü kaldırıp diğerlerine dönerek, "Geri dönmüyoruz," dedi. "Hiçbirimiz geri dönmüyoruz ve hiçbirimiz burada ölmüyoruz. Kendi dünyalarımızda hepimiz kazazedeyiz. Bizi koruması gereken insanlar

başarısız oldu. Bizimle ilgilenmesi gereken insanlar bunu denemeye bile tenezzül etmediler. Burada, belki, eğer hepimiz bir arada olursak-"

"Herkesin umduğundan daha fazlası olabiliriz." Vail ateşin üzerinden uzanıp Amy'nin elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Bahati elini onlarınkinin üzerine koydu. "Ben de varım, biliyorsun."

Colin parmak uçlarında durdu ve uzanarak bağlantı kurdu. Sırada Olivia vardı, acımasız ama kararlıydı.

"Kazazedeler Kulübü'nün kulağa hoş gelen bir ismi var," dedi

Colin. Dalton'ın eli yığına katılan son el oldu.

"Eski çetemin adı kadar havalı değil," dedi, "ama buna izin vereceğim."

"Eski çetenin adı neydi?" Colin ona bakarak sordu.

"Ash Boulevard Eviscerators."

Bahati küçük bir homurtu çıkardı. Amy'nin dudakları titredi. "Ne?" Dalton söyledi.

"Yani bu, uh..." Vail sırtıtmaktan kendini alamadı. "Geldiğin yerde bu 'havalı' olarak mı kabul ediliyor?"

Dalton, "Yani, bu ismi ben bulmadım," diye itiraz etti. "I-"

Bir sonraki söyleyeceği her neyse, aniden gelen bir ses tarafından yutuldu. Kükreyen dalgalar ve şarkı söyleyen bir ninniyle seslenen uzak bir ses.

"Daaalllton... Gel bizimle yüz."

Colin Dalton'ın kolunu çekiştirip işaret etti.

"Sanırım okyanus savaşmak için burada."

Kıyıda bir taş atımı kadar uzakta, yağlı suda üç tane dolgun denizkızı oynaşıyordu. Bir tanesi taklalar atıp yuvarlanıyor, çürümüş kuyruğunu hastalıklı ve soyulmaya yüz tutmuş pullarla kaplayarak gösteriyordu. Bir diğeri yüzüyor ve kıyıdaki kazazedelere bakıyordu. Amy'nin farkına vardığı üzere, hepsinin yüzü gibi onun yüzü de gerçek olamayacak kadar mükemmel, güzel, porselen ve bir cenaze maskesi kadar donuktu.

"Dalton," diye seslendi ortadaki denizkızı, onu çağırırken kolları bir dansöz gibi sallanıyordu.

"Dudakları hareket etmiyor," dedi Bahati nefesinin altından. "Bunun onun gerçek yüzü olduğunu sanmıyorum," dedi Amy.

Dalton ellerini ağzına götürdü ve yaratıklara seslendi. "Üzgünüm, bebeğim! Eğer muhtemelen beni yiyecek bir piliçle öpüşmek istersem Gecka ile flört edeceğim. Ayrıca, bu geceden itibaren eğitimime yeniden bağlandım. Aşk için zamanım yok."

Denizkızı ellerini havaya kaldırdı ve iki orta parmağını da gösterdi. Sonra hastalıklı kuyruğunu huysuzca savurarak kız kardeşleriyle birlikte dalgaların altında kayboldu.

"Bunu *yapmayı* nereden öğrendiler ki?" Colin sordu.

"Dostum," dedi Dalton, "harikalar çağında yaşıyoruz."

Dalton Gece Pazarı'ndan bir mızıkla satın almıştı ve onu bir hapishane kuşunun becerisiyle çalışıyordu. Tiz tınılar suyun üzerinde şarkı söylüyor, müzik yıldızlı gece göğüne kadar yükseliyordu. Amy ve Vail sönmekte olan ateşin yanında birlikte oturmuş, közlerin çıtırdayarak solmasını izliyorlardı. Murder Mittens kumsalın ilerisinde bir gölge gibi duruyordu, vaşak uyukluyordu ama kendine atadığı suçlamalara göz kulak olmak için yeterince yakın duruyordu.

"Seni kedi yavrusu falan mı sanıyor?" Vail sordu. "Ben... hiçbir fikrim yok," dedi Amy. "Bize zarar vermeyeceğini biliyorum-"

"Ama yine de onu sevmeyeceksin." Bu bir emirdi, soru değil. "Ama yine de onu sevmeyeceğim."

Vail bir an sessiz kaldı. Amy'ye baktı, Vail'in çilleri ateş ışığında parlıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Amy sordu.

"Bu konu hakkında hiç konuşmadık."

Amy başını eğdi, gözlerinde bir soru vardı.

"Çember testi," dedi Vail.

Amy, *Nora'nın burada, bizimle olması gerektiğini* düşündü.

Onu hayal

kırıklığına

uğrattım. Bir

daha asla.

"Gitmesini engellemeye çalıştım," dedi Amy. "Denedim."

"Biliyorum." Vail'in eli kumun üzerinde onunkinin üzerine kapandı.

"Demek istediğim bu değil."

"Ne o zaman?"

"Beni öptün."

Amy'nin yanaklarını sıcak bir kızarıklık kapladı.

"Bu... o anın sıcaklığıyla spontane gelişen bir şeydi," dedi. "Deniyordum ki..."

"Beni motive

etmek mi?"

"Sanırım öyle."

"İşe yaradı," dedi Vail.

"Yine de özür dilerim. Haddimi aştım, bunu senin üzerine yıkmamalıydım, ben-"

Vail bir elini kaldırarak onun özrünü adımlarının ortasında susturdu. "Tek bir şikayetim var, sadece tek bir şikayetim var," dedi.

Amy endişeyle alt dudağını ısırdı. Sonra Vail bacaklarını altından kıvrarak kumun üzerinde kaydı ve ona doğru döndü.

Amy'nin okul kravatını düğümün hemen altından yakaladı ve onu sertçe kendine doğru çekti, böylece burun buruna geldiler. Vail kravatı sıkıca tutarak Amy'nin gözlerinin içine baktı.

"Eğer beni öpeceksen," dedi Vail, "bunu doğru dürüst yap."

Amy'yi kendine doğru çekti ve Amy'nin kalbi hızlı hızlı atarken ve damarlarında şimşekler çakarken dudakları buluştu, için için yanıyordu, kadife yumuşaklığındaydı. Vail boştaki elini kaldırdı ve sönmekte olan ateşi işaret etti.

Kör edici bir parıltıyla közler yeniden canlandı. Ateş eskisinden daha parlak bir şekilde parlıyor, kumsalda bir aşağı bir yukarı jack-o'-lantern gölgeleri oluşturuyor ve kumu turuncu bir ışığa boyuyordu.

Dudakları ayrıldı ama yakın kaldılar. Vail elini Amy'nin kravatının etrafında sıkıca tuttu. Titrek, hevesli gülümsemeler paylaştılar.

"Sanırım anlıyorum," diye kekeledi Amy. "Yine de daha sonra bir tazelemeye ihtiyacım olabilir."

Colin yanlarından geçti, gözlerini kocaman açmış onlara bakıyordu. "Bugün," dedi, "ben bir erkeğim."

Vail ona bir avuç kum fırlatarak kaçışmasına neden oldu. Sonra yeniden alevlenen ateşi düşündü.

"Belki de bunu gerçekten yapabilirim," dedi. "*Belki* diye bir şey yok," diye cevap verdi Amy.

Bir süre sessiz bir şekilde birbirlerine yaslandılar ve alevleri birlikte izlediler.

Otuz Sekizinci Bölüm

Profesör Mallory'nin kulübesi gibi, Akademi serası da dışarıdan bir enkaz gibi görünüyordu: bir tarafı tamamen çökmüştü ve kırık pencereleri köhne tahtalar kaplıyordu. Tahtalardaki boşluklardan Amy ölü ve ölmekte olan bitkilerle dolu uzun, topraklı masaları seçebiliyordu.

Colin anahtarını kapıda çevirdi - mesai saatleri dışında profesörün bitkilerine bakmaya yardım etmenin bir ayrıcalığı - ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi.

Tahtalar, kırık camlar ve yıkıntıların hepsi bir illüzyondu. İçeride sera zengin ve gelişkindi, güneş tertemiz camlardan içeri süzülüyordu, sağlıklı bitkiler ve çiçek açan asmalarla dolu bir dünyaydı. Havayı taze kır çiçeklerinin kokusuyla karışan zengin, turbalı bir koku dolduruyordu. Colin diğerlerini seranın arka tarafına götürdü; burada masaları bir kenara çekmiş ve uyumsuz sandalyelerle çevrili açık bir zemin alanı açmıştı.

"Çalışmak için bir yere ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"Jellica ve serseri takımının bilmediği bir yer," diye mırıldandı Bahati, iri gözleri kocaman ve ıslıl ışıldı. "İnanılmaz."

Dalton parmak eklemlerini pencerelerden birine vurdu. Dokunuşuyla kristal bir flüt gibi çınladı.

"Bu sefer kendini aştın, küçük kardeşim. Sandalyeleri nereden buldun?"

"Etrafta," dedi Colin, çenesini biraz eğerek. "Kimse onları özlemeyecek."

Vail burnunu kıvrarak Dalton'ın yanından geçti. "Kötü örnek oluyorsun."

"Benim ilahi çağrım."

"Alan, güvenlik, harika b i r aydınlatma," diye mırıldandı Olivia serayı incelerken. "İhtiyacımız olan her şey burada. Bir o kadar da sıkı çalışma."

"Söz açılmışken," dedi Colin.

Yarım kalmış Spellchoke'unu havaya kaldırdı, bir taş çelik bir tel boyunca dizilmişti. Tel güneş ışığını yakalamış, hafifçe parlıyordu.

"Gidelim mi?"

Sıkı toprak kaplar içindeki düzinelerce bitkiyi seradaki diğer kuytu köşelere taşıyarak malzemeleri için yer açtılar. Günler geçtikçe zula büyüdü; ders kitapları, büyü kitapları, keskin yağ şişeleri ve egzotik taş keseleri de büyüyen istiflerine katıldı.

"Aynı anda değil, unuttun mu?" Amy, Dalton'ı Spellchoke'unu yırtık pırtık bir bez ve küçük bir damla yağla yağlarken yakaladı. "Tel ve taşlar iki farklı büyüdür."

"Tamamen aynı görünüyorlar."

Omzunun üzerinden eğildi ve *Liber Scutum*'da iki sayfa boyunca devam eden bir büyüün ortasındaki tek bir satırı işaret etti.

"Tam burası. Gördün mü? *Essi*'yi *Logimus*'un yerine koyuyor. Şöyle düşünün: Bilezik erken uyarı cihazıdır, tıpkı büyü için bir duman alarmı gibi. Bu, taşları harekete geçirir ve onlar da sizin için ağır işi üstlenirler. Spellchoke tek bir şey değildir - mükemmel bir birlik içinde birlikte çalışan iki farklı parçadır."

"Kurşun ve silah," dedi Dalton. "Tamam. Bunu anladım."

Seranın diğer tarafında Olivia Colin'le birlikte çalışıyor, her ikisi de jet ve dumanlı kuvars parçalarındaki küçük deliklerden özenle daha fazla kablo geçiriyordu.

"Bana sorarsanız," diyordu Olivia, "bunu kimin yaptığını zaten biliyoruz." "Beni bilgilendir," diye yanıtladı Colin.

"Bir düşünün. Erik, Profesör Lanca'ya akıl veriyor."

"Lanca bir an için biraz korkutucu oldu."

"-ve sonra Erik ölür. Gençleri öldürmek gibi bir sorunu yok, biliyor musun? Kendi itirafıyla."

Colin başını kaldırıp işine baktı, kaşları çatılmıştı.

"Ama onda şu implant şeyi var. Artık kimseye zarar verememesi gerekiyor."

Olivia telaşlı bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Hadi ama. Bizi buraya doğru zamanda ışınlayamadılar bile. Aylar oldu ve okul zilleri hala çalışmıyor ve böyle bir yerin ihtiyaç duyduğu personelin yakınından bile geçmiyorlar, bu yüzden işin yarısını öğrencilerle yapıyorlar. Gördüğümüz onca şeyden sonra Chen Lan'ın her şeyi doğru yapacağına güvendiğinizi mi söyleyeceksiniz?"

Bir an için bunu düşündü. "Le

Guin'in Usturası," dedi. "Hiç duymadım."

"Bu benim dünyamdan bir şey. Neyse boş ver. Bu, doğruluğu teyit edilmiş bir gerçek olmadığında, kanıtların üstünlüğüne sahip olan görüşü benimsemenin mantıklı olduğu anlamına gelir." Omuz silkti. "Müdire ve diğer tüm profesörler Profesör Lanca'nın kim ve ne olduğunu ve nasıl

tehlikeli biri. Onu serbest bırakacaklarına ve kimsenin bir şey fark etmeyeceğine inanmıyorum."

"Bir şeyi unutuyorsun," dedi Olivia. "Öyle mi?"

"Ya içlerinden biri bu işin içindeyse, onu koruyorsa? Sadece bir dönek yeter, mesela... Profesör Chalk, belki?"

Profesör Chalk, pirinç başlıklı bastonunu amfinin zeminine vurarak, "*Ayağa kalk ve teslim ol,*" diye seslendi. "Daha önce olduğu gibi, bu sınav da geçti-kaldı şeklinde olacaktır. Bayan Curran, önce siz."

Vail ve Amy bakıştılar ve Vail sandalyesinden kalkmadan önce hızlı, sinsî bir el sıkışma hareketi yaptılar.

"Hazır, Profesör."

Tebeşir önündeki açık zemini işaret etti.

"O zaman lütfen Bayan Curran, bunu kanıtlayın. Bu arada, hiç gıda zehirlenmesi geçirdiniz mi?"

"Bir kez. Öleceğimi sandım."

Profesör boş parmaklarını döndürdü. Çember testi sırasında kullandıklarına benzer küçük bir lastik top ortaya çıktı, ancak bu kez kusmuk sarısının cafcacılı, hastalıklı bir tonundaydı.

"Güzel," dedi. "O zaman bu bağlanmayı başarırsa ne olacağını biliyorsun."

Vail derin bir nefes aldı, odanın diğer ucuna baktı ve gözlerini Amy'ye dikti.

"Yap," dedi.

Top havada savrularak ona doğru ilerledi.

Spellchoke'u ateşlendi. Bir cehennemde patladı, dünyayı erimiş çelik renkleriyle yıkayan tek bir kör edici saniye. Amy tekrar net bir şekilde görebildiğinde, Vail hâlâ ayakta idi. Topun yırtık parçaları ve Spellchoke'unun bükülmüş, tüten kalıntıları ayaklarının dibinde yerde yatıyordu.

"Tercih ettiğimden biraz daha gösterişli," diye düşündü profesör, "ama kesinlikle başarılı. Aferin Bayan Curran. Yerinize dönün. Sıradaki... Bay Woodrue, lütfederseniz."

Colin bir adım öne çıktı ve bileziğinin oniks taşlarını titreyen parmaklarıyla ovuşturdu. Tebeşir nişan aldı ve fırlattı.

Duman püskürüp amfiyi yanık ceviz kokusuyla doldurduğunda, Colin hiç dokunulmadan durdu.

Diğer kazazedeler teker teker profesörün meydan okumasını kabul etmek için ayağa kalktı.

Ve teker teker sınıf atladılar.

Haftalar geçtikçe sera zulaları büyüdü ve dönüştü. Daha fazla kitap, daha fazla yağ ve yarı işlenmiş tılsımlar vardı ve Profesör Kamaka onları üç yabancı dünyanın takımyıldızlarını öğrenmeye davet ettiği için Colin duvarlara çizelgeler yapıştırmaya başlamıştı. Bugün adanın patikalarında dolaşiyor, güneş sık ağaçların arkasına sarkarken sönmekte olan ışıkla yarışıyorlardı.

"Bahati bir parşömen parçasından okuyarak, *"Bir dal soytarı pişmaniyesi, bir tutam ısırgan otu yosunu, bir parça mavi gelincik çiçeği, hepsi de düzgün bir şekilde toplanmış ve beni tatmin edecek şekilde kurutulmuş olmalı,"* dedi.

Colin, "Kurutma rafını hazırladım bile," dedi. "Güven bana, her öğleden sonra Profesör Mallory ile çalışıyorum. *Bazı konularda çok titizdir* ama ne istediğini bilirim."

Olivia, "Buranın hemen güneyindeki bir ağaçlık alanda ısırgan otu yetişiyor," diye seslendi. "Geçen gün yürüyüş yaparken birkaç tane gördüm! Olmuş bilin."

Dalton patikanın hemen dışından, "Mavi gelincikleri buldum," diye bağırdı.

Her zamanki gibi birinci sınıfları takip eden Murder Mittens gırtlaktan bir hırıltı çıkardı.

Amy Dalton'la buluşmak için koştu, dikenli çalılardan arasından dikkatle ilerledi ve ayağını nereye bastığına dikkat etti. Elinde kavisli, beyaz çelik bıçağı olan küçük bir bıçak vardı.

"Tam olarak doğru şekilde hasat etmemiz gerekiyor, yoksa özsu tomurcuğu patlayacak ve hiçbir şey elde edemeyeceğiz" dedi. "Yeterince sert patlarsa, tüm yamayı alıp götürür ve muhtemelen ellerinizi yakar. Zincirleme reaksiyon. Benim yapmamı ister misin? Pratik yapıyorum."

Dalton ona kendi bıçağının aynısını gösterdi ve gülümsedi.

"Ben yapsam, sen de hata yaparsam bana haber versen nasıl olur?"

Bir kere bile hata yapmadı.

Bay Orris, "Gece Pazarı geri dönüyor," dedi.

Amy bir dirgeni başka bir saman balyasına saptırmaya çalışırken omuzları ağrıyordu ama aylarca ahırlarda, Akademi'nin küflü depolarında, avludaki çimenlikte ya da yardıma ihtiyaç duyduğu her yerde Bay Orris'le yan yana çalıştıktan sonra

daha da güçlenmişti. En azından kendini daha güçlü hissediyordu ve bu da hareket etmesini sağlayacak kadar iyiydi.

"Kök biralı çubuk şeker mi?" diye

sordu. "Beni iyi tanırsın."

"Geçen sefer," dedi Amy, "şekerlemecideki adam hesabınızın azalmakta olduğunu söyledi."

"Ayuh, kulağa doğru geliyor. Sana biraz para vereceğim.

Ben."

Aynen böyle. Tereddüt yok. Güvensizlik yok. Küçük bir gülümseme ona dokundu

Dudaklar. Orris bir an durup düşündü. "Atlar

senden çok hoşlanıyor."

Büyük siyah aygır mırıldandı ve kulaklarını oynattı.

"Comet öyle," dedi Amy. "Prens, o kadar da değil."

"Seni herkesten daha çok seviyor. Geçen gün Profesör Lanca geldi, atları sordu ve Prince onu okyanusa atmaya hazırlanıyordu."

Amy durakladı.

"Neden onları bilmek istedi?"

Bay Orris omuz silkti. "Burada sık sık hatırlatıldığı gibi, maaş derecem üstünde. Personelden biriyim ama bu beni herhangi bir konuda profesör yapmaz."

"Ha? Ama... sen büyü yapıyorsun. Bana Buhar Kilidi büyüünü gösterdin ve biz daha onu öğrenmeye başlamadık bile."

Kıkırdadı ve boş bir el salladı.

"Çok nazıksınız, ama ben en iyi ihtimalle hevesli bir amatörüm." Atları dikkatle inceledi. "Biliyorsun, bu öğleden sonra yapacak pek bir şeyimiz yok."

Amy'yi eyerlerin ve dizginlerin asılı olduğu ve özenle yağlandığı takım duvarına götürdü.

"Comet'i bir süreliğine dışarı çıkarsan, onu biraz zorlasan nasıl olur?"

Amy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Sorumluluk sahibisin ve kendini nasıl idare edeceğini biliyorsun. Görmem gereken tek şey bu."

"Uzun zaman oldu," dedi.

Bir dizgin çıkardı, esnek deri yıpranmış elinin etrafında kıvrıldı ve ona uzattı.

"Bisiklete binmek gibi," dedi ona.

Amy ve Vail kütüphanedeki uzun, cilalı çalışma masasında karşılıklı oturuyorlardı. Bir süre sessizlik içinde çalıştılar, kitaplar açıldı, notlar alıyorlardı, sadece bazen kaçamak bakışlar paylaşıyorlardı. Amy göz ucuyla Vail'in dudağını ısırıldığını gördü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Amy sordu.

"Bunu gerçekten yapıyoruz. Sihir. Evrenin gizemlerini çözüyoruz."

"Şu anda," dedi Amy, "mantar kaşıntısını iyileştirmek için nasıl lapa yapılacağını öğreniyoruz."

"Herkes bir yerden başlar."

Amy başını eğerek Vail'in yüzünü inceledi.

"Başka bir şey daha var."

Vail başını biraz eğdi. Hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi.

"Bir proje üzerinde çalışıyordum."

"Yalnız mı?" Amy öyle dedi. "Bu işte hepimiz beraberiz. Yardıma ihtiyacın olursa-" "Zaten yardım ettin."

"Nasıl yani?"

Vail sandalyesinde arkasına yaslandı. Parmakları önündeki açık kitapta yer alan örümcekli bir diyagramın üzerinde gezindi.

"Ne kadar sıkıştığımı biliyorsun."

Amy, hayal kırıklığı yüzünden neredeyse kütüphaneyi nasıl ateşe verdiğini hâlâ hatırlıyordu.

"Yine de her gün kendini geliştiriyorsun," diye itiraz etti Amy. "Her şeyi başarıyorsun, Profesör Chalk bile etkilendi-"

"Bu çok ileri bir adım. O adamı hiçbir şey etkilemez."

"Adil."

"Ama biliyorsun, büyüünün içeri girmesine izin verirken çok sorun yaşadım. Ona güvenmiyordum."

Ve sana hiçbir şeyin dokunmasını istemedim, diye düşündü Amy. *Seni hiç suçlayamam.*

"Ama sen bana gösterdin," dedi Vail. "Bana gösterdin... her şeyin yoluna girebileceğini."

Bu yüzden pratik yapıyorum."

Avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya uzandı. Konsantre olarak, dudaklarını büzerek, işaret parmağı havayı gösterene kadar elini kıvrırdı.

Parmak ucundan kıvırdığı ateş bulutu yükseldi. Kıvrıldı, tısladı ve filizlenmiş gölgelenmiş Kanatlar, a ejderha içinde minyatür. Onların yüzler

Amy ve Vail, alevin silüetinde bir gülümsemeyi paylaştılar.

Kütüphaneci kütüphanenin diğer tarafından boğazını temizledi.

"Bir kamu hizmeti duyurusunun daha zamanı geldi," diye ilan etti. "*Kütüphanede ateş yakmak yasaktır*. Farkında değilseniz, selüloit son derece yanıcıdır ve ikinci kez ölmemeyi çok tercih ederim."

Vail parmağını kıvırdı ve yüzünü buruşturup bir özür dilerken alevi söndürdü.

Çok geçmeden Adelaide, titrek ve şeffaf bir şekilde, korse ve büstiyeriyle yanlarından geçti. Bir projektör onu ışığıyla çerçevelemek için döndü.

"Biliyor musun," dedi komplocu bir tavırla, "doğu kanadında kilitli olmayan bir süpürge dolabı var, eğer ikinizin gerçekten gidip öpüşecek bir yere ihtiyacı varsa."

"*Adelaide*," diye nefes nefese kaldı Amy.

Hayalet bir elini bedenine götürdü.

"Ne?" dedi. "Ben 18. yüzyılda doğdum. Düşündüğünüzden *çok* daha yaygındı, özellikle de evlenmemiş genç bayanlar için."

Amy sandalyesine çöktü. "Beni boş verin, şimdi utancımın öleceğim."

"Burada ölme," dedi kütüphaneci. "Bu uğrak yeri benim."

Amy ve Vail, Vail gözden kaybolana kadar göz göze geldiler.

"Yani," dedi Vail.

"Evet," dedi Amy.

"Benimle... yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Amy gergin bir gülümseme takındı ve kaleminin kapağını not defterine vurdu.

"Bu görevi bitirdikten *sonra*."

"Öncelikler," diye kabul etti Vail. Ama zar zor.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Profesör Kamaka engelli parkurun daha da kolaylaşacağına söz verdi. Amy ona yalancı diyemezdi. Bir ay boyunca sahilde koşuttan sonra kendini daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve zinde hissetti. Sadece parkurun asla iki kez aynı olmayacağını tahmin edememişti. Ziyaretler arasında yeni engeller ortaya çıkmaya başladı, sanki plaj hepsini sığdırmak için esneyormuş gibi.

"*Onu* parkurda koşarken hiç görmediğimizi fark ettiniz mi?" Colin nefes nefese kalmış, atletik üniforması terden sıırıslıklam olmuştu.

Sahilin aşağısında, neredeyse görülemeyecek kadar küçük olan profesör megafonunu dudaklarına götürdü.

"Çünkü eğitimimi *acı* tapınağında yapıyorum, küçük adam. Bu spor salonu için başka bir kelime. Bir gün bir tane göreceksin."

İleride, Olivia tekerlekten tekerleğe atlamaya çalışırken yuvarlandı. Yüzüstü kuma düşmeden önce Bahati onu yakaladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Bahati ayağa kalkmasına yardım ederken Olivia gözlerini kısarak baktı. "Benden daha hızlısın, git!"

Birkaç ay önce birbirlerine zar zor dayanabiliyorlardı. Bahati Olivia'nın gömleğindeki kumların tozunu aldı ve onu ayağa kaldırdı.

"Ya hepimiz bitiririz ya da kimse bitiremez," dedi Bahati, Profesör Kamaka'ya ters ters bakarak. "Birbirimizi yenmeye çalışmıyoruz. Hepimiz *onu* yenmeye çalışıyoruz."

Kamaka'nın megafonu "Kulaklarıma müzik gibi geliyor," diye çınladı.

"Şimdi acele edin!"

Amy bir lastikten diğerine atlayıp dengesini korurken ve ayağını yere sağlam basarken, uzaktan gelen bir ışık parıltısını yakalamak için tam zamanında başını kaldırdı.

Güney kayalıklarından geldi. Tıpkı geçen seferki gibi. "Vail-"

"Bekleyin." Vail arkasına baktı ve Profesör Kamaka'nın dikkatinin en arkadaki koşucuların üzerinde olmasını bekledi. Sihirli bir şekilde geliştirilmiş duyularıyla bile aynı anda sadece tek bir sese odaklanabiliyordu. "Ben de gördüm. Hayal görmediğini biliyordum. Buraya her geldiğimizde gözüm o noktada oluyor."

"Profesör Kamaka kumsalın aşağısında arkamızda. Profesör Mallory olmadığını biliyoruz çünkü az önce sınıftan çıktık ve kulübesine geri döndü. Ve Bay Orris bana daha sonra gelmemi istemediğini söyledi."

Çünkü okul müdiresiyle tüm gün sürececek bir toplantısı var."

"Profesör Chalk da çok güçlü bir adam ama onu okul sınırları dışına çıkarken hiç görmedim. O bastonla tırmanabildiğinden emin değilim."

Geriye Profesör Lanca kalıyordu - *atları soruyordu*, Amy hatırladı - ya da patikalardan kayan ve sınırların dışına çıkan bazı üst sınıf öğrencileri. Bir an için Jellica'dan şüphelendi ama Vail de aynı şeyi düşündü ve söyleyemeden sözünü kesti.

"Blades değil. Hadi ama, birinin zarar görmesi için bu kadar çok fırsatın olduğu bir engelli parkur mu? Bizimle uğraşmaya dayanamazlar."

Amy bitiş çizgisine ulaşmak için derinlere inerken, "Hiç de ince değiller," diye onayladı.

Engelli parkurdan sonra Akademi'ye dönüp duşa girmeleri ve öğleden sonraki derslere hazırlanmaları gerekiyordu. Amy ve Vail'in başka fikirleri vardı. Colin ve Bahati araya girerek Profesör Kamaka güvenli bir mesafeye gelene kadar onu takip ettiler. Uzakta ancak bir sopa figürü gibi görünen Colin, Bahati'ye hızlıca el salladı. Bahati döndü ve Amy ile Vail'in onu fark ettiğinden emin olmak için havaya zıplayarak bu hareketi geçti.

Amy sert bir eğimi tırmanırken, "Cehennemden gelen beden eğitimi dersinin güzel bir yanı da bu," dedi. "Artık bunu boynumu kırmadan yapabilirim. Muhtemelen."

Kalın, değişken toprak her adımda ayaklarının altından kayma tehlikesi yaratıyordu. Boğumlu kökler topraktan yükseliyordu, bükülmüş ve ölü. Vail onları bir tırmanma duvarındaki tutamaklar gibi yakaladı ve her birini kendini tepeye biraz daha yaklaştırmak için kullandı.

Arazi nihayet düzleştğinde Amy bir anlığına ıslak, kirli çimlerin üzerine yüzüstü düştü ve nefesini tuttu. Kendini yukarı ittiğinde Vail'in az ileride donmuş bir şaşkınlıkla durduğunu gördü.

"Şuna bakın," diye nefes aldı Vail.

Amy onun yanında durmuş, puslu güneş bunaltıcı gri bulutların arasından yavaşça alçalmaya başlarken ufalanın uçuruma bakıyordu.

Buradan her şeyi görebiliyorlardı.

Gadfly Plajı altlarında uzanıyordu, ada ormanı ile acımasız, sonsuz deniz arasında uzun bir beyaz kum şeridi. Patika ağının parçaları ve parçaları, yoğun yeşilliklerin arasından göze çarpıyordu ve

uzakta, uğursuz ve görkemli, Akademi'nin gri taş perde duvarları ve hüzünlü malikane kemerleri duruyordu. Güneyde engebeli, evcilleşmemiş bir alan uzanıyordu, yolu işaretleyecek hiçbir patika ya da iz işareti yoktu.

Manzaraya uzun süre hayran kalamadılar. Yapmaları gereken işler vardı ve kuralları çiğnedikleri için burada yakalanırlarsa hiçbir mazeretleri olamazdı. Dikkatlice uçuruma yaklaştılar, ölüm düşüşü doğrudan aşağıdaki engelli parkura bakıyordu.

Buraya biri gelmiş. Katlanır bir kamp sandalyesi devrilmiş ve terk edilmişti; birkaç başıboş tahta kazık, biraz sicim ve derme çatma bir çadır izlenimi veren temizlenmiş bir zemin parçası vardı.

"Haklıydım," dedi Amy, çömelerek parmaklarını topraktaki girintide gezdirdi. "Gördüğümüz o parıltı. Bir dürbünün merceğine vuran güneş ışığıydı."

"Ya da bir dürbün," dedi Vail, kaşlarını çatarak kamp alanına bakarken.

"Her iki durumda da, burada bizi izleyen biri var. Aylardır.

Belki her gün değil, belki her zaman değil ama..."

"Kanıtları görüyorum," dedi Vail, "kampı görüyorum, sadece nedenini göremiyorum. Listenin üzerinden geçtik. En olası şüpheli Profesör Lanca. Bizim hakkımızda, bizi kendi sınıflarında görerek zaten anlayamayacağı ne öğrenecek ki?"

"Bir mili ne kadar hızlı koşabiliriz?" Vail ona yan gözle baktı. "Ne?" Amy öyle dedi.

"Bu sadece çeyrek millik bir parkur, Amy." "Değil."

Vail acımasızca uçurumun kenarından aşağıya, engellerle dolu sahili işaret etti.

"Kanıt," dedi Vail.

"Depresyona girmeden önce konuyu değiştiriyorum." Amy döndü, ellerini kalçalarına dayadı ve yere düşmüş kamp sandalyesini inceledi. "Bu konuyu birileriyle konuşmalıyız. Yani, yetkili biriyle."

"İzleri bıraktığımız için bizi tutuklamayacak biri."

"Yani Chalk değil," dedi Amy. "Belli ki Lanca da değil. Chen Lan?"

"O tam bir joker," dedi Vail. "Zamanın yarısında kafasından neler geçtiğini hala anlayamıyorum."

Amy geldikleri geceyi düşündü, Vail'in gergin ve solgun olduğu ve yardıma ihtiyacı olduğu geceyi. Müdire ona Vail'le yürümesini söylemişti.

ve onu Arch'a doğru itti. Amy bu seçeneği reddetmiş ve daha sonra bunu Akademi'nin en güçlü olan hayatta kalır mantığının bir başka gösterisi olarak düşünmeye başlamıştı.

Bugünlerde o kadar emin değildi. Geriye dönüp baktığında, bu bir tür test gibi geliyordu ama Amy geçip geçmediğini bilmiyordu ve Chen Lan da ipucu verme işinde değildi. Her halükarda, nasıl tepki vereceğini tahmin edemezlerdi.

"Mallory?" Amy önerdi.

"Colin onun sera toplantılarından haberdar olduğunu düşünüyor ve biz olayı büyütmediğimiz sürece buna göz yumuyor. Sonunda burada iyi bir şeyler yapmaya başladık ve ben onun misafirperverliğini zorlamak istemiyorum."

Adil, diye düşündü Amy, ama geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Profesör Kamaka, terk edilmiş kamp alanını incelerken güneşten bronzlaşmış boynunun arkasını ovuşturan iri adam, "Bu kadarı için seni takdir ediyorum," dedi. "Birinin beni haksız çıkarması pek sık rastlanan bir şey değil. Burada bir şey gördüğünü söyledin ve gördün de. Aferin sana."

Onlara beklenti dolu bir bakış attı. Amy ve Vail ona baktılar, yüzleri bomboştu.

"Eee?" dedi. "Şimdi bana teşekkür edebilirsin."

"*Teşekkür* ederim-" diye söze başladı Amy, kafası karışmıştı.

"Hayır. Ne? Neden?" "Şey," dedi profesör, "buraya nasıl geldin ki?"

"Açıkçası o uçuruma tırmanmaya çalışmayacaktık," diyor Vail, "bu yüzden patikayı durana kadar takip ettik, güneşi kullanarak bir ormanlık alanda yolumuzu belirledik, etraftan dolaştık ve tepeye giden güvenli bir rota bulduk."

Profesör çenesini sıvazladı ve abartılı bir inceleme yüz ifadesi takındı.

"Ooh," dedi. "Yani bana diyorsun ki, tıpkı sana öğrettiğim gibi bir navigasyon planı hazırladın, sana öğrettiğim oryantiring becerilerini kullandın ve engebeli toprakta çok da kolay olmayan bir kök tırmanışı yaptın, tıpkı engelli parkurumdaki açılı tırmanma duvarı gibi?"

Kızlar çaresiz bir bakış attılar.

"Um..." Vail söyledi.

Kamaka ellerini iki yana açtı ve sırttı.

"Evet, ben gelmiş geçmiş en iyi profesörüm ve bunu söylediğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Tamam, bakalım burada ne varmış. Harika bir bakış açısı, çadır izleri.

Sandalye birinin aceleyle gittiğini ya da en azından geri dönmeyi planlamadığını söylüyor. Ne eksik?"

Amy hayatında hiç kamp yapmamıştı, o yüzden hiçbir fikri yoktu. Çok sayıda iz vardı ama hepsi aşınmış ve okunamaz haldeydi. Bunun nedeninin toprağın tehlikeli olması mı, yoksa bu tünekte gözetleyen her kimse çıkarken onları çamurladığından mı emin değildi. Öte yandan Vail kayıp parçayı hemen fark etti.

"Kamp ateşi yok," dedi. "Firebreak geceleri soğuk olur. Burada çadırda uyuyup da donmayan birini hayal bile edemiyorum."

"İyi göz," dedi profesör.

Ağzının bir köşesini kıvrıyarak kamptan kızlara döndü. "Şimdi, ikinize gelince. Teknik olarak sınırların dışına çıktığınız için sizi rapor etmem ve müdireye yönlendirmem gerekiyor. Bununla birlikte, teknik olarak birçok şey yapmam gerekiyor - personel raporları yazmak gibi - ve ben sadece, bilirsiniz, yapmıyorum. Hayatım bu şekilde daha kolay. O yüzden bir anlaşma yapalım. ve isimlerinizi bu işin dışında tutacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Amy.

"İşte böyle. Tamam çocuklar, yatakhanelenize ya da başka bir sınıfa ya da... her neyse! Sadece ben döndüğümde burada olmayın. Size iki dakika avans vereceğim. Aşağı inerken dikkatli olun."

Kırkıncı Bölüm

Akademi'nin fakülte salonunun kemerli pencerelerinden süzülen kehribar rengi ışık, uzun ve kemikli parmaklarını cilalı döşeme tahtaları üzerinde gezdiriyordu. Salonda konfor adına pek bir şey yoktu, sadece zeytin rengi vinil döşemeli birkaç eski kanepeler, birkaç sert ahşap sandalye ve pirinç musluklu bir lavabo ile plastik bir Bay Kahve makinesinin yanında bir kiler vardı.

Sahilin yukarısındaki uçurumdan getirilen katlanır kamp sandalyesi salonun ortasına düştü. Bir dokunuşla açıldı, metal borular siyah kanvas koltuğu ve arkılığı ortaya çıkardı.

"Bu," dedi Kamaka, "bir sorun."

"Ve seni oraya kimin götürdüğünü bana hâlâ söylemeyeceksin," dedi Chen Lan, yüz ifadesi esrarengizdi.

"Ne yani, sana fazladan iş mi yaptırayım? Benim bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun? Boş ver, önemli değil. Önemli olan bu. Biri çocuklarımı gözetliyor ve ben kimin, neden gözetlediğini bilmek istiyorum."

Profesör Mallory sandalyeyi incelerken, "Bu bizim değil," diye düşündü. "Geçen hafta öğrencilerimden birine depodaki tüm kamp malzemelerinin envanterini çıkarttırdım. Hiçbir şey eksik değil."

Profesör Chalk bastonunun ucunu ona doğru tuttu ve dürtmeden hemen önce durdu.

"Basit," dedi. "Ondan bazı psikometrik ölçümler alalım. Biraz uygulamalı büyü bize tam olarak kime ait olduğunu söyleyecektir."

Kamaka küçümseyen bir kaşını kaldırdı.

"Hey, Abe? En büyük hayranım olmadığımı biliyorum, tam tersi de geçerli, ama bir beyne sahip olduğum için bana biraz kredi ver? Bunu size getirmeden önce yaptığım ilk şey. Silinmiş. Tüm kamp da öyle. Bunu her kim yaptıysa tüm sihirli imzalarını silmeyi başarmış."

"Bunu hiçbir öğrenci yapmadı," dedi Chen Lan. "Bu tekniği eğitimin dördüncü yılına kadar öğretmiyoruz bile ve..."

Gerisini söylemesine gerek yoktu. Hiç dördüncü sınıf öğrencisi yoktu. Artık değil.

"Mallory, "Red hariç hepimizi bu partiye davet etmişsin," diye yorum yaptı.

Müdire Hanım, "Lütfen ona böyle hitap etmeyin," dedi.

Kamaka Mallory'ye baktı. "Bana onu neden burada istemediğimi söylemem gerektiğini söyleme."

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü, gözleri hâlâ sandalyeye sabitlenmişti. "Gerçekten de öyle."

Müdire bir uyarı parmağı kaldırdı.

"Şeytandan bahset ve..." dedi, tam o sırada salonun kapısı çarparak açıldı.

Profesör Lanca kapıda dikiliyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Kamaka, "Özel toplantı, pard," dedi.

"Bunu *sen* mi yaptın?" Lanca talep etti.

"Pek çok şey yapıyorum. Daha spesifik olmak ister misin?"

"Birisi," dedi Lanca dişlerini sıkarak, "ofisimin zeminine *işemiş*."

Kamaka bir kahkaha attı. "Ha! Bu harika! Ama hayır. Ben değildim."

Lanca odanın etrafında dönerek yavaş bir spiralle ona yaklaştı.

"Emin misin? Nereden *g e l d i ğ i n i* biliyorum, Kamaka. Bu hakaret..."

Parmak ucunda durdular, Lanca uzun boylu adama ters ters

bakıyordu. "*Kabile*," diye tükürdü Lanca.

"Asla anlayamayacağım bir şey," diye yanıtladı Kamaka. "Çoklu evrende sayısız dünya. Sonsuz çeşit insan, sonsuz yaşam biçimi. Ve bir şekilde, tüm bunlara rağmen, hala ırkçı olmayı başarıyorsunuz."

Lanca gözlerini kırıştırdı. Aniden sönmüş bir halde geri adım attı. "Ben... Ben ırkçı değilim!"

"Sadece halkımı sevmiyorsun. Ya da Racani'yi. Genel olarak kabile halkını."

Hiç tanımadıklarınız bile. Kesinlikle ırkçı değil."

"İyi bir nedeniniz varsa ırkçı değil-" Lanca kendini tuttu, iki açık elini havaya kaldırdı ve kapıya doğru bir adım daha attı. "Unut gitsin."

"Hı-hı," dedi Kamaka.

"Ben sadece..." Lanca alt dudağını ısırды, yüzü kıpkırmızıydı. "Bu bir daha olmasa iyi olur."

Hışım la dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Birdenbire tüm gözler Kamaka'nın üzerine çevrildi.

"Ne?" dedi. "Eee?" diye sordu müdire.

"Peki, ne?"

Ellerini, yüzünde sessiz bir bıkkınlık ifadesiyle adama doğru salladı.
yüz.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayır," dedi ona. "Bunu düşündüm ama hayır." Chalk'ın bastonu, salon kapısına doğru yürürken döşeme tahtalarına vurdu.

Kapıyı içeriden kilitledi ve diğerlerinin yüzüne döndü.

"Konumuza geri dönebilir miyiz? Lanca'nın öğrencilerimizi gözetlemesi için bir neden göremiyorum ama tek geçerli şüphelinin o olduğunu da inkâr edemem." Durakladı. "Tabii. Adada bir yabancıнын olmadığından kesinlikle emin miyiz?"

"İmkânsız," dedi Chen Lan. "Korumaları *her gün* kendim yenilerim. Profesör Kamaka'nın da tanıklık edebileceği gibi, Firebreak'in adanın herhangi bir yerinde beklenmedik bir geçit açıldığı anda beni uyaran bir uyarı sistemi var."

Kamaka ona mahcup bir gülümseme verdi. Devam etti.

"Tam koordinatlarını bilmediğiniz sürece buraya boyutlar arası yolculukla ulaşmak imkansızdır - ve *tam* olarak demek istiyorum, çünkü en ufak bir yanlış hesaplama bir istilacıyı okyanusun derinliklerine ve çok şanslıysa hızlı bir ölüme gönderecektir. İşte bu yüzden bu dünyayı seçtik. Nadiren hiçbir şeyden yüzde yüz emin olurum ama şundan eminim: Gece Pazarı'nın son ziyaretinden bu yana hiçbir yabancı Firebreak Adası'na ayak basmadı."

Profesör Chalk destek için bastonuna yaslandı ve boş kanepeleri görmezden geldi. Sadece iyi bir gününde az çok rahat oturabilirdi. Müdire Hanım'a bakarken gözlerindeki ifade, bunun hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

"Bir sonraki gerekli soruya geçiyoruz," dedi. "Adamın tasmaının kaymadığından siz de aynı derecede emin misiniz?"

"İmplantım mı? Evet."

"Biraz güvence iyi olurdu," dedi Kamaka. "*Evet'in* ötesinde."

Chen Lan iç çekti. Omuzları biraz çöktü.

"Lanca'nın peşindeyken yakaladığımız Ağ ölüm timini hatırlıyor musun?"

Profesör Mallory, "Onların icabına bakıldığını söylemişsiniz," diye cevap verdi.

"Hepsi dalkavuktu. Beyin yıkama işleri, değerli bir zekaları yok. Onları bir tabak içinde Yatırımcılara sundum, o da bana onları suya atıp deniz kızlarını beslememi söyledi. Onları Lanca'nın büyülu implantının prototipleri olarak kullanmış olabilirim. Sonra da önlerinde tamamen silahsız ve savunmasız bir şekilde dururken beni öldürmeye çalışmaları için onları cesaretlendirdim."

"*Mahkûmlar* üzerinde *deney yaptın*-" Mallory bağırmaya başladı, sesi Chalk'ın gırtlaktan gelen hırıltısıyla çarpışıyordu: "Pervasızca ve kabul edilemez. Öldürülebilirdiniz."

"Emin olmam gerekiyordu," dedi müdire hanım. "Yani evet. Aslında onların icabına bakıldı. Deniz kızları parçaları aldı. Profesör Lanca tamamen kısırlaştırıldı. Bu onun casusumuz olmadığı anlamına gelmiyor ama kimseye zarar verebilecek durumda değil."

Kamaka, "Elimde bir avuç yapboz parçası var ve hiçbiri birbirine uymuyor," dedi.

Chalk sert bir ifadeyle başını salladı. "Gece Pazarı'nın bir sonraki ziyaretini ertelemeliyiz. Burada neler olduğunu anlayana kadar, daha fazla hareketli değişken eklemek çok tehlikeli."

"Bu mümkün değil," dedi müdire hanım. "Güvenlik için Racani'lerin benimle yüz yüze görüşmek dışında bir iletişim yolu yok. Belirlenmiş bir yer ve zamana varmak için bir hedefleme anahtarı kullanıyorlar ve buraya geldiklerinde onlara bir sonraki ziyaretleri için ihtiyacımız olan tüm malzemelerin bir listesini veriyorum. Hiçbir şey uzaktan yapılmıyor, yabancılar tarafından ele geçirilebilecek ya da izlenebilecek hiçbir şey yok."

"En azından öğrencileri içeride tutabilir miyiz?"

"Ve bir isyan riskini mi alalım? Herkes öğrenci işlerinden para kazanıyor ve bunu harcamak istiyor. Bu, tüm okul yılının en önemli olayı."

"Kendilerine söyleneni yapacaklar," diye yanıtladı Chalk.

Mallory buruşuk yanaklarını şişirdi ve onun kolunu tokatladı.

"Moral önemlidir. Arada bir onlara bir kemik atmazsak bu çocuklardan çok çalışmalarını isteyemeyiz."

Gözlerini ona dikti. "O zaman meşhur plaj barbekülerinden birini daha yap."

"Yeterince iyi değil ve bunu biliyorsun."

"Olağanüstü bir durumda, Profesör, tehlike geçene kadar zevk beklemelidir."

Kamaka iri ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Buna böyle mi diyorsun, Abe? Olağanüstü hal mi?"

Zayıf, esmer profesör, fakülte salonunun kapısına sert bir bakış fırlattı.

"Daha fazlasını görene kadar karar vermekten kaçınıyorum. Bildiğim tek şey şu:

Madam Death ile kaçınılmaz randevuma en çok yaklaştığım anlar, kendimi gerçeklere bilerek kör ettiğim anlardır. Bu öğrenciler hayatta kalmak için bize güveniyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hiçbiriniz de edemeyeceksiniz. Benim gözetimimde olmaz."

Bölüm Kırk Bir

Güneş orman örtüsünün altına batıyor, toplanan kasveti örümcek ağları ve gölgelerden oluşan bir harikalar diyarına dönüştürüyordu. Colin serada tek başına dolaşırken nadiren hatırladığı güzel bir şarkıyı mırıldandı. Kazazedelerin geri kalanı, sokağa çıkma yasağına yetişmek için yarışmadan önce biraz uygulamalı bitkicilik pratiği yapmak için on dakika kadar sonra gelecekti. Arkadaşlarının biraz dağınıklığa aldırmadığını biliyordu ama o her şeyi tam kıvamında yapmayı seviyordu.

Cam duvarın önünden bir gölge geçti. Onu zar zor yakaladı, o kadar alçak ve sinsiydi ki ava çıkmış Murder Mittens bile olabilirdi. Gülümsedi ve karanlığa doğru el salladı, ancak serayı koruyan illüzyonun dışarıdaki herhangi birinin onu görmesini engelleyeceğini biliyordu. Alışkanlık.

Bir tabure çekip *Liber Scutum*'un kopyasını açtı, ve arkasındaki pencere patladığında yedinci bölüme doğru ilerliyordu.

Taburesinden sıçradı, tabureyi geriye doğru tekmeledi ve toprakla aydınlanmış zeminde takırdamasına neden oldu. Tam zamanında dönüp bir şişenin kırık pencereden içeri süzüldüğünü ve ağzında yanan bir bezle en yakındaki saksı bitkileri masasına çarparak kırıldığını gördü. Şişe nefes kesen bir ısı dalgasıyla patladığında, hava yanan benzinin kokusuyla yoğunlaştı.

Tanrım, diye düşündü, onu donduran dehşetle savaşılarak kaslarını sıkıca kilitledi. *Böyle olmaz. Böyle olmaz.*

Colin seranın kapısına doğru koştu ama bitkiler kuru çıra gibi tutuşuyor, alevler masadan masaya yayılıyor, sarkan sarmaşıklara biniyor ve çatı boyunca ilerliyordu. Asılı bir saksı yanan bir ipten düştü ve ayaklarına ateş sıçrattı. Geriye düştü, tek kaçış yolu kesilmişti. "Yardım edin! Biri yardım etsin!" diye bağırdı ve iki b ü k l ü m oldu. Düşen taburesini aldı ve seranın arka duvarına doğru savurdu. Tabure güçlendirilmiş camdan sekerek bileklerine sıcak acı veren sarsıntılar gönderdi ama camı sıkıca tuttu.

Bir kez daha savurdu ve iki kat daha sert bir şekilde sıyrıldı. Cam, bölmesinde sarsıldı ama kıracak kadar güçlü değildi.

"Lütfen, biri yardım etsin, buradayım!" diye bağırdı. "*Yardım edin!*"

"Çünkü yedi dokuzu yedi," dedi Bahati, Dalton, Amy ve Vail ile birlikte patikada yürürken.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Dalton.

"Ya bu adadaki çeviri büyüğü bozuk ya da siz şakalardan anlamıyorsunuz."

"Elbette şakalardan anlarım," dedi. "Tamam, işte bir tane: bir sadist, bir trilyoner ve soykırımcı bir tiran bir bara giriyor. Barmen, 'Hoş geldiniz Derebeyi, her zamankinden ister misiniz?' der."

Bahati ona baktı.

"*Benim* dünyamda çok komik," dedi. "Tabii ki, bunun için bir küpte yirmi yıl da yatabilirsin-"

Panikle attığı bir çığlık onu ürküttü. Olivia, üniforması darmadağınık, yüzü terden kavrulmuş bir halde patikadan aşağı yuvarlanarak geldi. Omzunun üzerinden arkasını işaret etti.

"Sera," diye nefes nefese kaldı. "Ateş. Colin."

Dalton'ın gözleri sertleşti. Koşmaya başladı, diğerleri de hemen peşindeydi. Ağaçların üzerindeki ilk duman zerreciklerini görmeden önce yangının kokusunu almışlardı: keskin ve pis bir koku, havayı kimyasal bir tangayla kirletiyordu.

Açıklığa daldıklarında Colin'in boğuk çığlıklarını duydular. Sera yanıyor, düşüyor ve tehlikeli bir şekilde bir tarafa doğru yatarken boğuk metal iniltileri çıkarıyordu. Çatı boyunca uzanan yangınlar, tahtayla kapatılmış pencerelerin ve çürümenin yarattığı yanılsamayı delip geçiyordu.

"Nerede olduğunu bile göremiyoruz," dedi Vail. Sesini yükseltti. "Colin! Colin, buradayız!"

"Kaçamıyorum," diye bağırdı, kükreyen alevlerin arasından duymak neredeyse imkânsızdı.

Amy seranın duvarına doğru koştu ve hayali tahtaları yokladı, elleri yakıcı ısığa dokunduğunda geri çekti.

"Colin," diye bağırdı, "durduğun yere olabildiğince sert vur ki nerede olduğunu bilelim!"

Seranın arka duvarından boğuk bir *gümbürtü* yankılandı.

Dalton parmaklarını şıklattı. "Ceketler. Herkes bana okul ceketlerini versin. Hadi, *şimdi*, lanet olsun!"

"Yangını söndüremeyiz," diye itiraz etti Olivia, üniformasının ceketini çekiştirirken bile, gözlerinde panik gözyaşları parlıyordu, "tamamen kontrolden çıktı."

Vail'in ceketini aldı ve bir omzuna astı.

"Ateş için değil, bebeğim." Ellerini ağzına götürdü. "Kardeşim! Bir kenara çekil, yere yat ve kollarını

Kafa!"

Dalton kızların ceketlerine büründü, sonuncusunu derme çatma bir başlık ve maske gibi başına geçirerek çimlerin üzerinde geri geri gitti. Sonra bir sprinter gibi koşmaya başladı, derin bir nefes aldı ve hayali duvara doğru koşmaya başladı.

Dalton önce omzuyla olmak üzere tüm vücuduyla vurduğunda illüzyon paramparça oldu ve arkasındaki gerçek cam da jilet parçalarından oluşan bir sprej halinde patladı. Dalton diğer tarafta, yayılan alevlerden birkaç santim ötede yere çarptı ve yuvarlanarak durdu. Kendini dizlerinin üzerine sürükledi, aniden boğucu siyah duman bulutları tarafından yutuldu ve enkazın içinde Colin'i aradı.

Titreyen bir el onunkini buldu. Dalton Colin'i kollarının arasına aldı, küçük çocuğu kucakladı ve ceketlerden birini yüzüne örttü. Sera gıcırdadı, metal fırın ısısı altında eğildi ve ön kapının üzerindeki tavan yanan bir moloz fırtınası içinde çöktü.

Dalton Colin'i kırık pencereden dikkatlice geçirdi, her ikisinin de gözleri yaşlıydı ve acımasız dumandan çatlıyorlardı. Olivia ve Bahati onu diğer tarafta yakalayarak nazikçe ateşten uzaklaştırdı ve yere yatırdı. Amy ve Vail Dalton'ın çıkmasına yardım etti. Dalton sendeleyerek onlara doğru eğildi, sonra ateş sırtındayken dizlerinin üzerine çöktü ve boğazı kesilene kadar kuru kuru ağladı.

Eski bir canavarın son çılgılığı gibi son bir metalik inilti, seranın nihai çöküşünü müjdeledi. Duvarlar yıkıldı, yanmayan her şeyi ezdi.

Alevler artık neredeyse sönmüş, bükülmüş enkazın içinde parlayan korlara dönüşmüştü. Hava hâlâ kirli ateş ve yanmaması gereken her şey kokuyordu.

Colin, Dalton, Bahati, Olivia, Amy ve Vail çimlerin üzerinde düzensiz bir sıra halinde oturuyorlardı, yüzleri solgun, üniformaları isle lekelenmişti. Colin kendisini bir koza gibi saran battaniyelere rağmen hâlâ titriyordu. Profesör Mallory ve Chen Lan başlarında duruyordu.

"Bazı insanlar okul mülküne hafifçe zarar veriyor," dedi Mallory, son derece soğukkanlı bir şekilde. "Bunu bir sonraki seviyeye taşıdığınız için tebrikler."

"Bizim değil-" diye söze başladı Colin, sonra boğuk bir öksürük nöbetiyle iki büküm oldu. Olivia hafifçe sırtını ovdu.

"Biliyorum," dedi profesör.

Öksürükleri azalınca başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Bay Woodrue, eğer kazara serayı ateşe vermiş olsaydınız, sorumluluğu *ilk* kabul edecek kişinin siz olacağınızı bildiğim için kendimi güvende hissediyorum, özellikle de bu arkadaşlarınızın okuldan atılmasını engellemek anlamına geliyorsa. Eğer bunun bir saldırı olduğunu söylüyorsanız, size inanıyorum."

Müdire ile bakışlarını paylaştı. Amy aralarında geçen konuşulmamış mesajı okuyamadı ama okumasına da gerek yoktu. Mesajın özü açıktı: *Bu adada işlerin ters gittiğini zaten biliyorlardı. Belki bulduğumuz kamp yüzünden, belki de bizden sakladıkları bir şey var... ama her şeyin ters gittiğini biliyorlar.*

Dalton çaresiz, boğuk bir hırıltıyla son bulan bir öksürük daha çıkardı. Chen Lan Mallory'nin yanına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Amy'nin çıkarabildiği tek şey *duman solumaktı.*

Profesör Mallory, "Elbette bunun için bir şeyim var," dedi. "Pekâlâ çocuklar, kulübeme gelin. Sizi yeni bir iksirle tanıştıracam, Evrensel Emetik. Yaklaşık on dakika boyunca ölmek isteyeceksiniz ama sizi baştan aşağı temizleyecek."

"Ve hanımlar," diye ekledi müdire, "doğrudan yatakhanelenize gideceksiniz. Durmak yok, oyalanmak yok. Bu gece beni sınamayın."

Suçlayıcı bir parmakla ağaçların yanında pusuya yatmış, genç insanları dikkatle izleyen vaşağı işaret etti.

"Ve lütfen *biri* bana bu hayvanın neden sizi takip ettiğini söyleyebilir mi?" "O Katil Mittens," dedi Amy, pek de yardımcı olmadan.

"O şeyi kampüse getirmeyeceksin."

"Merak etmeyin," dedi Vail. "Avlu kapılarını geçmeyecek. Medeni olmak istemiyor."

Chen Lan dudaklarını büzdü.

"Yorum yapmaktan kaçınacağım," dedi.

Bölüm Kırk İki

Yurtlara en son dönen Dalton oldu. Hepsi Amy'nin odasında toplanmıştı. Yanaklarında kirli sakallar ve binlerce metrelik bakışlarla içeri girdi.

"Daha yeni 10 kilo verdim," dedi. "O kadar kötü müydü?"

Bahati sordu.

Colin titreyerek Olivia'nın yatağına otururken, Olivia bir kolunu ölümcül bir şekilde onun omzuna doladı ve zorla ona sarıldı.

Colin, "İksirin yangından daha kötü olduğunu söylemiyorum," dedi.

Dalton, "Ama bunu temizlemek zorunda kalacak kişi için dua edelim," diye ekledi. Amy'nin yatağına sırt üstü uzandı.

"Sen sadece-" demeye başladı. "Evet.

Bacaklarımın sallanması durana kadar, evet."

"Jellica," diye tersledi Vail. Döndüğünden beri gıcırdayan döşeme tahtalarında volta atıyordu ve hız kesmiyordu. "O... o sadece bir şey yapmamıza izin veremezdi. Sadece bu *tek şeyi*."

"O olduğunu bilmiyoruz," dedi Amy.

"Bilmiyor muyuz?"

Amy kaşlarını çatarak yere baktı. Roma'nın çöküşü için Jellica'yı suçlamaktan çok mutlu olurdu, eğer bunu haklı çıkarabilseydi, ama ipuçları uymuyordu.

"O bizim başımızın belası, ama zorbalıktan cinayete teşebbüse geçmek için çok uzun bir yol var."

"Eğer sen gelmeseydin," dedi Colin, sesi hâlâ zayıftı, "hiçbir şeye 'teşebbüs' etmemiş olacaktık."

"Belki de boş olduğunu düşünmüştür," dedi Olivia. Colin'i yavrusunu yuvadan düşürmekten korkan bir anne kuş gibi kucakladı.

"Tamam, yani... kundaklama mı?" Amy dedi ki. "Okulun onu koruduğunu ya da en azından arkasındaki 'yatırımcıların' koruduğunu biliyoruz ama bu çok ileri gitmek olur. Onun başıboş dolaşmasına izin vermelerini haklı bulsalar bile, okul mülkünü bir ateş topuyla havaya uçurmak sadece-"

"Sihir değildi," dedi Colin.

Amy sustu. Herkes ona doğru döndü.

"Sihir değildi," diye tekrarladı. "Pencereden içeri bir şey attılar. Cam bir şişe, içine yanan bir bez konmuş."

"Molotof kokteyli mi?" Amy söyledi.

"Benim geldiğim yerde," dedi Dalton, "biz buna parti başlatıcı deriz."

Şimdi Amy için her şey yerine oturmuştu. Yangın, duman, *koku* hepsi yanıştı. Sihrin olmadığı bir dünyada kendi geçmişinin öfkeli bir hatırlatıcısıydı.

"Bu mümkün olmamalı," dedi.

"Aslında oldukça kolay," dedi Dalton. "Sadece bir şişeyi iyi ve sıcak yanan bir şeyle doldurun, içine bir bez koyun, yakın ve fırlatın."

"Demek istediğim de bu."

Ahırda Bay Orris'le ilk kez çalıştığı zamanı düşünüyordu. Adada acil durumlar için neden atlara güvendiklerini açıklamış ve ona bir arabayı ya da silahı olduğu yerde durdurabilen Vapor-Lock büyüsünü göstermişti.

"Benzin," dedi. "Kokladığım şey buydu. Benzin. Ama adada hiç benzin *yok*. İhtiyaç da yok. Araba yok, jeneratör yok ve Akademi'deki tüm ışıklar ve benzeri şeyler sihirle çalışıyor. Birisi Molotof yapmak için gerekli malzemeleri nereden bulmuş olabilir?"

Vail volta atmayı bıraktı. Yatağının kenarına oturdu.

"Hiç mantıklı değil," dedi. "Eğer büyülü ateşi kullanabiliyorsam, bu o kadar da zor olamaz."

"Hey," dedi Amy, sesinde bir uyarı vardı.

"Tamam, tamam, bu benim uzmanlık alanım sanırım. Ama yine de bana herhangi bir profesörün ya da eski bir öğrencinin aynı şeyi yapamayacağını söyleyemezsin. Peki bu düşük teknoloji silahlar da neyin nesi?"

"Bozuk plak gibi konuştuğumun farkındayım," dedi Olivia, Colin'in omuzlarına masaj yaparak, "ama cevap oldukça açık, değil mi? Bir sihirbazın bir büyü kullanıp iki kat daha fazla hasarı iki kat daha hızlı verebilecekken gaz ve yanan bir kibrit kullanması için aklıma gelen tek bir neden var."

Amy anladı. İstemedi ama anladı.

"Çünkü," dedi Amy yavaşça, "savaş büyüsü kullanamıyorlar."

"Çünkü denerlerse onları öldürecek bir implantları var," diye ekledi Vail.

Olivia, "*Gördün* mü?" der gibi omuz silkti.

"Onlara söylersek diğer profesörlerin ne diyeceğini biliyorsun," dedi Colin.

dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Dalton. "'Yetişkinlere bırakın.' Ama hiçbirisi Bu gece neredeyse öldürülüyorlardı, bu yüzden oy kullanmasınlar derim."

"Ya intikam içinse?" Amy dedi ki. "Vail ve ben o kampı bulduk. Orada gizlenenler için orayı mahvettik. Bir daha geri dönmelerine imkân yok."

"Bunun benim teorimle çeliştiğini sanmıyorum," dedi Olivia.

Colin onun elinden kurtulmaya çalıştı. Kadın onu daha sıkı tutarak göğsüne doğru çekti.

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok," diye mırıldandı.

"Beni korkuttun," dedi omzuna doğru. "Bir daha yalnız başına bir yere gitme, tamam mı?"

"Hiçbirimiz yapmamalıyız," dedi Amy. "Kimin yaptığı önemli değil: hedef alınıyoruz ve tüm bunların arkasındaki kişi bizi öldürmeye hevesli olmasa da istekli."

"Yani onları önce biz yakalayacağız." Dalton onların yüz ifadelerini yakaladı ve durakladı. "Adamı *öldürmekten* bahsetmiyorum, demek istediğim okulun görmezden gelemeyeceği bir kanıt bulalım ve onlar bize bir daha saldırmadan önce onları kapatalım. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabiliriz."

Olivia, "İnsanlar arada bir beni gerçekten dinleseler ne güzel olurdu," dedi.

Bahati iç çekti. "Olivia ile aynı fikirde olduğuma inanamıyorum ama o haklı. Elimizde bir şüpheli var. Eğer bu bir cinayet gizemi olsaydı, ikinci perdede her şey bitmiş olurdu. Görünüşe göre Profesör Lanca eski işini geri almaya çalışıyor."

"Eğer gerçekten kaybetmişse," dedi Vail.

Bahati kıvrılmış parmak eklemlerini dudaklarına vurdu.

"Ama kanıta ihtiyacımız var. Örneğin, adamın kişisel eşyalarına bir göz atabilir miyiz?"

"Ofisinde mi?" Colin sordu.

"Ben daha çok yatak odası gibi düşünüyordum."

"Asla olmaz," dedi Colin. "Bizi kesin atarlar."

"Atılmadan bunu yapmanın bir yolunu biliyorum."

Bahati'nin toprak rengi gözleri parladı ve bir parmağını kaldırdı.

"Sadece yakalanmayacağız."

Kararlarını verdikten sonra Dalton özetledi. "Bu plan," dedi, "maksimum kaos gerektiriyor."

Sonraki birkaç günü başları eğik, her yere ikişer ikişer seyahat ederek ve şüphe çekmemek için ellerinden geleni yaparak geçirdiler. Onlar

saldırmak için en uygun zamanı seçti: Gece Pazarı'nın kurulacağı sabah.

"Bay Orris, Pazar'ın geldiği gün ahırdan hiç çıkmaz," dedi Amy, "çünkü adada kapılar açıldığında atlar üzülür."

Kazazedeler kütüphanede toplanmış, Colin'in bir dizi yaprak sayfaya mürekkeple çizdiği Akademi arazisinin elle çizilmiş haritası üzerinde hırsızlar gibi büzüşmüşlerdi. Amy kalemiyle ahırları daire içine almış, halkanın içine *Orris* yazmıştı.

Bahati, "Chen Lan günün büyük bir bölümünü Pazar müdürüyle görüşerek geçiriyor," dedi, "bir sonraki yolculukları için siparişlerini bir araya getiriyor ve tüm yeni yükleri mutfaklara ve alt kattaki depolara getiriyor."

"Onlarla burada mı yoksa Pazar alanında mı buluşuyor?" Vail sordu. "Hiçbir fikrim yok ama öğrenmeye çalışabilirim."

Vail haritanın üzerine eğildi ve müdirenin ofisinin, depo odalarının ve her ikisine de açılan koridorların üzerine çarpı işaretleri çizdi.

"Buraları tehlikeli bölgeler olarak adlandırın o zaman. Bu bölgelerden *birinde* olacak, bu yüzden hızlı olmalıyız ya da fakülte kanadında sınırların dışında yakalanırsak sağlam bir mazeretimiz olmalı." Kapak işaretlerinin batı kenarına küçük bir daire çizdi. "Burası en riskli nokta gibi görünüyor. Bahati, burada nöbet tutup ortaya çıkarsa onu meşgul edebilir misin?"

"Şimdiden aklımda bir ya da iki fikir oluşmuş olabilir," dedi.

"Mükemmel. O halde ihtiyacımız olan tek şey, bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı, bizi görünmeden fakülte kanadına kadar götürüp geri getirecek bir giriş noktası."

"Okulun arkasındaki pavyona ne dersiniz?" Olivia önerdi. "O pencereler doğrudan Profesör Chalk'ın konferans salonuna açılıyor."

Dalton ona baktı.

"Ve gizli bir görev için Chalk'ın bölgesine girmek size... iyi bir fikir gibi mi geliyor?"

"Tabii ki hayır. Ama Gece Pazarı günlerinde kurulumu denetlemek için açıklığa iniyor. Sadece buraya birini koymamız gerekiyor-" Avlu kapısının yanına bir daire çizdi. "-gözetlemek için. Okul arazisini terk ettiğinde temiziz."

"Yine de güvenli değil," diye uyardı Bahati. "Pazarın kurulduğu açıklık okulun kapısına sadece üç dakikalık yürüme mesafesinde. O bastonla bile, geri dönmek için bir nedeni varsa hızla geri dönebilir."

Amy, "Ama muhtemelen gelmeyecek ve Profesör Mallory de mecbur kalmadıkça kampüse adımını atmıyor," dedi. "Geriye Kamaka ve Lanca kalıyor."

Vail, Profesör Kamaka'nın ofisinin ve fakülte kanadındaki özel odasının üzerine daha fazla uyarı karesi çizdi.

"Sorun şu ki," dedi Colin, "o gün Kamaka'nın izin günü. Herhangi bir yerde ortaya çıkabilir."

Dalton, "O kadar büyük bir adam için aldatıcı derecede sessiz," dedi. "Onu bir yerlerde köşeye sıkıştırmanın ve meşgul etmenin bir yolu olmalı."

"Belki de ona neyin peşinde olduğumuzu söylemeliyiz? Kamaka iyi bir adamdır."

Dalton başını salladı. "İyi bir adam olduğu kesin ama hiçbir şey *yapmıyor*. Dostum, neredeyse ölüyordun ve bize söyleyebildikleri en iyi şey 'ilgilaniyoruz'. Ben kimsenin bir şeyle ilgilendiğini görmüyorum ve beklemekten bıktım. Lanca'nın kirli olduğuna dair sağlam bir kanıtımız olduğunda temize çıkacağız."

Colin derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Kafanda ne var, küçük kardeşim?"

"Onun dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyorum," dedi Colin, "sadece bundan nefret edeceğim."

Güven bana: Bu kısmı ben hallederim."

"Ve sonra bir tane oldu," dedi Bahati.

"Tamam," diye mantık yürüttü Amy. "O halde kapısının kilitli olacağını düşünmeliyiz."

Dalton başparmağıyla göğsünü işaret etti. "Onu bana bırak. Elektronik farklı bir hikâye ama ustalıkla çözemeyeceğim mekanik bir kilit görmedim. Mürettebatım bana Slippery D derdi."

"Dalton," dedi Bahati.

"Evet, bebeğim?"

"Kimse sana böyle hitap etmemiştir."

"Mantık, aksini kanıtlama yükünün senin omuzlarında olduğunu söylüyor," dedi. "Gördün mü? Sınıfta dikkatimi veriyorum. Bir şeyler öğreniyorum."

Amy, "Lanca'nın implantının herhangi bir büyü tuzak kurmasını engelleme ihtimali var," dedi, "ama bu zar atmak isteyeceğim bir şey değil. Her ihtimale karşı çalışan bir Spellchoke'u ne kadar hızlı bir şekilde bir araya getirebileceğimizi düşünüyorsun?"

Olivia, "Hepimiz nasıl yapılacağını biliyoruz, Profesör Chalk bundan emin oldu," dedi. "Eğer bölüşür ve fethedersek, bahse girerim zamanında bir tane hazırlayabiliriz."

Amy yırtık pırtık defter sayfalarına yayılmış derme çatma haritaya baktı. Kalemmini sayfanın üzerine koydu ve bir çizgi çizdi.

arka pavyondan amfiye, çarpı işaretli tehlikeli bölgelerin etrafından dolanarak fakülte kanadına doğru uzanıyordu.

Profesör Lanca'nın yatak odasını dolaştı.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan mükemmel bir dikkat dağıtıcı. İş bitene kadar Lanca'yı bizden uzak tutacak bir şey. İçeri gireceğiz, dışarı çıkacağız, arkamızda iz bırakmayacağız. Eğer haklıysak ve kanıt bulursak, doğruca müdireye götürüp itiraf edeceğiz. Yanılıyorsak ya da bulacak bir şey yoksa... işte bu yüzden iz bırakmayız."

"Alternatif olarak, beni dinleyin," dedi Dalton, "tüm kanıtları bir araya getirip ofisinin kapısının önüne bırakacağız, sonra da kapıyı çalıp hızla kaçacağız."

"Şimdi sen söyleyince daha iyi bir fikir gibi geldi," dedi Amy.

Vail'in yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı ve çilli yanaklarını çukurlaştırdı.

"Profesör Lanca'yı nasıl yanlış yöne göndereceğimi çok iyi biliyorum," dedi Vail. "Bana güvenin. Bu *tatmin edici* olacak."

"Tamam," dedi Amy.

Derin bir nefes aldı. Kararlılığını ve Vail'in elini masanın altında buldu.

"Gece Pazarı gittiğinde, geleceğimiz öyle ya da böyle belirlenmiş olacak. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek ve kimse bize yardım etmeyecek. Her şey bize bağlı. Var mısınız?"

Elini masanın üzerine koydu. Diğerleri de teker teker ellerini onunkinin üzerine koydu. Hep birlikte ellerini aşağı indirdiler, Amy'nin avuç içi Profesör Lanca'nın yatak odasının taslağına çarptı.

Bölüm Kırk Üç

Şimdi , diye düşündü Bahati, vücudunu duvara bastırarak. Sesler koridordan aşağı süzülürken, odaklanmış ifadesi bin wattlık bir gülümsemeye dönüştü.

"Konserveleri kontrol etme konusunda daha özenli olmanı istiyorum," diyordu Chen Lan, terlikleri kaldırım taşlarında usulca sürünerek koridorda süzülürken. "Hatalar olabilir ama geçen sefer bütün bir şeftali kasasını atmak zorunda kaldık. Ufak tefek ezikler sorun değil. Botulizm değil."

"Elbette, elbette," dedi arkadaşı. Geniş omuzlu, zeytin tenli, gür bıyıklı, parlak kahverengi gözlü, bordo ve altın rengi cüppeler giymişti. "Özür dilerim, son zamanlarda tedarikçilerimizi değiştirmek zorunda kaldık. Her zamanki duraklarımızdan biri... istikrarsız hale geldi."

Bahati kendini duvardan uzağa fırlattı, neredeyse onlara doğru koşarak yollarını kapatıyordu.

"Müdire Hanım, bir fikrim var."

"Bu... bu mükemmel, ama bir toplantının ortasındayım-" diye söze başladı Chen Lan.

"Ne ile? Oh!" Gözleri alaycı bir hayranlıkla parladı. "Siz Gece Pazarı'ndan sorumlu kişi olmalısınız."

Gösterişli yabancı onun elini tuttu ve kibar bir selam verdi. "Topluluğa liderlik etmek benim için bir onurdur, genç bayan, babam ve benim gibi babamın babası benden önce yaptı."

"Büyüledim. Ben Bahati. Evet, şu Bahati. Beni duymamış gibi davranma."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "'All the Broken Pieces!' Mükemmel bir albüm!"

Müdire itiraz etmeye çalıştı ama Bahati her ikisinin de omuzlarına birer kolunu doladı ve onları geldikleri yöne doğru yönlendirirken bir yandan da durmadan konuştu.

"Buranın neye ihtiyacı var biliyor musunuz? Bir *gösteriye*. Gerçek bir gösteriden bahsediyorum. Başrolde tabii ki ben olacağım. Başka kim olacak? Boyutlar arası bir izleyici kitlesi için gerçekleştirilen ilk Bahati konseri."

"Güzel bir fikir," dedi Chen Lan, "ama şu anda gerçekten zamanımız yok-"

"Hayır, hayır," dedi Racani. "Daha fazlasını duymak istiyorum."

"Sevgilim, bunu yapacağını biliyordum," dedi Bahati. "Önce sana sahneye ilişkin vizyonumdan bahsedeyim..."

Profesör Lanca'nın başı dönüyordu. Akademi koridorlarında hızla yürüyor, sanki her an bir tehlike bekliyormuş gibi arkasını kolluyordu. Elleri ofisinin kapısında titriyor, antika kapı tokmağının yuvasında titremesine neden oluyordu.

Kapı gıcırdarak açıldı ve adam dondu kaldı.

Ofisi tahrip edilmişti. Çekmeceler dosya dolaplarından sökülmüş, klasörler ve kâğıtlar yere saçılmış ve çiğnenmiş kirlerle kirlenmişti. Masa lambası parçalanmış yeşil camdan bir su birikintisine dönüşmüş, randevu defteri ise parçalanmış ıslak bir konfeti yığınınına dönüşmüştü.

Duvarı sadece onun için yazılmış bir mesaj süslüyordu, fildişi boyayla büyük ve parlak bir şekilde karalanmıştı: *Jellica Kuralları*.

Lanca'nın şakağında bir damar zonkladı. Bir adım geri çekilerek felaketi inceledi ve bakışlarını duvara sabitledi.

"Bütün o aptal, küstah, çekilmez-" dedi dişlerini gıcırdatarak, sonra sesini öfke dolu bir haykırışa yükseltti. "*Jellica Barnes, hemen buraya gel!*"

Pencerelerin dışında, arnavut kaldırımlı köşkte çömelmiş olan Vail, Lanca'nın ulumasını duyunca kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

"Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim," dedi.

Dalton başını eğdi. "Gerçekten öyle mi?"

"Evet, öyle. Şimdi hasarını bildiğim için Jellica için her şeyden çok üzülüyorum. Ama burada kozmik bir yasa işliyor. Bahse girerim çoklu evrenin her yerinde aynı şekilde işliyordur."

"İntikam bir sürtük mü?" Dalton sordu.

"Ben de öyle," dedi Vail memnun bir gülümsemeyle. "Bekle, pencereyi açmadan önce her şeyin yolunda gitmesini beklemeliyiz. Umalım da Olivia baskının altında ezilmesin."

Olivia okulun avlusunda, bodur bir ağacın gölgesinde oturmuş, ders kitabı okuyormuş gibi yapıyordu. Gözlerini Akademi'nin kapısından ayırmıyor, gelip giden öğrencileri izliyor ve hedefini bekliyordu.

Profesör Chalk, avlu kapısına doğru yürürken bastonuna vurarak heybetli ve zayıf bir şekilde çıktı. Olivia'yı gördü ve duygusuz bir baş hareketiyle onu selamladı. Olivia gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kapıların yarısına geldiğinde, Gece Pazarı'nın açıklığına doğru ilerlerken, başını geriye doğru eğdi ve "Ba-whoo!" diye seslendi. Ba-whoo!"

Chalk adımlarının ortasında durdu. Yavaşça döndü, bastonuna yaslandı ve ona baktı.

"Bayan Renn? O da neydi?"

"Oh, uh," dedi, yanaklarını sıcak bir kızarıklık boyadı. "Doğal büyü ödevim üzerinde çalışıyorum Profesör. Profesör Mallory bize kuş seslerini öğretiyor."

Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı.

"Hatırlat da o kadınla konuşayım. Kendinizi savunma ödevinizi ihmal etmeyin, Bayan Renn. Benim sınıfımda öğrendikleriniz, onun sınıfında öğrendiklerinizden çok daha işinize yarayacaktır."

Döndü ve yürümeye devam etti. Ferforje kapılar arkasından kapanana ve profesör neredeyse gözden kaybolana kadar bekledi, sonra derin bir nefes aldı ve gökyüzüne iki kez daha "Ba-whoo!" diye bağırdı.

"Ona söyledim," diye homurdandı Dalton, pencereye doğru eğilip yontulmuş tahta bir sustalıyı pervazın altına sıkıştırarak, "aptal kuş seslerini yapmamasını."

Vail onun omzunda durmuş, etrafı gözetliyordu. "Onu biraz rahat bırakın, yetenekleriyle gerçekten gurur duyuyor."

"Bu bir yetenek mi?"

Pencere hızlı bir hava patlamasıyla yukarı doğru tıkırdadı.

"O öyle düşünüyor," dedi Vail. "Ayrıca, herkes bunu duymuş olmalı."

"*Okyanus* bunu duydu."

"Eğer herkes yolunda giderse, Colin şu anda Profesör Kamaka'yı tahtadan indirmiş olmalı. Yine de ne yapmayı planladığını hâlâ bilmiyorum."

Dalton kafasını boş konferans salonuna doğru uzattı. Sonra sırık gibi bir bacağını pervazın üzerinden sarkıttı.

"Biliyorum," dedi, "ve onun kahramanca fedakârlığı sonsuza kadar hatırlanacak."

Colin Akademi'nin koridorlarında labirentteki bir fare gibi koşturuyordu. Herkes bu işi halletmesi için ona güveniyordu. Ona güveniyordu. Hayatında hiç omuzlarında böyle bir ağırlık hissetmemişti.

İyi hissettirdi. İyiden de iyi. Ve korkutucuydu ama artık korkuyla başa çıkabileceğini biliyordu.

Bir köşeyi döndü ve neredeyse Profesör Kamaka'ya çarpıyordu. Kamaka meraklı bir gülümsemeyle ona baktı.

"Dikkat et küçük adam. Neredeyse seni eziyordum."

Colin'in kalbi küt küt atıyordu. *Bana ihtiyaçları var*, diye düşündü. Hırsızlığın sonuna kadar profesörün dikkatini dağıtamazsa, arkadaşları tehlikede olacaktı.

"Efendim? Size bir soru sorabilir miyim?" "Tabii evlat, sor. Ne var ne yok?"

"Efendim, bize öğrettikleriniz hakkında çok düşündüm ve..." Colin son derece ciddi bir ifadeyle ona baktı. "*Güçlenmek* istiyorum."

Kamaka tereddüt etti. Sonra geniş, fener çeneli bir sırıtışa büründü. Bir kolunu Colin'in omuzlarına attı ve onu kendine doğru çekti, neredeyse ayaklarından çekecekti.

"Genç adam," dedi, "bunu hayatının en önemli günü olarak hatırlayacaksın."

Diğer kolunu önlerine uzattı, eli sanki vizyon sahibi bir yönetmenmiş gibi okul koridorunda geziniyordu.

"Çünkü bugün zindeliğin *zirvesini* kucakladığın gün. Senin için ne yapacağım biliyor musun? Özel spor salonumu kullanmana izin vereceğim. Ve şanslısın ki henüz sabah antrenmanımı yapmadım. Hadi, gidelim. Ne kadar ağırlık kaldırabildiğini görmek istiyorum."

Profesör onu çekip götürürken Colin, *işte böyle öleceğim*, diye düşündü.

Olivia koridorlarda hızla ilerliyor, pilili eteği arkasından fırlıyor, her kavşakta soğukkanlılıkla duruyor ve savaş bölgesindeki bir casus gibi köşeleri kontrol ediyordu. Profesör Mallory'nin envanter çıkarmasına yardım ederek bodrum katındaki depoların anahtarını kazanmıştı; sıkıcı, tozlu ve örümceklerle dolu bir işti bu. Bugün anahtarı yoktu - saatler önce saldırının bir sonraki ayağına hazırlık yapması için Amy'ye vermişti.

Tozlu merdivenden zıplayarak indi ve tam alttaki meşe kapıyı çalmak üzereydi ki kapı açıldı. Amy bileğinden tutup onu içeri çekti.

Amy, erzak kasaları, eski vıcık vıcık karton kutular ve okunamayan teneke kutuların bulunduğu raflardan oluşan karmakarışık bir dağınıklığın ortasında derme çatma bir ayın alanı kurmuştu. Yanan bir çubuk sandal ağacı tütsüsü, pis depoyu Mısır tapınağı gibi bir kokuyla dolduruyor ve balmumu mumları karanlığa karşı parlıyordu. Yağlar ve parfümler, koyu renkli jasper ve jet taşlarının ve bir çift açık ders kitabının yanında duruyordu.

"Bileziği neredeyse bitirdim," dedi Amy. "Ben bitirirken senin de taşları kutsamanı istiyorum."

"Hallediyorum," dedi Olivia.

Neredeyse sessizlik içinde birlikte çalışıyorlardı, sessizliği sadece dudaklarından dökülen fısıltılarla bozuyorlardı, bodrumun unutulmuş, örümcek ağlarıyla kaplı köşelerinde kaybolmadan önce tozlu havaya karışıyorlardı.

Amy boncukları bitmiş telin üzerine dikkatle dizerken Olivia gergin bir şekilde baktı.

"Mükemmel," dedi Amy. "Şimdi Vail ve Dalton'la buluşmam gerekiyor. Bana bir iyilik yap ve önümden koş. Müdirenin geldiğini görürsen, bir uyarı sesi çıkar. Eğer başarısam, avluya geri dönün ve sorun çıkma ihtimaline karşı nöbet tutun."

"Test etmeyecek misin?" Amy ona göz kırptı.

"Onu 'test edemeyiz' Olivia. Bu bir Spellchoke. Sadece bir kez kullanılır, sonra bozulur. Sadece inançlı olmalıyız."

Olivia'nın yüzünde bir sürü ifade titreşti. Üzerinde karar kıldığı ifade... *yıkılmış* görünüyordu, diye düşündü Amy.

"Ama ben yarısını yaptım."

Amy bileziği bileğine taktı. Tam oturmuştu. "Evet, ve?"

"Sen..." Olivia'nın gözlerinde bir şey parladı. "Bana gerçekten güveniyor musun?" Amy onu omuzlarından sıkıca tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Olivia, şu an hassas bir an geçirme vaktimiz değil. Sen her açıdan Bu işte benim kadar iyisin. Profesör Chalk bile öyle diyor. O yüzden lütfen kendinizi tutabilir misiniz ve Lanca'nın ofisine girdikten *sonra* kalpten kalbe bir şey yapabilir miyiz? Herkesin buraya odaklanmasına gerçekten ihtiyacımız var."

"Doğru. Tabii ki."

Olivia kolunu gözlerine sildi, döndü ve üst kata doğru ilerledi.

Olivia etrafı kolaçan etti ama müdire hiçbir yerde yoktu. Neredeyse hiç kimse yoktu - öğrencilerin çoğu Gece Pazarı'nın gelişi için heyecanla avluda toplanıyordu. Karanlık bir koridorda Vail onlara çılgınca bir el salladı.

"Bu benim işaretim," dedi Amy. Olivia'nın kolunu sıktı. "Harikaydın."

"Ama-" Olivia yine gözyaşlarının eşiğinde söylemeye başladı.

"Biraz *sonra*," diye hatırlattı Amy ona. "Avluya in ve her ihtimale karşı gözünü dört aç. Saat işliyor."

Kalbi küt küt atarak Vail ve Dalton'la buluşmak için acele etti. Yukarıda bir yerde, hâlâ avazı çıktığı kadar bağırان Profesör Lanca'nın sesini duydu.

"*Merdivenlerle oynamayı bırak, Jellica!* Ben bu Akademi'nin bir profesörüyüm ve üçüncü kata çıkmamı engelleyemezsin! *Konuşmamız* gerekecek."

Bir histerik kahkaha korosu ona cevap verdi. *Bıçaklar, Lanca'nın neden bu kadar kızgın olduğunu anladıklarında gülmeyecekler*, diye düşündü. Bu karmaşanın onlara on beş dakika kazandıracağını düşündü, bu yüzden kendine en fazla on dakika verdi.

Dalton çoktan Lanca'nın özel odasının kapısının önünde çömelmiş, bir çift eğreti kazmayla antika kilidi açmaya çalışıyordu.

"Birkaç saniye sonra içerideyiz, güzel ve pürüzsüz," diye mırıldandı, dişlerinin arasında üçüncü bir kazmayı sıkarken.

Amy boş koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak, "Seni aceleye getirmiyorum," dedi.

"Omzumun üzerinde duruyorsun," diye cevap verdi, yedek kazmayı ağzının diğer köşesine kaydırarak.

"Özür dilerim."

"Üzülme, sadece beni acele ettirme."

"Unutmayın, kapıyı açtığınızda önce ben gireyim." Amy kolunu geri çekerek onlara yeni basılmış Spellchoke'u gösterdi. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Olivia Akademi'nin kapısına doğru yürüyordu ki fuayeye girdi ve bir anda durdu.

Profesör Chalk geri döndü.

Durakladı ve onu meraklı bir bakışla selamladı. "Bayan Renn."

"Sen, buradasın!"

"Bozuk para cüzdanımı çeyrekliğimin içinde bıraktım," dedi. "Racani'nin takasa karşılık takas konusundaki ısrarıyla ilgili özel bir sorunum yok ama bir miktar gümüş el değiştirmeden basit sorulara bile cevap vermiyorlar. Neyse ki kısa bir yürüyüş mesafesinde."

Adam onun yanından geçerken, aklına gelen tek şeyi yaptı. "Ba-whoo! Ba-whoo!"

Durakladı, döndü ve ona sert bir bakış attı.

"Sadece alıştırma yapıyorum," dedi ve titrek iki başparmağıyla onu onayladı.

"Bayan Renn, Profesör Mallory'nin sizi avlamaya gönderdiği tuhaf bitkilerden herhangi birini yutuyor olamazsınız, değil mi? Ya da belki tüttürmüyorsunuzdur?"

"Hayır, efendim. Sadece ödevimi yapıyorum. Ve kurallara uyuyorum. Kurallar konusunda titiz olduğumu biliyorsun. Hem de hepsine. Kuralları severim."

Profesör Chalk'ın dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. İç çekmekten başka bir şey çıkmadı. Arkasını döndü ve yürümeye devam ederek doğruca fakülte kanadına yöneldi.

Bölüm Kırk Dört

Dalton kilidi daha yeni açmıştı ki Olivia'nın çalgınca bağırışları koridorda yankılandı. Amy, Profesör Lanca'nın özel odasına giden yolu açtı ve Vail kilidi çevirmeden önce kapıyı arkalarından kapattı.

"**S e n c e** kim?" Dalton sordu. "Lanca mı? Müdire mi? Birileri geliyor ve onlar gelmeden önce gitmiş olsak iyi olur."

Amy'nin cömert on dakikalık izni az önce kurdeleye kesilmişti. Odaya baktı ve kalbi daha da derine battı. Lanca'nın odası şeytani bir büyücünün ininden çok butik bir otel odasına benziyordu: Örtülü bir kanopinin altında özenle yapılmış sayvanlı bir yatak, antika bir şifonyer, rulo şeklinde bir yazı masası ve okulun arkasındaki dövüş ringini gören kurşunlu bir pencere. Açık bir kapı sıkışık bir banyoya bakıyordu.

Vail koştu ve pencereyi çekiştirerek yukarı kaldırmaya çalıştı. Çerçevesinde tıkırdadı.

"Açılmıyor," dedi. "Bu taraftan çıkamıyorum."

Dalton, "Hâlâ yapabiliyorken bu işi iptal etmeliyiz," dedi.

Amy masum görünen odayı incelerken gözleri yarıklara kadar kısıldı. Sezgilerinden kurtulamıyordu. İçinden bir ses burada hayati bir şey olduğunu, bulunması gereken gerçek bir şey olduğunu söylüyordu. Ve bu ellerine geçen tek şans olabilirdi.

"Siz ikiniz gidin," dedi. "Her kim geliyorsa, onları oyalamaya çalışın ve bana biraz nefes alacak alan kazandırın."

Vail homurdandı. "İmkânı yok. Asla zamanında bitiremezsin. Dalton, sen şifonyeri kontrol et. Ben banyoyu arayacağım."

Amy yazı masasına odaklandı, ancak kilitli olmayan dolap açılarak okul ödevleri, Akademi kütüphanesinden birkaç başıboş kitap ve bir kahve fincanı içinde çiğnenmiş eski kalemlerden oluşan bir koleksiyondan başka bir şey ortaya çıkmadı.

Zamanımızı boşa harcıyoruz, diye düşündü Amy. Herhangi birinin rastlayabileceğİ bir yerde suçlayıcı bir şey tutmazdı. O bundan daha zeki.

"Dalton," dedi, "şifonyerinin çekmecelerini karıştırmaya zahmet etme. Gizli bir panel için arka ve alt kısımları kontrol edin. Vail-"

"Zaten dizlerimin üzerinde lavabonun altına bakıyordum," diye seslendi Vail banyodan. "Toz tavşanlarından başka bir şey yok."

Amy olduğu yerde döndü, tüm odayı inceledi, varsayımlarının ve ateşli düşüncelerine saldıran milyonlarca "acaba "nın ötesini görmeye çalıştı. Sonra onu gördü.

Profesörün dört direkli yatağının üzerindeki gölgelik sertti ve fırırlarla çevriliydi. Amy iki ipi de tuttu, dişlerini sıktı ve çekebildiği kadar sert çekti.

Bildiği sonraki şey, kulakları çınlarken ve başının arkası zonklarken sırtüstü yattığıydı. Vail oturmasına yardım ediyor, onu kucaklıyordu ama sesi Amy'nin yüzen kulaklarında üç katına çıkıyordu ve anlayamıyordu. Yerdeki enkaz her şeyi anlatıyordu. Spellchoke'u bükülmüş, siyah, dumanı tüten bir harabenin içinde yatıyordu, taşlar yüzlerce sivri parçaya ayrılmıştı.

"Bunun onu indireni öldürmesi gerektiğinden oldukça eminim," diye kekelemeyi başaran Amy yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

"Evet," dedi Dalton, işaret ederek, "ve şimdi nedenini biliyoruz."

Gölgelik aşağıdaki yatağın üzerine doğru dalgalanarak inmiş, hala arka direklerden tuttuğu için yatak başı boyunca ve çarşafın üzerinden derme çatma bir mantar pano gibi aşağıya doğru sarkmıştı. Haritalar, kâğıt parçaları ve notlar, bir komplo ağı gibi her yeri kaplamıştı.

Ayların, belki de daha uzun bir sürenin eseriymiş, renkli iplerle birbirine bağlanmış bir paranoya duvarıydı ve Amy, Profesör Lanca'nın her gece tenteyi sinsice yerine kaldırmadan önce ay ışığında en ince ayrıntısına kadar incelediğini hayal etmekten kendini alamıyordu. Sırlarının altında uyuyordu.

"Bu Gadfly Plajı'nın haritası," dedi Vail, ip labirentinin bir köşesini işaret ederek. Elle çizilmişti ama hatasızdı. Lanca terk edilmiş kampı kan kırmızısı mürekkeple daire içine almıştı. Profesörün notlarının altında *Kamp #1 yazıyordu. Kalem testi*. Daha sonra siyahla yazılmış ikinci bir notta ise *"Geri dönmeyin!"* yazıyordu. *Kamaka onu buldu, muhtemelen şimdi izleniyordu*.

"Kalem testi mi?" Amy sordu.

Dalton bir nefes verdi. "Pen. Penetrasyonun kısaltması. Bir hedefi gözetlemek ve zayıf noktalarının nerede olduğunu bulmak gibi."

"Bizi izliyordu," dedi Vail.

"Uh-huh. Dediğim gibi. Zayıf noktaları bulmaya çalışıyorum."

Bir başka çizim serayı yukarıdan tasvir ediyordu. Oklar bir futbol maçındaki diyagram gibi kıvrılmış ve yangının başladığı yeri gösteriyordu.

"*Büyülü olmayan yangın çıkarıcı,*" diye yazdı. "*Mallory'nin kulübesi saldırıya karşı korumalı. Sera sadece illüzyon maskeli. Yumuşak hedef.*"

"Burası onun planladığı yer," diye homurdandı Dalton. "Ve neredeyse Colin'i öldürtüyordu."

Amy, Lanca'nın elindeki takıntılı günlüklerin sayfalarına baktı, profesör arkadaşlarının geliş gidişlerini takip ediyordu, bir sapığın manifestosu gibi. Bakışları elle çizilmiş bir başka haritaya kaydı, bu harita diğerlerinden daha kabaydı. X işareti Mallory'nin kulübesinin ve yıkık seranın hemen kuzeybatısındaki bir noktayı gösteriyordu. Altındaki notta şöyle yazıyordu:

Şimdi beni izliyorlar çünkü gözetleme noktasını buldular. Gözlerinin önünden ayrılmama izin vermiyorlar ve şüphelerini daha fazla üzerimden atamıyorum. Zamanım tükenmeden 2. kampa ulaşmanın ve işimi halletmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Malları da orada saklıyor olmalı," dedi Amy. Dalton yüzünü buruşturdu. "Benzin ve boş şişeler gibi mi?"

"Ve sakladığı başka bir şey daha var," dedi Amy, ayaklarının dibindeki yıkık Spellchoke'u işaret ederek. "Belki artık savaş büyüsü kullanamıyor ama belli ki bir ya da iki tuzak kurabiliyor."

Vail, "Ormanın içinden geçerek buradan on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde," dedi.

Birdenbire koridorda yavaş, sabit ayak sesleri ve bir bastonun ritmik tıkırtısını duydular.

Vail, parçalanmış Spellchoke'tan yere düşmüş brandaya bakarak, "'İz bırakmadan girip çıkmak' söz konusu bile olamaz," diye fısıldadı. Arka pencereye sivri bir bakış fırlattı.

Amy yatağın üzerine atladı, brandayı yakaladı ve sertçe çekti. Bağlandığı yerden yırtılırken çiviler patladı. O ve Vail bu garip demeti toplamak için çalıştılar. Bu sırada Dalton yazı masasına koştu. Profesörün ciltli kitaplarından birini kaptığı gibi olabildiğince sert bir şekilde fırlattı ve camda büyük, sivri bir delik açtı. Başka bir kitapla camın gevşek parçalarını çerçeveden ayırarak bir kaçış yolu açtı.

Yatak odasının kapısı sallandı. Sonra sallanmaya başladı.

Dalton Amy'yi kucağına aldı ve çalınan tuvalle birlikte pencereden içeri itti. Sonra Vail. Kendini onların peşinden fırlattı, omzunun üzerine düştü ve çimlerin üzerinde yuvarlandı. Üçü birden dövüş ringine doğru koşuşturdular ve uzak taraftaki siperlere girdiler.

"Bu," diye soludu Amy, "çok yakındı." "Ama bundan sonra nereye gideceğimizi biliyoruz," dedi Dalton.

Vail onun omzunu sıktı. "Amy ve ben gidiyoruz. Senin kalmana ihtiyacımız var."

"Ne? Lanca'nın gölgeli küçük saklanma deliğini bensiz mi kontrol edeceksin? Hiç sanmıyorum."

"Haklı," dedi Amy, Vail'in niyetini anlamıştı. Katlanmış kanvas bohçayı Dalton'a uzattı. "Lanca bir şeyler planlıyor ve ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyoruz. Bu gece bile olabilir. Bunu alıp Colin, Olivia ve Bahati'yi toplamanı ve onlara her şeyi anlatmanı istiyoruz. Bir saat içinde dönmüş oluruz. Döndüğümüzde, ikinci kampta ne bulacağımıza bağlı olarak, bir eylem planı yapabiliriz. Lanca'nın ofisindeki karmaşanın sırlarının çalınması için bir kılıf olduğunu anlaması uzun sürmeyecek ve çılgına dönecek. Herkesi ve bu paketi güvenli bir yere götürün. Bizi bekleyin."

"Peki ya başka bir ölüm tuzağına düşersen?" diye sordu. "Az önce tek büyüğü patlattın."

"Arka cebinde bir tane daha var mı?" Amy sordu.

"Şey, hayır..."

"İşte böyle," dedi. "Eğer ikinci kampta herhangi bir kanıt varsa, Lanca'nın bir sonraki adımı muhtemelen hepsini yakmak olacaktır. Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım. Onu yenebiliriz ama hemen şimdi gidersek. Lütfen. Askerleri topla ve ne yaparsan yap, o brandayı güvende tut."

"Tamam, tamam." Dalton yorgun bir selam verdi. "Hoşuma gitmiyor ama haksız da değilsin. Burada işleri ben hallederim. Sadece çabuk dön. Ve hey."

Amy ve Vail ona doğru baktılar.

"Sakın orada ölmeyin," dedi. "Hepimiz birlikte mezun olmak için bir söz verdik. Sözümüzü tutalım, tamam mı?"

Murder Mittens, Amy ve Vail'e Akademi duvarlarının dışında katıldı ve onları ormanda takip etti. Yine de bir süre sonra geri çekilmeye başladı ve tereddütlü, gergin bir hırıltı çıkardı.

Amy de bunu hissetti. Ağaçlar sık, karanlık ve ölüydü, gövdeleri mantar ve hastalıkla delik deşik olmuştu, ayaklarının altındaki dikenli çalılar okul pantolonunu yırtıyor ve bacaklarında kanlı yaralar açıyordu. Burada hava yağlıydı. Yaz güneşi altında çürümeye bırakılmış bir tekne dolusu balık gibi çürük kokuyordu.

Tüyleri diken diken oldu ve bir bakışta Vail'in de aynı şekilde hissettiğini anladı.

"Burada... yanlış bir şeyler var," diye nefes aldı Vail, sanki fısıldayan rüzgârın üzerinde sesini yükseltmekten korkuyormuş gibi. "Buraya ne yapmış böyle? Adanın geri kalanı gibi hissettirmiyor."

Uzun, engebeli bir yamaç bir orman havzasına iniyordu. Durgun bir göletin yanında, hastalıklı yeşil suyu yosun çizgileriyle kaplı, yalnız bir muşamba çadır, bir kamp ateşinin ölü kalıntılarının yanında duruyordu. Vail çömeldi ve ellerini kömürleşmiş çiraların üzerinde tutarak kokladı.

"Taze değil," dedi. "Dün gecedan kalma olabilir."

Amy çamurdaki izleri inceledi. Tuhaf ve kafa karıştırıcıydılar; ayakkabı izleri, aşırı büyümüş bir hayvana benzeyen bir şeyin izleriyle karışıyordu.

"O da ne, ayı mı?"

Vail kaşlarını çatarak raylara baktı.

"Bilmiyorum. İzlerin ne kadar derine battığını görüyor musun? Bu her neyse, *çok ağır*."

Amy çadırın kapağına baktı. Bulabildiği en uzun sopayı avladı ve ölü bir ağacın en alt dalından kemik inceliğinde bir dal kopardı. Vail ona şüpheli bir bakış attı.

"Biliyorum," dedi Amy. "Bu yüksek bir büyü değil. Ama o kapağın diğer tarafında kötü bir şey varsa, en azından parmaklarımı kaybetmeyeceğim."

Muhtemelen, diye ekledi içinden.

Kapağı dürttü. Biraz kıpırdadı. Başka bir şey olmadı. Dikkatli bir şekilde, sopayı kullanarak kapağı geri çekti ve çadırı açtı. Boştu ama biraz dağınıklık ve arka köşede belli belirsiz bir metal parıltısı gözüne çarptı.

Amy çömeldi ve çadırın içine doğru kıvrıldı, ıslak, kirli spor çorabı gibi bir koku burnunu kırıştırdı. Çadır nemli, karanlık bir kozaydı ve sanki kendisini bütünüyle yutmasından korkuyormuş gibi bir ayağını dikkatle dışarıda tuttu. Sopasını uzak köşeye dürttü, gölgeli nesneleri ışığa yaklaştırmaya çalıştı.

Dışarıda, Vail kamp ateşinin yanına çömeldi. Parmakları çamurdaki izlerin üzerinde geziniyordu.

"Hey, Amy? Profesör Chalk'ın iyi adamlardan biri olduğundan ne kadar eminsin?"

"Kötü bir günde yüzde doksan," diye omzunun üzerinden seslendi.

"Neden?"

Oltaya takılmış bir balık gibi avını çekti. Nesneler çadırın yarısına kadar kayarak güneş ışığını yakaladı ve parladı.

Amy dondu kaldı.

"Bu izler yüzünden," dedi Vail. "Şuna bir bakın. Adım, adım, girinti. Adım, adım, girinti. Yuvarlak bir şey, baston gibi. Chalk adada baston kullanan tek kişi."

Amy çadırdan koşarak çıktı, gözleri kocaman, dudakları ayrıktı. Yüzü ağdalı ve kansızdı.

"Geri dönmeliyiz. Hemen geri dönmeli ve diğerlerini uyarmalıyız."

"Neden? Orada ne buldun?"

"Yanılmışız," dedi Amy. "*Her* konuda yanıldık."

Bölüm Kırk Beş

Vail Amy'nin kollarını tuttu ve titreyen Amy'yi sakinleştirmeye çalışarak onu kendine çekti.

"Konuş benimle, tatlım."

"Bir casus arıyorduk. Tanıdığımız biri olmalıydı. Gece Pazarı ziyaretleri dışında kimse adaya girip çıkamaz, Kemer dışında, bu yüzden tanıdığımız biri olmalıydı."

"Tamam," dedi Vail, kararsız bir ifadeyle. "Sorunu göremiyorum."

Amy çadırdan yakaladığı şeyi havaya kaldırdı. Bir çift atılmış biblo, kararmış zincirlerde sallanan ucuz tılsımlar. Bir tanesi Olivia'nın Gece Pazarı'ndan aldığının tıpatıp aynısıydı.

Amy, "Baston kullanan bir kişi daha tanıyoruz," dedi. Vail başını salladı. Kaşları çatıldı.

"Ama o Gece Pazarı'ndaydı. Aylar önce ayrıldılar."

"Ağ'ın buranın peşinde olduğunu biliyoruz. Profesör Lanca sayesinde Akademi'nin ilk versiyonunu yok ettiler ve şimdi işi bitirmek istiyorlar. Ya Gece Pazarı'na sızmışlarsa? Dünyadan dünyaya otostop çekip şanslarının yaver gitmesini mi umuyorlar?"

"Elmer," diye nefes aldı Vail. "Jangly-Man."

"*Hiç gitmedi.*" Amy eğildi, yaklaştı. "Gece Pazarı'yla birlikte gitmedi. Kaçtı ve o zamandan beri adada kamp yapıyor. Saklanıyor ve bizi gözetliyor. Buraya gelmek için bir portal açmasına *gerek yoktu*. Sadece onlarınkini kullandı."

"Ama neden? Doğruca patronlarına koşup bizi nerede bulacaklarını söylemez miydi?"

Amy başını salladı. "İlk başta ben de öyle düşünmüştüm ama Lanca'nın notlarını hatırlıyor musun? Sızma testi. Elmer da bunu yapıyordu. Haritalar çiziyor. Öğrenciler ve personel hakkında notlar alıyor. Muhtemelen bu adanın güvenliğini sağlamak için koydukları koruyucuları, koruma büyülerini ve diğer her şeyi test ediyordur."

"Hepimizi öldürmenin en kolay yollarını bulmak," dedi Vail.

"Böylece efendileri geldiğinde, hiç terlemeden tüm adayı ezip geçebilirler."

"Ve profesör..." Vail nefes aldı. "Elmer'a yardım etmiyor. Elmer'ı *durdurmaya* çalışıyor. Sera yangınına o sebep olmadı."

nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"O kadar ileri gitmeye hazır değilim. Başka bir olasılık daha var: Ya Elmer'ın onu buradan çıkaracağını düşünüyorsa? Doğruca Ağ'a geri döner, orada implantını çıkarabilir ve onu eski güzel Red Lanca'ya dönüştürebilirler."

"Her iki şekilde de..." Vail söyledi. Bu ima kafasına dank edince sesi kesildi. "Gece Pazarı bu gece."

"Elmer *gidiyor*, Profesör Lanca ile ya da onsuz. Ve eğer bu adadan ayrılır ve rapor verirse..."

Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Döndüler ve çalılıkların arasından Akademi kapılarına doğru koşmaya başladılar.

"Neredeyiz-" Vail soluk soluğa kalmıştı, Amy Akademi'yi çevreleyen dolambaçlı yolda ilerlerken ikisi de ter içinde kalmıştı.

"Ahırlar. Bir fikrim var."

O ilk değildi. Ahıra girdiklerinde Comet'in ahırını açık ve boş buldular. Siyah aygır Prens kulaklarını oynattı ve sinirli bir şekilde toynaklarını yere vurdu.

"Bay Orris!" Amy küf kokulu, samanların aydınlattığı zeminde aceleyle yürüdü. Orris ahırın duvarına yaslanmış, sersemlemiş bir halde başının arkasını ovuşturuyordu.

"Profesör Lanca mıydı?" Vail başlarında dikilerek sordu.

"Gerçekten özür diledi, buna inanabiliyor musun?" Amy ona yardım ederken Orris yavaşça ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu. "Açıklayacak zamanı olmadığını söyledi. Bana bir parfüm atomizörüyle vurdu."

"Ne kadar zaman önce?" Amy sordu.

"En iyi tahminle, belki beş, on dakika. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." Amy ve Vail bakışlarını paylaştılar. Biliyorlardı.

"İyi olacak mısın?" Amy sordu.

"Ayuh, en azından o geri gelene ve ben ona gerçekten üzüleceği bir şey verene kadar. O zaman eklemlerim morarabilir. Lanet serseri." Orris kafa derisine masaj yaptı. "Küçük bir darbe aldım ama iyi olacağım. Siz hanımların burada ne işi var?"

"Bir şey ödünç almamız gerekiyor," dedi Amy.

Bakışları çatı katına ve aletlerle dolu duvara kaydı.

"İki şey var," diye ekledi.

Güneşin son ışıkları ufukta kayboldu, fırtına bulutları her zamankinden daha hızlı dalgalandı, karanlık, soğuk rüzgarlar tarafından teşvik edildi. Şimşekler çıtırdayarak sonsuz kara denizin üzerine düştü.

Amy ve Vail, Prince'in sırtında ahırdan fırladılar, Amy dizginleri tutuyordu, Vail'in kolları beline sıkıca sarılmıştı. Bay Orris'in beş namlulu av tüfeği Catspaw, Amy'nin omzundaki askıdan sarkıyordu. Aygırın toynakları patikada gürleyerek ilerliyor, Dalton ve diğerlerinin beklediği avlunun etrafında dönüyordu.

Amy dizginleri hafifçe çekti ve Prince şaha kalktı, ön toynakları havayı yardı, sonra gök gürültüsü gibi bir gürültüyle yere indi.

"Bu Jangly-Man," diye seslendi Amy. "O Ağ casusu. Gitmesine izin veremeyiz."

"Peki ya Lanca?" Dalton söyledi.

"Bir at çaldı ve onunla savaşmak ya da ona katılmak için Pazara gidiyor. Oraya vardığımızda öğreneceğiz." Amy arkasına baktı. "Üzgünüm, sadece iki kişilik yer var."

Bahati sertçe başını salladı. "Hemen arkanızda olacağız. Gidin!"

"Daha fazla koşmak mı?" Colin solgun ve şoka girmiş bir halde, "Daha fazla koşmak mı?" dedi.

Dalton kolunu Colin'in omuzlarına doladı. "Biraz daha koş. Hadi ama dostum, daha çeyrek mil var."

"Bu, hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez."

Prince orman yolunda son sürat ilerlerken tozu dumana katıyor, kasları hız yapmaya kararlı bir motor gibi dalgalanıyordu. Budaklı dallar tam tepesinde kırbaçlanırken Amy eğildi.

"Atı mı kontrol ediyorsun," diye bağırdı Vail kulağına, "yoksa o mu seni kontrol ediyor?"

Amy rüzgâra doğru eğildi, gözleri keskin, elleri dizginlerdeydi.

"Buna ortaklık diyelim," diye bağırdı.

Murder Mittens peşlerinden koştu, çalılarının arasından atlarken hırladı.

"Bir planımız var mı?" Vail sordu.

"Elmer'in gitmesini engellemek."

"Bu bir hedef, plan değil. Peki ya Lanca?"

"Kendini kanıtlamak için tek bir şansı var," diye bağırdı Amy rüzgâra karşı. "Ya bizim tarafımızdadır ya da değildir."

"Ya değilse?"

O zaman bu iş cidden karışmak üzere, diye düşündü Amy.

Gece Pazarı tüm hızıyla devam ediyordu. Tezgâhlar, stantlar ve meşale ışığında oyunlar vardı, çizgili çadırlardan egzotik müzik yayılıyordu ve havada sokak yemeklerinin ve baharatların kokusu vardı. İnce ipekler giymiş bir ateş yiyici, ayırdığı dudaklarının arasından bir meşale kaydırıyor ve bir öğrenci kalabalığının zevkine alev püskürüyordu. Ve daha geride, açıklığın uzak ucunda, boyutlar arası seyahat için dönüştürülmüş uyuyan karavanlar ve karavanlar duruyordu.

Lanca Comet'i şaha kaldırarak Pazar'ın kenarında durdu ve eyerden kaydı. Atı sevgiyle okşadı, sonra da böğrüne bir tokat attı.

"Evine git, evlat."

At dönüp tırısı kalkarken, Lanca gözlerini ilerideki kalabalığa dikti ve tanıdık bir yüz aradı. Kalabalığın arasından sessizce süzülüp gölgelerde kalarak hedefini kampçıların dış halkasında buldu.

Jangly-Man Elmer topallayarak ilerlerken omzunun üzerinden baktı, geyik-antler asası ıvır zıvır ve muskalar rüzgâr çanları gibi birbirine sürtünürken fısıldıyordu. Başını geriye çevirip baktı ve kısa bir süre durdu.

Lanca, köhne karavanının önündeki yolun ortasında durmuş, ayaklarını bir silahşör gibi dikleştirmişti.

"Bütün oyun kitabımı çaldın," diye öfkelenildi Lanca. "Ve sonra da yarım *yamalak* yaptın, seni bok yiyen dalkavuk."

Elmer şaşkınlığını üzerinden attı. Dudakları hastalıklı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Burada ikimiz de profesyonel olduğumuz için bu tatsız bir hal almak zorunda değil. Hatta meslektaşız." Elmer sessiz, paslı karavana doğru başını salladı. "Gel bakalım. Üç kişilik yerim var ve sen de hoş karşılanırsın. Geri dönmene çok sevinecek insanlar tanıyorum Red. Kalbinin istediği her şeyi sana verecek kadar mutlular. Seni çürümeye terk etmekten mutlu olurdum, hiç kuşkun olmasın, ama üstlerim böyle... değerli bir malı kurtardığım için beni ödüllendirirdi. Eve gitmek istiyorum. Sen de öyle. Karşılıklı çıkarlarımız için çalışalım, olur mu?"

Prens, Gece Pazarı'nın ana bulvarında dört nala saldırdı ve insanların çılglık atıp kendilerini toprağa atarak dağılmalarına neden oldu. Stantta yürüyen bir kişi sendeleyerek geri çekildi ve yuvarlandı, kendini bir tentenin üzerinde yakaladı ancak tente altında kalınca düştü ve tüm stant bir gümbürtüyle yıkıldı. Prince'in başıboş bir toynağı ayakta duran bir meşaleyi tekmeleyerek turuncu-sıcak kıvılcımlar saçarak toprağın üzerinde yuvarlanmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye seslendi Amy. "Çok özür dilerim, geliyorum."

Pazar pavyonunun arkasındaki kervan sıralarına doğru ilerleyerek uzun yoldan gittiler, ta ki Prens vahşi bir kışnemeye şaha kalkıp durana kadar. Murder Mittens bir noktada yoldan sapmıştı ve ortalıkta görünmüyordu, ancak uzaktan gelen çığlıklar onun çarşıdan kestirme bir yol izlediğini gösteriyordu.

Amy eyerden indi, sonra uzanıp Vail'in inmesine yardım etti. Kampçılar ve karavanlarla çevrili sessiz, karanlık bir yolun ortasında yan yana durdular.

Elmer üç metre önlerindeydi. Ve onun arkasında Profesör Lanca duruyordu.

"Bir kaya ile yumuşak bir yer arasında sıkışıp kaldım," diye düşündü Elmer. "Bu eğlenceli olacak."

Amy ona, "Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyoruz," dedi.

Parmak uçlarıyla ağzının kenarlarını aşağı çekerek bir palyaçonun yüz ifadesini taklit etti.

"Bu okulda *zeki* öğrenciler yetiştirdiklerini sanıyordum," dedi. "Canım, bir erkeğe seni öldürmesi için asla bir neden verme, eğer zaten bir nedeni yoksa."

Profesör Lanca durmuş, tamamen sessiz bir şekilde izliyordu.

"Evet, Red, eski dostum?" Elmer kızları işaret ederek sordu. "Bu gevşek uçları bağlayıp daha yeşil çayırlara kaçmaya ne dersin? Bu implantı kısa sürede senden çıkarırız ve sen de eski numaralarına geri dönebilirsin."

Amy, Lanca'nın gözlerinin içine baktı. Korkunç bir seçimle karşı karşıya olan bir adam gibi görünüyordu, diye düşündü.

Bölüm Kırk Altı

Lanca yana doğru adım atarak Elmer'ın karavanına yaklaştı ve vücuduyla kapıyı kapattı.

"Sanırım şimdilik bulunduğum yerden memnunum," dedi.

"Saçmalama," dedi Elmer, ama Amy onun gözlerindeki korkuyu fark etmemişti. "Seni baştan çıkarabileceğim bir şey olmalı. Özgürlüğün değilse, ne? Para mı? Zevk mi? Zehrini seç."

"Ve yarın alacağım, değil mi?" Profesör Lanca sordu. "Asla bugün değil. Her zaman yarın. İşte, Şebeke böyle çalışır. Söz verirler, söz verirler ama asla bir şey teslim etmezler. Ben gerçeği gördüm ve çıktım. Ama sen? Sen sadece ipe bağlı bir kukla gibi dans ediyorsun."

Elmer homurdandı. "Yalanlar. Sen yenildin. Bir köpek gibi dövüldün, çip takıldı ve tasma takıldı."

Lanca'nın ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

"Bilmiyorum," dedi. "Öyle miydim? Yoksa bu benim çıkış stratejim miydi? Sen ne düşünüyorsun, Elmer? Öngörülebilir olmamla ilgili bir ünüm var mı?"

Şimdi telaşlanan Elmer, Amy ve Vail'e yaklaşıp topallayarak bir adım geri attı. Sanki daha büyük tehdidin kim olduğundan emin değilmiş gibi onlarla Lanca arasında bir ileri bir geri bakışlar fırlattı.

"Gerçek ne olursa olsun," dedi Elmer, "Chen Lan'ın sana yaptıklarını inkâr edemezsin. Savaş büyüsü kullanamazsın. Bensiz çaresizsin. Güçsüzsün."

Bunun üzerine Profesör Lanca ellerini birleştirdi ve p a r m a k l a r ı n ı çıtlattı.

"Şimdi," dedi, "bu dünyada ya da başka bir dünyada, Red Lanca'nın bir adamı öldürmek için *büyyüye* ihtiyacı olduğunu size düşündüren nedir?"

"Siz... beni dezavantajlı duruma düşürmüş gibi görünüyorsunuz, efendim."

Amy ve Vail dağılıp Elmer'ın etrafını sardılar, üçü birlikte casusun etrafını sardılar.

"Var," dedi Vail. Amy onun yanında kedi pençesini çözdü ve silahı hazır bir şekilde tutarak namluları toprağa doğrulttu.

Lanca onlara sertçe başını salladı, sonra bakışlarını Elmer'ın üzerinde sabitledi. Açık avucunu karavanın yan tarafına vurdu.

"Bu sizin hazneniz, değil mi? Kusura bakma. Eğer eve, babana koşmak istiyorsan, önce beni geçmen gerekecek. Ve hakkını teslim etmek gerekirse.

Arkanızdaki genç bayanlar da beceriksiz değil. Bu gece kimin üzerine bahse gireceğimi biliyorum."

"Öyleyse efendim," dedi Elmer, "sizi üstün bir savaşçı ve aşağı bir kumarbaz olarak adlandırıyorum. Gemimde üç kişilik yerim olduğunu söylemiştim."

Elmer karavana bakıp bağırmadan önce Lanca bir an kararsızlık yaşadı.

"Bay Shaddock! *Beslenme zamanı!*"

Karavanın kapısı patlayarak açıldı ve Lanca'yı kenara fırlattı; yırtık pırtık, pire ısııklı cüppeler giymiş bir canavar açık kapı aralığından cüssesiyle içeri süzüldü. Yarı insan, yarı fare olan adamın kızıl gözleri karanlıkta parlıyor, sivri, sararmış dişlerinden sarı salyalar akıyordu. Hızlıydı, o kadar kasla olması gerekenden daha hızlıydı ve Lanca'nın boğazını zahmetsizce kavrayıp onu havaya kaldırdı.

"Kızıl Lanca," diye hırladı Shaddock, profesör onun demir pençesine karşı mücadele ederken. "Türünüzün sunduğu en iyi katil bu mu? Her geçen gün insan zaafından daha da iğreniyorum."

Lanca'yı bir bez bebek gibi fırlattı. Profesör boğazını tutarak ve nefes nefese kalarak toprakta yuvarlandı. Elmer Amy ve Vail'e sırtını döndü, kendinden emin adımlarla açık kapıya doğru ilerledi.

"İkinize de iyi geceler hanımlar. Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum ama bazı arkadaşlarım çok kısa bir süre içinde size eşlik etmeye gelecekler."

Ona saldırdılar. Elmer bir ayağını kaldırıp balerin gibi dönerek asasını savurduğunda Vail neredeyse üzerine geliyordu, Amy'yi dizlerinin arkasından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Sonra diğer tarafa döndü ve kafasını bir koçbaşı gibi kullanarak Amy'nin karnına sapladı. Amy soluk soluğa yere yığıldı.

Amy onun ayak bileğini yakaladı ve adam onu toprakta açık kapıya doğru sürüklerken tüm gücüyle tutundu. Adam diğer topuğuyla yüzüne bir tekme attı, yanağında ve alnında bir acı patlaması oldu ve Amy çenesinin kıvrımından bir damla kan damladığını hissetti. Hâlâ sıkıca tutunmuş, toprakta debelenerek adamın bacağına tırmanmaya çalışıyordu.

"Vail," diye bağırdı, "Onu ben tutarım. Hazneyi çıkar!"

"Bari akıntıyı durdurmaya çalışalım," dedi Elmer. Kadının yüzüne bir tekme daha attı ve kadın yıldızları gördü. Sağ eli pantolonunun cebini karıştırırken, sol eli her geçen saniye daha da zayıflayan parmaklarıyla tutunmaya çalışıyordu.

Doğal büyü dersinden kalma küçük kavisli hasat bıçağını salladı, uzandı, adamın kalçasına sapladı ve *yırttı*. Bıçak aşağı doğru yırtıldı, kumaşı ve eti parçaladı. Adamın sıcak kanı kızın kalkık yüzüne sıçradı. Elmer çığlık attı, kurtulmak için mücadele etti ve sonunda bırakana kadar asasının ucunu kadının omzuna vurdu.

Shaddock Lanca'yı yine boğazından yakalamıştı. Profesörü havaya kaldırdı ve yere çarptı. Lanca'nın bilinci yerinde değildi, kolları ve bacakları sallanıyordu ve fare-adam onu üçüncü ve son kez havaya kaldırırken ıslak, gürültülü bir kahkaha attı.

"Şöhretinin gölgesi bile değil," diye homurdandı Shaddock. "Büyük Kızıl Lanca nerede, hm? Ağ'ın şampiyonu nerede? Ölmüş ve adını bu değersiz süt içen kurtçuğa vermiş olmalı."

Lanca'nın gözleri şak diye açıldı. Kanlı dişlerini ve diş etlerini vahşi bir küstahlıkla ortaya çıkardı.

"O burada."

Ellerini açtı ve avuç içlerini Shaddock'un kafasının yanlarına çarptırarak fare adamın kulak zarlarını patlattı. Shaddock ulurken, Lanca'nın alını Shaddock'un alnıyla birleşti ve her iki savaşçı da birbirlerini sıcak kanla vaftiz ederken deri ve kürk yırtıldı. Shaddock onu yere düşürdü. Lanca sertçe yere çarptı, bileği dönerken dişlerini gıcırdattı ama Shaddock'un kocaman pençe ayağı bir balyoz gibi kafasının bir saniye önce olduğu yere inmeden önce kendini güvenli bir yere yuvarlanmaya zorladı. Lanca ayağa fırladı, ayaktaydı ama titriyordu ve sol tarafını destekliyordu ve ayaklarının dibindeki toprağa bir ağız dolusu kırmızı tükürdü.

Amy elleri ve dizleri üzerinde doğrulmak için mücadele etti. Elmer topallayarak ondan uzaklaştı, karavanın açık kapısına ulaşmaya kararlıydı ve arkasında kan izleri bırakıyordu. Amy sarktı, son gücü de azaldı ve toprağa yığıldı.

Ama yeni gelen biri gölgelerden çıkıp Elmer'ın yoluna çıktı.

Dalton yumruğunu avucunun içine vurdu.

"Kızlara vurmayı seviyorsun, ha?" Dalton dedi ki. "Onun yerine beni dene."

Elmer durup boynuzdan asasını düşündü, sonra olimpik bir akrobatın zarafetiyle elinde döndürdü ve bir el hareketiyle fırlattı. Bir mızrak gibi uçtu. Dip kısmı Dalton'ın alnına çarparak onu topuklarından fırlattı ve sırt üstü yere düşürdü.

Bütün numaralar yok olmuştu. Yaşlı adam rolü, topallayarak yürüyüş, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Elmer bir takla atarak zahmetsizce kavgadan uzaklaştı. Sonra Colin ona arkadan uçan bir çalım ile vurdu,

Elmer'ı iki koluyla belinden kavradı ve can havliyle yapıştı. Elmer'ı yere devirecek kadar büyük değildi ama casus ani bir şaşkınlıkla tepki verdi ve küçük çocuğu üzerinden atmaya çalıştı.

"Hey," dedi Bahati solundan. "Benim hayranım mısın?"

"Ne?"

"Yanlış cevap," dedi ve bir odun parçasını sopa gibi savurdu. Derme çatma sopa Elmer'ın kafasının yan tarafına çarptı ve Colin hâlâ beline yapışmış haldeyken onu savurdu.

Bu sırada, Profesör Lanca ve Bay Shaddock birbirlerine hava atıyorlardı. Lanca bir yumruk savurdu ve sıçan adam zahmetsizce başını yana çevirerek kaçtı. Shaddock dönerek bir tekme attı, pis cüppesi altında parlıyordu ve Lanca dizini Shaddock'un salyalarla kaplı ağzına sokmaya çalışmadan önce bacağının üzerinden atladı. Canavar iki pençesiyle Lanca'nın dizini engelledi, bacağını yakaladı, sertçe çevirdi, onu ters çevirdi ve toprağa göbeğinin üzerine fırlattı.

Lanca inledi, gözleri parladı ve kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı. Shaddock dirseğine tekme atarak onu tekrar yere yatırdı ve bir ayağını sırtının küçük kısmına koydu.

Karavanın önünde Olivia Elmer'ı yandan yakaladı ve bir kolunu boynuna doladı. O ve Colin, Elmer sendeleyerek acı dolu adımlarla kapıya yaklaşırken onu aşağı çekmek için çabaladılar. Her yöne savruluyor, vahşi yumruklar yağdırıyordu ama üzerine ölü bir ağırlık gibi yapışmış bir çift genç varken akrobatik numaraları işe yaramıyordu. Bahati Dalton'u ayağa kaldırdı ve birlikte Elmer'a diğer taraftan saldırdılar. Bahati sopasını Elmer'ın bacakları arasında salladı ve boğuk bir nefes sesi çıkardı.

"Herhangi bir şey," diye nefes nefese kaldı, hâlâ kaçış yoluna doğru savaşıyordu. "Sana... her şeyi veririm. Sen de gelebilirsin. Seni bir tanrı yapacaklar. Ağ seni bir *tanrı* yapabilir."

"O zaman neden *sana* bir tane yapmadılar?" Dalton sordu.

Dalton'un yumruğu burnunu parçalamadan önce Elmer'ın bunu düşünmek için sadece bir saniyesi vardı.

Başı hâlâ dönmekte olan Amy dizlerinin üzerine çöktü. Kedi pençesini kavradı ve onu bir koltuk değneği gibi kullanarak kendini dengesiz ayaklarının üzerine kaldırdı.

İki öncelikleri vardı: Elmer'ı durdurmak ve fare canavarı durdurmak. Elmer arkadaşlarının elindeydi. Onlara güvenmek zorundaydı. Savaş büyüsü olmadan Lanca bu savaşı kazanamazdı ve yarı ölü yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu biliyordu.

Shaddock da öyle. Fare adam ağırlığını profesörün sırtındaki ayağa verdi, topuğunu içeri doğru bastırdı ve acele etmedi.

"Omurganın kırılmaya başladığını hissediyorsun," diye homurdandı fare adam, sesinde neredeyse şehvete benzer bir şey vardı. "Seni öldürmeyeceğim Kızıl Lanca. Onun yerine seni kırık dökük bırakacağım. Bir savaşçının ölümüne layık değilsin."

"Peki ya ben?" Amy söyledi.

Shaddock döndü, kırmızı gözleri yarıklara kadar daraldı. Amy'nin elindeki beş namlulu tüfeği gördü ve ıslak bir kahkaha attı. Ayağını Lanca'nın sırtından çekerek onu toprakta sersemlemiş halde bıraktı ve profesöre sırtını dönerek tüm dikkatini Amy'ye verdi. Ona doğru bir adım attı.

"Saunders Akademisi bunu mu öğretiyor? Büyücü dövüşüne silah götürmek mi? Sana acıyorum, acemi çocuk. Sözde profesörleriniz size çok kötü hizmet etmiş." Ortağını kurtarmak için özel bir acelesi olmadığı halde onu düşündü. "Sanırım kollarını koparacağım."

Amy horozu geri itti ve silahı kaldırarak nişan aldı. Elleri titriyordu. Namlu sallandı.

Fare adamın sırtışı genişledi. Pençeli ellerini iki yana açtı.

"Devam et, çocuğum. İlk atışı sana yapacağım. Sana hatanı göstereyim."

Orta kütleye nişan aldı ve tetiği çekti. Tüfek *tıkırdadı*.

"Buhar Kilidi," diye kıkırdadı Bay Shaddock. "Bir çocuğun bile öğrenebileceği bir büyü ve sen bunu hiç duymadın bile. O sopayı bir kenara atıp yumruklarınla üzerime gelebilirsin kızım. Bu şekilde beni gerçekten vurabilirsin. Bir kere."

Ah, her şeyi biliyorum, diye düşündü Amy, soğuk terler omurgasından aşağı süzülürken.

Ben de buna güveniyorum.

Bölüm Kırk Yedi

Vail, Elmer'ın karavanının arkasını aradı, kaçışını durdurmak için kullanabileceği herhangi bir şey arıyordu. Boyut atlayan bir gemiye benzemiyordu, daha çok cüruf blokları üzerine oturtulmuş köhne bir harabeye benziyordu ama artık görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordu. Sonra köşeyi döndü ve karavanın elektrik hattının yanında, ayakta duran bir propan tankına bağlanmış, içinde yedek üç tank daha bulunan, ikişer dörde bölünmüş bir kafes gördü.

Bir adım geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Artık herkes ona güveniyordu. Ona ve büyüüne.

İçlerinde en zayıfının o olduğunu düşünüyordu ama bir iki numara biliyordu. Ve arkadaşları ona güveniyordu. Amy'nin ona inancı vardı.

Vail bir parmak ucunu yüzüne götürdü. Mavi sıcak alevden bir bobin filizlendi.

Diğerleri Elmer'ın üzerine çullanıp onu karavandan uzaklaştırmaya çalışırken, Bay Shaddock ağzından sarı salyalar damlayarak ve hevesli bir bekleyişle toprağı kirleterek Amy'nin üzerine doğru yavaşça ilerledi. Jangly-Man hâlâ ayaktaydı ve körlemesine çırpınıyordu. Dalton'ın kafa derisini çılgınca bir yumrukla yakaladı ve onu ikiye böldü.

Amy kedi pençesinin silindirini döndürdü, tekrar omuzladı ve tetiği çekti.

Tıklayın.

Fare adam kıkırdadı. "Deliliğin tanımını biliyor musun?" diye sordu.

Namluyu üçüncü bir kalibreye çevirdi, nişan aldı ve tetiği çekti.

Tıklayın.

"Aynı şeyi tekrar tekrar yapmak ve sonunda farklı sonuçlanmasını beklemek," diye alay etti. "Bir de kendine bak. Bunu bütün gün yapabilirim çocuğum ama seçeneklerin tükenmek üzere."

Namluyu tekrar çevirirken istikrarlı bir şekilde geri çekildi, gölgelerin burada, pazarın en uzak ucunda derinleştiğini hissetti. Arkasında ağaçlar vardı, karanlıkta sallanıyor, gece rüzgârında fısıldıyorlardı.

Dördüncü deneme. *Klik*. Shaddock'un arkasında Profesör Lanca uyanmaya başlamıştı. Bir acı iniltisini bastırarak kendini yukarı itti ve ayağa kalktı.

Ayaklar. Amy geri geri gitmeye devam etti ve Shaddock da onun hızına ayak uydurdu, bunun her saniyesinden zevk aldığı belliydi, arkasındaki tehdidi görmezden geliyordu.

"Bir kez daha dene," diye alay etti. "Tetiği çekmeden önce alnıma dayamak ister misin? Sana izin vermekten mutluluk duyarım ama... sıra bende."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Amy.

"Bunu anlamanız için başarısızlık üstüne başarısızlık yaşamanız gerekti. İnsanlar öğrenin."

"Bu mu?" Amy tüfeğe baktı. "Hayır, bunun asla işe yaramayacağını biliyordum. Olmaması gerekiyordu. Sadece zaman kazanıyordum."

Shaddock kaşlarını çattı ve birdenbire onu kavgadan ne kadar uzağa götürdüğünü fark etti. Arkasında, Elmer uluyarak yardım istiyor, kendisine kandil balığı gibi yapışan gençlerle boğuşuyor ve Dalton karnına yumruklar indiriyordu.

"Neyin zamanı, kızım?"

Arkalarında Vail'in sesi duyuldu.

"*Delişe ateş!*"

Vail ormanın örtüsüne çekildi, gözleri ve dönen alev sarmalı dışında her şeyi gölgelerin içinde kaybordu. Derinlere daldı. Artık korkulara, şüphelere ayıracak zamanı yoktu. Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı.

Amy'nin ona ihtiyacı vardı.

Parmağıyla işaret etti ve duygularının akmasına izin verdi.

Mavi bir ateş seli gecenin içinden bir şövalyenin mızrağı gibi fırladı, mızrağın ucu doğrudan Elmer'in karavanının arkasındaki propan tanklarına yöneldi.

Pazar yerinin üzerindeki kara gökyüzü bir an için öğle vaktine döndü. Karavan beyaz bir alev topuyla tutuşup gökyüzüne siyah dumanlar püskürtürken metalik bir çatırtı ve dünyayı bir deprem sesiyle yutan bir patlama oldu. Karavan yan yatarak sallanırken camlar patladı ve şeride kırık cam parçaları yağdı. Yangın yayıldı, için için yanan çeliği yaladı ve çimleri kavurdu. Gece Pazarı boyunca çığlıklar yükseldi.

Amy sersemlemişti, kulakları çınlıyordu ama yine de ayağa kalkmayı başardı.

Ayaklar.

Colin, Dalton, Bahati ve Olivia'yla birlikte karnının üzerine yattı.

Kollarını ve bacaklarını toprağa gömen Elmer, tek çıkış yolunun yıkıntılarına baktı

ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Üzgünüm," dedi Amy Shaddock'a. "Kanalın yakın zamanda ikinizden de haber alacağını sanmıyorum. Kaybettiniz."

Taze bir öfkeyle ona doğru tepindi.

"Ve yine de," diye tısladı, "kendi hayatını korumak için hiçbir şey yapmadın. Eğer anlamsız bir dava uğruna şehit olmak istiyorsan, sana arzu ettiğin acıyı vermek benim için bir zevk olacaktır."

Amy'nin omuzları çöktü. Başını ona doğru eğdi ve acı dolu bir iç geçirdi.

"Gerçekten mi? Kendini *şehit* edecek birine mi benziyorum? Ben on yedi yaşında bir lise öğrencisiyim, bir ortaçağ azizi değil."

"Parlak bir gelecek, eminim," dedi ona doğru yaklaşarak. "Ama lime lime edilmek üzere olan bir gelecek."

"Sanırım artık eskisinden çok daha parlak. Sadece önceliklerimi değiştirmem gerekti."

Sağa sola bakarak Shaddock'u kedi pençesi numarasıyla onu nereye çektiğini fark etmeye davet etti. Ormanın içindeydiler, Gece Pazarı'nın sınırlarının birkaç adım dışındaydılar.

"Veteriner olacağımdan bahsetmiş miydin?" diye sordu.

Çığlık çığlığa bir kükremeye, Katil Mittens çalılıkların arasından fırladı. Kendini Shaddock'a doğru fırlattı, pençelerini açarak ona yapıştı ve Shaddock çığlık atarken yüzünü tırmıklayarak ağzında uzun yarıklar açtı. Amy'nin dikkatini dağıtması sayesinde kendine gelen Profesör Lanca, Shaddock'a arkadan bir tekme atarak onu çamurda dizlerinin üzerine çöktetti.

Dalton, hâlâ altlarında kıvranan Elmer'a, "Pes et," diye çıkıştı. "Bitti artık. İşin bitti."

Elmer'ın ellerinden biri toprağı karıştırdı. Parmakları kırık karavan penceresinden kopan jilet gibi keskin bir cam parçasına takıldı. Camı o kadar sıkı kavradı ki bileğinden aşağı kan süzölmeye başladı.

Jangly-Man Dalton'a, "Benim hakkımda yakında öğreneceğin bir şey var," dedi, gözleri birbirine kilitlenmişti. "Her zaman bir yedek planım vardır."

Bileğini büktü, Olivia'nın elinden kurtuldu ve parçayı Olivia'nın ön koluna sapladı. Olivia haykırdı ve sivri yarayı tutarak geriye düştü. Elmer, şahdamarını hedef alarak Dalton'a bıçağını sapladı ve Dalton kendini korumak için bırakıp geri sıçramak zorunda kaldı. Jangly-Man'in tek yaptığı buydu.

İhtiyacı vardı. Colin'den kurtuldu ve Bahatî'nin yüzüne bir dirsek atarak onu bacağını bırakmaya zorladı. Kanlı cam parçasını kaldırdı, kolunu geriye doğru kaldırdı ve fırlattı.

Parıldayan kanlı ok Profesör Lanca'nın sırtının küçük bir kısmına saplandı. Tökezledi ve derisinden fırlayan camı tutmaya çalıştı. Shaddock tek ayağının üzerinde döndü ve Murder Mittens'ı yere seren bir tekme savurdu, vaşak toprakta tısladı. Aynı yumuşak hareketle pire ısırıklı pelerinini çıkarıp Amy'ye doğru fırlattı. Ağır, pis kokulu örtü Amy'nin yüzüne çarptı ve bir ağ gibi etrafını sararak, kendini kurtarmak için mücadele ederken onu çamura sürükledi.

Kazazedelerin geri kalanı onun önünü kesmek için yarım daire şeklinde dağılırken Elmer temkinli bir adım attı. Vail de onlara katıldı, parmağının ucundan düşen yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi hâlâ kıvılcımlar çıkıyordu.

"Seni hatırlayacağım," dedi Elmer, bakışları sanki her birini işaretliyormuş gibi bir yüzden diğerine kayıyordu.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Vail ona.

Elindeki ince, duman dolu şişeyi yere fırlatana kadar kimse görmedi. Çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve dünyayı kör edici bir ışık patlamasıyla beyaza boyayarak görüşlerini yaktı ve göz kapaklarının arkasında lekeler bıraktı.

Tekrar görebildiklerinde, Elmer ve Shaddock gitmişti. İzleri ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Gece Pazarı'nda alarm zilleri ve gonglar çalıyordu. Bir kova tugayı ortaya çıktı. Racani yayılan yangını kontrol altına almak için mücadele ederken su sıçradı ve yangın söndürücüler tısladı. Elmer'ın kaçış karavanı, yanmış boş bir kabuktan başka bir şey değildi.

Amy, Shaddock'un pelerinini bir kenara fırlattı ve bir süre sırt üstü yattı. Dumanlara ve bulutlara bakmak neredeyse huzur vericiydi. Yine de eninde sonunda müzikle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

Hepsi yapardı.

Bölüm Kırk Sekiz

"Zararı ödemek mi?" diye sordu müdire, sesi kapalı konferans odasının kapısında yankılanacak kadar yüksekti. "Bir Ağ casusunun aralarına sızmasına izin verdiler ve *bizden* zararlarını ödememizi mi istiyorlar? Bunun nedeni- Evet, evet, ama konu bu *değil*-"

Kazazedeler konferans salonunun dışında bir sıra sandalyede oturuyorlardı. Olivia'nın kesik kolu alçıya sarılmıştı. Bahati ve Amy'nin gözleri morarmıştı ve Amy'nin dili, Elmer'ın topuğu yüzünden ağrıyan alt çenesindeki gevşek dişi rahatsız edip duruyordu. Colin ve Dalton, okul uniformaları darmadağınık, kravatları yırtık, üstü başı perişan haldeydi. Hepsi birlikte bir kasırganın içinden geçmiş gibi görünüyordu.

Sonunda kapı açıldı. Amy kendini hazırladı.

Profesör Lanca koridora adım attı, diğerleri kadar bitkin görünüyordu ve biraz topallıyordu. Neredeyse yanlarından geçiyordu, sonra durdu. Amy'ye bakmak için döndü.

"Profesör-"

"Hayır." Bir parmağını kaldırdı. "Ben profesörüm. Önce ben konuşurum." Nefes aldı, ciğerleri şişerken yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptığınızı biliyorum. Ve biliyor musunuz?" Onlara zayıf bir gülümseme verdi. "Ben de aynı şeyi yapardım. En azından ben yapardım diye düşünmek hoşuma gidiyor."

Amy neredeyse özür dileyecekti. Sonra onun kavgadan önce nasıl tereddüt ettiğini hatırladı. Elmer'dan ona ve Vail'e nasıl baktığını ve tekrar nasıl geri döndüğünü. Belki de yüzündeki ifadeyi yanlış okumuştı... ama bu konuda içgüdülerine güveniyordu.

Hangi tarafın kazanacağına karar veriyordu.

"Bence bu," dedi, "her şeyi silip süpürmenin faydalı olabileceği durumlardan biri. O yüzden buradan başlayalım, tamam mı? O zaman belki ne olacağını görebiliriz."

Başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Hepinizi orada istiyorlar. İyi şanslar. Umarım yarın görüşürüz."

Öğrenciler, bu kez engizisyonun önünde kendilerini bekleyen başka bir sıra sandalye buldular. Ya da en azından müdire ve üç mezar-

Amy ve arkadaşları yerlerine oturana kadar profesörlerin hepsi ölüm sessizliğine büründü.

Chen Lan, kraliyet parşömeninden okur gibi, "Okul arazisini izinsiz terk etmek," diye duyurdu. "Okul ofislerine zarar vermek. Bir profesörün özel odasına zorla girmek. Oh, ve Gece Pazarı'nı yakmak."

Colin elini kaldırdı. "Evet,

Bay Woodrue."

"Yarısı bile değildi, hanımefendi."

Müdire ince bir kaşını kaldırdı.

"Market," diye açıkladı. "Neredeyse yarısı bile gerçekten yanmadı ve 'yandı' biraz dramatik, yani kepçe tugayı oraya vardığında çoğunlukla duman hasarı vardı-"

"Bu kadar yeter," dedi ve onun yerine Dalton'a bir bakış fırlattı. Dalton onun kaburgalarına dirsek attı.

"Söylemeye gerek yok," dedi Profesör Chalk, "bu suçlardan herhangi biri, artı saymaya bile üşendiğim birkaç suç daha, derhal okuldan atılmayı hak eder."

Profesör Kamaka, "Yine de oldukça havalıydı," dedi.

Diğer profesörler hançer gibi ona baktı.

"Ne?" dedi. "Sadece dürüst davranıyorum. Evet, okuldan atılmaya değer. Ama harika. İkisi de aynı anda doğru olabilir."

"Dostum ve meslektaşım," Profesör Mallory, "farkında olmadan meselenin can alıcı noktasına parmak bastı."

"Hayır, tamamen isteyerek oldu."

Onu görmezden geldi. "Siz altınız Akademi tarihine geçmeyi başardınız, hiç değilse neden olduğunuz maddi hasar açısından." Mallory bir parmağını kaldırdı. "*Ama* aynı zamanda yıllardır karşılaştığımız en ölümcül tehdidi de açığa çıkardınız. Eğer Elmer altı ay boyunca güvenliğimizi ve bize saldırmanın olası her yolunu inceledikten sonra okulun koordinatlarıyla kaçmayı başarsaydı... 'Felaket' olabilecekler için çok hafif bir kelime."

"Yanlış bir şey gördünüz, ayağa kalktınız ve bunu düzelttiniz." Kamaka omuz silkti. "Seni kovsak da kovmasak da benim gözümde iyi bir yere sahipsin."

Profesör Chalk bir an için sessizliğini korudu. Amy ile göz göze geldi. Kararı kısa, yumuşak dilli ve açıklayıcıydı.

"Sana bir liderde ne görmeyi beklediğimi söyledim," dedi ona. "Şimdi b u n u takip etmeyi öğreniyorsun. Öğrenmek. Yapman gereken çok şey var."

ve ben bu gelişmeyi daha fazla görmek istiyorum."

Odadaki tüm gözler müdireye çevrildi.

Oturduğu yerden kalktı. Ve yükselmeye devam etti, havalandı, yerden birkaç santim yukarıda hafifçe yükseldi.

"Akademimizin kuralları ile Akademimizin misyonunun örtüşmediği zamanlar vardır. Bu gibi durumlarda da kurucularımız kararlarını net bir şekilde ortaya koymuşlardır: misyon önce gelir."

Tekrar döşeme tahtalarına doğru sürüklendi.

"Ve bu durumda, evlerinden koparılmış ve Firebreak Adası'nda bir yerlerde başıboş dolaşan iki Ağ ajanımız var. Ayrılamıyorlar, bu da karışık bir nimet. Kaçaklarımız dünya dışında başka bir yol bulmadıkları sürece efendilerine karşı hâlâ güvendedyiz."

"Öte yandan," dedi Kamaka, "dışarıdalar, sertler ve Ağ, halkını gerilla savaşı için eğitiyor. Nasıl saklanacaklarını ve topraktan nasıl geçineceklerini biliyorlar. Onları avlayacağız ama bu kolay olmayacak ve yanlarına alabildikleri kadar çok insanı almaya çalışacaklar."

"Yani, benim gözümde," dedi Chen Lan, "okulun savunmasına katkıda bulunabilecek, gelecek vaat eden altı öğrenciyi sürgüne göndermek aptallığın ötesinde bir şey olurdu. Kaynakları bu şekilde israf edersem kurucular beni asla affetmez."

Profesör Mallory, "Korkarım bir yıl daha bizimle kalmak zorundasınız," dedi.

Profesör Chalk başıyla onayladı. Soğuk bakışları hepsinin üzerinde gezindi ve bir kez daha Amy'nin üzerine indi.

"Kim bilir?" diye ekledi. "Sizden gerçek sihirbazlar yaratabiliriz. henü z."

Öğrenciler sürü halinde koridordan aşağıya doğru yürüyorlardı. Konferans odası.

"Az önce mezun mu olduk?" Colin sordu.

Dalton onun omzunu sıktı. "Bir yıl geride kaldı, üç yıl kaldı."

"O sıçan şey *de neydi* öyle?" Olivia ürperdi. "Onlardan daha çok var mı?"

"Muhtemelen," dedi Bahati. "Hey. Müdireyle yaptığım konuşmayı kim dinlemek ister? Sen Lanca'nın ofisine dalarken ben de yeni bir konser serisi için sunum yapıyordum."

Vail ona yan gözle baktı. "Senin sadece onun dikkatini dağıtman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Harika bir fikirle dikkatini dağıttım. Aranızda bir müzik aleti çalan var mı acaba?"

"Mızıka," dedi Dalton.

"Bu bir başlangıç," diye yanıtladı Bahati. "Davullara ne dersiniz?"

Kimse yok mu? Ziller?

Cowbell? Bunun için biraz perküsyona *ihtiyacım* var."

Amy ve Vail bakiştılar, sonra birbirlerinin ellerini tuttular.

"Birazdan görüşürüz," dedi Vail. "Ben ve Amy'nin bir şeyi kontrol etmemiz gerekiyor."

Olivia şaşkın görünüyordu. "Ama yardıma ihtiyacınız varsa, biz-"

Dalton onun kolunu dürttü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız gözlerini kırptırdı ve sustu.

Koridorun sonunda, duyamayacağı bir yerde Amy, Vail'e

doğru eğildi. "Neyi kontrol ediyoruz?"

"Ah, bilmiyorum," dedi Vail. "Adelaide doğu kanadında bir süpürge dolabı olduğunu ve genellikle kilitli olmadığını söylüyor. Gidip herhangi bir sorun belirtisi olup olmadığını araştırmalıyız."

Amy kıkırdamaktan kendini alamadı. Eli Vail'in elinin etrafında sıkıştı.

Saunders Akademisi'ni yeni bir başlangıç, yeni bir hayat olarak düşünmek istiyordu. Ama hayat böyle işlemiyordu. Geçmişinin zincirlerini ve yükünü hâlâ yanında taşıyordu ve Vail'in bir değnek sallayıp kendi travmasını yok edemeyeceği gibi o da bir düğmeye basıp bunları geride bırakamazdı. Onlar neyseler oydular, iyi ve kötü geçmişlerinin toplamıydılar.

Sorun değildi. Vail'i çok seviyordu. Ve hayatında ilk kez Amy Nettle da kendini sevmeye başlamıştı. Sadece birazcık.

"Önden buyurun," dedi.

Sonsöz

Arkadaşlarımla yemek yerken sihir okulu hikayeleri konusu açıldı ve bu da *Daniel Faust* ve *Harmony Black* serisi ile aynı çoklu evrende bir sihir okulunun var olup olamayacağı sorusuna yol açtı. Nasıl çalışırdı? Hatta neye benzerdi?

Okuyucu, bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim.

Fikirler akmaya başladı ve çok geçmeden beş kitaplık bir serinin taslağını oluşturdum, ilki elinizde. Umarım şimdiye kadarki yolculuktan keyif alıyorsunuzdur! Keşfedilecek pek çok gizem ve henüz cevaplanmamış sorular var. Eğlenceli ve tuhaf olacak. Çok garip. Ne de olsa dışarısı tuhaf bir evren ve bir saha gezisinin tam zamanı...

Bu kitap, ekibimin birinci sınıf çalışması olmadan var olamazdı. Harika editörüm Jay Ben Markson'a ve muhteşem kapak tasarımcım Rebecca Frank'e özel teşekkürler. Ve tabii ki okuduğunuz için size de teşekkürler! Yeni kitaplarım çıktığında (örneğin bu kitabın devamı gibi) haberdar olmak isterseniz <https://craigschaeferbooks.com/mailling-list> adresinden mail listeme girebilirsiniz. Tekrar teşekkürler ve dışarıda güvende kalın.

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)
[37. Bölüm 37](#)
[38. Bölüm 38](#)
[39. Bölüm 39](#)
[40. Bölüm 40](#)
[41. Bölüm 41](#)
[42. Bölüm 42](#)
[43. Bölüm 43](#)
[44. Bölüm 44](#)
[45. Bölüm 45](#)
[46. Bölüm 46](#)
[47. Bölüm 47](#)
[48. Bölüm 48](#)
[Sonsöz](#)

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)
[35. Bölüm 35](#)
[36. Bölüm 36](#)
[37. Bölüm 37](#)
[38. Bölüm 38](#)
[39. Bölüm 39](#)
[40. Bölüm 40](#)
[41. Bölüm 41](#)
[42. Bölüm 42](#)
[43. Bölüm 43](#)
[44. Bölüm 44](#)
[45. Bölüm 45](#)
[46. Bölüm 46](#)
[47. Bölüm 47](#)
[48. Bölüm 48](#)
[Sonsöz](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

